

KOMMISSIONENS GENNEMFØRELSESFORORDNING (EU) 2022/433

af 15. marts 2022

om indførelse af en endelig udligningstold på importen af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål med oprindelse i Indien og Indonesien og om ændring af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2021/2012 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål med oprindelse i Indien og Indonesien

EUROPA-KOMMISSIONEN HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1037 af 8. juni 2016 om beskyttelse mod subsidieret indførsel fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union ⁽¹⁾ (»grundforordningen«), særlig artikel 15 og artikel 24, stk. 1, og

ud fra følgende betragtninger:

1. SAGSFORLØB**1.1. Indledning**

- (1) Den 17. februar 2021 indledte Europa-Kommissionen (»Kommissionen«) en antisubsidieundersøgelse vedrørende importen af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål (»den »pågældende vare«) med oprindelse i Indien og Indonesien (tilsammen benævnt »de pågældende lande«). Kommissionen offentliggjorde en indledningsmeddelelse i *Den Europæiske Unions Tidende* ⁽²⁾ (»indledningsmeddelelsen«).
- (2) Kommissionen indledte undersøgelsen som følge af en klage, der blev indgivet den 4. januar 2021 af European Steel Association (»EUROFER« eller »klageren«) på vegne af EU-erhvervsgrænsen for koldvalsede flade produkter af rustfrit stål i henhold til grundforordningens artikel 10, stk. 6. Klagen indeholdt beviser for subsidiering og deraf følgende skade, hvilket var tilstrækkeligt til at berettiggende indledningen af undersøgelsen.
- (3) Før indledningen af antisubsidieundersøgelsen meddelte Kommissionen den indiske regering (»GOI«) ⁽³⁾ og den indonesiske regering (»GOID«) ⁽⁴⁾, at den havde modtaget en behørigt dokumenteret klage, og indbød GOI og GOID til konsultationer i overensstemmelse med grundforordningens artikel 10, stk. 7. Der blev afholdt konsultationer med GOI den 10. februar 2021 og med GOID den 15. februar 2021. Det var imidlertid ikke muligt at nå til en gensidigt tilfredsstillende løsning med nogen af de to regeringer.
- (4) Den 18. november 2021 indførte Kommissionen en endelig antidumpingtold og opkrævede endeligt midlertidig told på importen af samme vare med oprindelse i Indien og Indonesien ⁽⁵⁾ (»antidumpingforordningen«) i en undersøgelse, der var blevet indledt ved en indledningsmeddelelse offentliggjort den 30. september 2020 (»den særskilte antidumpingundersøgelse«) ⁽⁶⁾.
- (5) De undersøgelser af skade, årsagssammenhæng og Unionens interesser, der foretages i denne antisubsidieundersøgelse og i den særskilte antidumpingundersøgelse, er på tilsvarende måde identiske, da definitionen af EU-erhvervsgrænsen, EU-producenterne i stikprøven, den betragtede periode og undersøgelsesperioden er den samme i begge undersøgelser.

⁽¹⁾ EUT L 176 af 30.6.2016, s. 55.

⁽²⁾ Meddelelse om indledning af en antisubsidieprocedure vedrørende importen af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål med oprindelse i Indien og Indonesien (EUT C 57 af 17.2.2021, s. 16).

⁽³⁾ Udtrykket »GOI« anvendes i denne forordning i bred forstand og omfatter alle ministerier, tjenester, organer og myndigheder på centralt, regionalt eller lokalt plan.

⁽⁴⁾ Udtrykket »GOID« anvendes i denne forordning i bred forstand og omfatter alle ministerier, tjenester, organer og myndigheder på centralt, regionalt eller lokalt plan.

⁽⁵⁾ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2021/2012 af 17. november 2021 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål med oprindelse i Indien og Indonesien (EUT L 410 af 18.11.2021, s. 153).

⁽⁶⁾ Meddelelse om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende importen af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål med oprindelse i Indien og Indonesien (EUT C 322 af 30.9.2020, s. 17).

1.2. Registrering

- (6) Den 7. april 2021 indgav klageren en anmodning om registrering af importen. Kommissionen analyserede anmodningen, men konstaterede, at der ikke havde fundet nogen omfattende import sted inden for et forholdsvis kort tidsrum af en vare, hvortil der ydes udligningsberettigede subsidier i de pågældende lande. Importen af koldvalsedede flade produkter af rustfrit stål fra Indien og Indonesien faldt med 46 % i de syv måneder efter indledningen af undersøgelsen sammenlignet med importen i undersøgelsesperioden. Betingelserne for registrering af importen i henhold til grundforordningens artikel 24, stk. 5, var derfor ikke opfyldt, og Kommissionen gjorde ikke importen af den pågældende vare til genstand for registrering.

1.3. Undersøgelsesperioden og den betragtede periode

- (7) Undersøgelsen af subsidier og skade omfattede perioden fra den 1. juli 2019 til den 30. juni 2020 (»undersøgelsesperioden« eller »UP«). Undersøgelsen af udviklingstendenser af relevans for vurderingen af skade omfattede perioden fra den 1. januar 2017 frem til udgangen af undersøgelsesperioden (»den betragtede periode«). Begge perioder er de samme som i den særskilte antidumpingundersøgelse.

1.4. Interesserede parter

- (8) I indledningsmeddelelsen opfordrede Kommissionen interesserede parter til at kontakte den med henblik på at deltage i undersøgelsen. Kommissionen underrettede desuden specifikt klageren, GOI, GOID, de kendte eksporterende producenter i de pågældende lande, de kendte importører og brugere i Unionen om indledningen af undersøgelsen og opfordrede dem til at deltage.
- (9) De interesserede parter fik mulighed for at fremsætte bemærkninger til indledningen af undersøgelsen og for at anmode om en høring med Kommissionen og/eller høringskonsulenten i handelsprocedurer. Der blev afholdt høringer med EUROFER og en anden virksomhed.
- (10) I indledningsmeddelelsen opfordrede Kommissionen også myndighederne i Folkerepublikken Kina (den kinesiske regering (»GOC«)) til at deltage i undersøgelsen som interesseret part. Kommissionen underrettede desuden GOC om indledningen af undersøgelsen og henviste specifikt til opfordringen i indledningsmeddelelsen til at deltage som interesseret part. GOC underrettede efterfølgende Kommissionen om, at den havde registreret sig som interesseret part i denne undersøgelse.
- (11) Den 11. oktober 2021 sendte Kommissionen en anmodning om oplysninger til GOC.
- (12) GOC besvarede ikke Kommissionens anmodning om oplysninger og fremsatte den 21. oktober 2021 i stedet bemærkninger til selve anmodningen om oplysninger.
- (13) I dette indlæg anførte GOC på den ene side, at Kommissionens procedurer kan være i strid med WTO's regler og EU-retten.
- (14) For det første anførte GOC, at Kommissionen ikke havde underrettet den om indgivelsen af klagen, ikke havde afholdt konsultationer med den forud for indledningen af undersøgelsen, ikke havde underrettet den om indledningen af undersøgelsen og ikke havde opfordret den direkte til at blive interesseret part i undersøgelsen. Da GOC ikke er et eksportland, er den ikke et interesseret medlem eller en interesseret part i henhold til WTO's regler, og opfordringen mangler retsgrundlag og grundlæggende proceduremæssige krav.
- (15) Kommissionen bemærkede, at disse påstande er faktisk ukorrekte. Da opfordringen til at blive interesseret part var blevet medtaget i indledningsmeddelelsen, som blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* den 17. februar 2021, sendte Kommissionen faktisk indledningsmeddelelsen til GOC samme dag og henlede udtrykkeligt dennes opmærksomhed på opfordringen. I første omgang anmodede GOC om adgang til det åbne dossier pr. e-mail af 19. februar 2021. I sit svar på denne e-mail samme dag spurgte Kommissionen udtrykkeligt igen GOC, om den ved at anmode om adgang til det åbne dossier havde til hensigt at registrere sig som interesseret part. Samme dag bekræftede GOC, at den havde registreret sig som interesseret part. Hele e-mailudvekslingen er tilgængelig i det åbne dossier. Kommissionen underrettede derfor direkte GOC om indledningsmeddelelsen og opfordrede den endda to gange til at blive interesseret part. Desuden opfordrede Kommissionen ikke GOC til at afholde konsultationer forud for indledningen af undersøgelsen, da Kommissionen forventede, at GOID ville afklare den rolle, som GOC havde spillet i forbindelse med den indirekte økonomiske støtte, der var ydet til de eksporterende producenter i

Indonesien. Da Kommissionen ikke havde til hensigt at undersøge potentielle udligningsberettigede subsidier ydet af Kina, men kun de subsidier, der var blevet ydet af GOID gennem GOC's økonomiske støtte, var der således ikke noget retligt krav om at afholde konsultationer med GOC forud for indledningen af undersøgelsen.

- (16) For det andet anførte GOC, at den havde anmodet om, at man fulgte sagens udvikling, da den var bekymret for, at Kommissionen kunne overtræde WTO's regler og EU-retten, men GOC er ikke omfattet af denne undersøgelse og er ikke forpligtet til at fremlægge oplysninger i forbindelse med undersøgelsen. Ifølge GOC overtrådte Kommissionen faktisk allerede WTO-aftalen om subsidier og udligningsforanstaltninger («SCM-aftalen») og grundforordningen i forbindelse med den antisubsidieundersøgelse vedrørende importen af visse vævede og/eller stingfæstnede stoffer af glasfiber med oprindelse i Folkerepublikken Kina («Kina») og Egypten, der blev indledt den 16. maj 2019 ⁽⁷⁾ og førte til indførelsen af en endelig udligningstold offentliggjort den 15. juni 2020 ⁽⁸⁾ («GFF-antisubsidieundersøgelsen»), ved at medtage det normale bilaterale økonomiske og handelsmæssige samarbejde mellem Kina og Egypten under anvendelsesområdet for de såkaldte tværnationale subsidier.
- (17) Kommissionen mindede om, at det ikke var GOC, der havde anmodet om, at man fulgte sagens udvikling, men at det var Kommissionen selv, der havde opfordret GOC til at registrere sig som interesseret part i indledningsmeddelelsen. For så vidt angår påstandene vedrørende GFF-antisubsidieundersøgelsen anså Kommissionen dem for at være generelle og udokumenterede og for under alle omstændigheder ikke at være genstand for denne undersøgelse. Kommissionen bemærkede, at den økonomiske støtte fra GOC, for så vidt som denne støtte kan tilskrives GOID, under alle omstændigheder er omfattet af denne undersøgelse. Oplysningerne om den økonomiske støtte, der blev ydet af GOC, er derfor nødvendige i denne forbindelse.
- (18) For det tredje bemærkede GOC, at Kommissionen ikke havde sendt den nogen anmodning om oplysninger i de første otte måneder efter indledningen af undersøgelsen, hvilket er i strid med WTO's krav om, at undersøgelsesmyndighederne skal gøre det klart, hvilke oplysninger de ønsker fra interesserede parter, så hurtigt som muligt, og at svarfristen var 10 dage i stedet for de 37 dage, der er fastsat i SCM-aftalens artikel 12, stk. 1.1 og grundforordningens artikel 11, stk. 2.
- (19) Kommissionen bemærkede, at tidspunktet for fremsendelsen af anmodningen om oplysninger til GOC skyldtes udviklingen i undersøgelsen. I begyndelsen af undersøgelsen var der ikke helt klarhed om de oplysninger, som GOC blev anmodet om, og de ønskede oplysninger var baseret på aspekter, der krævede yderligere undersøgelse efter det første møde om krydstjekket uden kontrolbesøg med de indonesiske parter. Kommissionen svarede desuden, at den havde sendt en »anmodning om oplysninger« til GOC og ikke et »spørgeskema«. De krav til tidsrammen, som GOC henviser til, vedrører kun spørgeskemaer. Den tidsramme, der var fastsat i anmodningen om oplysninger, var tilstrækkelig til at fremsende de ønskede oplysninger. Hvis GOC havde anset tidsrammen for at være for stram, kunne den under alle omstændigheder have anmodet om en fristforlængelse, hvilket den ikke gjorde.

1.5. Bemærkninger til indledningen af undersøgelsen

1.5.1. Bemærkninger fra GOI vedrørende indledningen af undersøgelsen

- (20) GOI fremsatte ingen skriftlige bemærkninger hverken før eller efter konsultationerne forud for indledningen af undersøgelsen. Under konsultationen fremførte GOI imidlertid, at klagen generelt ikke indeholdt tilstrækkelige beviser for eksistensen af de påståede subsidieordninger.

⁽⁷⁾ Meddelelse om indledning af en antisubsidieprocedure vedrørende importen af visse vævede og/eller stingfæstnede stoffer af glasfiber med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Egypten (EUT C 167 af 16.5.2019, s. 11).

⁽⁸⁾ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2020/776 af 12. juni 2020 om indførelse af endelig udligningstold på importen af visse vævede og/eller stingfæstnede stoffer af glasfiber med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Egypten og om ændring af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2020/492 om indførelse af endelig antidumpingtold på importen af visse vævede og/eller stingfæstnede stoffer af glasfiber med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Egypten (EUT L 189 af 15.6.2020, s. 1).

- (21) Kommissionen tog hensyn til bemærkningerne fra GOI. Som beskrevet i notatet om tilstrækkeligheden af beviserne (»notatet«) ⁽⁹⁾ konkluderede Kommissionen imidlertid efter en undersøgelse af påstandene om subsidier, at klagen sammen med de beviser, som Kommissionen havde til rådighed, og som var opført i notatet, indeholdt tilstrækkelige beviser, som pegede på, at der forekom subsidiering af den pågældende vare med oprindelse i Indien.

1.5.2. Bemærkninger fra GOID vedrørende indledningen af undersøgelsen

- (22) Den 15. februar 2021 fremlagde GOID en skriftlig udgave af de erklæringer, den havde fremsat under konsultationerne forud for indledningen af undersøgelsen, der blev afholdt samme dag. I dette indlæg blev det fremført, at klagen generelt ikke indeholdt tilstrækkelige beviser for eksistensen af de påståede subsidieordninger.
- (23) Kommissionen tog hensyn til dette indlæg i forbindelse med udarbejdelsen af notatet om tilstrækkeligheden af beviserne og var uenig i GOID's bemærkninger. Kommissionen konkluderede, at klagen sammen med de beviser, som Kommissionen havde til rådighed, og som var opført i notatet om tilstrækkeligheden af beviserne, indeholdt tilstrækkelige beviser, som pegede på, at der forekom subsidiering. Der blev under alle omstændigheder taget særligt hensyn til de elementer, som var blevet fremhævet af GOID i løbet af undersøgelsen.

1.6. Stikprøveudtagning

- (24) I indledningsmeddelelsen anførte Kommissionen, at den eventuelt ville udtage en stikprøve af de interesserede parter i henhold til grundforordningens artikel 27.

1.6.1. Stikprøveudtagning af EU-producenter

- (25) I indledningsmeddelelsen anførte Kommissionen, at den havde besluttet at begrænse antallet af EU-producenter, der skulle indgå i undersøgelsen, til et rimeligt antal ved at udtage en stikprøve, og at den havde udtaget en foreløbig stikprøve af EU-producenter. Kommissionen udtog den foreløbige stikprøve på grundlag af de produktions- og salgsmængder i Unionen, som EU-producenterne havde indberettet i forbindelse med analysen af situationen forud for indledningen af undersøgelsen, hvor der også blev taget hensyn til deres geografiske beliggenhed. Den således udtagne foreløbige stikprøve bestod af tre EU-producenter, der tegnede sig for over 60 % af produktionen og ca. 70 % af salget i Unionen af samme vare, og som var beliggende i fire forskellige medlemsstater. Nærmere oplysninger om denne foreløbige stikprøve blev gjort tilgængelige i det dossier, der stilles til rådighed for interesserede parter, som fik mulighed for at fremsætte bemærkninger. Der blev ikke fremsat nogen bemærkninger.
- (26) Da der ikke blev modtaget nogen bemærkninger inden for den fastsatte frist, blev den foreløbige stikprøve af EU-producenter bekræftet. Den bestod af Acciai Speciali Terni S.p.A., Aperam Stainless Europe og Outokumpu Stainless OY. Den endelige stikprøve er repræsentativ for EU-erhvervsbranchen. Denne stikprøve var sammenfaldende med stikprøven af EU-producenter i den særskilte antidumpingundersøgelse.

1.6.2. Stikprøveudtagning af importører

- (27) For at afgøre, om det var nødvendigt med stikprøveudtagning, og i bekræftende fald udtage en stikprøve anmodede Kommissionen alle kendte ikke-forretningsmæssigt forbundne importører om at afgive de oplysninger, der anmodes om i indledningsmeddelelsen.
- (28) En ikke-forretningsmæssigt forbunden importør gav sig til kende som interesseret part og afgav de ønskede oplysninger. I betragtning af det lave antal besvarelser var det ikke nødvendigt at udtage en stikprøve. Der blev ikke fremsat bemærkninger til denne beslutning. Importøren blev anmodet om at udfylde et spørgeskema.

⁽⁹⁾ Sherlockdokument nr. t21.001429 af 17. februar 2021.

1.6.3. Stikprøveudtagning af eksporterende producenter i de pågældende lande

- (29) I betragtning af det potentielt store antal eksporterende producenter i de pågældende lande blev det i indledningsmeddelelsen fastsat, at der ville blive anvendt stikprøveudtagning i Indien og Indonesien. Kommissionen anmodede derfor alle kendte eksporterende producenter i Indien og Indonesien om at afgive de oplysninger, der anmodes om i indledningsmeddelelsen, for at afgøre, om det var nødvendigt med stikprøveudtagning, og i bekræftende fald udtage en stikprøve.
- (30) Kommissionen anmodede endvidere Indiens repræsentation ved Den Europæiske Union og Republikken Indonesiens ambassade i Bruxelles om at udpege og/eller kontakte eventuelle andre eksporterende producenter, der kunne være interesseret i at deltage i undersøgelsen.

1.6.3.1. Indien

- (31) To (grupper af) indiske virksomheder indsendte en stikprøvebesvarelse inden for den fastsatte frist. De to pågældende eksporterende producenter Chromeni Steels Private Limited («Chromeni») og Jindal-gruppen tegnede sig for 100 % af den indiske eksportmængde af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål fra Indien til Unionen i undersøgelsesperioden. Kommissionen opgav derfor at anvende stikprøveudtagning for Indien.
- (32) Den del af Jindal-gruppen (Indien), der er involveret i produktion og salg af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål, består af to eksporterende producenter, to forhandlere, en tjenesteyder og en råmaterialeleverandør.
- (33) Jindal-gruppen er vertikalt integreret fra fremstilling af koks, gas og ferrochrom og fremstilling af flydende rustfrit stål, plader (slabs) og varmvalsede produkter i oprullet stand til fremstilling af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål.
- (34) Chromeni er ikke vertikalt integreret. Den begynder med at fremstille koldvalsede flade produkter af rustfrit stål af varmvalsede produkter i oprullet stand af rustfrit stål.

1.6.3.2. Indonesien

- (35) Tre eksporterende producenter eller grupper af eksporterende producenter i Indonesien indsendte de ønskede oplysninger og indvilligede i at indgå i stikprøven. I overensstemmelse med grundforordningens artikel 27, stk. 1, udtog Kommissionen en stikprøve på to grupper af eksporterende producenter ud fra den største repræsentative eksportmængde fra Indonesien til Unionen i undersøgelsesperioden, der med rimelighed kunne undersøges inden for den tid, der var til rådighed, nemlig PT. Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy («IRNC») og PT. Jindal Stainless Indonesia («Jindal Indonesia»). De stikprøveudtagne grupper af eksporterende producenter tegnede sig for 71 % af den anslåede samlede eksportmængde af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål fra Indonesien til Unionen i undersøgelsesperioden.
- (36) IRNC er en vertikalt integreret virksomhed. Virksomheden begynder med at fremstille koldvalsede flade produkter af rustfrit stål af nikkelmalm og har derfor sine egne smelteanlæg. IRNC indgår desuden i en gruppe af virksomheder, der fremstiller forskellige typer stålprodukter, og som også er vertikalt integrerede (de begynder med nikkelmalm og har derfor deres egne smelteanlæg), og som leverer stålprodukter i forudgående led til IRNC til fremstilling af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål. Disse virksomheder (sammen med IRNC under ét benævnt «IRNC-gruppen») er PT. Indonesia Guang Ching Nickel and Stainless Steel Industry («GCNS»), PT. Indonesia Tsingshan Stainless Steel («ITSS»), PT. Sulawesi Mining Investment («SMI») og PT. Tsingshan Steel Indonesia («TSI»). De er alle beliggende i industriparken Morowali i Indonesien.
- (37) Jindal Indonesia er ikke vertikalt integreret. Den begynder med at fremstille koldvalsede flade produkter af rustfrit stål af produkter i oprullet stand af rustfrit stål.
- (38) I overensstemmelse med grundforordningens artikel 27, stk. 2, hørte Kommissionen alle kendte berørte eksporterende producenter og GOID om stikprøveudtagningen. Der blev ikke modtaget nogen bemærkninger, og stikprøven blev derfor bekræftet.

1.7. Individuel undersøgelse

- (39) Den tredje indonesiske eksporterende producent, der besvarede stikprøveskemaet, meddelte Kommissionen, at den ikke agtede at anmode om en individuel undersøgelse i henhold til grundforordningens artikel 27, stk. 3. Kommissionen underrettede denne eksporterende producent, der ikke indgik i stikprøven, om, at den ikke desto mindre var forpligtet til at afgive en spørgeskemabesvarelse, hvis den ønskede at blive undersøgt individuelt. Den eksporterende producent besvarede imidlertid ikke spørgeskemaet. Som en konsekvens heraf var det ikke muligt at gennemføre individuelle undersøgelser.

1.8. Spørgeskemabesvarelser

- (40) Kommissionen fremsendte spørgeskemaer til de tre stikprøveudtagne EU-producenter, klageren, den ene ikke forretningsmæssigt forbundne importør, der havde givet sig til kende, og de fire eksporterende producenter i de pågældende lande. De samme spørgeskemaer var også blevet gjort tilgængelige online ⁽¹⁰⁾ på tidspunktet for indledningen af undersøgelsen.
- (41) Der blev modtaget spørgeskemabesvarelser fra de tre stikprøveudtagne EU-producenter, klageren, én ikke forretningsmæssigt forbunden importør, to eksporterende producenter fra Indien og de to stikprøveudtagne eksporterende producenter fra Indonesien.
- (42) Kommissionen fremsendte også et spørgeskema til GOI og GOID.
- (43) Spørgeskemaet til GOI omfattede særlige spørgeskemaer for i) enhver finansiel institution, der ydede lån eller eksportkreditter til de virksomheder, som er omfattet af undersøgelsen, eller til disses købere (i forbindelse med kreditter til købere af eksport), ii) de 10 største producenter og distributører af de inputmaterialer, som mod utilstrækkeligt vederlag (chrommalm og jernmalm) angiveligt var blevet leveret til de to indiske eksporterende producenter med henblik på fremstilling af den undersøgte vare.
- (44) Spørgeskemaet til GOID omfattede et særligt spørgeskema til Lembaga Pembiayaan Ekspor Indonesia (»Indonesia Eximbank«). Denne finansielle institution var i klagen specifikt blevet omtalt som et offentligt organ eller et organ, som havde fået overdraget eller var blevet pålagt af GOID at yde subsidier. Af administrative hensyn blev GOID desuden bedt om at fremsende de særlige spørgeskemaer til i) enhver anden finansiel institution, der ydede lån eller eksportkreditter til de stikprøveudtagne virksomheder, eller til de stikprøveudtagne virksomheders købere (i forbindelse med kreditter til købere af eksport) ⁽¹¹⁾, ii) de 10 største producenter og distributører af de inputmaterialer, der anvendes til fremstilling af den undersøgte vare, og til enhver anden inputproducent eller distributør af de pågældende materialer, som har leveret input til de to stikprøveudtagne virksomheder, og iii) PT. Asuransi Asei Indonesia (»ASEI«), som i klagen specifikt var blevet omtalt som udbyder af eksportkreditforsikringer på lempelige vilkår, og eventuelt også til producenterne af den undersøgte vare.
- (45) Spørgeskemaet til GOID omfattede desuden et særligt spørgeskema til PT. Indonesia Morowali Industrial Park (»IMIP«), den virksomhed, der driver den industripark, hvor IRNC, en af de stikprøveudtagne eksporterende producenter, er beliggende. Da IMIP er en virksomhed, der er forretningsmæssigt forbundet med IRNC, blev IRNC også bedt om at fremsende det samme spørgeskema til IMIP.
- (46) GOID blev bedt om at indhente eventuelle svar fra disse enheder og sende dem direkte til Kommissionen.
- (47) Kommissionen modtog spørgeskemabesvarelser fra GOI, som imidlertid ikke omfattede besvarelser af de særlige spørgeskemaer, der er omhandlet i betragtning 43, og fra GOID, som omfattede besvarelser fra Indonesia Eximbank, tre andre finansielle institutioner og elleve inputleverandører: fire kulminedrifter (PT Sungai Danau Jaya, PT. Tanah Bumbu Resources, PT. Wahana Baratama Mining og PT. Bukit Asam Tbk), tre nikkelmalmminedrifter (PT. GAG Nikel, PT. Ceria Nugraha Indotama og PT. Tiran Indonesia), fire forhandlere af nikkelmalm og kul (PT. Ekasa Yad Resources, PT. Batu Bara Global Energy, PT. Rwood Resources Indonesia og PT. Bumi Nusantara Jaya), ASEI og IMIP. Kommissionen modtog de samme spørgeskemabesvarelser fra IMIP som fra IRNC.

⁽¹⁰⁾ https://trade.ec.europa.eu/tdi/case_details.cfm?id=2513.

⁽¹¹⁾ En liste over de finansielle institutioner, der havde ydet lån eller eksportkreditter til de stikprøveudtagne virksomheder, var vedlagt spørgeskemaet.

1.9. Kontrolbesøg

- (48) Som følge af udbruddet af covid-19 og de nedlukningsforanstaltninger, der er indført af flere medlemsstater og af flere tredjelande, kunne Kommissionen ikke aflægge kontrolbesøg i den foreløbige fase i henhold til grundforordningens artikel 16. Kommissionen foretog i stedet krydstjek uden kontrolbesøg af alle de oplysninger, den anså for nødvendige for sine foreløbige afgørelser i overensstemmelse med sin meddelelse om konsekvenserne af covid-19-udbruddet for antidumping- og antisubsidieundersøgelser ⁽¹²⁾.
- (49) Uden at det berører anvendelsen af grundforordningens artikel 28, krydstjekkede Kommissionen via videokonference GOI's og GOID's spørgeskemabesvarelser. Embedsmænd fra relevante ministerier deltog i forbindelse med krydstjekket uden kontrolbesøg. Krydstjekket uden kontrolbesøg af GOID omfattede også det krydstjek uden kontrolbesøg, som var foretaget af oplysningerne fra Indonesia Eximbank og to inputleverandører, nemlig PT. Gag Nikel og PT. Sungai Danau Jaya.
- (50) Kommissionen foretog desuden krydstjek uden kontrolbesøg af følgende virksomheder/partner:
- EU-sammenslutningen, der repræsenterer de tre stikprøveudtagne EU-producenter:
 - European Steel Association (»EUROFER«), Bruxelles, Belgien
 - Eksporterende producenter i Indien:
 - Chromeni Steels Private Limited (»Chromeni«), Ahmedabad
 - Jindal Stainless Limited (»JSL«), New Delhi, og Jindal Stainless Hisar Limited (»JSHL«), New Delhi, og deres forretningsmæssigt forbundne virksomheder, navnlig forretningsmæssigt forbundne forhandlere: Jindal Stainless Steelway Limited (»JSS«), Gurugram, og Jindal Steelitalia Limited (»JSI«), Gurgaon, tjenesteydere: Jindal United Steel Limited (»JUSL«), New Delhi, og råmaterialeleverandør: Jindal Coke Limited (»JCL«), New Delhi (under ét benævnt »Jindal-gruppen«).
 - Eksporterende producenter i Indonesien:
 - PT. Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy (»IRNC«), Jakarta, og dennes forretningsmæssigt forbundne virksomheder, navnlig dennes fire vigtigste forretningsmæssigt forbundne indonesiske inputleverandører PT. Indonesia Guang Ching Nickel and Stainless Steel Industry (»GCNS«), Jakarta, PT. Indonesia Tsingshan Stainless Steel (»ITSS«), Jakarta, PT. Sulawesi Mining Investment (»SMI«), Jakarta, og PT. Tsingshan Steel Indonesia (»TSI«), Jakarta, (sammen med IRNC under ét benævnt »IRNC-gruppen«) og den forretningsmæssigt forbundne industripark, hvori IRNC-gruppen er beliggende, PT. Indonesia Morowali Industrial Park (»MIP«), Jakarta,
 - PT. Jindal Stainless Indonesia (»Jindal Indonesia«), Gresik.

1.10. Ingen indførelse af midlertidige foranstaltninger og efterfølgende sagsforløb

- (51) Den 20. oktober 2021 meddelte Kommissionen i overensstemmelse med grundforordningens artikel 29a, stk. 2, de interesserede parter, at den ikke agtede at indføre midlertidige foranstaltninger og at fortsætte med undersøgelsen.
- (52) Kommissionen fortsatte med at indhente og efterprøve alle de oplysninger, som den anså for nødvendige for at træffe endelig afgørelse i sagen.

1.11. Endelig fremlæggelse af oplysninger

- (53) Kommissionen underrettede den 17. december 2021 alle parter om de væsentligste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke den påtænkte at indføre en endelig antisubsidietold på importen af den pågældende vare (»endelig fremlæggelse af oplysninger«). Alle parter fik en frist til at fremsætte bemærkninger hertil. De interesserede parter fik mulighed for at fremsætte bemærkninger til indledningen af undersøgelsen og anmode om en høring med Kommissionen og/eller høringskonsulenten i handelsprocedurer.
- (54) De interesserede parter modtog efterfølgende den 21. januar 2022 yderligere oplysninger (»supplerende endelig fremlæggelse af oplysninger«), og de fik en frist til at fremsætte bemærkninger hertil. De interesserede parter fik mulighed for at anmode om en høring med Kommissionen og/eller høringskonsulenten i handelsprocedurer.

⁽¹²⁾ Meddelelse om konsekvenserne af udbruddet af covid-19 for antidumping- og antisubsidieundersøgelser (2020/C 86/06) (EUT C 86 af 16.3.2020, s. 6).

- (55) Der blev modtaget bemærkninger fra klageren, GOI, GOID, GOC, de stikprøveudtagne eksporterende producenter, den ikke forretningsmæssigt forbundne importør LSI og konsortiet af importører og distributører Euranimi.
- (56) De parter, som anmodede herom, fik også mulighed for at blive hørt. Der blev afholdt høringer med IRNC-gruppen og Euranimi.
- (57) De interesserede parters bemærkninger blev overvejet og, hvor det var relevant, taget i betragtning i denne forordning.
- (58) IRNC-gruppen hævdede, at dens ret til forsvar var blevet tilsidesat, fordi den ikke havde fået tilstrækkelig tid til at udarbejde bemærkningerne til den endelige fremlæggelse af oplysninger. Som svar understregede Kommissionen, at IRNC-gruppen oprindeligt havde fået en frist på 18 dage til at fremsætte bemærkninger, hvilket ligger et godt stykke over den lovbestemte frist på 10 dage, som Kommissionen skal give interesserede parter efter den endelige fremlæggelse af oplysninger. Kommissionen havde desuden indrømmet virksomheden en fristforlængelse på tre dage på dennes anmodning. Kommissionen fandt derfor, at IRNC-gruppen havde haft tilstrækkelig tid til at fremsætte sine bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger, og påstanden blev afvist.
- (59) Jindal-gruppen og Jindal Indonesia anmodede Kommissionen om at sikre, at den foreslåede udligningstold og stålbeskyttelsesforanstaltningerne ikke blev kumuleret, som man havde gjort i antidumpingforordningen.
- (60) Dette blev behandlet i betragtning 1083 og 1084.
- (61) Af hensyn til retssikkerheden anmodede Jindal-gruppen og Jindal Indonesia også Kommissionen om at medtage den foreslåede forordning om indførelse af antisubsidietold i gennemførelsesforordning (EU) 2019/1382 ⁽¹³⁾.
- (62) Kommissionen bemærkede, at artikel 3 allerede behandler spørgsmålet om samspillet mellem told, der opkræves i henhold til denne forordning, og told, der opkræves i henhold til gennemførelsesforordning (EU) 2019/159 ⁽¹⁴⁾. Kommissionen havde allerede i den sidste ændring af gennemførelsesforordning (EU) 2019/1382 varslet, at hver forordning om indførelse af antidumping- og/eller antisubsidieforanstaltninger vedrørende stålprodukter, der også er omfattet af beskyttelsesforanstaltningen, fremover vil indeholde specifikke bestemmelser, der forhindrer, at de anvendes samtidig med beskyttelsestolden for varer ud over kontingentet ⁽¹⁵⁾.
- (63) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede Euranimi og LSI, at Kommissionen burde suspendere foranstaltningerne i henhold til grundforordningens artikel 24, stk. 4.
- (64) Kommissionen bekræftede modtagelsen af oplysningerne fra disse parter og mindede dem om, at Kommissionen, hvis den finder det hensigtsmæssigt, kan beslutte at suspendere foranstaltninger, når markedsvilkårene midlertidigt har ændret sig i et omfang, der giver grund til at formode, at der ikke vil ske skade som følge af suspensionen, og når det er i Unionens interesse at gøre det.

2. DEN PÅGÆLDENDE VARE OG SAMME VARE

2.1. Den pågældende vare

- (65) Den vare, der er genstand for denne undersøgelse, er fladvalsede produkter af rustfrit stål, kun koldvalsedede, i øjeblikket henhørende under KN-kode 7219 31 00, 7219 32 10, 7219 32 90, 7219 33 10, 7219 33 90, 7219 34 10, 7219 34 90, 7219 35 10, 7219 35 90, 7219 90 20, 7219 90 80, 7220 20 21, 7220 20 29, 7220 20 41, 7220 20 49, 7220 20 81, 7220 20 89, 7220 90 20 og 7220 90 80 og med oprindelse i Indien og Indonesien. KN-koderne angives kun til orientering.

⁽¹³⁾ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2019/1382 af 2. september 2019 om ændring af visse forordninger om indførelse af antidumping- eller antisubsidieforanstaltninger over for visse stålprodukter omfattet af beskyttelsesforanstaltninger (EUT L 227 af 3.9.2019, s. 1).

⁽¹⁴⁾ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2019/159 af 31. januar 2019 om indførelse af endelige beskyttelsesforanstaltninger mod importen af visse stålprodukter (EUT L 31 af 1.2.2019, s. 27).

⁽¹⁵⁾ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2021/1754 af 4. oktober 2021 om ændring af gennemførelsesforordning (EU) 2019/1382 om ændring af visse forordninger om indførelse af antidumping- eller antisubsidieforanstaltninger over for visse stålprodukter omfattet af beskyttelsesforanstaltninger (EUT L 352 af 5.10.2021, s. 1), betragtning 6.

2.2. Samme vare

- (66) Undersøgelsen viste, at følgende varer har samme grundlæggende fysiske, kemiske og tekniske egenskaber og samme grundlæggende anvendelsesformål:
- den pågældende vare
 - den vare, der fremstilles og sælges på de pågældende landes hjemmemarkeder, og
 - den vare, der fremstilles og sælges i Unionen af EU-erhvervsgrænsen.
- (67) Kommissionen konkluderede, at disse varer derfor udgør samme vare, jf. grundforordningens artikel 2, litra c).

2.3. Påstande vedrørende varedækningen

- (68) En EU-producent, der også fungerede som importør og slutbruger, anmodede om, at koldvalsede produkter af rustfrit stål af stål kvalitet 200 og 201 blev udelukket fra varedækningen. Undersøgelsen har vist, at disse varer er indbyrdes udskiftelige for så vidt angår egenskaber. Kommissionen konkluderede ligeledes, at det ville medføre en urimelig byrde for toldmyndighederne, som ville skulle foretage en laboratorietest og kontrollere slutanvendelsen for hver forsendelse, hvis denne anmodning om udelukkelse af varen blev imødekommet. Desuden viste de oplysninger, som virksomheden havde fremlagt med hensyn til dens indkøb af varer af stål kvalitet 200 og 201 og andre varer fra de pågældende lande, at den rent faktisk købte andre varer, der er omfattet af varedækningen i den nuværende undersøgelse, fra disse lande, hvilket i sagens natur indebærer en risiko for krydskompensation. Selv om virksomheden hævder, at disse stål kvaliteter kun har én slutanvendelse, kan det ikke udelukkes, at disse stål kvaliteter kan have andre anvendelser.
- (69) Kommissionen konkluderede derfor, at det ikke ville være hensigtsmæssigt at imødekomme denne anmodning om udelukkelse af varen, og anmodningen blev derfor afvist.

3. SUBSIDIERING: INDIEN

3.1. Subsidier og subsidieordninger inden for rammerne af undersøgelserne

- (70) På grundlag af oplysningerne i klagen, indledningsmeddelelsen og besvarelsene af Kommissionens spørgeskemaer blev den påståede subsidiering i form af følgende subsidier fra GOI undersøgt:
- i) Direkte eller mulig direkte overførsel af midler:
 - Kreditfinansiering før og efter forsendelse
 - Renteudligningsordning for eksportfinansiering
 - Incitamerter fra eksportkreditagurur
 - Lån på præferencevilkår ydet af den indiske nationalbank (State Bank of India) (»SBI«) og Steel Development Fund (»SDF«)
 - Tilskud til forskning og udvikling (»FoU«) fra SDF og Stålministeriet
 - ii) Indtægter, som staten giver afkald på, eller som ikke opkræves, og som ellers er forfaldne:
 - Toldfritagelses- og eftergivelsesordninger
 - a) Advance Authorization Scheme (»AAS«) (forhåndstilladelsesordning)
 - b) Duty Free Import Authorization Scheme (»DFIA«) (ordning for tilladelse til toldfri import)
 - c) Duty Drawback Scheme (»DDS«) (toldgodtgørelsesordning)
 - d) Export Promotion of Capital Goods Scheme (»EPCGS-ordningen«) (eksportfremmeordning for kapitalgoder)
 - e) Merchandise Export from India Scheme (ordning for vareeksport fra Indien) (»MEIS-ordningen«)
 - f) Eksportfremme gennem told- og skattefritagelser — ligestillet med eksport
 - Incitamerter til eksportorienterede virksomheder (»EOU«) og særlige økonomiske zoner (»SEZ«)
 - Indkomstskatteincitamerter

- iii) Levering af varer og tjenesteydelser mod utilstrækkeligt vederlag:
 - Levering af chrommalm mod utilstrækkeligt vederlag
 - Levering af jernmalm mod utilstrækkeligt vederlag
- iv) Køb af varer gennem statslige udbudspolitikker
- v) Incitamerter fra Exim Bank i form af køberkreditter
- vi) Incitamerter i delstaten Gujarats lokale subsidieordninger.

3.2. Ordninger, for hvilke der ikke blev fundet beviser for subsidiering

– Kreditfinansiering før og efter forsendelse

- (71) Klageren hævdede, at indiske banker yder eksportfinansiering før forsendelse til eksportører, der kræver betaling for solgte varer inden forsendelsen af disse varer. Tilsvarende er eksportfinansiering efter forsendelse et lån, som ydes af finansielle institutioner til eksportører. Denne ordning forvaltes af Reserve Bank of India (RBI), Indiens centralbank. Det blev endvidere påstået, at GOI gennem sin centralbank overdrager eller pålægger private indiske banker at yde et finansielt bidrag i form af en direkte overførsel af midler (grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. i), og artikel 3, stk. 1, litra a), nr. iv)). For at kunne drage fordel af disse ordninger skal eksportøren blot fremlægge bevis for eksport, uden at der kræves nogen risikovurdering. Fordelen for eksportøren består derfor i forskellen mellem den således indrømmede præferencesats og markedssatsen for lignende lån i Indien.
- (72) En af de indiske eksporterende producenter benyttede sig i begrænset omfang af kreditter før forsendelse i UP.
- (73) Virksomheden benyttede sig af kreditter før forsendelse under driftskapitalfaciliteter (kreditlinjer), der var blev åbnet af offentlige og private banker. Den anvendte rentesats blev fastsat i overensstemmelse med markedsvilkårene og på det niveau, der blev opkrævet af andre offentlige og private banker (herunder internationale banker), som virksomheden havde åbnet kreditlinjer med. Rentesatsen var baseret på Benchmark Prime Lending Rate («BPLR») — i tilfælde af eksportkreditter i INR — eller på LIBOR — i tilfælde af eksportkreditter i USD. I begge tilfælde blev der tillagt et spread baseret på virksomhedens kreditvurdering. De samme kreditlinjer blev også anvendt til indenlandsk kortfristet finansiering.
- (74) De to indiske eksporterende producenter benyttede sig ikke af eksportkreditter efter forsendelse i UP.
- (75) Der var derfor ikke behov for, at Kommissionen undersøgte disse ordninger yderligere.

– Renteudligningsordning for eksportfinansiering

- (76) Klageren hævdede, at renteudligningsordningen yder eksportører et finansielt bidrag i form af en direkte overførsel af midler ved at yde kompensation til disse eksportørers långivere svarende til 3-5 % af værdien af den rente, der ellers skulle have været betalt af visse lån.
- (77) De to indiske eksporterende producenter benyttede sig ikke af renteudligningsordningen i UP.
- (78) Der var derfor ikke behov for, at Kommissionen undersøgte denne ordning yderligere.

– Incitamerter fra eksportkreditagenturer

- (79) GOI ejer fuldt ud to eksportkreditagenturer: Export Credit Guarantee Corporation of India Ltd (ECGC) og Exim Bank of India. Det vigtigste mål for begge agenturer er at fremme indisk eksport. Klageren hævdede, at incitamerterne fra disse agenturer giver eksportørerne en fordel, fordi de tilvejebringer forsikring, kreditgarantier, kreditlinjer og eksportkreditter på betingelser, der er mindre strenge end dem, der gælder på markedet.
- (80) De to indiske eksporterende producenter benyttede sig ikke af kreditgarantier, eksportkreditter eller kreditlinjer fra ECGC eller Exim Bank.

- (81) To producenter i Jindal-gruppen var imidlertid dækket af ECGC's forsikringspolicer. Kommissionen fandt imidlertid ikke, at disse forsikringsaftaler afveg fra de normale markedsvilkår. Præmiegebyrerne afhang af maksimumsdækningen af tab, de lande og købere, der var dækket af policen, og den tidligere »erstatningshistorik«, dvs. virksomhedernes risikoprofil. Kommissionen kontrollerede, at alle præmiegebyrer og gebyrer var blevet betalt.
- (82) Der var derfor ikke behov for, at Kommissionen undersøgte denne ordning yderligere.
- Lån på præferencevilkår ydet af den indiske nationalbank (State Bank of India) (»SBI«) og Steel Development Fund (»SDF«)
- (83) Klageren hævdede, at GOI yder sektorspecifikke lån på præferencevilkår via den indiske nationalbank (SBI) og Steel Development Fund (SDF) til producenterne af rustfrit stål.
- (84) SBI var en af de banker, der havde ydet Jindal-gruppen langfristede lån, men Kommissionen fandt ikke, at der var tale om sektorspecifikke lån eller lån på præferencevilkår. Rentesaften blev fastsat på grundlag af BLPR + spread. Den rentesats, som SBI opkrævede, var faktisk lidt højere end de renter, der blev opkrævet af de private banker, der ydede langfristede lån til Jindal-gruppen med tilsvarende løbetid.
- (85) De to indiske eksporterende producenter modtog ikke lån fra Steel Development Fund i UP.
- (86) Der var derfor ikke behov for, at Kommissionen undersøgte denne ordning yderligere.
- Tilskud til forskning og udvikling fra SDF og Stålministeriet
- (87) Klageren hævdede, at GOI yder FoU-tilskud til stålproducenter via SDF. FoU-tilskud kan også opnås direkte fra Stålministeriet.
- (88) De to indiske eksporterende producenter modtog ikke FoU-tilskud i UP eller tilskud, der kunne henføres til UP.
- (89) Der var derfor ikke behov for, at Kommissionen undersøgte denne ordning yderligere.
- Toldfritagelses- og eftergivelsesordninger
- (90) Klageren hævdede, at producenterne af den undersøgte vare nyder godt af en række toldgodtgørelsesordninger før og efter eksport, i henhold til hvilke importerede råmaterialer eller kapitalgoder kan fritages for told og importafgifter. Disse ordninger giver en fordel, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. ii), og artikel 3, stk. 2, til eksporterende producenter svarende til de indtægter, som staten giver afkald på, og dermed til den told og de afgifter, som ikke opkræves.
- (91) Som forklaret i betragtning 117-205 drog den ene eller begge indiske eksporterende producenter fordel af nogle af toldfritagelses- og eftergivelsesordningerne, nemlig AAS, DDS, EPCGS og MEIS.
- (92) Ingen af de to eksporterende producenter drog imidlertid fordel af DFIA-ordningen i UP, og de havde heller ingen salgstransaktioner på hjemmemarkedet, der var klassificeret som transaktioner ligestillet med eksport. Der var derfor ikke behov for, at Kommissionen undersøgte de to sidstnævnte ordninger yderligere.
- Incitamerter til eksportorienterede virksomheder (»EOU«) og særlige økonomiske zoner (»SEZ«)
- (93) Klageren hævdede, at producenterne af den undersøgte vare nyder godt af en række skatteincitamerter, eftersom de er registreret som EOU eller er beliggende i en SEZ.
- (94) Ingen af de to indiske eksporterende producenter var imidlertid registreret som EOU i UP og drog heller ikke fordel af tidligere subsidier i tilknytning til kapitalgoder som EOU, der kunne henføres til UP. Desuden er ingen af de to eksporterende indiske producenter beliggende i en SEZ.
- (95) Der var derfor ikke behov for, at Kommissionen undersøgte disse ordninger yderligere.

– Indkomstskatteincitamerter

(96) Klageren hævdede, at producenterne af den undersøgte vare nyder godt af indkomstskattefradrag og -fritagelser som følge af flere ordninger, herunder:

- Reduceret indkomstskat for nyetablerede virksomheder
- Indkomstskattefradrag for FoU-omkostninger
- Indkomstskattefradrag for overskud hidrørende fra store industriprojekter (ITES)
- Indkomstskattefradrag for overskud i virksomheder i særlige kategorier
- Indkomstskattefradrag for investeringer i nye anlæg og maskiner.

(97) De to indiske eksporterende producenter nød ikke godt af indkomstskattefritagelser eller -fradrag eller reducerede skatter i UP.

(98) Der var derfor ikke behov for, at Kommissionen undersøgte denne ordning yderligere.

– Levering af jernmalm mod utilstrækkeligt vederlag

(99) Klageren hævdede, at GOI har ført en politik, som indebærer fastsættelse af høje eksportafgifter på jernmalm. Regeringen sikrede dermed en stigning i den indenlandske levering af disse varer og garanterede, at priserne på jern forblev et godt stykke under de internationale niveauer. Disse eksportafgifter svarede sammen med andre elementer til, at GOI overdrog det til eller pålagde råmaterialeproducenter at levere input til de indiske producenter mod utilstrækkeligt vederlag.

(100) Ingen af de to indiske eksporterende producenter benytter sig imidlertid af jernmalm i deres produktionsproces. Der var derfor ikke behov for, at Kommissionen undersøgte denne ordning yderligere.

– Køb af varer gennem statslige udbudspolitikker

(101) Klageren hævdede, at GOI har støttet den indiske industri for koldvalset rustfrit stål gennem statslige udbud. Det blev påstået, at statslige organer er forpligtet til at anvende en minimumsprocentdel af indisk stål og jern i deres udbud (mellem 15 % og 50 %). Når en udenlandsk tilbudsgiver tilbyder den laveste pris, kan de endvidere kun opnå op til halvdelen af ordremængden. Den anden del skal tildeles en lokal leverandør, der kan prissætte inden for et interval på 20 % over den udenlandske tilbudsgivers pris. Kun hvis ikke en enkelt lokal leverandør kan prissætte inden for et interval på 20 % af den laveste pris (hvilket er usandsynligt i betragtning af den brede margen), kan den mere effektive udenlandske tilbudsgiver opnå resten af kontrakten.

(102) En af de indiske eksporterende producenter klarede sig med succes under budgivningen i UP i forbindelse med de statslige udbudsprocedurer.

(103) Kommissionen efterprøvede alle udbudsprocedurer og udbud, der vedrørte den pågældende indiske virksomhed i UP. Der blev imidlertid ikke fundet konkrete elementer af subsidiering.

(104) Udbud offentliggøres online på webstederne for de respektive indiske administrative enheder, institutioner eller offentlige virksomheder (f.eks. Indian Railways), og virksomhederne kan frit indgive deres tilbud. Det er almindelig praksis, at udbudsmængden deles mellem to virksomheder. Den virksomhed, der tilbød den laveste pris, får tildelt 60 % af udbuddet, og den virksomhed, der tilbød den næstlaveste pris, får tildelt de resterende 40 % af kontrakten på betingelse af, at den tilpasser sin pris til det niveau, der tilbydes af vinderen af udbuddet. Denne regel gælder også, hvis en af eller begge de pågældende virksomheder er udenlandske tilbudsgivere.

(105) Visse udbud er ganske vist kun åbne for indenlandske virksomheder. Hvis proceduren er åben for udenlandske tilbudsgivere, er der imidlertid ikke tale om prisdiskrimination som påstået af klageren. Prispræferencen (20 %) for indenlandske leverandører findes kun i forbindelse med udbud vedrørende kapitalgoder ⁽¹⁶⁾.

⁽¹⁶⁾ POLICY FOR PROVIDING PREFERENCE TO DOMESTICALLY MANUFACTURED IRON & STEEL PRODUCTS IN GOVERNMENT PROCUREMENT- REVISED, 2019, art. 2.11 og bilag B (*Gazette of India* nr. 324 af 29. maj 2019).

- (106) Kommissionen efterprøvede, at den udvalgte virksomhed i alle de udbudsprocedurer i UP, hvor den indiske producent af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål var blevet tildelt kontrakter, uanset om procedurerne var åbne for udenlandske tilbudsgivere eller ej, havde tilbudt den laveste pris eller, som den virksomhed, der havde afgivet det næstbedste tilbud, havde været nødt til at tilpasse sin pris til den lavestbydendes pris.
- (107) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede klageren, at udelukkelsen af udenlandske tilbudsgivere fra nogle af udbudsprocedurerne havde ført til mindre konkurrence og dermed højere priser generelt, hvilket svarede til et finansielt bidrag gennem køb af varer mod mere end tilstrækkeligt vederlag.
- (108) Klageren bemærkede desuden, at de indiske regler for offentlige udbud ved at udelukke importen fra visse udbud garanterer visse indkøbsmængder for de indiske producenter, hvilket i sig selv giver dem en fordel.
- (109) Kommissionen er enig i, at udelukkelsen af udenlandske tilbudsgivere potentielt mindsker konkurrencen og kan føre til, at der skabes et marked udelukkende for indenlandske tilbudsgivere. De mængder, som Jindal-gruppen solgte gennem indgåelsen af offentlige kontrakter, var imidlertid ubetydelige på baggrund af virksomhedens samlede hjemmemarkedssalg i UP. I forbindelse med analysen af de udbudsprocedurer i UP, hvor den indiske producent af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål var blevet tildelt kontrakter, havde Kommissionen desuden ikke bemærket nogen væsentlige forskelle i prisniveauerne mellem de vindende bud i udbud, der var åbne for de udenlandske virksomheder, og de udbud, hvor de ikke deltog. Som følge heraf har Kommissionen i dette særlige tilfælde ikke konstateret nogen væsentlig fordel, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra b).

– Incitamerter fra Exim Bank i form af køberkreditter

- (110) Klageren hævdede, at Exim Bank tilbyder kreditlinjer og køberkredit. Disse incitamerter gives ikke til eksportører, men til udenlandske regeringer, udenlandske udviklingsbanker og oversøiske finansielle institutioner, forretningsbanker i udlandet eller andre enheder. Finansieringen gør det muligt for dem at købe fra indiske eksportører på udskudte kreditvilkår.
- (111) Ingen af de undersøgte eksporterende producenters eksportsalg i UP var omfattet af Exim Banks kreditlinjer eller køberkredit.
- (112) Der var derfor ikke behov for, at Kommissionen undersøgte disse ordninger yderligere.

– Incitamerter i delstaten Gujarats lokale subsidieordninger.

- (113) Klageren hævdede, at ud over subsidier ydet af GOI kan nogle af producenterne af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål drage fordel af subsidieordninger på delstatsniveau, der er indført af regeringen i Gujarat (GOG). I klagen er nævnt fire lokale ordninger:
- Incitamentsordning for virksomheder 2016-2021, som giver et skattemæssigt incitament for nye virksomheder, der etablerer sig i Gujarat.
 - Gujarats momseftergivelsesordning: en virksomhed i Gujarat kan få dækket den moms, som den har betalt af indkøbte input, i form af et fradrag for indgående moms.
 - Lov om særlige økonomiske zoner: fritagelser for stempelafgift og registreringsgebyr.
 - Fritagelse for omsætningsafgifter og andre statslige afgifter på indkøb af input til SEZ'en eller en enhed i SEZ'en.
- (114) Kun en af de undersøgte indiske eksporterende producenter er beliggende i delstaten Gujarat og kunne potentielt benytte sig af ovennævnte lokale subsidieordninger. Virksomheden blev imidlertid ikke anset for at drage fordel af nogen af disse ordninger i UP.
- (115) Der var derfor ikke behov for, at Kommissionen undersøgte disse ordninger yderligere.

– Fradrag for elstempler (regeringen i Gujarat)

- (116) Kommissionen konstaterede, at en eksporterende producent benyttede sig af denne foranstaltning i UP. Da fordelene for denne virksomhed imidlertid forekom at være ubetydelig (0,02 %), besluttede Kommissionen ikke at undersøge denne foranstaltning yderligere.

3.3. Ordninger, for hvilke der blev fundet beviser for subsidiering

3.3.1. Toldfritagelses- og eftergivelsesordninger

- (117) AAS-, EPCGS- og MEIS-ordningerne er baseret på »Foreign Trade (Development and Regulation) Act 1992 (No. 22 of 1992)« — lov nr. 22 af 1992 om (udvikling og regulering af) udenrigshandel — der trådte i kraft den 7. august 1992 (»udenrigshandelsloven«). Ved udenrigshandelsloven bemyndiges GOI til at udstede bekendtgørelser vedrørende eksport- og importpolitikken. Disse bekendtgørelser er gengivet i kort form i udenrigshandelspolitiske dokumenter, der normalt udstedes af handelsministeriet hvert femte år, og som opdateres regelmæssigt.
- (118) Det udenrigshandelspolitiske dokument, der er relevant for UP, er »Foreign Trade Policy 2015-20« (»FTP 2015-20«). GOI fastsætter også procedurene for FTP 2015-20 i en »Handbook of Procedures, 2015-20« (»HOP 2015-20«).
- (119) DDS-ordningen er baseret på afsnit 75 i Customs Act of 1962 (»toldloven af 1962«), afsnit 37 i Central Excise Act of 1944 (»den centrale lov om forbrugsafgifter af 1944«), afsnit 93A og 94 i Financial Act of 1994 (»finansloven af 1994«) og på Customs, Central Excise Duties and Service Tax Drawback Rules of 1995 (»1995-reglerne for toldgodtgørelsesordningen«). Godtgørelsessatserne offentliggøres regelmæssigt.
- (120) Generelt bemærkes det, at Kommissionen ikke var i stand til inden for en rimelig frist at afslutte krydstjekket uden kontrolbesøg af visse dokumenter vedrørende eksport-/importtransaktioner inden for rammerne af de toldgodtgørelsesordninger, der er beskrevet i dette underafsnit, som anmodet om og aftalt under krydstjekket uden kontrolbesøg. I den forbindelse anvendte Kommissionen de bedste foreliggende faktiske oplysninger i tilfælde af konstaterede uoverensstemmelser mellem de tal, der blev indberettet af virksomhederne og af GOI, på grundlag af grundforordningens artikel 28, stk. 3.
- (121) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede en af de indiske eksporterende producenter, at formålet med AAS-, DDS- og MEIS-ordningerne er at neutralisere den told, som virksomheden betaler på importen af råmaterialer, der anvendes i de eksporterede varer, og at disse tre ordninger derfor ikke giver virksomheden en fordel.
- (122) I modsætning til denne udtalelse har de fordele, som virksomhederne har modtaget under DDS- og MEIS-ordningerne, imidlertid ingen direkte forbindelse med den told, som skal betales på import af råmaterialer, som anvendes af virksomheden i de eksporterede varer.
- (123) I forbindelse med DDS-ordningen modtager en eksporterende virksomhed kontantbetalinger, som kun knytter sig til fob-værdien af dens eksport. Den pågældende virksomhed er slet ikke forpligtet til at importere råmaterialer.
- (124) I forbindelse med MEIS-ordningen modtager en eksporterende producent scripts, som kan sælges på markedet eller anvendes til udligning af fremtidige skyldige importafgifter, men denne udligning er ikke begrænset til de råmaterialer, der anvendes i produktionen af de eksporterede varer, for hvilke der blev modtaget MEIS-scripts. MEIS-scripts kan således anvendes til udligning af skyldige importafgifter, herunder importafgifter vedrørende kapitalgoder. De kan også indkasseres, selv om virksomheden slet ikke importerer noget.
- (125) Kun i forbindelse med AAS-ordningen er der en direkte forbindelse mellem fritagelse for importafgifter på råmaterialer importeret af virksomheden og eksporterede varer. Kommissionen behandler således ikke toldfritagelsen som en fordel for virksomheden, forudsat at sidstnævnte kan påvise det faktiske forbrug af råmaterialer importeret under AAS-ordningen i produktionen af de eksporterede endelige varer.

– Advanced Authorisation Scheme (»AAS«) (forhåndstilladelsesordning)

- (126) Kommissionen fastslog, at en indisk eksporterende producent benyttede sig af AAS i UP.

a) Retsgrundlag

- (127) Ordningen er beskrevet nærmere i punkt 4.03 til 4.24 i FTP 2015-20 og kapitel 4.04 til 4.52 i HOP 2015-20 og opdateret HOP 2015-20.

b) Støtteberettigelse

(128) AAS består af seks delordninger, der er nærmere beskrevet i følgende afsnit. Disse delordninger er bl.a. forskellige med hensyn til støtteberettigelse. Producent-eksportører og forhandler-eksportører med tilknyttede underleverandører (producenter) er støtteberettigede under AAS-delordningerne for fysisk eksport og årligt behov. Producent-eksportører, der leverer til den endelige eksportør, er berettiget til støtte efter AAS-ordningen for mellemløst leverancer. Hovedleverandører, der leverer til kategorier »ligestillet med eksport«, jf. afsnit 7.02 i FTP 2015-20, såsom leverandører til eksportorienterede virksomheder (»EOU«), er berettigede til støtte efter AAS-delordningen for transaktioner ligestillet med eksport. Endelig er mellemløst leverandører til producent-eksportører berettiget til fordele i forbindelse med transaktioner ligestillet med eksport i henhold til delordningerne for Advance Release Order (attester til forudgående frigivelse) og løbende indenlandsk remburs.

c) Praktisk gennemførelse

(129) AAS kan udstedes i de situationer, der er beskrevet nedenfor.

(130) Fysisk eksport: Dette er den vigtigste delordning. Den muliggør toldfri import af inputmaterialer til fremstilling af en specifik eksporteret færdigvare. »Fysisk« betyder i denne forbindelse, at eksportvaren skal forlade indisk territorium. I licensen er der angivet en importtilladelse og en eksportforpligtelse, samt hvilken type eksporteret vare det drejer sig om.

(131) Årligt behov: En sådan tilladelse er ikke knyttet til en bestemt eksporteret vare, men til en bredere varegruppe (f.eks. kemiske produkter og hertil knyttede varer). Licensindehaveren kan — op til en bestemt værditærskel, der fastsættes ud fra tidligere eksportresultater — toldfrit importere input, der skal benyttes til fremstilling af en af de varer, der henhører under en sådan varegruppe. Licensindehaveren kan vælge at eksportere enhver vare i varegruppen, hvor sådanne toldfrie materialer er anvendt.

(132) Mellemløst leverancer: Denne delordning omfatter tilfælde, hvor to producenter har til hensigt at fremstille en enkelt eksportvare og stå for hver sin del af produktionsprocessen. Den producent-eksportør, der fremstiller mellemløst produktet, kan toldfrit importere inputmaterialer og med henblik herpå opnå en AAS-licens for mellemløst leverancer. Den endelige eksportør færdiggør produktionen og er forpligtet til at eksportere den færdige vare.

(133) Transaktioner ligestillet med eksport: Denne delordning gør det muligt for en hovedleverandør toldfrit at importere input, som er nødvendige for fremstillingen af varer, der skal sælges som »transaktioner ligestillet med eksport«. Ifølge GOI forstås ved transaktioner ligestillet med eksport transaktioner, hvor de leverede varer ikke forlader landet. En række kategorier af leverancer anses for at være transaktioner ligestillet med eksport, forudsat at varerne er fremstillet i Indien, f.eks. leverancer af varer til en EOU eller til en virksomhed beliggende i en særlig økonomisk zone (»SEZ«).

(134) Attester til forudgående frigivelse (»ARO«): En AAS-licensindehaver, der ønsker at købe input hos indenlandske kilder i stedet for at importere dem direkte, kan vælge at købe dem ved anvendelse af attester til forudgående frigivelse (ARO). I sådanne tilfælde godkendes forhåndstilladelserne som attester til forudgående frigivelse og påtegnes til fordel for den indenlandske leverandør ved leveringen af de derpå anførte varer. Påtegningen af attesten til forudgående frigivelse giver den indenlandske leverandør ret til de fordele, der er forbundet med transaktioner ligestillet med eksport, jf. afsnit 7.03 i FTP 2015-20 (dvs. AAS for mellemløst leverancer/transaktioner ligestillet med eksport, eksportrestitution ved transaktioner ligestillet med eksport og refusion af endelige punktafgifter). Ved ARO-ordningen ydes der refusion af skatter og afgifter til leverandøren, i stedet for at disse beløb refunderes til den endelige eksportør i form af toldgodtgørelse eller -refusion. Der kan refunderes skatter og afgifter for både indenlandske og importerede input.

(135) Løbende indenlandsk remburs: Denne delordning dækker også indenlandske leverancer til en indehaver af en forhåndstilladelse. Denne kan henvende sig til en bank for at åbne en indenlandsk remburs til fordel for en indenlandsk leverandør. Banken validerer tilladelsen til direkte import udelukkende for den værdi og de varemængder, der købes indenlandsk i stedet for at blive importeret. Den indenlandske leverandør vil være berettiget til de fordele, der er forbundet med transaktioner ligestillet med eksport, jf. afsnit 7.03 i FTP 2015-20 (dvs. AAS for mellemløst leverancer/transaktioner ligestillet med eksport, eksportrestitution ved transaktioner ligestillet med eksport og refusion af endelige punktafgifter).

(136) Kommissionen konstaterede, at en eksporterende producent, der anvendte ordningen, havde opnået indrømmelser under den første delordning, dvs. AAS-ordningen for fysisk eksport, i UP. Det er derfor ikke nødvendigt at undersøge, om de øvrige, uudnyttede delordninger er udligningsberettigede.

- (137) Af hensyn til de indiske myndigheders kontrol er AAS-licensindehaveren retligt forpligtet til at føre et korrekt og behørigt regnskab over forbrug og anvendelse af toldfrit importerede varer eller varer købt på hjemmemarkedet i et nærmere angivet format (kapitel 4.51 i HOP 2015-20 samt tillæg 4H), dvs. en fortegnelse over det faktiske forbrug. Denne fortegnelse skal kontrolleres af en ekstern statsautoriseret revisor, som udsteder en attest, hvoraf det fremgår, at den foreskrevne fortegnelse og de relevante regnskaber er undersøgt, og at de oplysninger, der er afgivet i henhold til tillæg 4H, er sande og korrekte i enhver henseende.
- (138) For så vidt angår den delordning, som den pågældende virksomhed anvendte i UP, dvs. fysisk eksport, fastsætter GOI den mængde og værdi, som importtilladelsen og eksportforpligtelsen vedrører, og dette fremgår af tilladelsen. Desuden skal de tilsvarende transaktioner anføres på tilladelsen af statens embedsmænd på import- og eksporttidspunktet. Den importmængde, der er tilladt i henhold til AAS-ordningen, fastsættes af GOI på grundlag af de såkaldte standard input/output-normer («SION-normer»), som findes for de fleste varer, herunder den undersøgte vare.
- (139) Importerede inputmaterialer kan ikke afhændes og skal bruges til fremstilling af den færdige eksportvare. Eksportforpligtelsen skal opfyldes inden for en fastsat frist efter udstedelsen af licensen (18 måneder med mulighed for to forlængelser på hver seks måneder).
- (140) Der er ingen tæt forbindelse mellem de importerede input og de eksporterede færdige varer. De støtteberettigede inputmaterialer kan også importeres og anvendes til andre varer end den undersøgte vare. Desuden kan licenser til forskellige varer sammenlægges. Det betyder, at eksport i henhold til en AAS-licens af en vare kan give ret til toldfri import af input i henhold til en AAS-licens for en anden vare.
- (141) Undersøgelsen viste, at ingen af de AAS-licenser, som den eksporterende producent anvendte, var blevet afsluttet. Den eksporterende producent var derfor ikke i stand til at vise nogen 4H-tillæg til dens AAS-licenser. Desuden indrømmede den eksporterende producent, at dens fortegnelse over forbruget ikke gør det muligt at fastslå det faktiske forbrug af importerede råmaterialer og forbinde det med fremstillede og eksporterede endelige varer. Det skal bemærkes, at den pågældende producent er vertikalt integreret på flere niveauer:
- fase 1: fremstilling af koks og ferrochrom
 - fase 2: fremstilling af flydende rustfrit stål
 - fase 3: fremstilling af plader (slabs)
 - fase 4: fremstilling af varmvalsede produkter i oprullet stand
 - fase 5: fremstilling af koldvalsede flade produkter (den pågældende vare)
- og importerede råmaterialer anvendes i fase 2, hvor de blandes med råmaterialer fremstillet i fase 1 eller købt på hjemmemarkedet.
- d) Konklusion vedrørende AAS-ordningen
- (142) Fritagelsen for importafgifter er subsidier i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. ii), og artikel 3, stk. 2, dvs. at de udgør et finansielt bidrag fra GOI, da de giver afkald på toldindtægter, som de ellers ville have fået, og medfører en fordel for den undersøgte eksportør ved at forbedre dennes likviditet.
- (143) Desuden er AAS-ordningerne for fysisk eksport retligt betinget af eksportresultater og anses derfor for at være specifikke og udligningsberettigede, jf. grundforordningens artikel 4, stk. 4, første afsnit, litra a). Uden en eksportforpligtelse kan en virksomhed ikke opnå fordele i henhold til denne ordning.
- (144) Den delordning, der blev benyttet i den aktuelle sag, kan ikke betragtes som en tilladt toldgodtgørelsesordning eller substitutionsgodtgørelsesordning i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. ii). Den overholder hverken reglerne i litra i), i bilag I, bilag II (definition af og regler for godtgørelse) eller bilag III (definition af og regler for substitutionsgodtgørelse) til grundforordningen. GOI anvendte ikke nogen effektiv kontrolordning eller -procedure til at bekræfte, hvorvidt der blev forbrugt input ved fremstillingen af den eksporterede vare og i hvilke mængder (jf. punkt 4 i bilag II til grundforordningen og, for substitutionsgodtgørelsesordningernes vedkommende, del II, punkt 2, i bilag III til grundforordningen). Det vurderes desuden, at SION-normerne for den undersøgte vare ikke var tilstrækkelig præcise, og at disse SION-normer ikke i sig selv kan udgøre en ordning til kontrol af det faktiske forbrug, da disse standardnormer er udformet således, at de ikke giver GOI mulighed for at kontrollere

tilstrækkelig præcist, hvilke mængder input der er forbrugt ved produktionen til eksport. GOI foretog desuden heller ikke nogen yderligere undersøgelse på grundlag af de faktisk involverede input, selv om det er nødvendigt, når der ikke findes en effektiv kontrolordning (bilag II, punkt 5, og del II, punkt 3), i bilag III til grundforordningen).

(145) Delordningen er derfor udligningsberettiget.

e) Beregning af subsidiebeløbet

(146) I mangel af tilladte toldgodtgørelsesordninger og mulighed for kontrol af den faktiske forbrugsrate for de relevante input betragtes det samlede toldbeløb, som der gives afkald på (basistold og afgifter), som en for vidtgående eftergivelse, der ville udgøre et udligningsberettiget subsidie, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. ii).

(147) Ved brev af 22. november 2021 blev den eksporterende producent underrettet om, at Kommissionen i den forbindelse havde til hensigt at anvende grundforordningens artikel 28 og de bedste foreliggende faktiske oplysninger.

(148) I modsætning til virksomhedens yderligere påstande om, at en sådan metode til beregning af fordele under AAS-ordningen afviger fra Kommissionens tidligere praksis og er baseret på simple antagelser og slutninger, gentages det, at virksomheden ikke havde fremlagt nogen oplysninger, som ville gøre det muligt at beregne, i hvilket omfang der faktisk var blevet eftergivet for store afgiftsbeløb.

(149) I overensstemmelse med grundforordningens artikel 7, stk. 1, litra a), blev de gebyrer, som virksomheden havde afholdt for at opnå subsidiet, fratrukket det samlede subsidiebeløb, hvor der blev anmodet herom.

(150) Eftergivelsen af for store afgiftsbeløb bør i henhold til grundforordningens artikel 7, stk. 2, fordeles over den samlede eksportomsætning som behørig nævner, da subsidierne er betinget af eksportresultater.

(151) Den fastslåede subsidiesats med hensyn til denne ordning i UP udgjorde 0,05 %.

(152) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger gentog den pågældende indiske eksporterende producent sine påstande vedrørende den uberettigede anvendelse af grundforordningens artikel 28 og den metode til beregning af virksomhedens fordele i henhold til denne ordning, som Kommissionen havde anvendt.

(153) Der blev imidlertid ikke fremført nye argumenter. Det skal erindres, at Kommissionen ikke havde andet valg end at henvise til de bedste foreliggende faktiske oplysninger, da virksomheden ikke havde fremlagt nogen oplysninger, der kunne have muliggjort en standardberegning af, i hvilket omfang der var blevet eftergivet for store afgiftsbeløb under denne ordning. Under alle omstændigheder besluttede Kommissionen under hensyntagen til den konstaterede subsidiesats, jf. betragtning 151, ikke at udligne den ubetydelige fordel, som Jindal-gruppen havde opnået under AAS-ordningen.

– Duty Drawback Scheme (»DDS«) (toldgodtgørelsesordning)

(154) Kommissionen fastslog, at en indisk eksporterende producent havde benyttet sig af DDS-ordningen i UP.

a) Retsgrundlag

(155) Det retsgrundlag, der var gældende i den nuværende undersøgelsesperiode, var Custom & Central Excise Duties Drawback Rules 1995 (»1995-reglerne for DDS-ordningen«), der senest blev ændret i 2006⁽¹⁷⁾ og derefter erstattet af Customs and Central Excise Duties Drawback Rules, 2017⁽¹⁸⁾ (»2017-reglerne for DDS-ordningen«), der trådte i kraft den 1. oktober 2017. Regel nr. 3, stk. 2, i 1995-reglerne for DDS-ordningen regulerer metoden til beregning af denne toldgodtgørelsesordning. Regel nr. 12, stk. 1, litra a), nr. ii), i disse regler for DDS-ordningen regulerer den erklæring, som den eksporterende producent skal udfylde for at blive omfattet af ordningen. Disse regler ændrede sig ikke i 2017-reglerne for DDS-ordningen og svarer til henholdsvis regel nr. 3, stk. 2, og regel nr. 13, stk. 1, litra a), nr. ii).

⁽¹⁷⁾ <http://www.cbic.gov.in/htdocs-cbec/customs/cs-act/formatted-htmls/cs-rulee>.

⁽¹⁸⁾ Notification No. 88/2017-CUSTOMS (N.T.) New Delhi, the 21st September, 2017.

<http://www.cbic.gov.in/resources/htdocs-cbec/customs/cs-act/notifications/notfns-2017/cs-nt2017/csnt88-2017.pdf>.

(156) Derudover indeholder cirkulære nr. 24/2001 ⁽¹⁹⁾ specifik vejledning i gennemførelsen af regel nr. 3, stk. 2, og den erklæring, som eksportørerne skal udfylde i henhold til regel nr. 12, stk. 1, litra a), nr. ii).

(157) I regel nr. 4 i 1995-reglerne for toldgodtgørelsesordningen fastsættes det, at centralregeringen kan revidere de beløb eller satser, der er fastsat i henhold til regel nr. 3. Regeringen har foretaget en række ændringer af satserne, hvoraf de senest ændrede satser findes i bekendtgørelserne Notification No. 95/2018 — CUSTOMS og Notification No. 07/2020 — CUSTOMS. Som følge heraf var DDS-satserne for den undersøgte vare på henholdsvis 1,8 % og 1,6 % af fob-værdien af de eksporterede varer i henholdsvis første og anden del ⁽²⁰⁾ af UP. De samme DDS-satser anvendes på varmvælsede produkter af rustfrit stål, der eksporteres af den pågældende indiske virksomhed.

b) Støtteberettigelse

(158) Alle producent-eksportører og forhandler-eksportører er berettiget til støtte under denne ordning.

c) Praktisk gennemførelse

(159) Under denne ordning er enhver virksomhed, der eksporterer støtteberettigede varer, berettiget til at modtage et beløb svarende til en procentsats af den deklarerede fob-værdi af den eksporterede vare. I regel nr. 3, stk. 2, i Custom & Central Excise Duties Drawback Rules præciseres det, hvordan tilskuddet skal beregnes:

»2) Ved fastsættelse af beløbet eller satsen for godtgørelse i henhold til denne regel, skal centralregeringen tage hensyn til:

- a) den gennemsnitlige mængde eller værdi af hver kategori eller beskrivelse af de materialer, hvoraf en bestemt varekategori normalt produceres eller fremstilles i Indien
- b) den gennemsnitlige mængde eller værdi af de importerede materialer eller afgiftspligtige materialer, der anvendes til produktion eller fremstilling i Indien af en bestemt varekategori
- c) det gennemsnitlige toldbeløb, der betales på importerede materialer eller afgiftspligtige materialer, der anvendes ved fremstilling af halvfabrikata, komponenter og mellemprodukter, der anvendes i fremstillingen af varer
- d) det gennemsnitlige toldbeløb, der betales for materialer, der går til spilde i fremstillingsprocessen, og for katalysatorer: Hvis disse spildprodukter eller katalysatorer genanvendes i en fremstillingsproces eller sælges, skal det gennemsnitlige toldbeløb på disse spildprodukter eller katalysatorer, der genanvendes eller sælges, også trækkes fra
- e) det gennemsnitlige toldbeløb, der betales på importerede materialer eller afgiftspligtige materialer, der anvendes til at pakke eksportvarer, eller til at anbringe disse heri
- f) alle andre oplysninger, som centralregeringen måtte anse for relevante eller hensigtsmæssige til formålet.«

(160) GOI baserede med andre ord det godtgørelsesberettigede beløb på branchedækkende gennemsnitlige værdier af den relevante told på importerede råmaterialer og en gennemsnitlig forbrugskoefficient for erhvervsgrenen med udgangspunkt i, hvad GOI anser for værende repræsentative producenter af de støtteberettigede eksportvarer. GOI udtrykker derefter det beløb, der skal godtgøres, som en procentdel af den gennemsnitlige eksportværdi af de støtteberettigede eksporterede varer.

(161) GOI anvender denne procentdel til at beregne det beløb for toldgodtgørelse, som alle støtteberettigede eksportører har ret til at modtage. Satsen for denne ordning fastsættes af GOI for hver enkelt vare.

⁽¹⁹⁾ Cus. 20th April, 2001F.NO.605/47/2001-DBK, Government of India, Ministry of Finance, Department of Revenue (20. april, 2001F. NO.605/47/2001-DBK, Den indiske regering, Finansministeriet, Skatteafdelingen), erklæring i henhold til regel nr. 12, stk. 1, litra a), nr. ii), i godtgørelsesreglerne for anvendelse af godtgørelsessatsen for alle industrier (AIR). Se navnlig afsnit 2 og 3 i erklæringen i henhold til regel nr. 12, stk. 1, litra a), nr. ii), i godtgørelsesreglerne for anvendelse af godtgørelsessatsen for alle industrier, findes på: <http://www.cbic.gov.in/htdocs-cbec/customs/cs-circulars/cs-circulars-2001/24-2001-cus>.

⁽²⁰⁾ DDS-satsniveauet ændrede sig pr. 28. januar 2020.

- (162) For at være berettiget til støtte under denne ordning skal en virksomhed eksportere. Når forsendelsesoplysningerne er indlæst på toldserveren, fremgår det, at eksporten finder sted under DDS-ordningen, og DDS-beløbet fastsættes endegyldigt. Når rederiet har indgivet dokumentet Export General Manifest, og toldmyndighederne har sammenlignet dette dokument med oplysningerne i forsendelsesdokumentet og fundet det tilfredsstillende, er alle betingelser opfyldt for at godkende udbetalingen af godtgørelsesbeløbet, enten direkte til eksportørens bankkonto eller pr. bankanvisning.
- (163) Eksportøren skal også fremlægge bevis for, at de eksporterede varer er blevet betalt, i form af en bankbekræftelse (Bank Realisation Certificate). Denne bekræftelse kan fremlægges efter udbetalingen af godtgørelsesbeløbet, men GOI kræver beløbet tilbagebetalt, hvis eksportøren ikke fremlægger bankbekræftelsen inden for en given frist.
- (164) Godtgørelsesbeløbet kan anvendes til alle formål, og i overensstemmelse med de indiske regnskabsstandarder kan beløbet bogføres som indtægter i regnskaberne efter periodiseringsprincippet, når eksportforpligtelsen er opfyldt.
- (165) I den relevante lovgivning og i de administrative retningslinjer er det fastsat, at de indiske toldmyndigheder ikke bør afkræve bevis for, at den eksportør, der anmoder om toldgodtgørelse, skal have pådraget sig eller vil pådrage sig toldansvaret for importen af de råmaterialer, der er nødvendige til fremstilling af den eksporterede vare. Under krydstjekket uden kontrolbesøg bekræftede GOI desuden, at virksomheder, der køber alle råmaterialer på hjemmemarkedet, stadig nyder godt af den fulde sats, der beregnes i henhold til ovennævnte regel nr. 3, stk. 2.

d) Konklusion vedrørende DDS-ordningen

- (166) Ved DDS-ordningen ydes der subsidier som omhandlet i grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. i), og artikel 3, stk. 2. Den såkaldte toldgodtgørelse er et finansielt bidrag fra GOI, da den har form af en direkte overførsel af midler fra GOI. Der er ingen begrænsninger for anvendelsen af disse midler. Desuden medfører toldgodtgørelsesbeløbet en fordel for eksportøren, idet virksomhedens likviditet forbedres.
- (167) Toldgodtgørelsessatsen ved eksport fastsættes af GOI for hver enkelt vare. Selv om subsidierne omtales som en toldgodtgørelse, har ordningen imidlertid ikke helt karakter af en tilladt toldgodtgørelsesordning eller substitutionsgodtgørelsesordning i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. ii). Den overholder heller ikke hverken reglerne i litra i) i bilag I, eller i bilag II (definition af og regler for godtgørelse) eller bilag III (definition af og regler for substitutionsgodtgørelse) til grundforordningen. Kontantudbetalingen til eksportøren er ikke nødvendigvis knyttet til importafgifter på råmaterialer, der faktisk er betalt, og den er ikke en toldkredit til udligning af importafgifter på tidligere eller fremtidig import af råmaterialer. Der findes endvidere ingen ordning eller procedure til at bekræfte, hvilke input der forbruges i produktionen af den eksporterede vare og i hvilke mængder. GOI foretog desuden heller ikke nogen yderligere undersøgelse på grundlag af de faktisk involverede input, selv om det er nødvendigt, når der ikke findes en effektiv kontrolordning (bilag II, punkt 5, og del II, punkt 3), i bilag III til grundforordningen).
- (168) Betalingen fra GOI til eksportøren, efter at eksporten har fundet sted, er betinget af eksportresultater, og denne ordning anses derfor for at være specifik og udligningsberettiget, jf. grundforordningens artikel 4, stk. 4, litra a).
- (169) Ud fra ovenstående konkluderes det, at DDS-ordningen er udligningsberettiget.

e) Beregning af subsidiebeløbet

- (170) I overensstemmelse med grundforordningens artikel 3, stk. 2, og artikel 5 beregnede Kommissionen det udligningsberettigede subsidiebeløb, udtrykt ved den fordel, som det konstateredes, at modtageren havde opnået i UP. I den forbindelse fastslog Kommissionen, at modtageren opnår fordelene på det tidspunkt, hvor der foretages en eksporttransaktion under denne ordning. På dette tidspunkt skal GOI udbetale godtgørelsesbeløbet, der udgør et finansielt bidrag i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. i). Når først toldmyndighederne har udstedt et eksportforsendelsesdokument, der bl.a. viser størrelsen af den godtgørelse, der ydes for den pågældende eksporttransaktion, har GOI ingen skønsbøjelse med hensyn til at indrømme subsidiet eller ej.

- (171) I betragtning af ovenstående anså Kommissionen det for passende at betragte fordelene ved DDS-ordningen som summen af de godtgørelsesbeløb, der er opnået for eksporttransaktioner, der har fundet sted under denne ordning i UP. Kommissionen tog hensyn til de toldgodtgørelser, der var opnået for alle den indiske eksporterende producents eksporttransaktioner, da virksomheden kun eksporterer den undersøgte vare og varmvalsede produkter af rustfrit stål, som er halvfabrikata til fremstilling af den undersøgte vare, der er omfattet af de samme DDS-satser.
- (172) Kommissionen har fordelt disse subsidiebeløb i henhold til grundforordningens artikel 7, stk. 2, over virksomhedens samlede eksportomsætning i UP som behørig nævner, da subsidierne er betinget af eksportresultater og ikke blev ydet i forhold til de fremstillede, eksporterede eller transportererede mængder.
- (173) Den fastslåede subsidiesats med hensyn til denne ordning i UP for Jindal-gruppen udgjorde 1,65 %.
- Export Promotion of Capital Goods Scheme (eksportfremmeordning for kapitalgoder)
- (174) Kommissionen konstaterede, at to indiske eksporterende producenter havde modtaget indrømmelser under EPCGS-ordningen, som kunne henføres til den pågældende vare i UP.
- a) Retsgrundlag
- (175) EPCGS-ordningen er beskrevet nærmere i kapitel 5 i FTP 2015-20 og i kapitel 5 i HOP 2015-20.
- b) Støtteberettigelse
- (176) Producent-eksportører, forhandler-eksportører, der er »forbundet med« støtteproducenter og tjenesteydere, er berettiget til støtte efter denne foranstaltning.
- c) Praktisk gennemførelse
- (177) Forudsat at en virksomhed forpligter sig til at eksportere, har den lov til at importere (nye og indtil 10 år gamle brugte) kapitalgoder til en nedsat toldsats. Med henblik herpå udsteder GOI efter anmodning og betaling af et gebyr en EPCGS-licens. Ved denne ordning er der fastsat en reduceret importtoldsats på alle kapitalgoder, der importeres under ordningen. For at opfylde eksportforpligtelsen skal de importerede kapitalgoder anvendes til at fremstille en vis mængde varer bestemt til eksport inden for et bestemt tidsrum. I henhold til FTP 2015-20 og opdateret FTP 2015-20 kan kapitalgoder importeres med en toldsats på 0 % under EPCGS-ordningen. I tilfælde af kapitalgoder, der blev importeret før 2015, var en toldsats på 3 % imidlertid også et alternativ — i dette tilfælde var fristen for opfyldelse af eksportforpligtelsen længere. Eksportforpligtelsen, der svarer til seks gange toldbesparelsen, skal være opfyldt inden for en periode på højst seks år.
- (178) EPCGS-licenshaveren kan også købe kapitalgoderne på hjemmemarkedet. I så fald kan den indenlandske producent af kapitalgoder benytte fordelene til toldfrit at importere de dele, der er nødvendige for at fremstille de pågældende kapitalgoder. Alternativt kan den indenlandske producent gøre krav på fordelene ved transaktioner ligestillet med eksport ved levering af kapitalgoder til en EPCGS-licenshaver.
- d) Konklusion vedrørende EPCGS-ordningen
- (179) Ved EPCGS-ordningen ydes der subsidier som omhandlet i grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. ii), og artikel 3, stk. 2. Toldnedsættelsen udgør et finansielt bidrag fra GOI, da denne indrømmelse reducerer de toldindtægter, som GOI ellers ville have haft. Desuden medfører toldnedsættelsen en fordel for eksportøren, fordi toldbesparelsen ved import forbedrer virksomhedens likviditet.
- (180) Endvidere er EPCGS-ordningen retligt betinget af eksportresultater, da licenser ikke kan opnås uden en eksportforpligtelse. Den anses derfor for at være specifik og udligningsberettiget, jf. grundforordningens artikel 4, stk. 4, første afsnit, litra a).

(181) EPCGS-ordningen kan ikke betragtes som en tilladt toldgodtgørelses- eller substitutionsgodtgørelsesordning i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. ii). Sådanne tilladte ordninger, jf. litra i) i bilag I til grundforordningen, omfatter ikke kapitalgoder, da disse ikke forbruges ved fremstillingen af de eksporterede varer.

e) Beregning af subsidiebeløbet

(182) Det udligningsberettigede subsidiebeløb blev i overensstemmelse med grundforordningens artikel 7, stk. 3, beregnet på grundlag af den ikke-betalte told på importerede kapitalgoder, fordelt over en periode, der afspejler den normale afskrivningsperiode for sådanne kapitalgoder i den pågældende erhvervsgrænse. Det således beregnede beløb for UP er blevet justeret ved at tillægge renter i denne periode, således at der sker en afspejling af den fulde værdi af fordelene over tid. Markedsrenten i undersøgelsesperioden i Indien blev anset for passende til dette formål.

(183) I overensstemmelse med grundforordningens artikel 7, stk. 1, litra a), blev de gebyrer, som virksomheden havde afholdt for at opnå subsidiet, fratrukket det samlede subsidiebeløb, hvor der blev anmodet herom.

(184) Dette subsidiebeløb er i overensstemmelse med grundforordningens artikel 7, stk. 2 og 3, blevet fordelt over den relevante eksportomsætning i UP som behørig nævner, da subsidierne er betinget af eksportresultater og ikke blev ydet i forhold til de fremstillede, eksporterede eller transportererede mængder. For en af de indiske virksomheder blev eksportomsætningen af den undersøgte vare anvendt som nævner, da virksomheden kun anvender maskiner købt under EPCGS-ordningen til fremstilling af den pågældende vare.

(185) En af de indiske eksporterende producenter anmodede om en justering for den eksportomsætning, der var blevet anvendt som nævner i beregningerne. Virksomheden hævdede, at den netop var begyndt at producere i UP og kun var nået op på 15 % af sin kapacitet. Virksomheden anmodede derfor om ekstrapolering af dens eksportomsætning for at tage hensyn til den fulde udnyttelse af dens kapacitet.

(186) Beregningen af subsidiesatser er dog altid baseret på den faktiske omsætning. Det kan ikke antages, at virksomheden efter opstartsfasen vil udnytte sin kapacitet fuldt ud. Forholdet mellem den fremtidige opdeling mellem indenlandsk omsætning og eksportomsætning vil desuden blot være spekulation. Denne påstand blev derfor afvist.

(187) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger gentog virksomheden denne påstand og understregede, at EPCGS er en ikketilbagevendende subsidietype, og at en beregning uden justering af nævneren derfor ikke korrekt afspejler den fordel, der indrømmes virksomheden, som er i opstartsfasen.

(188) EPCGS er rent faktisk en ikketilbagevendende subsidietype, og Kommissionen behandlede den som sådan: beløbet for den fordel, der blev opnået under ordningen, blev fordelt på UP under hensyntagen til afskrivningsperioden for de pågældende kapitalgoder. Kommissionen kan imidlertid ikke justere nævneren ved at foretage antagelser med hensyn til virksomhedens potentielle eksportomsætning, jf. betragtning 186. Beregningsmetoden opretholdes derfor.

(189) Den fastslåede subsidiesats med hensyn til denne ordning var på 5,69 % for Chromeni og 0,36 % for Jindal-gruppen som tildelt for UP.

– Merchandise Export from India Scheme (ordning for vareeksport fra Indien) (»MEIS-ordningen«)

(190) Kommissionen konstaterede, at to indiske eksporterende producenter havde benyttet sig af MEIS-ordningen i UP.

a) Retsgrundlag

(191) MEIS-ordningen er beskrevet nærmere i kapitel 3 i FTP 2015-20 og opdateret FTP 2015-20 samt i kapitel 3 i HOP 2015-20 og opdateret HOP 2015-20.

b) Støtteberettigelse

(192) Alle producent-eksportører og forhandler-eksportører er berettiget til støtte under denne ordning.

c) Praktisk gennemførelse

- (193) Støtteberettigede virksomheder kan benytte MEIS-ordningen ved at eksportere bestemte varer til bestemte lande, der er klassificeret i gruppe A (»Traditionelle markeder«, herunder alle EU-medlemsstater), gruppe B (»Nye markeder og fokusmarkeder«) og gruppe C (»Andre markeder«). De lande, som er omfattet af hver enkelt gruppe og af listen over varer med tilsvarende godtgørelsessatser, er anført i tillæg 3B til opdateret HOP.
- (194) Fordelen består i en toldkredit svarende til en procentdel af eksportens fob-værdi. MEIS-satsen i UP var på 2 % ⁽²¹⁾.
- (195) I henhold til punkt 3.06 i FTP 2015-20 er visse former for eksport udelukket fra denne ordning, f.eks. eksport af importerede eller omladede varer, transaktioner ligestillet med eksport, eksport af tjenesteydelser og eksportomsætning for virksomheder, der opererer i særlige økonomiske områder eller er eksportorienterede.
- (196) Toldkreditter under MEIS-ordningen er frit omsættelige og gyldige i en periode på 18 måneder fra udstedelsesdatoen, mens de toldkreditscripts, der er udstedt den 1. januar 2016 eller senere, er gyldige i en periode på 24 måneder fra udstedelsesdatoen, jf. punkt 3.13 i opdateret HOP 2015-20.
- (197) De kan benyttes til at: i) betale told på import af input eller varer, herunder også kapitalgoder, ii) betale afgifter på indenlandske indkøb af input eller varer, herunder kapitalgoder og betaling, og iii) betale afgifter på tjenesteydelser.
- (198) En ansøgning om fordele under MEIS-ordningen skal indgives online på generaldirektoratet for udenrigshandels websted. Relevant dokumentation (forsendelsesdokumenter, bankbekræftelse og bevis for landing) skal vedhæftes den elektroniske ansøgning. Den relevante regionale myndighed i Indien udsteder toldkrediten efter kontrol af dokumenterne. Så længe eksportøren forelægger den relevante dokumentation, kan den regionale myndighed ikke frit bestemme, om der skal indrømmes toldkreditter.

d) Konklusion vedrørende MEIS-ordningen

- (199) Ved MEIS-ordningen ydes der subsidier som omhandlet i grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. ii), og artikel 3, stk. 2. En MEIS-toldkredit er et finansielt bidrag fra GOI, da den i sidste ende anvendes til at udligne importafgifter, der betales på kapitalgoder, hvorved GOI giver afkald på toldindtægter, som den ellers ville have fået. Desuden giver MEIS-toldkrediten en fordel for eksportøren, som ikke skal betale disse importafgifter.
- (200) Endvidere er MEIS-ordningen retligt betinget af eksportresultater og anses derfor for at være specifik og udligningsberettiget, jf. grundforordningens artikel 4, stk. 4, første afsnit, litra a).
- (201) Det skal bemærkes, at MEIS-ordningen udløb efter UP, dvs. fra den 1. januar 2021. Indtil udgangen af 2021 kunne virksomhederne dog stadig ansøge om MEIS-scripts for de eksporttransaktioner, der blev gennemført i 2020. Virksomhederne kan desuden stadig anvende MEIS-script fra 2021 til at udligne importafgifter, der skal betales, indtil den 15. september 2023. Der blev således opnået fordele under denne ordning i UP, og dette vil fortsætte selv efter indførelsen af foranstaltninger.

e) Beregning af subsidiebeløbet

- (202) I overensstemmelse med grundforordningens artikel 3, stk. 2, og artikel 5 beregnede Kommissionen det udligningsberettigede subsidiebeløb, udtrykt ved den fordel, som det konstateredes, at modtageren havde opnået i UP. I den forbindelse fastslog Kommissionen, at modtageren opnår fordelene på det tidspunkt, hvor der foretages en eksporttransaktion under denne ordning. På nuværende tidspunkt udsteder GOI en toldkredit, som bogføres af den eksporterende producent som et tilgodehavende, der kan modregnes af den eksporterende producent på et hvilket som helst tidspunkt. Dette udgør et finansielt bidrag som omhandlet i grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. ii). Når først toldmyndighederne har udstedt et eksportforsendelsesdokument, har GOI ingen skønsbeføjelse med hensyn til at indrømme subsidiet eller ej. I betragtning af ovenstående anså Kommissionen det for passende at betragte fordelene ved MEIS-ordningen som summen af de beløb, der er opnået for eksporttransaktioner, der har fundet sted under denne ordning i UP. Kommissionen tog hensyn til de MEIS-beløb, der var opnået for de indiske eksporterende producenters samlede eksporttransaktioner, da virksomhederne kun eksporterer den undersøgte vare og varmvalsede produkter af rustfrit stål, som er halvfabrikata til fremstilling af den undersøgte vare, der er omfattet af de samme MEIS-satser.
- (203) I overensstemmelse med grundforordningens artikel 7, stk. 1, litra a), blev de gebyrer, som virksomheden havde afholdt for at opnå subsidiet, fratrukket det samlede subsidiebeløb, hvor der blev anmodet herom.

⁽²¹⁾ Indiens regering, offentlig bekendtgørelse nr. 32/2015-2020 af 22. september 2016, findes på https://content.dgft.gov.in/Website/PN3216_0.pdf.

- (204) Kommissionen har i henhold til grundforordningens artikel 7, stk. 2 og 3, fordelt dette subsidiebeløb over virksomhedernes eksportomsætning i UP som behørig nævner, da subsidiet er betinget af eksportresultater og ikke blev ydet i forhold til de fremstillede, eksporterede eller transporterede mængder.
- (205) Den fastslåede subsidiesats med hensyn til denne ordning var på 1,87 % for Chromeni og 1,92 % for Jindal-gruppen i UP.

3.3.2. Levering af chrommalm mod utilstrækkeligt vederlag

3.3.2.1. Klagen og subsidieordningen

- (206) Klageren hævdede, at GOI sikrer en kunstig reduktion af omkostningerne ved vigtige input i den lokale industri ved at tilskynde chrommalmvirksomheder i Indien gennem en række lovgivningsmæssige foranstaltninger, herunder eksportrestriktioner (såsom eksportafgifter, eksporttilladelser og deltagelse af statslige handelsforetagender i eksporten) med henblik på at levere chrommalm til den indiske industri for koldvalsede flade produkter af rustfrit stål i efterfølgende led mod utilstrækkeligt vederlag.
- (207) Klageren hævdede endvidere, at GOI fuldt ud kontrollerer minesektoren for så vidt angår chrommalm i Indien. Gennem lovgivning og administrative bestemmelser fastsætter GOI hvem, der kan udvinde chrom (minevirksomheder, der er omfattet af en licens). Der er også statsligt ejerskab og/eller statslig tilstedeværelse i nogle af minevirksomhederne. Minevirksomhederne har således af GOI fået overdraget myndighed til at forfølge GOI's politiske mål.
- (208) Da chrommalm hovedsagelig anvendes til fremstilling af ferrochrom, som hovedsagelig anvendes til fremstilling af rustfrit stål, opnåede de indiske producenter af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål, som fremstiller både ferrochrom og rustfrit stål, denne fordel.

3.3.2.2. Retsgrundlag

- (209) Minepolitikken, der omfatter chrommalm, administreres af mineministeriet. Eksporten af mineraler administreres også af handels- og industriministeriet.
- (210) Både de centrale og regionale myndigheder spiller en afgørende rolle i mineindustrien, herunder udvinding af chrommalm, da de fastlægger nationale minepolitikker, standarder, retningslinjer og kriterier samt træffer afgørelse om procedurer for tilladelse til minedrift.
- (211) Retsgrundlaget for de relevante regler og bestemmelser er følgende:
- Mines and Minerals (Development and Regulation) Act (lov om miner og mineraler (udvikling og regulering)), 1957 ⁽²²⁾
 - Minerals (Evidence of Mineral Contents) Rules (regler for mineraler (dokumentation for mineralindhold)), 2015 ⁽²³⁾
 - Mineral (Auction) Rules (Regler for mineraler (auktion)), 2015 ⁽²⁴⁾
 - Mineral (Non-exclusive Reconnaissance Permits) Rules (Regler for mineraler (ikkeeksklusive rekognosceringstilladelser)), 2015 ⁽²⁵⁾
 - National Mineral Exploration Trust Rules (nationale regler om overdragelse af mineralefterforskning), 2015 ⁽²⁶⁾

⁽²²⁾ Findes på <https://indiankanoon.org/doc/25127/>, senest tilgået den 27. januar 2022.

⁽²³⁾ Bekendtgørelse nr. 246 af 17. april 2015.

⁽²⁴⁾ Bekendtgørelse nr. 322 af 20. maj 2015.

⁽²⁵⁾ Bekendtgørelse nr. 516 af 29. juni 2015.

⁽²⁶⁾ Bekendtgørelse nr. 632 af 14. august 2015.

- Mineral (Mining by Government Company) Rules (regler for mineraler (statslige virksomheders minedrift)), 2015 ⁽²⁷⁾
- Mines and Minerals (Contribution to District Mineral Foundation) Rules (regler for miner og mineraler (bidrag til District Mineral Foundation)), 2015 ⁽²⁸⁾
- Atomic Minerals Concession Rules (regler om koncessioner vedrørende mineraler til atomkraft), 2016 ⁽²⁹⁾
- Mineral Concession (other than Atomic and Hydrocarbon Energy Minerals) Rules (regler om koncession til mineraler (bortset fra mineraler til atomkraft og kulbrinteenergimineraler)), 2016 ⁽³⁰⁾
- Mineral Conservation & Development Rules (regler om bevarelse og udvikling af mineraler), 2017 ⁽³¹⁾
- National mineralpolitik, 2019 ⁽³²⁾.

3.3.2.3. Resultater af undersøgelsen

- (212) Kommissionen konstaterede, at en vertikalt integreret indisk eksporterende producent af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål havde købt chrommalm på hjemmemarkedet til fremstilling af ferrochrom, som denne producent anvendte til fremstilling af plader (slabs), efterfølgende til varmvalsede produkter i oprullet stand og i sidste ende til koldvalsede flade produkter.
- (213) Langt størstedelen af virksomhedens køb af chrommalm i UP stammede fra den statsejede virksomhed Odisha Mining Corporation (»OMC«). Der blev også indberettet mindre indkøb fra to angiveligt private minevirksomheder og en handelsvirksomhed.
- a) Anvendelse af bestemmelserne i grundforordningens artikel 28, stk. 1
- (214) Kommissionen meddelte GOI, at den kunne blive nødt til at gøre brug af de foreliggende faktiske oplysninger i henhold til grundforordningens artikel 28, stk. 1, når den undersøgte forekomsten og omfanget af de påståede subsidier til industrien for koldvalsede flade produkter af rustfrit stål, herunder gennem levering af chrommalm mod utilstrækkeligt vederlag.
- (215) I sit spørgeskema, i mangelskrivelsen og under krydstjekket uden kontrolbesøg anmodede Kommissionen GOI om at fremlægge visse oplysninger vedrørende leverandørerne og den måde, hvorpå hjemmemarkedet for chrommalm fungerer i Indien. Disse anmodninger om oplysninger omfattede bl.a. spørgsmål om de retlige og institutionelle rammer, organiseringen af markedet for chrommalm, producenterne af chrommalm i Indien, prisfastsættelsesmekanismer og priser samt kapitalinteresser i virksomheder.
- (216) Ved indledningen af undersøgelsen anmodede Kommissionen GOI om at fremsende tillæg B til antisubsidiespørgeskemaet (spørgeskema for leverandører af chrommalm) til de 10 største producenter og distributører af chrommalm samt til alle andre producenter og distributører af chrommalm, som har leveret chrommalm til de eksporterende producenter. Tillæg B bestod af et worddokument (»Appendix B_Input suppliers«) og en excelfil (»Appendix B — Input suppliers tables«). Der blev ikke modtaget nogen besvarelser af tillæg B.
- (217) Kommissionen bemærkede i sin mangelskrivelse til GOI af 25. august 2021, at den ikke havde modtaget nogen besvarelser af tillæg B til spørgeskemaet.
- (218) Under og efter krydstjekket uden kontrolbesøg meddelte Kommissionen GOI, at den stadig manglede oplysninger om den samlede produktion og forbruget af chrommalm på det indiske marked. GOI anførte også, at den ikke var i stand til at fremlægge prisstatistikker over de indiske hjemmemarkedspriser på det pågældende råmateriale. Desuden var der stadig uafklarede spørgsmål om strukturen og aktørerne på markedet, og om hvorvidt de var statsejede eller private parter. Endelig manglede Kommissionen stadig oplysninger om det korrekte retsgrundlag for eksportafgifter på chrommalm.

⁽²⁷⁾ Bekendtgørelse nr. 749 af 3. december 2015.

⁽²⁸⁾ Bekendtgørelse nr. 645 af 20. oktober 2015.

⁽²⁹⁾ Bekendtgørelse nr. 471 af 11. juli 2016.

⁽³⁰⁾ Bekendtgørelse nr. (nummer ikke oplyst) af 4. marts 2016.

⁽³¹⁾ Bekendtgørelse nr. 137 af 27. februar 2017.

⁽³²⁾ Findes på <https://mines.gov.in/writereaddata/Content/NMP12032019.pdf>, senest tilgået den 27. januar 2022.

- (219) Kommissionen meddelte derfor GOI den 8. december 2021, at den havde til hensigt at gøre brug af de foreliggende faktiske oplysninger i henhold til grundforordningens artikel 28, stk. 1. Efter dette brev fremlagde GOI først en meget lille del af de manglende oplysninger, hovedsagelig om markedets struktur, ejerskabet af nogle af minevirksomhederne og retsgrundlaget for eksportafgiften. Fremlæggelsen af disse oplysninger bestod blot af nogle få sider, og dokumentation manglede. Derefter sendte GOI et yderligere brev, hvori den gjorde indsigelse mod anvendelsen af grundforordningens artikel 28, stk. 1, generelt, og fremførte, at Kommissionen burde tage hensyn til de supplerende oplysninger, som var blevet fremlagt, og dermed afstå fra at anvende de foreliggende faktiske oplysninger.
- (220) Som svar herpå bemærkede Kommissionen først, at GOI gentagne gange havde undladt at fremlægge disse oplysninger, når der blev anmodet herom i løbet af undersøgelsen, og at de supplerende oplysninger blev modtaget på et meget sent tidspunkt i undersøgelsen, således at de ikke kunne tages i betragtning. I mellemtiden indhentede Kommissionen de relevante manglende oplysninger om ejerskab af minevirksomhederne og om eksportafgifter på chrommalm fra offentlige kilder. Kommissionen fandt derfor, at GOI ikke havde fremlagt de nødvendige oplysninger, jf. grundforordningens artikel 28, stk. 1, første punktum, og at de oplysninger, som GOI havde fremlagt så sent i undersøgelsen, ikke kunne anvendes, jf. betingelserne i grundforordningens artikel 28, stk. 3. Under alle omstændigheder var Kommissionen stadig nødt til at supplere de meget få oplysninger fra GOI med andre foreliggende faktiske oplysninger om de dele, der manglede, navnlig prisfastsættelse samt GOI's rolle og dens indflydelse på leverandørerne (herunder private aktører) på markedet for chrommalm. Kommissionen fastholdt derfor, at den var nødt til at anvende artikel 28, stk. 1, og gøre brug af de foreliggende faktiske oplysninger.
- (221) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger gentog GOI sin holdning om, at anvendelsen af grundforordningens artikel 28 var uberettiget, da alle de oplysninger, som Kommissionen havde anmodet om, var blevet fremlagt.
- (222) Som nærmere forklaret i betragtning 220 modtog Kommissionen imidlertid disse ufuldstændige oplysninger på et meget sent tidspunkt i undersøgelsen. Dette vedrørte især så vigtige elementer som strukturen på markedet for chrommalm, prisfastsættelsesmetoden eller det bundne forbrug af chrommalm. Selv om Kommissionen anvendte oplysningerne fra GOI i det omfang, det var muligt, var den således nødt til at gøre brug af yderligere kilder og de bedste foreliggende faktiske oplysninger.
- b) Analyse
- (223) For at fastslå, om der foreligger udligningsberettigede subsidier, skal tre elementer være til stede i henhold til grundforordningens artikel 3 og 4: i) et finansielt bidrag, ii) en fordel og iii) specificitet (grundforordningens artikel 3).

i) Finansielt bidrag

Minevirksomheder, der optræder som offentlige organer

- (224) I undersøgelsen blev det først vurderet, om GOI leverede chrommalm til producenter af rustfrit stål gennem minevirksomheder, der optræder som »offentlige organer«. Den relevante retsnorm og fortolkning for så vidt angår denne vurdering i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), og artikel 2, litra b), stammer fra WTO's retspraksis vedrørende »offentligt organ«.
- (225) Ifølge WTO's relevante retspraksis⁽³³⁾ er et offentligt organ en enhed, der »besidder, udøver eller har fået tildelt statslig myndighed«. En undersøgelse af et offentligt organ skal foretages fra sag til sag under behørig hensyntagen til »den relevante enheds grundlæggende karakteristika og funktioner«, denne enheds »forbindelser til staten« og »de juridiske og økonomiske vilkår, der er gældende i det land, hvor den undersøgte enhed driver forretning«. Afhængigt af de særlige omstændigheder i den enkelte sag kan relevante beviser omfatte: i) beviser for, at »en enhed faktisk udøver statslige funktioner«, navnlig når disse beviser »tyder på en vedvarende og systematisk praksis«, ii) beviser vedrørende »omfanget og indholdet af statslige politikker, der relaterer til den sektor, hvor den undersøgte

⁽³³⁾ WT/DS379/AB/R (US — Anti-dumping and Countervailing Duties on Certain Products from China), appelorganets rapport af 11. marts 2011, DS 379, afsnit 318. Jf. også WT/DS436/AB/R (USA — Carbon Steel (India)), appelorganets rapport af 8. december 2014, afsnit 4.9-4.10 og 4.17-4.20, og WT/DS437/AB/R (US — Countervailing Duty Measures on Certain Products from China), appelorganets rapport af 18. december 2014, afsnit 4.92.

enhed opererer», og iii) beviser for, at en stat udøver »reel kontrol med en enhed og dens adfærd«. Når en undersøgelsesmyndighed foretager en undersøgelse af et offentligt organ, skal den »vurdere og tage behørigt hensyn til alle enhedens relevante karakteristika« og undersøge alle former for beviser, der kan være relevante for denne vurdering. Undersøgelsesmyndigheden bør i den forbindelse undgå »udelukkende eller uberettiget at fokusere på en enkelt karakteristika uden at tage behørigt hensyn til andre, der måtte være relevante«.

- (226) For med rette at kunne karakterisere en enhed som et offentligt organ i konkrete tilfælde kan det være relevant at undersøge, »om [enhedens] funktioner eller adfærd er af en art, der sædvanligvis klassificeres som statslig i det pågældende medlems retsorden«, og enhedens klassificering og funktioner i WTO's medlemmer generelt. Hvorvidt funktionerne eller adfærd er af en art, der sædvanligvis klassificeres som statslig i det pågældende medlems retsorden, kan således være relevant at tage i betragtning ved afgørelsen af, om en bestemt enhed er et offentligt organ eller ej.
- (227) Der er mange forskellige måder, hvorpå staten i snæver forstand kan tildele enheder myndighed. Følgelig kan forskellige former for beviser være relevante for at godtgøre, at en sådan myndighed er blevet tildelt en bestemt enhed. Beviser for, at en enhed faktisk udøver statslige funktioner, kan tjene som bevis for, at den er i besiddelse af eller har fået overdraget statslig myndighed, navnlig når disse beviser tyder på en vedvarende og systematisk praksis.
- (228) Beviser for, at en stat udøver reel kontrol med en enhed og dens adfærd, kan under særlige omstændigheder tjene som bevis for, at den pågældende enhed har statslig myndighed og udøver denne myndighed ved udøvelsen af statslige funktioner. Selv om statsligt ejerskab af en enhed ikke er et afgørende kriterium, kan dette kriterium sammen med andre elementer tjene som bevis. Det er imidlertid ikke sandsynligt, at forekomsten af udelukkende formelle forbindelser mellem en enhed og staten i snæver forstand rækker til at fastslå, at der foreligger statslig myndighed. Således viser f.eks. den blotte omstændighed, at staten ejer aktiemajoriteten i en enhed, ikke i sig selv, at staten udøver en reel kontrol med denne enheds adfærd, og i endnu mindre grad, at staten har tildelt enheden statslig myndighed. I visse tilfælde, hvor det imidlertid fremgår af beviserne, at der er mange formelle indicier for statslig kontrol, og der også er bevis for, at denne kontrol har været udøvet reelt, kan sådanne beviser tillade en antagelse af, at den pågældende enhed udøver statslig myndighed.
- (229) Det centrale fokus for en undersøgelse af et offentligt organ er ikke, om den adfærd, der påstås at give anledning til et finansielt bidrag, er logisk forbundet med en identificeret »statslig funktion«. I denne henseende foreskriver retsnormen for afgørelsen af, om der er tale om et offentligt organ, i henhold til artikel 1, stk. 1, litra a), nr. 1), i SCM-aftalen ikke, at der nødvendigvis skal fastslås en forbindelse af særlig grad eller art mellem en identificeret statslig funktion og det pågældende finansielle bidrag. Den pågældende undersøgelse afhænger snarere af den enhed, der er involveret i denne adfærd, dens grundlæggende karakteristika og dens forbindelser til staten. Dette fokus på enheden — i modsætning til den adfærd, der påstås at give anledning til et finansielt bidrag — er i overensstemmelse med det forhold, at en »stat« (i snæver forstand) og et »offentligt organ« har en vis »grad af ensartethed eller overlappning, når det gælder deres væsentlige karakteristika« — dvs. at de begge er »statslige«.
- (230) Arten af en enheds adfærd eller praksis kan bestemt udgøre et relevant bevis for en undersøgelse af et offentligt organ. En enheds adfærd — navnlig når der er tegn på en »vedvarende og systematisk praksis« — er en af de forskellige former for beviser, som afhængigt af omstændighederne i hver enkelt undersøgelse kan kaste lys over en enheds grundlæggende karakteristika og dens forbindelser til staten i snæver forstand. Vurderingen af sådanne beviser har imidlertid til formål at besvare det centrale spørgsmål om, hvorvidt enheden selv har de grundlæggende karakteristika og funktioner, der gør det muligt at kvalificere den som et offentligt organ. Oplysninger, der var relevante for vurderingen af, om en enhed er et offentligt organ i forbindelse med kinesiske statsejede forretningsbanker (»statsejede forretningsbanker«) i DS379, omfattede f.eks. oplysninger, som viser, at: i) »[d]e administrerende direktører for de statsejede forretningsbankers hovedsæder er udpeget af staten, og at [CCP] bevarer en betydelig indflydelse på deres valg«, og ii) de statsejede forretningsbanker »stadig mangler tilstrækkelige risikostyrings- og analysefærdigheder«. Disse beviser var ikke begrænset til statsejede forretningsbankers udlånsaktiviteter i sig selv, men vedrørte snarere deres organisatoriske træk, kæder i den beslutningstagende myndighed og overordnede forbindelser til GOC. Appelorganet bemærkede således i DS379, at selv om USDOC havde taget hensyn til beviserne vedrørende de statsejede forretningsbankers adfærd [»långivning«], havde den gjort det i forbindelse med sin undersøgelse af disse enheders grundlæggende karakteristika og deres forbindelser til GOC. Disse statsejede forretningsbanker udøvede statslige funktioner på vegne af den kinesiske regering.

- (231) Endvidere lagde appelorganet også vægt på, at den pågældende stat ikke samarbejdede i forbindelse med undersøgelsen. Appelorganet bekræftede i DS379 USDOC's konstatering af, at de statsejede forretningsbanker i undersøgelsen vedrørende CFS Paper udgjorde »offentlige organer«, ud fra følgende betragtninger: i) banksektoren i Kina ejes næsten fuldstændigt af staten, ii) i henhold til artikel 34 i loven om forretningsbankers virksomhed skal bankerne »udøve deres lånevirkosomhed i henhold til nationaløkonomiens og samfundsudviklingens behov og under ledelse af statens industripolitik«, iii) sagsdokumentation viser, at statsejede forretningsbanker stadig mangler tilstrækkelige risikostyrings- og analysefærdigheder, og iv) den omstændighed, at »[USDOC] i løbet af [denne] undersøgelse ikke modtog den dokumentation, der var nødvendig for på en fyldestgørende måde at dokumentere den proces, hvorved der blev anmodet om, ydet og vurderet lån til papirindustrien«⁽³⁴⁾.
- (232) Endelig kræves det ikke, at de pågældende statsejede virksomheder for at kunne betragtes som offentlige organer nødvendigvis skal være kontrolleret af GOC ved hvert enkelt salg af input til producenter i efterfølgende produktionsled.
- (233) Kort sagt bør det undersøges, om de minevirksomheder i Indien, der leverer chrommalm, er »offentlige organer« ved at se på disse virksomheders grundlæggende karakteristika og funktioner og deres forbindelser til GOI. Beviser for statsligt ejerskab, direkte kontrol fra statens side og GOI's indgriben på markedet for at nå visse politiske mål kan vise, også i en situation, hvor den pågældende stat ikke samarbejder, at minevirksomhederne udøver statslige funktioner på vegne af GOI.

Minevirksomhedernes grundlæggende karakteristika og deres forbindelser til GOI

- (234) Kommissionen indhentede først oplysninger om statens ejerskab samt andre formelle indicier for statslig kontrol i de statsejede chrommalmsvirksomheder. Med henblik herpå kunne Kommissionen kun basere sig på oplysningerne fra OMC — den eneste minevirksomhed, der samarbejdede i forbindelse med undersøgelsen i det mindste på stadiet for krydstjekket uden kontrolbesøg, og som var næsten den eneste leverandør til den indiske eksporterende producent af koldvalsedede flade produkter af rustfrit stål, som købte chrommalm på hjemmemarkedet i UP, jf. betragtning 212.
- (235) GOI anførte, at der i UP var to aktive statsejede producenter af chrommalm, OMC og Industrial Development Corporation of Orissa Ltd., som tegnede sig for 21 % af den samlede produktion. Den anden offentlige virksomhed, som udvinder chrommalm, havde kun en minimal produktion i UP.
- (236) GOI's oplysninger vedrørte desuden seks private minevirksomheder, nemlig Misrilal Mines Ltd., B.C. Mohanty & Sons Ltd, Ferro Alloys Corporation Ltd, Indian Metals and Ferro Alloys Ltd., Balasore Alloys Ltd. og Tata Steel Mining. Ifølge offentligt tilgængelige oplysninger fremstiller fire af dem imidlertid chrommalm til deres bundne anvendelse af ferrochrom og er derfor ikke aktive på det frie marked. Desuden udløb de to resterende minevirksomheders licens til minedrift i UP. Deres licens blev købt af Tata Steel Mining som supplement til udvidelsen af virksomhedens egen produktion af ferrochrom. Den første af disse virksomheder havde stadig en begrænset produktion i UP (9 % af den samlede produktion).
- (237) Som følge heraf er det ikkebundne marked for chrommalm i Indien begrænset til to statsejede minevirksomheder, hvoraf den ene er en marginal aktør (0,1 % af den samlede produktion), hvilket faktisk gør OMC til den eneste leverandør af chrommalm på det frie marked.
- (238) Undersøgelsen viste, at OMC er 100 % statsejet. Desuden er bestyrelsesformanden, den administrerende direktør og en af direktørerne i henhold til virksomhedens vedtægter medlemmer af Indian Administrative Service (Government Public Enterprises Department), og en direktør repræsenterer finansministeriet. I henhold til virksomhedens vedtægter udnævnes og aflønnes alle direktører desuden af guvernøren for delstaten Odisha.
- (239) Endelig fremgår det af artikel 54A i OMC's vedtægter, at »guvernøren fra tid til anden kan udstede direktiver og instrukser, som han måtte finde passende, vedrørende virksomhedens økonomi og forretningsførelse, og direktørerne skal overholde og gennemføre sådanne direktiver eller instrukser på behørig vis«.

⁽³⁴⁾ WT/DS379/AB/R (US — Anti-Dumping and Countervailing Duties on Certain Products from China), appelorganets rapport af 11. marts 2011, DS 379, afsnit 349.

- (240) På grundlag af ovenstående konkluderede Kommissionen, at det ikkebundne marked for chrommalm domineres af en virksomhed, OMC, som er fuldt ud statsejet, og som også forvaltes og kontrolleres af staten. Gennem sit ejerskab og sin tilstedeværelse i virksomhedens ledelse og som myndighed over virksomhedens forretningsbeslutninger udøver GOI en reel kontrol med OMC og dens adfærd.

Minevirksomhedernes funktioner i Indien

- (241) Kommissionen vurderede, om minevirksomhederne, og navnlig OMC, har statslig myndighed, og om de udøver denne myndighed ved udøvelsen af statslige funktioner.
- (242) GOI's stærke indflydelse og statens reelle kontrol med OMC afspejles også i det meget regulerede miljø for så vidt angår chrommalm, som GOI har skabt i de seneste år, og som omfattede eksportrestriktioner kombineret med krav om licens til minedrift til fordel for bunden minedrift og udøvelse af kontrol over forsynings- og salgspriserne på hjemmemarkedet via statsejede operatører. Det fremgik af beviserne, at minevirksomhederne, herunder OMC, for så vidt angår chrommalm, overholder GOI's politiske mål og dermed udfører statslige funktioner.
- (243) Allerede i 2005 udgav en ekspertgruppe, der var nedsat af stålministeriet med henblik på at opstille retningslinjer for præferencemæssig tildeling af licens til minedrift, en rapport («Dang-rapporten») ⁽³⁵⁾ med en række relevante resultater og anbefalinger.
- (244) På det tidspunkt blev det bemærket, at:

»Jernmalm, manganmalm og **chrommalm** er råmaterialer/input af kritisk betydning for stålindustrien. Det er en absolut forudsætning for en hurtig og velordnet vækst i stål- og jernindustrien, som er en central sektor i den nationale økonomi, at disse materialer/input er til rådighed rettidigt og med sikkerhed, i tilstrækkelige mængder og af en passende kvalitet på lang sigt« ⁽³⁶⁾.

»En sammenligning af omkostningerne ved minedrift med nettoresultaterne fra eksport til disse priser viser, at en håndfuld indiske eksportører af chrom opnår uventede fortjenester på bekostning af bevarelsen af en knap ikkevedvarende mineralressource. Selv om Indien råder over mindre end 1 % af verdens kendte reserver af chrommalm, tegner landet sig for en i forhold hertil uforholdsmæssig andel på 35 % af den globale handel med chrommalm. I Indien tegner de fem vigtigste producenter — TISCO, M/s. Orissa Mining Corporation Ltd., Balasore Alloys Ltd., Ferro Alloys Corporation Ltd. Jindal Strips Ltd. — sig for over 90 % af produktionen. ... I betragtning af de meget begrænsede reserver af chrommalm af høj kvalitet, synes det at være af afgørende betydning at begrænse eksporten af denne naturlige malm, som er meget efterspurgt af indenlandske producenter af stål og legeringer ...« ⁽³⁷⁾.

(fremhævelse tilføjet).

»Med kun 1 % af verdens 122 reserver udgør den indiske eksport af chrommalm i øjeblikket en uforholdsmæssig stor andel på 35 % af verdenshandelen. Dette er tydeligvis en afvigelse, der skyldes store fortjenstmargener mellem omkostningerne ved minedrift og nettoeksporten. Eksporten af naturlig chrommalm skal helt stoppes« ⁽³⁸⁾.

(fremhævelse tilføjet).

»I betragtning af den store spredning mellem mineomkostningerne og eksportpriserne bør staten overveje at opkræve graderede eksportafgifter på al eksport af chrom, herunder koncentrat, hvis det overhovedet er tilladt« ⁽³⁹⁾.

»I overensstemmelse med MMDR-loven, og som det er tilfældet med jernmalm, skal indenlandske anlæg, der har brug for chrommalm til fremstilling af forædlede ferrolegeringer/forædlet chromholdigt stål, gives absolut præference ved tildeling af chromlicenser« ⁽⁴⁰⁾.

⁽³⁵⁾ Findes på https://steel.gov.in/sites/default/files/GRANT%20OF%20MINING%20LEASES_0.pdf, senest tilgået den 27. januar 2022.

⁽³⁶⁾ Side 4 i Dang-rapporten.

⁽³⁷⁾ Side 119-120 i Dang-rapporten.

⁽³⁸⁾ Side 121-122 i Dang-rapporten.

⁽³⁹⁾ Side 157 i Dang-rapporten.

⁽⁴⁰⁾ Side 121 i Dang-rapporten.

»Efter at have givet førsteprioritet til stålproducenter gennem bunden/halvbunden minedrift er det vigtigt at gennemføre politikforanstaltninger til fremme af en globalt konkurrencedygtig mineindustri i sig selv, der er baseret på globale referenceværdier for videnskabelig minedrift, optimal udnyttelse af alt udvundet materiale, oparbejdning, systematisk og tidsbunden prospektering og bevarelse af miljøet og den biologiske mangfoldighed. Sådanne professionelle minevirksomheder, hvad enten de er i den offentlige eller private sektor, skal i første omgang afsætte en vis minimumsandel af produktionen (f.eks. 70 %) for at imødekomme indenlandske brugeres behov«⁽⁴¹⁾.

(fremhævelse tilføjet).

(245) Dang-rapporten viser således, at chrommalm blev anset for at være en afgørende ressource for den indenlandske stålindustri, at eksportpriserne blev anset for at være for høje i forhold til hjemmemarkedspriserne, og at en kombination af eksportbegrænsninger og præferencelicenser til minedrift med henblik på bunden produktion var berettiget med henblik på at holde hjemmemarkedspriserne på et rimeligt niveau. Dang-rapporten viser endvidere, at GOI har til hensigt at foretage en streng regulering af sektoren for chrommalm, der er en »central sektor i den nationale økonomi«.

(246) I rapporten om den 12. femårsplan fra arbejdsgruppen vedrørende stålindustrien, der blev udsendt i november 2011⁽⁴²⁾, konstateres det desuden eksplicit, at:

»Chromit anvendes hovedsagelig i metalindustrien til fremstilling af ferrolegeringer, f.eks. ferrochrom, charge-chrom og silicochrom, der anvendes som additiver til fremstilling af rustfrit stål og speciallegeret stål«⁽⁴³⁾.

»Stålindustrien har søgt at begrænse eksporten af chromitmalm. Regeringen har indført en finanspolitisk ramme for at modvirke overdreven eksport af chromitmalm«⁽⁴⁴⁾.

(fremhævelse tilføjet).

»Følgende er de vigtigste anbefalinger til udvikling af chromitsektoren i Indien: v) Der er ikke rigelige ressourcer af chromit i landet. Landet råder kun over 1,8 % af verdens samlede reserver af chromitmalm, men eksporten udgør 30-35 % af verdenshandelen. Der er derfor et presserende behov for at bevare dette kritiske input til brug i den indenlandske industri og indføre finanspolitiske foranstaltninger over for eksporten«⁽⁴⁵⁾.

(247) Endelig hedder det også i GOI's nationale mineralpolitik fra 2019, at der skal gøres en indsats for at fremme den indenlandske erhvervssektor, og at der skal gøres en indsats med hensyn til licenser til minedrift for at sikre uafbrudt forsyning af malm til industrien i efterfølgende produktionsled.

(248) Kommissionen vurderede derefter, hvordan denne politiske hensigt var blevet gennemført ud fra et lovgivnings- og reguleringsmæssigt synspunkt. For så vidt angår eksportrestriktioner traf GOI for det første en række foranstaltninger for at modvirke eksport af chrommalm, som kan kontrolleres på stålministeriets websted⁽⁴⁶⁾ og i OECD's database over eksportrestriktioner for industrielle råmaterialer (»OECD-databasen«)⁽⁴⁷⁾.

(249) Den vigtigste foranstaltning er en eksportafgift, der oprindeligt blev indført i 2008 i form af en specifik told på 2 000 INR pr. ton⁽⁴⁸⁾. Denne afgift blev ændret til en værditold på 30 % pr. ton i 2012 i begyndelsen af den 12. femårsplan og ligger stadig på dette niveau⁽⁴⁹⁾. Ifølge OECD's database er det erklærede formål med denne foranstaltning at »sikre den indenlandske forsyning, og fremme yderligere forarbejdning/værdiforøgelse«.

⁽⁴¹⁾ Side 144 i Dang-rapporten.

⁽⁴²⁾ Findes på http://mme.iitm.ac.in/shukla/wg_steel2212%281%29.pdf, senest tilgået den 27. januar 2022.

⁽⁴³⁾ Side 77 i rapporten fra arbejdsgruppen.

⁽⁴⁴⁾ Side 79 i rapporten fra arbejdsgruppen.

⁽⁴⁵⁾ Side 81-82 i rapporten fra arbejdsgruppen.

⁽⁴⁶⁾ <https://steel.gov.in/policies/exportimport-policy-iron-ore> (den anden tabel vedrører chrommalm).

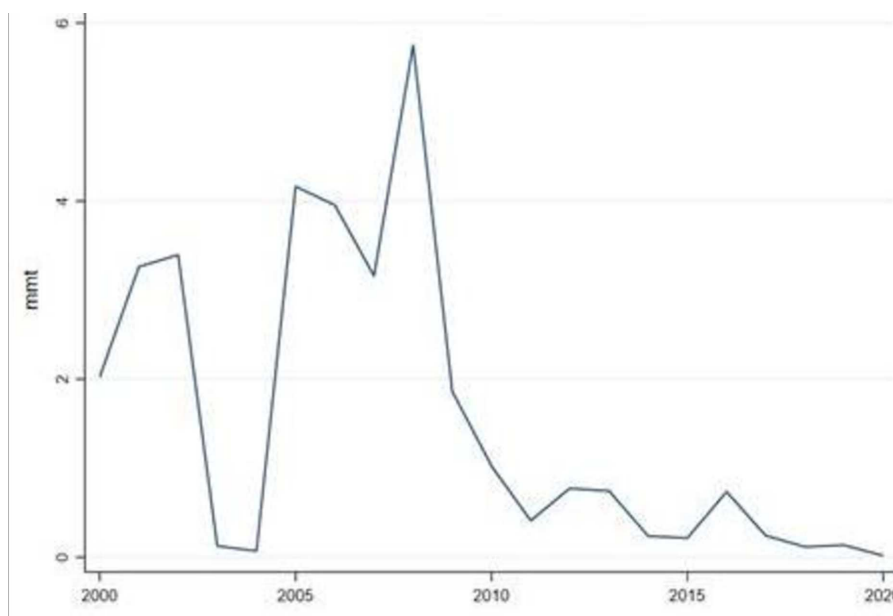
⁽⁴⁷⁾ https://qdd.oecd.org/subject.aspx?Subject=ExportRestrictions_IndustrialRawMaterials senest tilgået den 27. januar 2022.

⁽⁴⁸⁾ Satsen steg til 3 000 INR/ton i 2009.

⁽⁴⁹⁾ Seneste retsgrundlag — bekendtgørelse nr. 35/2016-Told af 26.5.2016.

- (250) Andre eksportrestriktioner omfatter licenskrav og en liste over kvalificerede eksportører (i praksis begrænset til det statslige handelsforetagende Metal and Mineral Trading Corporation) for visse kvaliteter af chrommalm samt et ekstra tillæg i form af en trængselsafgift, der opkræves på Indian Railways' basisfragtpriser ved jernbanetransport af chrommalm til Bangladesh og Pakistan (som er de eneste lande med jernbaneforbindelse til Indien).
- (251) Den mest synlige virkning af denne politik var den imponerende reduktion af eksportmængden af chrommalm som følge af indførelsen af de målrettede eksportbegrænsninger i 2008 og igen som følge af udvidelsen af begrænsningerne i 2012. Udviklingen i eksporten af chrommalm er vist i nedenstående figur:

IND, eksport af chrom (HS 261000)

- (252) GOI nåede med sine målrettede eksportbegrænsninger således sit mål om at modvirke eksport og holde chrommalm tilgængelig for den indenlandske industri i efterfølgende produktionsled.
- (253) Disse eksportmængder skal ses i lyset af det indenlandske forbrug af chrommalm. GOI gav i sin besvarelse kun begrænsede oplysninger vedrørende eksporten af chrommalm (regnskabsår 18/19 ⁽⁵⁰⁾ til regnskabsår 20/21), mens tallene for den indenlandske produktion og det indenlandske forbrug blevet oplyst for regnskabsår 16/17 til regnskabsår 19/20. Begge sæt af disse oplysninger er fortrolige. På dette grundlag er det ikke desto mindre muligt at foretage en sammenligning af eksportmængderne og det indenlandske forbrug for regnskabsåret 19/20 (der dækker ni måneder af UP) og det foregående regnskabsår 18/19. I begge regnskabsår oversteg eksportmængden ikke 1,5 % af det indenlandske forbrug. Det skal bemærkes, at importens andel på hjemmemarkedet også var ubetydelig.
- (254) På det indiske marked var der desuden en konstant og irrationel overkapacitet i produktionen sammenlignet med summen af det indenlandske forbrug og eksport minus import. GOI kunne ikke forklare denne overkapacitet. En sådan overkapacitet kan derfor kun forklare med, at minevirksomhederne, herunder OMC i sektoren for chrommalm, faktisk uøvede statslige funktioner (navnlig sikre en tilstrækkelig forsyning af chrommalm i overensstemmelse med GOI's politiske mål om at støtte industrien i efterfølgende produktionsled og tilføre merværdi til forsyningskæden).
- (255) Kommissionen konstaterede for det andet, at bundne miner i henhold til GOI's regler om mineralkoncessioner fra 2016 har forhåndsret, når deres licens til minedrift udløber. Artikel 8a i Mines and Mineral Development Act (loven om udvikling af miner og mineraler) af 1957 (som ændret i 2015) indeholder også bestemmelser om forlængede perioder for licens til minedrift for bundne brugere og gentager den forhåndsret, som bundne brugere har i forbindelse med auktioner over licenser til minedrift. På denne måde forbliver licenserne til minedrift hovedsagelig i hænderne på bundne producenter af ferrochrom i efterfølgende produktionsled, jf. forklaringerne i betragtning 244. Kommissionen konstaterede også reelt, som nævnt i betragtning 236, at alle private virksomheder, der udvinder

⁽⁵⁰⁾ »Regnskabsår x/x+1« omfatter perioden fra 1. april i år x til 31. marts i år x+1.

chrommalm, faktisk anvendte malmen til bunden produktion. Som følge af lukningen af de ydre grænser og den præferentielle tildeling af licenser til minedrift med henblik på bunden anvendelse er der således kun én dominerende statset aktør på markedet, nemlig OMC, som således har kontrol over de mængder af og priser på chrommalm, der er til rådighed på det ikkebundne hjemmemarked. Som den dominerende leverandør af chrommalm på det indiske marked er OMC underlagt GOI's politiske mål om at støtte industrien i efterfølgende produktionsled gennem lave priser, som nærmere forklaret i det følgende afsnit, og udøver således statslige funktioner.

Minevirksomhedernes levering af chrommalm mod utilstrækkeligt vederlag

- (256) Som det næste skridt undersøgte Kommissionen, om chrommalmen i praksis blev leveret mod utilstrækkeligt vederlag, navnlig gennem OMC.
- (257) Som forklaret i betragtning 213 var GOI hverken i stand til at fremlægge oplysninger om prisfastsættelsen eller statistikker over de indiske hjemmemarkedspriser på chrommalm. Størstedelen af salget af chrommalm på det indiske ikkebundne marked blev foretaget af OMC, og dette gælder ligeledes størstedelen af Jindal-gruppens indkøb. Dette salg blev derfor anset for at være repræsentativt for hele det frie indiske marked.
- (258) Denne chrommalm sælges af OMC via e-auktion. Undersøgelsen viste imidlertid, at OMC begrænsede adgangen til disse e-auktioner: 70 % af den månedlige produktion er garanteret såkaldte »langsigtede købere« i delstaten Odisha. Kun producenter af ferrochrom i efterfølgende produktionsled er støtteberettigede som langsigtede købere, og de garanterede kvoter må ikke overstige den virksomhedsspecifikke produktionskapacitet for ferrochrom. Dette viser, at OMC i forbindelse med udøvelsen af statslige funktioner i praksis benytter sig af en anden form for præferentiel tildeling af chrommalm mængder til ferrochromproducenter i efterfølgende produktionsled, således som det allerede er tilfældet for tildelingen af licenser til minedrift. De resterende 30 % er også forbeholdt indenlandske producenter i efterfølgende produktionsled uden for delstaten Odisha (med undtagelse af forhandlere).
- (259) Udbuddet af chrommalm på det frie marked kontrolleres således af OMC og kanaliseres overvejende til industrien i efterfølgende produktionsled af OMC i overensstemmelse med GOI's overordnede hensigt og lovgivningsmæssige rammer, jf. betragtning 242-255.
- (260) Der var dog beviser for, at prisfastsættelsen for de små mængder, der tilbydes via e-auktion, ikke er baseret på frie bud fra virksomhederne. Auktionen starter med en basispris, som besluttes vilkårligt af OMC's bestyrelse. GOI forklarede, at denne basispris i perioden efter UP blev fastsat som en brøkdel (svarende til 13,5 %) af den internationale pris på varen i efterfølgende produktionsled, dvs. ferrochrom. GOI kunne imidlertid ikke forklare, hvordan denne brøkdel/korrektionsfaktor var blevet fastsat. Efter en yderligere analyse fandt Kommissionen, at korrektionsfaktoren for priserne efter UP faktisk var baseret på det historiske gennemsnit af priserne på chrommalm, der blev fastsat ved beslutning truffet af OMC's bestyrelse. Kommissionen fik ikke adgang til bestyrelsens tidligere afgørelser, og GOI kunne ikke redegøre for principperne bag disse afgørelser. Kommissionen kunne heller ikke finde nogen objektiv forbindelse mellem korrektionsfaktoren og omkostningerne ved omdannelse af chrommalm til ferrochrom. Kommissionen var derfor nødt til at anvende de foreliggende faktiske oplysninger for så vidt angår prisen på chrommalm på grundlag af grundforordningens artikel 28, stk. 1.
- (261) I den forbindelse bemærkede Kommissionen, at basisprisen uden grund var vilkårligt lav sammenlignet med de internationale priser, hvilket GOI også havde indrømmet. Sådanne kunstigt lave priser synes at være i overensstemmelse med GOI's politik om at levere billig indenlandsk chrommalm til industrien i efterfølgende produktionsled. Kommissionen så også nærmere på empirisk dokumentation. For så vidt angår købspriserne på det pågældende råmateriale, som OMC leverede til Jindal-gruppen, fandt Kommissionen, at disse priser, afhængigt af typen af chrommalm, var 15-40 % lavere end de tilsvarende priser på chrommalm af tyrkisk oprindelse (der er de mest sammenlignelige med den indiske chrommalm) ved eksport til dens vigtigste eksportmarked — Kina. Kommissionen konkluderede på dette grundlag, at basisprisen på chrommalm, der blev solgt på e-auktion, var fastsat kunstigt lavt i forhold til markedspriserne på chrommalm. Priserne på chrommalm var også for lave i forhold til varen i det efterfølgende produktionsled (ferrochrom). GOI's og OMC's påstande om, at priserne på ferrochrom var relevante for priserne på chrommalm, blev derfor afvist.

- (262) Beviserne tydede derfor på, at OMC, som er den dominerende leverandør af chrommalm på det frie marked, og hos hvilken den indiske eksporterende producent købte dette råmateriale til videre anvendelse i produktionen af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål, ikke handlede som en markedsøkonomisk aktør, men at OMC ved leveringen af chrommalm snarere udøvede statslige funktioner på vegne af GOI og i overensstemmelse med GOI's politiske mål om at begunstige industrien i efterfølgende produktionsled.

Konklusion

- (263) De juridiske og økonomiske vilkår i Indien viser, at de minevirksomheder, der leverer chrommalm, og navnlig den statsejede virksomhed OMC, besidder, udøver eller har fået tildelt statslig myndighed. Chrommalm er ligesom andre mineraler i Indien en naturressource, der forvaltes af GOI som en central sektor i landets nationale økonomi. GOI indførte navnlig en række foranstaltninger (i form af eksportrestriktioner, der førte til overforsyning og lave hjemmemarkedspriser, og kunstigt fastsatte lave basispriser på malmauktionerne for disse producenter), som viser, at leverandørerne af chrommalm, og navnlig OMC, reelt kontrolleres af GOI i forbindelse med udøvelsen af statslige funktioner. På grundlag af de foreliggende oplysninger konkluderede Kommissionen således, at GOI leverede chrommalm til industrien for rustfrit stål mod utilstrækkeligt vederlag, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. iii), som fortolket og anvendt i overensstemmelse med den relevante WTO-standard i henhold til artikel 1, stk. 1, litra a), nr. iii), i SCM-aftalen.
- (264) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger bemærkede Jindal-gruppen, at formålet med auktionssystemet ikke er at levere chrommalm til en lav pris, men at maksimere statens indtægter ved at sælge chrommalm til den højst mulige pris. Virksomheden anførte endvidere, at GOI ikke styrer prisfastsættelsen af chrommalm, men kun fastsætter mindsteprisen på auktionen.
- (265) Endelig henviste virksomheden til, at de indiske eksportpriser på ferrochrom var højere end eksportpriserne på ferrochrom fra Sydafrika, Kasakhstan og Tyrkiet, hvilket ifølge virksomheden betyder, at Jindal-gruppen ikke drager fordel af subsidieret chrommalm, der anvendes til fremstilling af ferrochrom.
- (266) De to første argumenter, som virksomheden har fremført, ændrer imidlertid ikke Kommissionens hovedkonklusion med hensyn til chrommalmauktioner, som beskrevet i betragtning 258-261, om at adgangen til auktionen og salgsmængderne er begrænset, at mindsteprisen fastsættes vilkårligt af OMC's bestyrelse, og at den er fastsat kunstigt lavt. Alt dette resulterer i en endelig auktionspris, som ligger over mindsteprisen, men som stadig ikke er markedsbaseret, hvilket navnlig fremgår af en sammenligning med tyrkiske priser (betragtning 261).
- (267) Det skal også bemærkes, at den chrommalm, som blev leveret til Jindal-gruppen mod utilstrækkeligt vederlag, påvirker omkostningerne ved fremstilling af den ferrochrom, som virksomheden senere gør bunden anvendelse af til fremstilling af rustfrit stål. Under alle omstændigheder ydes det finansielle bidrag fra GOI for chrommalmen, ikke for varen i efterfølgende produktionsled, ferrochrom. Det er derfor irrelevant at sammenligne eksportpriserne på indisk ferrochrom med eksportpriserne på ferrochrom med oprindelse i andre lande.
- (268) I betragtning af ovenstående fastholdes konklusionen i betragtning 263.
- ii) Fordel ved og beregning af subsidiebeløbet
- (269) I overensstemmelse med grundforordningens artikel 3, stk. 2, og artikel 5 fastslog Kommissionen, at der forelå en fordel, og beregnede det udligningsberettigede subsidiebeløb, udtrykt ved den fordel, som det konstateredes, at modtageren havde opnået i UP.
- (270) Kun en af de undersøgte indiske eksporterende producenter (Jindal-gruppen) købte chrommalm til fremstilling af ferrochrom og i sidste ende koldvalsede flade produkter af rustfrit stål.

- (271) Som et første skridt fastsatte Kommissionen mængderne og de vejede gennemsnitspriser for alle Jindal-gruppens indkøb af chrommalm i UP, opdelt efter malmtypen, som virksomheden havde defineret efter form (f.eks. løs malm eller malmkoncentrat) og indhold af chromoxid. Disse to parametre påvirker prisforskellene mellem forskellige typer af chrommalm.
- (272) Som næste skridt erstattede Kommissionen de faktiske priser for hver type indkøbt chrommalm med den passende referencepris.
- (273) Kommissionen bemærkede, at de gældende markedsvilkår i Indien alle er påvirket af markedets struktur. Som forklaret i betragtning 257 bestemmes prisen af en dominerende aktør, der har en andel på stort set 100 % af det frie marked, og som optræder som et offentligt organ. Det var derfor umuligt at fastsætte en ikkefordrejet pris på chrommalm for en indisk producent af koldvalsedede flade produkter af rustfrit stål eller nogen andre steder på det indiske marked. Derfor var der heller ingen priser på hjemmemarkedet i Indien, der kunne anvendes som passende reference.
- (274) Derfor og i overensstemmelse med grundforordningens artikel 6, litra d), andet afsnit, gjorde Kommissionen brug af et andet land som en ekstern reference, der er behørigt tilpasset de gældende markedsvilkår i Indien.
- (275) Kommissionen forsøgte at identificere en ikkefordrejet pris på chrommalm fremstillet i en mine i et repræsentativt andet land og at simulere, at denne mine faktisk lå i Indien. Størstedelen af chrommalm på verdensplan eksporteres fra Sydafrika til Kina. Kommissionen betragtede derfor prisen ved eksport fra Sydafrika til Kina som en mulig referencepris. Det blev imidlertid fastslået, at chrommalm med oprindelse i Sydafrika er meget forskellig fra chrommalm med oprindelse i Indien med hensyn til de to vigtigste parametre: indholdet af chromoxid og forholdet mellem chrom og jern (»Cr/Fe-forhold«) ⁽⁵¹⁾.
- (276) Den alternative reference, som klageren havde foreslået, var prisen på chrommalm fra Tyrkiet (som også er en af de største producenter i verden) ved eksport til Kina. Kommissionen bemærkede, at de to parametre, der nævnes i betragtning 275, er meget tættere i sammenligning med tyrkisk-indisk chrommalm end sydafrikansk-indisk chrommalm ⁽⁵²⁾.
- (277) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger anfægtede Jindal-gruppen Kommissionens konklusioner om, at indisk chrommalm ud fra sådanne parametre som indholdet af chromoxid og Cr/Fe-forholdet er mere sammenlignelig med tyrkisk chrommalm end med sydafrikansk chrommalm. Virksomheden gjorde opmærksom på, at det er vigtigt at sammenligne Cr/Fe-forholdet i chrommalm med tilsvarende indhold af chromoxid. Ifølge virksomheden har den tyrkiske chrommalm, der har et indhold på 40-42 %, et Cr/Fe-forhold på 2,6-2,8, hvilket er meget højere end for den indiske eller sydafrikanske malm med samme indhold.
- (278) Som forklaret i betragtning 281 anvendte Kommissionen ikke chromindholdet på 40-42 %, som Jindal-gruppen havde henvist til, til at fastsætte det grundlæggende benchmark. Det grundlæggende benchmark, som Kommissionen har valgt, har et chromindhold på 46-48 % og et Cr/Fe-forhold på 2,5 ⁽⁵³⁾. Det ligner derfor i høj grad den indiske malm med et sammenligneligt indhold af chromoxid, hvilket Jindal-gruppen selv har bekræftet i sit indlæg:

»Indisk chrommalm vil kun have et Cr/Fe-forhold på 2,4 ved et Cr₂O₃-niveau på 46 %« ⁽⁵⁴⁾.

»For at indisk chrommalm kan have et Cr/Fe-forhold på 2,6-2,8, skal den indiske malm have en meget højere Cr₂O₃ på 48-50 % eller derover« ⁽⁵⁵⁾.

Ovenstående bekræfter, at indisk malm i langt højere grad ligner tyrkisk malm end sydafrikansk malm med et Cr/Fe-forhold på 1,3-1,5 ⁽⁵⁶⁾.

⁽⁵¹⁾ Heinz H. Pariser, analyse — Sherlock-dokument nr. t21.007982 af 25. november 2021.

⁽⁵²⁾ Idem.

⁽⁵³⁾ DDC Mining Export Limited, Izmir, Tyrkiet, <http://www.ddcmining.com/chrome-ore.html>.

⁽⁵⁴⁾ Jindal, Bemærkninger til Eurofers benchmarkindlæg, 29. juli 2021, afsnit 13, side 5.

⁽⁵⁵⁾ Jindal, Bemærkninger til Eurofers benchmarkindlæg, 29. juli 2021, afsnit 8, side 4.

⁽⁵⁶⁾ Idem.

- (279) Ifølge Bureau of Indian Standards IS:10818-1984 specification of chromite for Metallurgical Industries ⁽⁵⁷⁾ er det normale Cr/Fe-forhold for fremstilling af ferrochrom med højt kulstofindhold, der anvendes til fremstilling af rustfrit stål, desuden ca. 2,8. Det betyder, at det benchmark, som Kommissionen har valgt, også er mere repræsentativt end det sydafrikanske alternativ hvad angår Jindal-gruppens slutanvendelse af chrommalm. Dvs. omdannelse til ferrochrom med et højt kulstofindhold til fremstilling af rustfrit stål.
- (280) Kommissionen noterede sig endvidere den indiske eksporterende producents påstande med hensyn til de forskelle, der stadig er mellem tyrkisk og indisk chrommalm hvad angår fysisk form og indhold af chromoxid. Disse forskelle blev imidlertid afhjulpet ved hjælp af de justeringer, der er beskrevet i betragtning 289.
- (281) Kommissionen anvendte efterfølgende den vejede gennemsnitlige tyrkiske pris ved eksport til Kina i UP som grundlæggende benchmark ⁽⁵⁸⁾. Det grundlæggende benchmark på 209 USD pr. ton vedrørte chrommalm med et chromoxidindhold på 46-48 % i form af koncentrat, leveret på cif-basis.
- (282) Kommissionen var også bevidst om appelorganets afgørelse om, at justeringer for leveringsomkostninger skal afspejle de leveringsomkostninger, der almindeligvis finder anvendelse for den pågældende vare i leveringslandet ⁽⁵⁹⁾. Købspriserne på chrommalm, som Jindal-gruppen havde indberettet, var i 99,96 % af tilfældene baseret på leveringsbetingelser af fabrik/mine.
- (283) Kommissionen justerede derfor den grundlæggende referencepris til ab fabrik-niveauet. Cif-prisen blev reduceret med søfragt- og forsikringsomkostninger ⁽⁶⁰⁾ og indenlandske transportomkostninger i Tyrkiet ⁽⁶¹⁾.
- (284) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger anførte GOI, at de OECD-data, som Kommissionen havde anvendt til at justere cif-prisen ved eksport fra Tyrkiet til Kina til niveauet af fabrik, kun forelå indtil 2016. GOI hævdede endvidere, at ekstrapolering af den relevante indikator til UP ikke kan betragtes som en objektiv undersøgelse af priserne.
- (285) Kommissionen foretog imidlertid ikke kun en ekstrapolering af cif-fob-forholdet som oplyst af OECD for 2016. Justeringen til UP var baseret på de faktiske forskelle i fragt- og forsikringsomkostninger mellem 2016 og UP som oplyst i Baltic Exchange Dry Index (»BDI«) for de tyve vigtigste søruter. Jindal-gruppen fik forelagt en detaljeret beregning af den grundlæggende referencepris af fabrik i forbindelse med den specifikke fremlæggelse af oplysninger.
- (286) Kommissionens beregning af fragt- og forsikringsjusteringer blev også anfægtet i Jindal-gruppens indlæg efter fremlæggelsen af oplysninger. Virksomheden foreslog en alternativ datakilde med henblik på at justere cif-prisen ved eksport fra Tyrkiet til Kina til fob-niveau ⁽⁶²⁾. Ifølge Jindal-gruppen viste denne datakilde bedre de faktiske omkostninger ved fragt mellem Tyrkiet og Kina i UP end OECD- og BDI-dataene, som er »et vejet gennemsnit af alle skibsruiter«.
- (287) Den pris, som var blevet oplyst af Jindal-gruppen vedrørte imidlertid kun én måned i UP, transporten mellem Tyrkiet og det »nordøstlige Asien« generelt og transporten af soda, ikke chrommalm. OECD's grundlæggende cif-fob-forhold, som Kommissionen havde anvendt, tager hensyn til hele året, den specifikke sørute (Tyrkiet-Kina) og den specifikke vare (chrommalm og koncentrat heraf). Det er kun BDI's omkostningsjustering mellem 2016 og UP, der vedrører et gennemsnit af flere søruter.
- (288) I betragtning af ovenstående fastholdes den metode, der er anvendt til justeringen af den grundlæggende referencepris til ab fabrik.

⁽⁵⁷⁾ <https://archive.org/details/gov.in.is.10818.1984/page/n7/mode/2up> side 4.

⁽⁵⁸⁾ Kilde: 2020 CRU International Ltd. ©.

⁽⁵⁹⁾ Appelorganets rapport, *United States — Countervailing Measures on Certain Hot-Rolled Carbon Steel Flat Products from India*, WT/DS436/AB/R, vedtaget den 19. december 2014, punkt 4.317.

⁽⁶⁰⁾ På grundlag af OECD's datasæt: International Transport and Insurance Costs of Merchandise Trade (ITIC) Turkey-China. https://stats.oecd.org/Index.aspx?DataSetCode=CIF_FOB_ITIC tilpasset til UP på grundlag af BDI Baltic Exchange Dry Index https://en.wikipedia.org/wiki/Baltic_Dry_Index.

⁽⁶¹⁾ På grundlag af prisen for levering fra Istanbul — Derince havn som fremlagt af Verdensbanken <https://www.doingbusiness.org/content/dam/doingBusiness/country/t/turkey/TUR.pdf>, p. 51.

⁽⁶²⁾ IHS Mark it.

- (289) Kommissionen justerede yderligere den grundlæggende referencepris af fabrik for den fysiske form af malmen og for chromoxidindholdet for at finde specifikke referencepriser for hver type malm, som Jindal-gruppen købte i UP. Justeringen for den fysiske form var baseret på briketteringsomkostningerne (løs malm) og pelleterings- plus sintringsomkostningerne (malmskoncentrat) som oplyst af Jindal-gruppen. Justeringen for chromoxidindholdet var baseret på smelteomkostningerne ved chromindikatoren som oplyst af klageren ⁽⁶³⁾. Der blev ikke foretaget nogen justering for forskellene i Cr/Fe-forholdet, da dette parameter i høj grad svarer til tyrkisk og indisk malm. Det var en konservativ tilgang, da Cr/Fe-forholdet for indisk malm er lidt højere, hvilket normalt ville føre til højere priser på malm i samme form og med samme indhold af chromoxid.
- (290) Da den tyrkiske chrommalm ikke er påvirket af de statslige foranstaltninger, der fordrejer det indiske marked, og da de gældende markedsvilkår i de to lande, herunder med hensyn til kvalitet, tilgængelighed, omsættelighed, transport og andre købs- eller salgsbetingelser, er sammenlignelige, fandt Kommissionen, at prisen på chrommalm i Tyrkiet er sammenlignelig med den, der ville være gældende i Indien uden GOI's fordrejende foranstaltninger.
- (291) Endelig sammenlignede Kommissionen de faktiske omkostninger ved Jindal-gruppens køb af indenlandsk chrommalm i UP med de omkostninger, der ville være blevet betalt, hvis priserne pr. malms type var blevet erstattet af de respektive referencepriser.
- (292) Det samlede forskelsbeløb repræsenterer de »besparelser«, som den indiske producent, der indkøbte chrommalm på det fordrejede indiske marked, opnåede sammenlignet med den pris, som den ville have betalt, hvis fordrejningerne ikke havde været der. I sidste ende repræsenterer det samlede beløb den fordel, som GOI ydede den indiske producent i UP.
- (293) Der blev fremlagt detaljerede beregninger af referenceværdierne og fordelene for den pågældende indiske eksporterende producent i den specifikke fremlæggelse af oplysninger.
- (294) Kommissionen har fordelt dette subsidiebeløb i henhold til grundforordningens artikel 7, stk. 2, over virksomhedens samlede omsætning i UP som behørig nævner, da subsidiet udgjorde en fordel for den samlede produktion af den pågældende vare og varen i forudgående produktionsled (varmvalsede produkter i oprullet stand) og ikke kun for den produktion, der var bestemt til eksport.

iii) Specificitet

- (295) GOI's indgriben med hensyn til levering af chrommalm mod utilstrækkeligt vederlag er rettet mod at give visse erhvervsgrøene, navnlig industrien for rustfrit stål, herunder producenter af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål, en fordel. Subsidierne er således specifikke, jf. grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra a). De iboende egenskaber ved chrommalm begrænser den mulige anvendelse af subsidierne til visse erhvervsgrøene, men dette betyder ikke, at subsidierne, for at være specifikke, skal være yderligere begrænset til en del af denne erhvervsgrø ⁽⁶⁴⁾.
- (296) I lyset af det foregående mente Kommissionen, at GOI's indgreb er specifikke for producenterne af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål i den i grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra a), omhandlede betydning.

c) Konklusioner vedrørende leveringen af chrommalm mod utilstrækkeligt vederlag

- (297) I lyset af alle de ovennævnte elementer fandt Kommissionen, at GOI's levering af chrommalm bør betragtes som specifikke subsidier i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. iii), og artikel 3, stk. 2, idet der indrømmes goder, som medfører en fordel for modtagervirksomhederne.
- (298) Det konstaterede subsidiebeløb for Jindal-gruppen var på 0,45 %.

⁽⁶³⁾ Sherlockdokument nr. t21.007982 af 25. november 2021.

⁽⁶⁴⁾ Appellorganets rapport, *United States — Countervailing Measures on Certain Hot-Rolled Carbon Steel Flat Products from India*, WT/DS436/AB/R, vedtaget den 19. december 2014, punkt 4.398.

3.3.3. Videregivelse af subsidierne i forudgående led

- (299) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger bemærkede klageren, at Kommissionens konklusioner viste, at langt størstedelen af de subsidier, der var blevet konstateret for de integrerede eksporterende producenter, påvirker de forudgående faser i produktionen af koldvalsete flade produkter af rustfrit stål. Ifølge klageren betyder dette, at den ikkeintegrerede indiske producent af koldvalsete flade produkter af rustfrit stål — Chromeni — også kan have nydt godt af subsidier til indiske og/eller indonesiske producenter i forudgående produktionsled. Dette kan ske i tilfælde af hjemmemarkedssalg af varer i forudgående produktionsled fra Jindal-gruppen (Indien) til Chromeni eller i tilfælde af indkøb af subsidierede varer i forudgående produktionsled af indonesisk oprindelse foretaget af Chromeni.
- (300) På grundlag af analysen af Chromenis produktionsproces og virksomhedens indkøb af råmaterialer i UP konkluderede Kommissionen, at virksomheden ikke kunne have nydt godt af indkøb af subsidierede varer i forudgående produktionsled af indisk oprindelse.
- (301) Chromeni købte imidlertid varer i forudgående produktionsled, nemlig varmvalsete produkter i oprullet stand, fra en forretningsmæssigt forbundet virksomhed i Indonesien, som kan have draget fordel af GOID's tildeling af nikkelmalm mod utilstrækkeligt vederlag (se afsnit 4.3). I den forbindelse kunne Kommissionen ikke drage nogen konklusioner, da der ikke var nogen elementer i sagen, der gjorde det muligt at foretage en vurdering af dette spørgsmål.

3.4. Udlningsberettigede subsidiebeløb

- (302) De fastsatte udlningsberettigede subsidiebeløb var som følger:

Virksomhed	DDS	EPCGS	MEIS	Samlet eksportstøtte	Chrommalm mod utilstrækkeligt vederlag	I ALT
Chromeni	—	5,69 %	1,87 %	7,56 %	—	7,56 %
Jindal-gruppen	1,65 %	0,36 %	1,92 %	3,93 %	0,45 %	4,37 %

- (303) Under hensyntagen til de indiske producenters høje samarbejdsniveau (100 %) fandt Kommissionen det hensigtsmæssigt at fastsætte restsubsidiebeløbet for Indien til det højeste individuelle subsidiebeløb, dvs. 7,56 %.

4. SUBSIDIERING: INDONESIAEN

4.1. Subsidier og subsidieordninger inden for rammerne af undersøgelserne

- (304) På grundlag af oplysningerne i klagen, indledningsmeddelelsen og besvarelserne af Kommissionens spørgeskemaer blev den påståede subsidiering i form af følgende subsidier fra GOID undersøgt:
- i) Direkte overførsel af midler
 - Ydelse af lån på præferencevilkår
 - ii) Levering af varer og tjenesteydelser mod utilstrækkeligt vederlag
 - Levering af skrot af nikkelmalm og rustfrit stål mod utilstrækkeligt vederlag
 - Levering af kul mod utilstrækkeligt vederlag
 - Levering af jord mod utilstrækkeligt vederlag
 - Levering af naturgas mod utilstrækkeligt vederlag
 - Levering af elektricitet mod utilstrækkeligt vederlag
 - iii) Indtægter, som staten giver afkald på, eller som ikke opkræves, og som ellers er forfaldne
 - Indkomstskatteincitamerter
 - Fritagelse for importafgifter
 - Momsfritagelse for input og maskiner

- Jord- og ejendomsskatter (»PBB«) på mineindustrien
 - Fritagelse for indkomstskat (import)
- iv) Subsidier i forbindelse med udviklingen af den indonesiske industri gennem kinesiske investeringer

4.2. Videregivelsesforhold

- (305) I sine bemærkninger efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede IRNC-gruppen, at der var anvendt ukorrekte salgsdata til beregning af videregivelsesforholdene for to forretningsmæssigt forbundne virksomheder.
- (306) Denne påstand blev anset for at være berettiget, og Kommissionen reviderede derfor de respektive videregivelsesforhold i overensstemmelse hermed.

4.3. Baggrund for præferentielle politikker for den indenlandske industri for rustfrit stål

- (307) Indonesien har betydelige nikkelressourcer. I 2020 blev dets ressourcer anslået til 21 mio. ton nikkel ⁽⁶⁵⁾ (1,1 mia. ton nikkelmalm), hvilket svarer til ca. 20 % af verdens kendte nikkelmalmreserver.
- (308) Indonesien var historisk set en af de største producenter af nikkelmalm. Eftersom Indonesien kun havde begrænset indenlandsk kapacitet til produktion af nikkelmalm (kun to smelteanlæg som forklaret i betragtning 315), har landet traditionelt eksporteret størstedelen af sin nikkelmalm, overvejende til Kina.
- (309) Udvinningen af nikkelmalm steg betydeligt i Indonesien, fra ca. 5 mio. ton i 1996 til ca. 10 mio. ton i 2007 og yderligere til 70 mio. ton i 2013. Denne hurtige stigning skyldtes efterspørgslen fra de kinesiske anlæg/smelteanlæg, der producerer nikkelråjern. Nikkelråjern er en legering af jern og nikkel med lavt nikkelindhold. Den indonesiske nikkelmalm er særlig egnet til den kinesiske teknologi til fremstilling af nikkelråjern.

Tabel 1

Indonesisk eksport af nikkelmalm (ton)

	2005	2006	2007	2008	2009
Kina	73 353	660 206	5 432 401	6 594 319	7 604 354
Samlet eksport	3 703 515	4 394 125	9 026 850	10 592 151	10 437 126

Kilde: Global Trade Atlas (»GTA«).

- (310) GOID indså således gradvist, at eksporten af langt størstedelen af dens nikkelmalmreserver begrænsede de potentielle fordele for landet ved dette knappe råmateriale. Fordelene kunne være meget større for landet, hvis det lykkedes GOID at øge den merværdi på hjemmemarkedet, der genereres af nikkelmalmreserverne. For at nå dette mål fokuserede GOID på den indenlandske udvikling af hele den industrielle værdikæde, hvor der anvendes nikkelmalm op til industrierne i efterfølgende produktionsled, nemlig smelteanlæg og industrien for rustfrit stål som den endelige bruger af dette råmateriale. Dette skulle gøre det muligt for Indonesien at høste langt større fordele på hjemmemarkedet i stedet for blot at eksportere nikkelmalm.
- (311) Det var imidlertid ikke let for Indonesien at nå dette mål alene. De største problemer, som GOID stod over for, var de betydelige behov for finansiering til etablering af smelteanlæg og i industrierne i efterfølgende produktionsled (dvs. flere milliarder euro i forudgående investeringer) og den relative mangel på knowhow og teknologi til fremstilling af rustfrit stål fra nikkelråjern, der svarede til kvaliteten af den nikkelmalm, der udvindes i Indonesien. GOID henvendte sig derfor til potentielle partnerlande, som kunne hjælpe den med at nå dette mål ⁽⁶⁶⁾. Det naturlige valg faldt på Kina

⁽⁶⁵⁾ <https://www.statista.com/statistics/273634/nickel-reserves-worldwide-by-country/>.

⁽⁶⁶⁾ Se f.eks. GOID's bestræbelser på at tiltrække Japan: <https://kemenperin.go.id/artikel/3594/Let-Japan-Process-Nickel-in-Indonesia:-Industri-minister>.

på grund af de historiske bånd og den geografiske nærhed og i særdeleshed det forhold, at de kinesiske producenter af rustfrit stål allerede anvendte indonesisk nikkelmalm. Endvidere var Kina en perfekt kandidat, som GOID ville kunne tilskynde til at indgå i en bilateral præferenceramme med henblik på at maksimere merværdien på hjemmemarkedet i kraft af Indonesiens nikkelmalmreserver, eftersom Kina rådede over betydelig finansiering og specifikke præferentielle politikker til fremme af industrien for rustfrit stål, herunder investeringer i udlandet som led i den mangeårige »udadvendte politik«, samt den nødvendige teknologi og knowhow til effektivt at anvende indonesisk nikkelmalm. Dette resulterede i en langvarig samarbejdsramme frem til i dag. De vigtigste milepæle og relevante officielle dokumenter er sammenfattet i de følgende betragtninger.

- (312) GOID's forsøg på at tiltrække kinesiske investeringer til den indonesiske nikkelindustri går tilbage til mindst 2005, hvor Indonesien forpligtede sig til at skabe »et gunstigt investeringsklima«⁽⁶⁷⁾ for investorer fra Kina. I juni 2005 foreslog den indonesiske koordinerende økonomiminister under et besøg i Beijing den kinesiske vicepremierminister investeringsudsigter i fire sektorer i den indonesiske økonomi, herunder naturressourcer, og »[h]an håbede også, at flere kinesiske virksomheder ville tage til Indonesien for at investere, idet han sagde, at den indonesiske regering ville skabe et gunstigt miljø for at lette kinesiske investeringer«⁽⁶⁸⁾. Som svar på dette tilbud anmodede den kinesiske vicepremierminister Indonesien om at garantere rentabiliteten af kinesiske investeringer i Indonesien⁽⁶⁹⁾. Indonesiske embedsmænd takkede desuden Kina for at have ydet »gratis lån på præferencevilkår til Indonesien«⁽⁷⁰⁾.
- (313) Som følge heraf undertegnede GOID og GOC en fælles erklæring i 2005, som indledte deres samarbejde inden for minesektoren og metalindustrien. På grundlag af denne fælles erklæring undertegnede GOID og GOC i 2010 en handlingsplan, der indeholder en plan for fremme af kinesiske investeringer i ressourcebaserede industrier i Indonesien, herunder minedrift, som nærmere forklaret i betragtning 563 og 584. Disse tidlige aftaler viser allerede hovedlinjerne i den specifikke ramme for samarbejde mellem de to stater, og hvordan staterne planlagde at gennemføre deres strategi ved at forlade sig på private investorer, der ville drage fordel af en række præferentielle politikker og støtte, der overvåges nøje af staterne.
- (314) I 2007 indførte GOID lov nr. 27 om en langsigtet national udviklingsplan (»RPJPN«) for perioden 2005-2025. I RPJPN fik industrisektoren tildelt rollen som drivkraft for vækst med henblik på at styrke den økonomiske struktur. Dette skulle bl.a. ske med støtte fra minesektoren. Forbedring af værditilvæksten i den primære sektor, herunder minedrift, blev fremhævet som det vigtigste mål med henblik på at fremme konkurrenceevnen på lokalt og internationalt niveau og styrke det nationale industrigrundlag.
- (315) I nikkelsektoren var en forøgelse af værditilvæksten ensbetydende med, at der skulle bygges smelteanlæg i Indonesien. På det tidspunkt (og indtil 2016) var der kun to smelteanlæg i Indonesien, nemlig et nikkelsmelteanlæg tilhørende PT Vale med en kapacitet på ca. 80 000 ton nikkel og et ferronikkelsmelteanlæg tilhørende det statsejede PT Aneka Tambang (»Antam«) med en produktionskapacitet på 26 000 ton nikkel.
- (316) Omkostningerne ved alene at bygge et smelteanlæg kan nå op på 1 mia. EUR afhængigt af teknologien og produktionskapaciteten. Som nævnt ovenfor havde Indonesien hverken de finansielle ressourcer eller den rette teknologi til at bygge smelteanlæggene, mens Kina havde begge, og landet havde også brug for den indonesiske nikkelmalm til fremstilling af produkter af rustfrit stål.
- (317) En af de vigtigste foranstaltninger til at forsegle denne ramme for samarbejde mellem GOID og GOC og gøre det muligt for GOID at nå sit mål var indførelsen af lov nr. 4 af 2009 om mineral- og kulminedrift (»loven om minedrift fra 2009«) i 2009, som erstattede lov nr. 11 fra 1967 om minedrift⁽⁷¹⁾. GOID kontrollerede traditionelt i høj grad minesektoren. Ved artikel 1 i lov nr. 11 fra 1967 om minedrift blev GOID allerede tildelt en fremtrædende rolle og beføjelser til at regulere denne sektor, idet det hedder, at »[a]lle mineraler, der findes inden for indonesisk minejurisdiktion i form af naturressourcer, som Gud den almægtige har velsignet os med, er det indonesiske folks nationale rigdom og skal derfor kontrolleres og anvendes af staten til maksimal velfærd for befolkningen«. I

⁽⁶⁷⁾ <https://koran.tempo.co/read/ekonomi-dan-bisnis/44119/cina-minta-indonesia-jamin-investor>.

⁽⁶⁸⁾ http://en.people.cn/200506/28/eng20050628_192888.html.

⁽⁶⁹⁾ <https://koran.tempo.co/read/ekonomi-dan-bisnis/44119/cina-minta-indonesia-jamin-investor>.

⁽⁷⁰⁾ <https://koran.tempo.co/read/ekonomi-dan-bisnis/44119/cina-minta-indonesia-jamin-investor>.

⁽⁷¹⁾ Ved artikel 1 i lov nr. 11 af 1967 om minedrift blev GOID allerede tildelt en fremtrædende rolle og beføjelser til at regulere denne sektor, idet det hedder, at »[a]lle mineraler, der findes inden for indonesisk minejurisdiktion i form af naturressourcer, som Gud den almægtige har velsignet os med, er det indonesiske folks nationale rigdom og skal derfor kontrolleres og anvendes af staten til maksimal velfærd for befolkningen«.

præambelen til loven om minedrift fra 2009 hedder det endvidere, at »minerale og kul, der er begravet i Indonesiens minejurisdiktion, repræsenterer en ikkevedvarende naturrigdom, som er en gave fra Gud den almægtige, og som spiller en vigtig rolle i opfyldelsen af mange menneskers livsbehov, og forvaltningen af disse ressourcer skal derfor være underlagt statens kontrol for at tilføre den nationale økonomi en reel merværdi i et forsøg på at opnå fremgang og velstand for samfundet på en retfærdig måde«. Navnlige hedder det i artikel 4 i loven om minedrift fra 2009, at »1) Minerale og kul som ikkevedvarende naturressourcer udgør en national rigdom, der kontrolleres af staten til størst gavn for befolkningens velfærd«, og »2) statens kontrol med minerale og kul som omhandlet i stk. 1 varetages af regeringen og/eller de regionale myndigheder«. Det er vigtigt at bemærke, at i henhold til artikel 103 i loven om minedrift fra 2009 skulle forarbejdningen af minerale som en merværdi ved minerale finde sted i Indonesien. I forklaringen i artikel 103, stk. 1, nævnes det, at forpligtelsen til at foretage indenlandsk forarbejdning og raffinering bl.a. har til formål a) at øge værdien af minedrift gennem dens råvarer, b) at levere råmaterialer til industrien, c) at skabe beskæftigelse og d) at øge statens indtægter. Med andre ord blev alle nikkelmalmvirksomheder ved disse bestemmelser pålagt en forpligtelse til enten at bygge deres eget anlæg til forarbejdning/rensning af nikkel eller til at sælge deres nikkelmalm til et sådant indenlandsk anlæg med henblik på at nå det overordnede mål om at øge merværdien på hjemmemarkedet for nikkelmalm gennem præferentielle politikker rettet mod industrien for rustfrit stål i efterfølgende produktionsled. Ved artikel 170 i loven om minedrift fra 2009 blev der endvidere fastsat en »overgangsperiode« på fem år. Formålet med »overgangsperioden« var at forberede mineindustrien på forpligtelsen til indenlandsk forarbejdning og gøre det muligt for virksomhederne at opføre de rensningsanlæg, der var nødvendige for at absorbere nikkelmalmforsyningen.

- (318) På baggrund af loven om minedrift fra 2009, og navnlig kravet om indenlandsk forarbejdning, steg den indonesiske eksport af nikkelmalm voldsomt, og Kina absorberede næsten hele eksporten, som det fremgår af nedenstående tabel.

Tabel 2

Indonesisk eksport af nikkelmalm (ton)

	2010	2011	2012	2013	2014	2015
Kina	14 346 464	36 142 281	43 095 682	58 604 652	3 989 894	0
Samlet eksport	17 566 047	40 792 165	48 449 392	64 802 857	4 160 121	0

Kilde: GTA.

- (319) Eftersom GOID's mål om at opbygge forarbejdningsskapacitet i Indonesien ikke blev nået, forbød GOID den 11. januar 2014, gennem flere forordninger, eksport af nikkelmalm fra Indonesien (yderligere oplysninger om eksportrestriktionerne og forbuddet mod eksport af nikkelmalm findes i betragtning 405-413).
- (320) I 2017 lempede GOID eksportforbuddet en smule ved at tillade eksport af nikkelmalm med et nikkelinhold på under 1,7 % i visse mængder. Denne eksport var genstand for en eksportafgift på 10 %, mens eksportørerne også skulle bevise, at opførelsen af deres forarbejdningssanlæg foregik i overensstemmelse med tidsplanen. Årsagen hertil var, at Indonesien på daværende tidspunkt ikke havde teknologien til at forarbejde nikkelmalm med et nikkelinhold på under 1,7 % til produkter med merværdi, som var mere egnede til batterier til elektriske køretøjer end til stål (jf. afsnit 4.4). I 2020 forbød GOID imidlertid fuldstændigt eksport af al nikkelmalm. Årsagen til genindførelsen af forbuddet mod eksport af malm med lavt nikkelinhold var, at kinesiske virksomheder havde planer om at opføre smelteanlæg for denne type nikkelmalm, som kunne anvendes til at fremstille batterier til elektriske køretøjer.
- (321) I årenes løb og takket være GOID's krav om indenlandsk forarbejdning og restriktioner over for eksport af nikkelmalm blev der opført flere anlæg til smeltning af nikkelmalm. Det indenlandske behov for nikkelmalm steg også takket være GOID's tiltag for at få den smeltekapacitet, der tidligere var etableret i Kina, til at flytte til Indonesien. Som forklaret i betragtning 414 kontrollerede GOID fremstillingen af nikkelmalm gennem de årlige arbejds- og budgetplaner (»RKAB«). GOID holder også hjemmemarkedsprisen på et niveau, der ligger betydeligt under de internationale priser, til fordel for smelteanlæggene og producenterne af rustfrit stål.

Tabel 3

Indonesisk nikkelmalm (mio. ton)

	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020
Produktion	7,81	7,84	20,92	26,0	32,0	61,0	48,0
Eksport	4,16	0	0	4,88	19,7	32,3	0

Kilde: GOID's spørgeskemabesvarelse og <https://www.statista.com/statistics/707267/production-of-nickel-ore-in-indonesia/>.

- (322) Det bilaterale samarbejde, som GOID har indledt med GOC om præferencebehandling med henblik på at etablere og fremme oprettelsen og udviklingen af den indonesiske indenlandske industri for rustfrit stål, går tilbage til de første år af 2000-tallet. Det består af en række bilaterale dokumenter, der fastlægger de juridiske og politiske rammer, der fører til vedtagelsen af en række specifikke støttepolitikker og præferenceordninger, der udgør udligningsberettigede subsidier, som er omfattet af denne undersøgelse (se de vigtigste bilaterale dokumenter i betragtning 548).
- (323) Det bilaterale samarbejde fandt specifikt sted i den indonesiske industripark Morowali («Morowali-parken»). Dette er en industripark i Sulawesi-området, hvor Indonesien og Kina besluttede at udvikle industrien for rustfrit stål.
- (324) Det forvaltningsselskab, der har ansvaret for at gennemføre det bilaterale samarbejde i Morowali-parken, er en kinesisk-indonesisk virksomhed, IMIP. Denne virksomhed påbegyndte formelt sine aktiviteter i oktober 2013.

4.4. Levering af nikkelmalm mod utilstrækkeligt vederlag**4.4.1. Klagen og subsidieordningen**

- (325) Klageren hævdede, at GOID kontrollerer nikkelmalmsektoren, og at nikkelmalmpriserne fordrejes i Indonesien på grund af GOID's indgriben. Nikkel indeholdt i nikkelmalm er den vigtigste komponent i rustfrit stål og dens vigtigste prislefaktor. Ifølge klageren sikrede GOID ved at gribe ind på markedet for nikkelmalm, at prisen på råmaterialer til fremstilling af rustfrit stål fortsat ligger på et betydeligt lavere niveau end de internationale priser til fordel for de eksporterende producenter af koldvalset flade produkter af rustfrit stål i Indonesien.

4.4.2. Retsgrundlag

- (326) Minepolitikken, der omfatter nikkelmalm, administreres af ministeriet for energi og mineralressourcer («MEMR»), repræsenteret ved generaldirektøren for mineraler og kul («DGoMC»). Eksport af mineraler administreres også af handelsministeriet, repræsenteret ved generaldirektøren for udenrigshandel.
- (327) Både de centrale og regionale myndigheder spiller en afgørende rolle i mineindustrien, da de fastlægger nationale minepolitikker, standarder, retningslinjer og kriterier samt træffer afgørelse om procedurer for tilladelse til minedrift. GOID er desuden aktivt involveret i udvikling, kontrol, evaluering og konfliktløsning i sektoren.
- (328) Mineindustrien er underlagt stærk regulering i Indonesien. En lang række bestemmelser, der løbende ændres, og som er udstedt af forskellige statslige organer, vedrører overvågning og tilsyn med hvert aspekt af minesektoren som vist nedenfor. Retsgrundlaget for de relevante regler og bestemmelser er følgende:
- lov nr. 27 om en langsigtet national udviklingsplan («RPJPN») for perioden 2005-2025
 - lov nr. 4 af 2009 om mineral- og kulminedrift («loven om minedrift fra 2009»), som ændret ved lov nr. 3 af 2020 («loven om minedrift fra 2020»)
 - regeringsbekendtgørelse nr. 55 fra 2010 («GR 55/2010») om vejledning om og tilsyn med gennemførelsen af forvaltningen af mineral- og kulminedrift

- regeringsbekendtgørelse nr. 23 fra 2010 (»GR 23/2010«) som ændret ved regeringsbekendtgørelse nr. 24 fra 2012 (»GR 24/2012«) vedrørende gennemførelsen af mineral- og kulminedriftsaktiviteter
- MEMR-bekendtgørelse nr. 27 fra 2013 om procedurer og fastsættelse af aktiepriser ved afhændelse og ændringer i kapitalinvesteringer i kul- og minesektorerne (»MEMR 27/2013«)
- regeringsbekendtgørelse nr. 1 fra 2014 (»GR 1/2014«) vedrørende den anden ændring af GR 23/2010 som yderligere ændret ved GR 24/2012 vedrørende iværksættelse af forretningsaktiviteter inden for mineral- og kulminedrift
- MEMR-bekendtgørelse nr. 1/2014 (»MEMR 1/2014«) vedrørende opgradering af merværdien af mineraler gennem forarbejdning og raffinering af mineraler i landet
- regeringsbekendtgørelse nr. 77 fra 2014 (»GR 77/2014«), tredje ændring af GR 23/2010
- regeringsbekendtgørelse nr. 1 fra 2017 (»GR 1/2017«), fjerde ændring af GR 23/2010 om aktiviteter inden for mineral- og kulminedrift
- handelsministeriets bekendtgørelse nr. 01/M-DAG/PER/1/2017 om eksportbestemmelser for forarbejdede og rensede minedriftsprodukter
- MEMR-bekendtgørelse nr. 5 fra 2017 (»MEMR 5/2017«) om mineralværdiforøgende forbedringer gennem forarbejdning og raffinering af mineraler i landet
- MEMR-bekendtgørelse nr. 7 fra 2017 (»MEMR 7/2017«) om proceduren for fastsættelse af referenceprisen for salg af mineraler og kul
- MEMR-bekendtgørelse nr. 9 fra 2017 om afhændelsesprocedurer og mekanisme til fastsættelse af priser på aktier i mineral- og kulmineindustrien (»MEMR 9/2017«) som ændret ved MEMR 43/2018
- regeringsbekendtgørelse nr. 48 fra 2017 (»GR 48/2017«)
- finansministeriets bekendtgørelse PMK nr. 13/PMK.010/2017 og finansministeriets forordning PMK nr. 164/PMK.010/2018 om fastsættelse af eksporttold for de forskellige former for forarbejdede metalholdige mineraler
- MEMR-dekret 2946 K/30/MEM/2017 om beregningsformlen til fastsættelse af referenceprisen for metal og mineraler
- MEMR-bekendtgørelse nr. 25 fra 2018 (»MEMR 25/2018«) om mineral- og kulminevirksomheder (som ophævede MEMR 5/2017)
- MEMR-bekendtgørelse nr. 26 fra 2018 (»MEMR 26/2018«) om gennemførelse af god minedriftspraksis og tilsyn med mineral- og kulminedrift
- MEMR-bekendtgørelse nr. 11 fra 2018 (»MEMR 11/2018«) om proceduren for tildeling af område, udstedelse af licens og rapportering i forbindelse med mineral- og kulminedrift erstattet af MEMR-bekendtgørelse nr. 7 fra 2020 (»MEMR 7/2020«) om proceduren for tildeling af område, udstedelse af licens og rapportering om mineral- og kulminedriftsaktiviteter
- MEMR-bekendtgørelse nr. 22 fra 2018 (»MEMR 22/2018«) om ændring af MEMR 11/2018 om proceduren for tildeling af område, udstedelse af licens og rapportering i forbindelse med mineral- og kulminedrift
- MEMR-bekendtgørelse nr. 11 fra 2019 (»MEMR 11/2019«), den anden ændring af MEMR 25/2018 om mineral- og kulminedrift
- MEMR-bekendtgørelse nr. 7 fra 2020 om procedurer for tildeling af område (tildeling af minedriftsområdet), udstedelse af licens og rapportering om mineral- og kulminedriftsaktiviteter (»MEMR 7/2020«)
- MEMR-bekendtgørelse nr. 11 fra 2020 (»MEMR 11/2020«) om den tredje ændring af MEMR-forordning nr. 7/2017 om proceduren for fastsættelse af referencepriser for salg af metalholdige mineraler og kul og
- MEMR-afgørelse nr. 84 K/32/MEM/2020 om retningslinjerne for udbud, evaluering og beregning af aktiepriser ved afhændelse inden for mineral- og kulminedrift.

4.4.3. Resultater af undersøgelsen

- (329) Kommissionen bemærkede indledningsvis, at en eksporterende producent af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål købte nikkelmalm på hjemmemarkedet fra enten forretningsmæssigt forbundne eller ikke forretningsmæssigt forbundne virksomheder for at smelte den og anvende den til fremstilling af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål.
- (330) Levering af nikkelmalm mod utilstrækkeligt vederlag er en af de vigtigste foranstaltninger, som GOID gennemførte i forbindelse med samarbejdet med GOC for at sikre udviklingen af hele den industrielle værdikæde i industrien for rustfrit stål i Indonesien.
- (331) I 2007 indførte GOID lov nr. 27 om en langsigtet national udviklingsplan («RPJPN») ⁽⁷²⁾ for perioden 2005-2025. I RPJPN fik industrisektoren tildelt rollen som drivkraft for vækst med henblik på at styrke den økonomiske struktur. Dette skulle bl.a. ske med støtte fra minesektoren, herunder nikkelmalm. Forbedring af værditilvæksten i den primære sektor, herunder minedrift, blev fremhævet som det vigtigste mål med henblik på at fremme konkurrenceevnen på lokalt og internationalt niveau og styrke det nationale industrigrundlag. Udvikling af værdikæder gennem produktforarbejdning og -diversificering (udvikling i efterfølgende produktionsled), strukturel uddybning (udvikling i forudgående produktionsled) og vertikal integration (udvikling i forudgående og efterfølgende produktionsled) blev udtrykkeligt nævnt i RPJPN. Udviklingen af fremstillingsindustrien skulle fokusere på delsektorer, der opfylder flere kriterier, bl.a. forarbejde indenlandske naturressourcer og have eksportudviklingspotentiale.
- (332) Som beskrevet i betragtning 317 ff. indførte GOID i overensstemmelse med sit mål om at øge merværdien af mineraler i Indonesien i 2009 loven om minedrift fra 2009. GOID har udstedt en række gennemførelsesbekendtgørelser, herunder en række ændringer, med henblik på at forfølge målene i loven om minedrift fra 2009. Med loven om minedrift fra 2009 blev der indført en række væsentlige lovgivningsmæssige ændringer af licensordningen, royalties, udenlandsk ejerskab og eksport af råmaterialer. I 2020 blev loven om minedrift fra 2009 ændret ved lov om minedrift fra 2020, vedtaget den 10. juni 2020. Med denne nye lov, som er af begrænset relevans for denne undersøgelse, da den først var gældende i slutningen af UP, blev visse krav til minevirksomheder bekræftet eller udvidet yderligere.
- (333) Loven om minedrift fra 2009 gav både centralregeringen og de regionale myndigheder beføjelser til at udstede licenser afhængigt af minedriftsområdets beliggenhed, licensens oprindelse og arten af minevirksomhedens investering.
- (334) Med loven om minedrift fra 2009 blev der indført en ny licensordning, som erstattede den gamle arbejdskontraktordning (Contracts of Work («CoW») scheme) og den lokale Kuasa Pertambangan («KP») eller ordning for udvindingsrettigheder. Under det nye system findes der to typer kommercielt vigtige minedriftstilladelser:
- Licens til minedrift («IUP») er en tilladelse til minedrift, der kræves for at udføre minedriftsaktiviteter inden for et udpeget IUP-område, som er opdelt i: i) IUP til efterforskningsvirksomhed, som er gyldig i højst otte år for miner med metalholdige mineraler, ii) IUP (IUP-OP) til udvindingsvirksomhed, som er gyldig i højst 20 år for miner med metalholdige mineraler, specificerede miner med ikke-metalholdige mineraler og kulminer, som kan forlænges med yderligere to perioder på 10 år. Loven om minedrift fra 2009 giver således sikkerhed for, at indehavere af efterforskningstilladelser vil få tildelt produktionstilladelser.
 - Særlig licens til minedrift («IUPK») er en særlig tilladelse til minedrift udstedt af MEMR for områder, der betragtes som statslige reservater, og som er opdelt i: i) IUPK til efterforskningsvirksomhed, som er gyldig i højst otte år for miner med metalholdige mineraler, og ii) IUPK (IUPK-OP) til udvindingsvirksomhed, som er gyldig i højst 20 år for miner med metalholdige mineraler. I henhold til loven om minedrift fra 2009 skal en IUPK først udbydes via et udbud til statsejede eller regionalt ejede virksomheder. Hvis disse parter ikke har givet udtryk for interesse, kan IUPK herefter udbydes til den private sektor. IUPK udstedes kun for en specifik mineraltype, og der kræves separate IUP'er, hvis der skal udvindes den anden mineraltype fra samme tilladelsesområde.

⁽⁷²⁾ https://perpustakaan.bappenas.go.id/e-library/file_upload/koleksi/migrasi-data-publikasi/file/RP_RKP/RPJPN%202005-2025-english.pdf.

- (335) I loven om minedrift fra 2009 blev der ikke skelnet mellem IUP/IUPK til udvindingsvirksomhed, der er integreret med smelteanlæg/forarbejdningsanlæg, og IUP til udvindingsvirksomhed, der ikke er integreret med sådanne anlæg. Alle IUP'er til udvindingsvirksomhed blev tildelt for en periode på højst 20 år, som kunne forlænges med yderligere to perioder på hver 10 år.
- (336) I henhold til de industrielle bestemmelser blev »Industry Business License («IUI» generelt accepteret som hovedlicens for industrivirksomheder, der fremstiller en hvilken som helst type produkt. IUI udstedes og administreres af industriministeriet. I 2013 indførte centralregeringen en ny type licens, en IUP til udvindingsvirksomhed for forarbejdning og raffinering (smelteanlæg) ved ministerielle bekendtgørelser (senest ved MEMR-bekendtgørelse 7/2020). Denne licens indeholder bestemmelser om udvikling og drift af smelteanlæg og udstedes under MEMR's myndighed. Forarbejdningsvirksomhederne opererer således på grundlag af to licenser.
- (337) Loven om minedrift fra 2009 fastsætter også administrative sanktioner over for indehavere af en IUP, IPR eller IUPK for overtrædelser af bestemmelserne, sådan som det bl.a. fremgår af artikel 102 og 103. Sådanne administrative sanktioner har form af: »a. en skriftlig advarsel, b. midlertidig suspension af dele af eller alle efterforsknings- eller udvindingsaktiviteter, og/eller c) annullering af IUP, IPR eller IUPK« (lovens artikel 151). Endelig indføres der ved loven om minedrift strafferetlige sanktioner over for virksomheder, som ikke overholder de forskellige bestemmelser i loven, på op til 10 (ti) års fængsel og en maksimal bøde på 10 000 000 000 IDR (ti mia. rupiah) for falsk indberetning af minedrifts- og salgsaktiviteter (se artikel 159) og salg eller forarbejdning af mineraler fra enheder, som ikke har en gyldig licens (se artikel 161).

4.4.3.1. Anvendelse af bestemmelserne i grundforordningens artikel 28, stk. 1

- (338) Kommissionen meddelte GOID, at den kunne blive nødt til at gøre brug af de foreliggende faktiske oplysninger i henhold til grundforordningens artikel 28, stk. 1, når den undersøgte forekomsten og omfanget af den påståede støtte til stålindustrien, herunder gennem levering af nikkelmalm mod utilstrækkeligt vederlag.
- (339) I sit spørgeskema, i mangelskrivelsen og under krydstjekket uden kontrolbesøg anmodede Kommissionen GOID om at fremlægge visse oplysninger vedrørende leverandørerne (navnlig minevirksomhederne) og den måde, hvorpå hjemmemarkedet for nikkelmalm fungerer i Indien. Disse anmodninger om oplysninger omfattede bl.a. spørgsmål om de retlige og institutionelle rammer, organiseringen af markedet for nikkelmalm, producenterne af nikkelmalm i Indonesien, prisfastsættelsesmekanismer ved indenlandsk salg og eksport og priser samt kapitalinteresser i virksomheder.
- (340) Ved indledningen af undersøgelsen anmodede Kommissionen GOID om at fremsende tillæg B til antisubsidiespørgeskemaet (spørgeskema for leverandører af nikkelmalm) til de 10 største producenter og distributører af nikkelmalm samt til alle andre producenter og distributører af nikkelmalm, som har leveret nikkelmalm til de eksporterende producenter. Tillæg B bestod af et worddokument («Appendix B Input supplier») og en excel-fil («Appendix B — Input suppliers tables»). GOID havde fremsendt det særlige spørgeskema til leverandører af inputmaterialer til kendte leverandører i Indonesien.
- (341) Kommissionen noterede sig i sin mangelskrivelse til GOID af 4. oktober 2021, at den ikke havde modtaget nogen besvarelse på tillæg B til spørgeskemaet fra nogen af de største indonesiske leverandører af nikkelmalm. De forretningsmæssigt forbundne leverandører af nikkelmalm besvarede heller ikke tillægget.
- (342) Selv om der findes mere end 290 nikkelmalmminedrifter i Indonesien (jf. betragtning 378), modtog Kommissionen følgelig kun en besvarelse fra en forretningsmæssigt forhandler af nikkelmalm (PT. Ekasa Yad Resources), som alligevel indgav sin besvarelse som forretningsmæssigt forbundet virksomhed til IRNC-gruppen, og kun en besvarelse fra en ikke forretningsmæssigt forbundet producent af nikkelmalm (PT GAG Nickel). Som svar på mangelskrivelsen fremsendte GOID kun to supplerende besvarelser for producenter af nikkelmalm (PT Tiran Indonesia og PT Ceria Nugraha Indotama).
- (343) Besvarelserne fra de tre nikkelmalmminedrifter var meget mangelfulde. PT GAG Nickel nægtede at fremlægge en kopi af sin licens og referater af aktionær- og bestyrelsesmødet i UP, idet den hævdede, at de var fortrolige.

- (344) PT Ceria Hugraha fremlagde kun vedtægterne og virksomhedscertifikatet på bahasa. Selv om der blev fremlagt flere versioner af vedtægterne, var de alle på bahasa og i et billedformat, der ikke kunne oversættes af en computer, og Kommissionen kunne derfor ikke læse dem.
- (345) PT Tiran Indonesia indgav ikke engang nogen besvarelse af worddokumentet »Appendix B_Input supplier«. Virksomheden fremlagde kun en virksomhedspræsentation på indonesisk, et udkast til årsregnskaberne for 2019 og 2020 og excelfilen Appendix B — Input suppliers tables. Virksomheden fremlagde hverken sine vedtægter eller licensen.
- (346) Med hensyn til den virksomhed, der blev krydstjekket, PT. GAG Nikel, undlod GOID at fremlægge dens RKAB (obligatorisk årlig arbejds- og budgetplan) for 2019 og 2020 og de kvartalsvise, halvårslige og årlige produktions- og salgsrapporter, der var blevet indgivet til MEMR for 2019 og 2020. Efter krydstjekket uden kontrolbesøg af GAG Nikel fremlagde GOID stiftelsesdokumentet for GAG Nikel, men kun på bahasa og i et format, der ikke kunne oversættes af en computer, og Kommissionen kunne derfor ikke anvende det.
- (347) Endelig hævdede GOID, at den produktionsmængde, der var fastsat i RKAB som forklaret i betragtning 414-424, var fastsat i overensstemmelse med de mængder, der var fastsat i gennemførlighedsundersøgelserne. Den fremlagde imidlertid kun nogle få sider fra gennemførlighedsundersøgelserne og miljøkonsekvensanalysen af de virksomheder, for hvilke den fremsendte RKAB med nogle tal, mens teksten vedrørende disse tal var dækket med sort uden forklaringer, hvilket tyder på, at GOID bevidst forhindrede Kommissionen i at vurdere, hvordan minedrifterne havde fastsat deres årlige produktionsmængder.
- (348) Kommissionen noterede sig desuden uoverensstemmelser vedrørende det samlede forbrug af nikkelmalm på det indonesiske marked. Kommissionen var ikke i stand til at afstemme disse data med køb af nikkelmalm foretaget af de eksporterende producenter af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål. GOID fremlagde heller ikke statistikker over indonesiske hjemmemarkedspriser på nikkelmalm, selv om den i henhold til gældende lovgivning indsamler sådanne oplysninger.
- (349) Efter at have modtaget brevet vedrørende den mulige anvendelse af grundforordningens artikel 28 (»artikel 28-brevet«) fortolkede GOID artikel 28-brevet som en mangelskrivelse og fremlagde flere yderligere dokumenter fra GAG Nikel, såsom RKAB for 2019 og 2020 for GAG Nikel, ansøgningen/rapporten om indhentning af RKAB for 2019 og 2020 og de kvartalsvise produktion- og salgsrapporter for nikkel som helhed for 2019 og 2020. Alle disse dokumenter var kun på bahasa. GOID indgav også en besvarelse af tillæg B for Antam.
- (350) I betragtning af den meget sene fremlæggelse af disse dokumenter og det forhold, at de ikke blev indgivet på engelsk, og det forhold, at den retlige sammenhæng var artikel 28-proceduren og ikke en mangelprocedure, samt det forhold, at Kommissionen under alle omstændigheder ikke ville være i stand til at kontrollere disse oplysninger og anmode om præciseringer af disse dokumenter, kunne de ikke anvendes i forbindelse med undersøgelsen. Kommissionen besluttede derfor at se bort fra sådanne oplysninger, jf. grundforordningens artikel 28, stk. 3, og i stedet anvende de foreliggende faktiske oplysninger.
- (351) Med hensyn til de inkonsekvente oplysninger om forbruget af nikkelmalm i Indonesien insisterede GOID på, at disse oplysninger var nøjagtige, og hævdede, at de baserede sig på den mængde nikkelmalm, der forbruges af IRNC-gruppen, i betragtning af at det var den eneste producent af rustfrit stål, der anvender nikkelmalm som input. Det skal bemærkes, at GOID blev anmodet om at fremlægge oplysninger om det samlede forbrug af nikkelmalm i Indonesien og ikke kun forbruget af nikkelmalm for producenterne af rustfrit stål. Som fremhævet i artikel 28-brevet til GOID stemmer disse oplysninger dog ikke overens med de krydstjekkede oplysninger om IRNC-gruppens køb af nikkelmalm.
- (352) I modsætning til GOID's erklæring om, at den ikke rådede over opgørelser over priserne på nikkelmalm i Indonesien, viser de kvartalsvise rapporter, som GAG Nikel har fremlagt, og RKAB-ansøgningen noget andet. I disse dokumenter indberettede GAG Nikel alt salg af nikkelmalm på transaktionsbasis til GOID og fremlagde dermed oplysninger for GOID om salgsmængden, salgspriserne på nikkelmalm og navne på dens kunder.

- (353) Den manglende samarbejdsvilje gav ikke Kommissionen mulighed for at indsamle alle de oplysninger, som den anså for relevante for sine konklusioner i denne undersøgelse. På grund af nikkelminedrifternes manglende samarbejdsvilje var Kommissionen også forhindret i at indsamle yderligere dokumenter og anmode om yderligere oplysninger, navnlig om licensaftaler mellem minedrifterne og GOID, herunder de underliggende betingelser, royalties og henvisninger til den lovgivningsmæssige sammenhæng, der regulerer dem. For så vidt angår den påståede statslige levering af nikkelmalm mod utilstrækkeligt vederlag, afgav GOID derfor ikke de fornødne oplysninger og beviser, som Kommissionen havde anmodet om i sit spørgeskema og under krydstjekket uden kontrolbesøg.
- (354) I mangel af oplysninger fra GOID om det modsatte benyttede Kommissionen sig derfor delvis af de foreliggende faktiske oplysninger med henblik på sine konklusioner vedrørende disse aspekter af undersøgelsen, jf. grundforordningens artikel 28.
- (355) I bemærkningerne til den endelige fremlæggelse af oplysninger forklarede GOID, at den havde fremlagt GAG Nikels vedtægter som en del af stiftelsesdokumentet, som var blevet fremsendt ved brev af 19. november 2021. Kommissionen bekræftede, at vedtægterne er en del af stiftelsesdokumentet. Kommissionen bemærkede imidlertid, at dette indlæg fandt sted meget sent i undersøgelsen, og endnu vigtigere, at vedtægterne kun var blevet indgivet på bahasa. Kommissionen var derfor ikke i stand til at anvende dem.
- (356) GOID anførte desuden, at oversættelsen af vedtægterne for PT. Ceria Hugraha krævede tid. Under alle omstændigheder hævdede GOID, at Kommissionen ikke krævede oversættelse af alle dokumenterne til engelsk, og at den manglende oversættelse som sådan ikke burde hindre undersøgelsen. Med hensyn til filformatet hævdede GOID, at dette ikke var specificeret.
- (357) Kommissionen bemærkede, at følgende klart fremgår af instrukserne til antisubsidiespørgeskemaet, som bilaget til leverandør af input var vedhæftet: »Indgiv venligst en engelsk oversættelse af alle dokumenter og kildemateriale, som De indsender som svar på dette spørgeskema«. Endvidere blev antisubsidiespørgeskemaet sendt til GOID den 18. maj 2021, og GOID havde derfor haft mere end tilstrækkelig tid til at få oversat vedtægterne for PT. Ceria Hugraha. Med hensyn til filformatet fremsatte Kommissionen bemærkningen om dokumentets format i betragtning 344, fordi det ikke gav mulighed for en computerbaseret oversættelse, og dokumentet kunne derfor ikke anvendes. Denne påstand blev derfor afvist.
- (358) Med hensyn til RKAB mindede GOID om, at den havde fremsendt dem som bilag til brevet af 8. december 2021. Kommissionen mindede om, at GOID i brevet af 19. november 2021 (som var fristen for GOID's fremlæggelse af bevismaterialet fra krydstjekket uden kontrolbesøg) havde meddelt Kommissionen, at GAG Nickel på grundlag af en intern afgørelse havde besluttet ikke at fremlægge RKAB. Brevet af 8. december 2021 blev sendt som svar på artikel 28-brevet. Kommissionen bemærkede, at denne dato var for sent i undersøgelsen til, at Kommissionen kunne tage hensyn til nye dokumenter. Hvad der er endnu vigtigere er, at artikel 28-proceduren og de bemærkninger, som interesserede parter kunne fremsætte, vedrører den manglende indgivelse af oplysninger og kan ikke anvendes af parterne som en mulighed for at indgive nye oplysninger, der skulle have været indgivet på et tidligere tidspunkt i undersøgelsen eller som led i mangelproceduren. Kommissionen afviste derfor dette argument.
- (359) GOID forklarede også, at den havde sortlagt den del af teksten, der ikke vedrørte oplysningerne om produktionsmængden, for at forenkle læsningen af teksten.
- (360) Kommissionen bemærkede, at GOID var blevet anmodet om at fremlægge fuldstændige dokumenter og ikke om at sortlægge dele af teksten. Det var nødvendigt for Kommissionen at have adgang til hele teksten for at kunne foretage en korrekt vurdering af de fuldstændige oplysninger i RKAB med henblik på sine konklusioner. Dette argument blev derfor afvist.
- (361) Med hensyn til de statistiske data om forbruget hævdede GOID, at eftersom Kommissionen gjorde brug af stikprøveudtagning, kunne den ikke afstemme de nationale forbrugsdata med nikkelmalm købt af IRNC. Kommissionen fremhævede og præciserede, at den mængde nikkelmalm, som IRNC købte, var betydeligt højere end de nationale forbrugsdata, der var blevet indgivet af GOID. Oplysningerne fra GOID synes således i væsentlig grad at undervurdere den nationale produktion af nikkelmalm. GOID fremlagde ingen faktiske oplysninger, der kunne tilbagevise disse konklusioner. Denne påstand blev derfor afvist.

- (362) GOID forklarede endvidere, at den på tidspunktet for fristens udløb stadig forsøgte at fremlægge oplysninger og data, eftersom Kommissionen i artikel 28-brevet havde anført, at den ville have overvejet at anvende artikel 28. GOID fremførte, at den selv og GAG Nikel ikke havde haft tilstrækkelig tid til at oversætte dokumenterne, og at Kommissionen under krydstjekket uden kontrolbesøg ikke havde gjort opmærksom på, at det var nødvendigt at oversætte dokumenterne til engelsk. Med hensyn til oversættelsen henviste Kommissionen til instrukserne i spørgeskemaet og mindede om, at det ikke er nødvendigt at gentage, hver gang der anmodes om et dokument, at dette dokument skal oversættes. Manglende fremlæggelse af oplysninger på engelsk kan føre til anvendelse af de foreliggende faktiske oplysninger, fordi det er umuligt at anvende de fremlagte dokumenter. Kommissionen mindede om, at GOID ikke havde indgivet nogen anmodning om forlængelse af fristen eller gjort opmærksom på, at arbejdet med de dokumenter, der senere blev indgivet via svaret på artikel 28-brevet, var i gang. Kommissionen mindede desuden om, at GOID var involveret i en række undersøgelser vedrørende udligningstold, og at den derfor var klar over, at dokumenter skal indgives på engelsk i forbindelse med sådanne undersøgelser. Denne påstand blev derfor afvist.
- (363) GOID gentog indholdet af sit brev af 8. december 2021 vedrørende oplysningerne om det indonesiske forbrug af nikkelmalm, idet den anførte, at den havde indsendt oplysninger om forbruget af nikkelmalm for sektoren for rustfrit stål. Kommissionen mindede om, at GOID var blevet anmodet om at fremlægge oplysninger om det samlede forbrug af nikkelmalm i Indonesien og ikke kun forbruget af nikkelmalm for sektoren for rustfrit stål, jf. betragtning 361.
- (364) GOID hævdede også, at den og minedrifterne aldrig nægtede at fremlægge dokumentation for statslige aktieposter, kontrol- og beslutningsprocesser. GOID indrømmede, at Antam erhvervede GAG Nikels aktionær, men mindede om, at GAG Nikel stadig er opført som en udenlandsk enhed som forklaret under krydstjekket uden kontrolbesøg.
- (365) Kommissionen fandt, at der i besvarelsen af spørgeskemaet ikke var bevis for, at staten er majoritetsejer af GAG Nikel, hvilket først blev nævnt under krydstjekket uden kontrolbesøg. Den omstændighed, at GAG Nikel er opført som en udenlandsk enhed, har desuden ingen relevans for dens statslige ejerskab. Denne påstand blev derfor afvist.
- (366) GOID forklarede endvidere, at PT. Vale ikke var på listen over de ti største inputproducenter, fordi den kun havde fremsendt spørgeskemaet til leverandørerne af input til de samarbejdsvillige eksporterende producenter. Den fremlagte liste over de 10 største inputproducenter omfattede derfor ikke PT. Vale.
- (367) Kommissionen mindede om, at det af instrukserne i spørgeskemaet vedrørende listen over de 10 største inputproducenter klart fremgik, at GOID blev anmodet om at »fremlægge en liste med følgende oplysninger om de 10 største producenter af hvert af disse inputmaterialer«. I instrukserne blev der ikke henvist til leveringen af inputmaterialer til de eksporterende producenter, og listen burde således have omfattet de 10 største inputproducenter samlet set i Indonesien.
- (368) Alle påstandene blev derfor afvist. Under alle omstændigheder bemærkede Kommissionen, at ingen af disse bemærkninger, hverken alene eller samlet, ville have kunnet ændre konklusionerne om manglende samarbejdsvilje eller andre aspekter af undersøgelsen, som derfor blev bekræftet.

4.4.3.2. Analyse

- (369) For at fastslå, om der foreligger udligningsberettigede subsidier, skal tre elementer være til stede i henhold til grundforordningens artikel 3 og 4: a) et finansielt bidrag fra GOID via et offentligt organ og/eller overdragelse af indenlandsk levering af nikkelmalm til private organer eller pålæg herom, b) en fordel for modtageren og c) specificitet.

4.4.3.2.1. Finansielt bidrag

- (370) Med hensyn til det første element undersøgte Kommissionen, om det sæt af foranstaltninger, der blev truffet af GOID, havde ført til et finansielt bidrag i form af statens levering af nikkelmalm mod utilstrækkeligt vederlag til de indonesiske eksporterende producenter af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål via et offentligt organ eller ved at overdrage det til eller pålægge private organer at varetage denne funktion, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a).

i) Minevirksomheder, der optræder som offentlige organer

- (371) I undersøgelsen blev det først vurderet, om GOID leverede nikkelmalm til producenter af rustfrit stål gennem minevirksomheder, der optrådte som »offentlige organer«. Den relevante retsnorm og fortolkning for så vidt angår denne vurdering i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), stammer fra WTO's retspraksis vedrørende »offentligt organ«, jf. betragtning 225-232
- (372) Kort sagt bør det undersøges, om minevirksomheder i Indonesien er »offentlige organer« ved at se på disse virksomheders grundlæggende karakteristika og funktioner og deres forbindelser til GOID.

Minevirksomhedernes grundlæggende karakteristika og funktioner i Indonesien

- (373) GOID har indført en reguleringsmekanisme, der giver nikkelmalmminevirksomheder beføjelse til at udøve statslige funktioner.
- (374) Udvinning og forvaltning af mineraler i Indonesien er af en art, der er klassificeret som statslig i Indonesien. I denne forbindelse fastslås det i artikel 33, stk. 3, i forfatningen fra 1945, at den rigdom af jord, vand og naturressourcer, der findes under jorden, skal kontrolleres af staten og udnyttes til at sikre samfundet den største velstand. Som det fremgår af præamblen til loven om minedrift fra 2009, skal »forvaltningen af disse ressourcer være underlagt statens kontrol for at tilføre den nationale økonomi en reel merværdi i et forsøg på at opnå fremgang og velstand for samfundet på en retfærdig måde«. Alle mineraler i Indonesien er således offentlige naturressourcer, som kontrolleres og udnyttes af staten.
- (375) Ved flere love og bestemmelser bestemmer GOID, hvilken virksomhed der skal have tilladelse til at udvinde nikkelmalm og hvorfra (dvs. minedriftsområder). Minevirksomheder skal have licens til at udvinde nikkelmalm. GOID fastsætter også den mængde nikkelmalm, som kan udvindes af nikkelmalmminevirksomhederne. I henhold til artikel 5, stk. 3, i loven om minedrift fra 2009 har GOID »beføjelse til at fastsætte produktionsmængden for hver vare pr. år i hver provins«. Tilsvarende kan GOID i henhold til artikel 5, stk. 1 og 5, i loven om minedrift fra 2009 kontrollere produktionen og eksporten af mineraler i indenlandsk interesse. GOID kræver også, at minevirksomhederne øger mineralernes merværdi ved at stille krav om yderligere forarbejdning og rensning af nikkelmalmen, og GOID bestemmer, hvem minevirksomhederne kan sælge nikkelmalmen til med henblik på en sådan yderligere forarbejdning (artikel 102-104 i loven om minedrift fra 2009). Artikel 119 i loven om minedrift fra 2009 fastsætter endvidere, at licensen »kan annulleres af ministeren, guvernøren, distriktsborgmesteren/ borgmesteren i henhold til deres myndighed, når: a. indehaveren af [licensen] ikke opfylder sine forpligtelser, som allerede er fastsat i [licensen] og i love og bestemmelser«.
- (376) De juridiske og økonomiske vilkår i Indonesien, som også er nærmere beskrevet i betragtning 396-400, viser således, at de minevirksomheder, der udvinder nikkelmalm, er tæt knyttet til regeringen ved udøvelsen af statslige funktioner. Minevirksomhederne, som ofte ejes af staten, har navnlig til formål at gennemføre indonesiske politikker for, hvordan naturressourcerne kan forvaltes på en måde, der bedst tjener og bidrager til den nationale udvikling.

Forbindelser til GOID: GOID's ejerskab og formelle indicier for kontrol

- (377) Kommissionen indhentede først oplysninger om statens ejerskab samt andre formelle indicier for statslig kontrol i de statsejede nikkelmalmminedrifter. Med henblik herpå var Kommissionen nødt til næsten udelukkende at basere sig på de foreliggende faktiske oplysninger i henhold til grundforordningens artikel 28 på grund af GOID's og nikkelmalmminedrifternes afslag på at fremlægge beviser for det ejerskab samt den kontrol og beslutningsproces, der førte til levering af nikkelmalm mod utilstrækkeligt vederlag, jf. betragtning 338-354.
- (378) GOID anførte, at der i undersøgelsesperioden var mere end 290 producenter af nikkelmalm i Indonesien. GOID fremlagde en liste over de ti største producenter af nikkelmalm og præciserede, at kun én af dem var statsejet, nemlig Antam. GOID hævdede også, at den ikke ejede, kontrollerede eller havde forbindelser til nogen af de virksomheder, der er klassificeret som private. GOID hævdede desuden, at ingen embedsmænd er medlem af bestyrelsen i PT Aneka Tambang. Det skal bemærkes, at Antam ikke fremsendte en besvarelse af tillæg B, jf. betragtning 340, inden for fristen. GOID indsendte en besvarelse af tillæg B for Antam, efter at den var blevet underrettet om anvendelsen af artikel 28, jf. betragtning 349, og den kunne derfor ikke længere krydstjekkes.

- (379) GOID anførte endvidere, at 6 % og 4 % af den indenlandske nikkelproduktion i henholdsvis 2019 og 2020 blev genereret af statsejede virksomheder.
- (380) Kommissionen anmodede i mangelskrivelsen GOID om at oplyse markedsandelen for hver af de ti største nikkelmalmproducenter eller, hvis disse oplysninger ikke forelå, deres respektive omsætning. Som svar på dette spørgsmål fremlagde GOID faktisk en anden liste over de 10 største nikkelmalpvirksomheder baseret på deres produktion af nikkelmalm i 2019 og 2020. Disse virksomheder tegnede sig for i alt henholdsvis 37 % og 42 % af den samlede indenlandske produktion. Der var kun overlapning mellem to producenter på de to lister over de 10 største producenter af nikkelmalm.
- (381) Kommissionen anmodede i mangelskrivelsen også GOID om at fremlægge oplysninger om aktionærstrukturen i de 10 største nikkelmalmproducenter, der var nævnt i spørgeskemabesvarelsen. Kommissionen anmodede også GOID om at fremlægge oplysninger om aktionærstrukturen i 10 nikkelmalmproducenter, som den havde identificeret som store leverandører til IRNC.
- (382) GOID svarede, at bortset fra Antam, som var et børsnoteret selskab, var de øvrige virksomheder ikke noteret på den indonesiske fondsbørs, og den kunne derfor ikke indhente oplysninger om deres aktionærstruktur. GOID fremlagde også oplysninger om aktionærstrukturen i to virksomheder fra den anden liste over de 10 største nikkelmalmproducenter, som viste, at disse to virksomheder var privatejede. For så vidt angår den liste over virksomheder, som Kommissionen havde fremlagt, fremlagde GOID desuden oplysninger om aktionærstrukturen i seks af de på listen opførte virksomheder, der var angivet som værende private virksomheder. Endelig anførte GOID, at den eneste eksporterende producent, der købte nikkelmalm i Indonesien, kun leverede nikkelmalm fra private leverandører.
- (383) Undersøgelsen viste, at GOID's erklæring om, at den ikke rådede over oplysninger om aktionærstrukturen i nikkelmalpvirksomhederne, var faktisk ukorrekt. Kommissionen konstaterede tværtimod, at GOID nøje overvåger ejerskabet af minevirksomhederne. For det første skal en virksomhed, når den ansøger om licens til minedrift (såsom IUP eller IUPK), fremlægge oplysninger om aktionærstrukturen for de relevante indonesiske myndigheder, da der er visse begrænsninger af udenlandsk ejerskab. I henhold til GR 77/2014 ⁽⁷³⁾ kan IUP'er og IUPK'er til efterforskningsvirksomhed have op til 75 % udenlandsk ejerskab. Andelen af udenlandsk ejerskab for IUP'er/IUPK'er begynder ved 49 % og stiger derefter gradvist til 60 %, hvis foretagendet har forarbejdnings- eller raffineringsaktiviteter, og igen til 70 %, hvis driften foregår under jorden. For det andet er oplysninger om aktionærstrukturen også nødvendige for, at GOID kan gennemføre afhændelseskravet i henhold til loven om minedrift fra 2009 som anvendt ved GR 1/2017 og MEMR 9/2017 (som ændret ved MEMR 43/2018), som forklaret i betragtning 425-433. Endelig har GOID siden vedtagelsen af loven om minedrift fra 2009 udstedt en række forordninger, der kræver godkendelse fra centralregeringen eller de regionale myndigheder for så vidt angår ændring af aktionærer og bestyrelsesmedlemmer i minevirksomheder. MEMR 27/2013 var den første bekendtgørelse, hvorved der blev indført krav om godkendelse ved ændring af aktionærer og bestyrelsesmedlemmer for IUP-indehavere. Ved denne bekendtgørelse blev der i det væsentlige stillet krav om godkendelse fra MEMR eller lederne af regionale myndigheder (afhængigt af deres respektive myndighed) ved ændring af aktionærer og bestyrelsesmedlemmer i minevirksomheder, der er indehavere af IUP. Den seneste bekendtgørelse i denne henseende er GR 48/2017 ⁽⁷⁴⁾. Oplysninger om aktionærstrukturen i GAG Nikel var desuden medtaget i den ansøgning/rapport om indhentning af RKAB for GAG Nikel, som GOID havde fremlagt som svar på anvendelsen af artikel 28, jf. betragtning 349. Hvert år, når en minevirksomhed ansøger om den obligatoriske RKAB, skal den derfor som led i den informationspakke, der fremlægges i denne forbindelse, fremlægge oplysninger om sin aktionærstruktur for MEMR. Kommissionen var derfor nødt til at gøre brug af de foreliggende faktiske oplysninger på grundlag af grundforordningens artikel 28 for at afhjælpe de mangler, der skyldtes GOID's manglende samarbejdsvilje med hensyn til ejerskab af og kontrol med minevirksomhederne.
- (384) Kommissionen undersøgte først de meget begrænsede oplysninger om ejerskab af og kontrol med minevirksomheder, der blev fremlagt i forbindelse med undersøgelsen. I besvarelsen af bilag B for PT GAG Nickel blev det anført, at Antam var minoritetsaktionær, og at det var en anden virksomhed, der havde aktiemajoriteten. GOID fremlagde ingen specifikke oplysninger om den offentlige karakter af denne virksomheds aktionærer i dens spørgeskemabesvarelse. De offentlige kilder, som Kommissionen havde fundet frem til ⁽⁷⁵⁾, viste imidlertid, at det var GOID, som var virksomhedens faktiske aktionær, og som havde fuldt ejerskab. Dette blev efterfølgende bekræftet under krydstjekket uden kontrolbesøg af PT GAG Nickel. Det stod derfor klart, at GOID ikke havde givet fuldstændige og nøjagtige oplysninger om det faktiske endelige ejerskab af denne virksomhed.

⁽⁷³⁾ http://www.gbgingonesia.com/en/main/legal_updates/government_changes_divestment_requirements_for_mining_companies_in_indonesia.php.

⁽⁷⁴⁾ <https://jdih.esdm.go.id/peraturan/Permen%20ESDM%20Nomor%2048%20Tahun%202017.pdf>.

⁽⁷⁵⁾ Antams årsberetning for 2020, s. 296, findes på: <https://www.antam.com/en/reports/annual-reports>.

- (385) Det skal endvidere bemærkes, at PT Vale ikke var blevet medtaget af GOID på listen over de største nikkelmalmminedrifter i Indonesien. På grundlag af offentligt tilgængelige oplysninger kunne det imidlertid konstateres, at PT Vale i 2019 havde udvundet ca. 4,2 mio. ⁽⁷⁶⁾ ton nikkelmalm, hvilket er mere end, hvad den største nikkelmalmminedrift, som GOID havde givet meddelelse om, udvandt i 2019. Desuden ejer staten gennem PT Indonesia Asahan Aluminium (Inalum) ⁽⁷⁷⁾ også 20 % af aktierne i PT Vale Indonesia ⁽⁷⁸⁾. GOID blev aktionær i PT Vale i 2020 som led i GOID's krav om udenlandsk ejede virksomheders afhændelse af aktier. Som svar på artikel 28-brevet anførte GOID endvidere, at PT Vale ikke var en statsejet virksomhed (men den forblev tavs om den aktiepost på 20 %, som den indonesiske stat har i PT Vale), og at den ikke fremstillede og solgte nikkelmalm, men nikkelsten. Selv om PT Vale er producent af nikkelsten, har virksomheden dog også en nikkelmalmmine i Indonesien ⁽⁷⁹⁾ og udvinder nikkelmalm til bunden anvendelse.
- (386) Dette viser, at GOID fremlagde unøjagtige oplysninger om de største leverandører af nikkel, og at GOID også modsagde sig selv i forhold til, hvad den havde oplyst i spørgeskemabesvarelsen og svaret på mangelskrivelsen, og hvad den forklarede under krydstjekket uden kontrolbesøg. Desuden fremlagde GOID ikke kun upålidelige oplysninger om forbruget af nikkelmalm, jf. betragtning 351, men også om produktionsmængden for nikkelmalm, da GOID ikke havde inkluderet produktionen af nikkelmalm til bundet forbrug. Disse åbenlyse uoverensstemmelser sår tvivl om nøjagtigheden og pålideligheden af GOID's oplysninger hvad angår disse aspekter af undersøgelsen.
- (387) For at afhjælpe alle de væsentlige mangler vedrørende statsligt ejerskab og udøvelse af kontrol i nikkelmalmmindevirksomhederne i betragtning af de begrænsede og inkonsekvente oplysninger, som var blevet fremlagt af GOID, gennemførte Kommissionen undersøgelser baseret på offentligt tilgængelige kilder. Desværre var der kun få offentligt tilgængelige oplysninger om ejerskab af og kontrol med minevirksomhederne, herunder de største af dem. Ikke desto mindre viste denne undersøgelse, at staten ud over Antam ⁽⁸⁰⁾ også ejer aktier i PT GAG Nickel og PT WEDA Bay Nickel ⁽⁸¹⁾ gennem Antam, selv om GOID hævdede, at den ikke rådede over oplysninger om aktionærstrukturen i PT WEDA Bay Nickel.
- (388) Kommissionens undersøgelser viste desuden, at en anden statsejet virksomhed, nemlig PT Timah Tbk, driver nikkelmalmvirksomhed gennem sin dattervirksomhed PT Tim Nikel Sejahtera i det sydøstlige Sulawesi ⁽⁸²⁾. Aktionæren i PT Tonia Mitra Sejahtera, som er en af de virksomheder, der nævnes af GOID, er det indonesiske handelsministerium.
- (389) Kommissionen beregnede derefter andelen af statsejede virksomheder på grundlag af de andele af den indenlandske produktion, som GOID havde fremlagt i forbindelse med undersøgelsen. Selv under hensyntagen til de offentligt tilgængelige oplysninger for det meget begrænsede antal virksomheder (fem) i forhold til det samlede antal minevirksomheder, som GOID har givet meddelelse om (mere end 290), kunne det konkluderes, at de statsejede virksomheders andel af den samlede produktion i 2020 var på over 27 % ⁽⁸³⁾ (andelene for PT Vale og PT Tim Nikel Sejahtera var ikke medtaget i oplysningerne fra GOID). Dette i sig selv udgør allerede en betydelig markedsandel for virksomheder, der ejes af staten, og bør betragtes som undervurderet, da det er meget sandsynligt, at der blandt de mange andre minevirksomheder, for hvilke der ikke forelå offentlige oplysninger, er andre statsejede virksomheder. På grundlag af artikel 28 kunne Kommissionen således udlede, at en større andel af de minevirksomheder, der fremstiller nikkelmalm, faktisk var statsejede. Denne andel kan kun stige i betragtning af den afhændelsesforpligtelse, der er beskrevet i betragtning 425-434.
-
- ⁽⁷⁶⁾ <http://www.vale.com/indonesia/EN/investors/information-market-id/annual-reports/doc/2020-Annual-Report-PT-Vale-Indonesia-Tbk.pdf>.
- ⁽⁷⁷⁾ En 100 % indonesisk statsejet virksomhed.
- ⁽⁷⁸⁾ <http://www.vale.com/indonesia/EN/investors/information-market-id/shareholder-profile/Pages/default.aspx>.
- ⁽⁷⁹⁾ <http://www.vale.com/indonesia/en/business/mining/nickel/nickel-indonesia/pages/default.aspx>.
- ⁽⁸⁰⁾ GOID er den kontrollerende aktionær i Antam via Inalum, som ejer 65 % af aktierne i Antam.
- ⁽⁸¹⁾ Antam ejer 10 % af aktierne i PT Weda Bay Nickel. Antam har mulighed for at øge sine aktieandel i PT WBN til 25 %. De resterende 90 % ejes af Strand Minerals Pte. Ltd, som i øjeblikket ejes 57 % af Tsingshan-gruppen og 43 % af Eramet S.A (jf. Antams årsberetning for 2020, side 421).
- ⁽⁸²⁾ <https://timah.com/userfiles/post/2103166050097BA4F96.pdf> (PT Timahs årsberetning for 2020).
- ⁽⁸³⁾ PT Vale blev medtaget på grundlag af offentligt tilgængelige oplysninger (PT Vales årsberetning).

- (390) Kommissionen var også nødt til at basere sig på sine egne undersøgelser med hensyn til forvaltning af og kontrol med minevirksomhederne på grund af GOID's manglende samarbejdsvilje. Endnu en gang forelå der kun begrænsede offentlige oplysninger. For så vidt angår Antam konstaterede Kommissionen, at ifølge virksomhedens årsberetninger består regeringskommissionen af fem medlemmer og bestyrelsen af fire medlemmer. Det ser ud til, at GOID råder direkte over serie A-aktier i Antam med »Dwiwarna Ownership«. Alle andre aktionærer råder over serie B-aktier. Dwiwarna-aktionærene/-stedfortræderne har eneret til at udnævne bestyrelsesmedlemmerne og regeringskommissærerne. I 2018 blev to ud af fem medlemmer af regeringskommissionen og tre ud af fire medlemmer af bestyrelsen afskediget og udskiftet efter forslag fra GOID og dennes »stedfortræder«. På samme måde blev formanden for regeringskommissionen, den øverste direktør og to andre direktører afskediget og udskiftet i 2019 efter forslag fra GOID og dennes »stedfortræder«. Endvidere er den nuværende formand for regeringskommissionen tidligere medlem af de væbnede styrker, et andet medlem af regeringskommissionen er på nuværende tidspunkt medlem af den statslige efterretningstjeneste, og et andet medlem er embedsmand ved MEMR. Kun to ud af fem medlemmer af regeringskommissionen er omfattet af betegnelsen »uafhængig kommissær«. Endelig var et medlem af regeringskommissionen tidligere ansat i GAG Nikel, et andet medlem var tidligere ansat hos Inalum, og et andet medlem var også tidligere ansat i en anden statsejet virksomhed. Kun en enkelt direktør kommer fra den private sektor.
- (391) Endvidere består GAG Nikels regeringskommission af to medlemmer, mens bestyrelsen består af to medlemmer ifølge GAG Nikels besvarelse af spørgeskemaet eller tre medlemmer i henhold til Antams årsberetning for 2020. Et nuværende medlem af GAG Nikels regeringskommission er den tidligere direktør for MEMR's mineral- og kulindtægter, mens den tidligere formand for regeringskommission (ikke pr. 20. juni 2020) var ansat i Antam. Den nuværende øverste direktør for GAG Nikel og en anden direktør er ansat i Antam, og den tredje direktør er ansat i Inalum.
- (392) PT Vales bestyrelse består af fem medlemmer, og regeringskommission består af 10 medlemmer. Den nuværende næstformand for regeringskommissionen er den nuværende direktør for strategiske tjenester i Inalum ⁽⁸⁴⁾. Et andet medlem af regeringskommissionen er Indonesiens tidligere kommunikations- og informationsminister og viceadministrerende direktør for det indonesiske statsejede elselskab PT. PLN. Et andet medlem af regeringskommissionen er den tidligere generaldirektør for MEMR og tidligere formand for regeringskommissionen i Antam og nuværende assistent for industriministeren for metal-, naturgas- og naturressourceanliggender.
- (393) På grundlag af oplysningerne i sagen og dens egne undersøgelser på grund af den udbredte manglende samarbejdsvilje fra GOID's side konkluderede Kommissionen, at minevirksomheder, der tegner sig for en betydelig andel af produktionen af nikkelmalm, er helt eller delvist statsejede og forvaltes og/eller kontrolleres også af staten i et tæt samarbejde med GOID.

Statslig myndighed og GOID's udøvelse af reel kontrol

- (394) Ud over statens ejerskab og de formelle forbindelser mellem staten og minevirksomhederne vurderede Kommissionen, om minevirksomhederne har statslig myndighed, og om de udøver denne myndighed ved udøvelsen af statslige funktioner.
- (395) Undersøgelsen bekræftede, at alle minevirksomheder, uanset ejerforhold, er underlagt og skal gennemføre en række foranstaltninger, som regeringen har fastsat vedrørende levering af nikkelmalm, nemlig: 1) forpligtelse til indenlandsk forarbejdning, 2) eksportrestriktioner og/eller eksportforbud, 3) obligatorisk årlig arbejds- og budgetplan (»RKAB«), 4) afhændelsesforpligtelser, 5) obligatorisk prisfastsættelsesmekanisme. Disse forpligtelser viser klart, at minevirksomhederne udfører statslige funktioner.
- (396) Som relevant baggrund for alle disse foranstaltninger minder Kommissionen om, at mineralerne i henhold til artikel 4 i loven om minedrift fra 2009 kontrolleres af staten. Endvidere er hovedformålet med loven om minedrift fra 2009 at maksimere merværdien af nikkelmalmreserverne for den indonesiske økonomi. Med henblik herpå indeholder lovgivningen bestemmelser om statslig kontrol med mineral- og kulmineaktiviteter. I henhold til artikel 2, stk. 2, skal »statens kontrol med mineraler og kul som omhandlet i stk. 1 varetages af regeringen og/eller de regionale myndigheder«. GOID kan endvidere fastlægge en mineralpolitik, der prioriterer indenlandske interesser, navnlig gennem kontrol med produktion og eksport. I artikel 5, stk. 2, hedder det, at »de nationale interesser, der er omhandlet i stk. 1, kan varetages ved kontrol af produktion og eksport«. GOID har beføjelse til at fastsætte den årlige produktion af hver vare for hver provins. I artikel 5, stk. 3, hedder det, at »regeringen ved gennemførelsen af den

⁽⁸⁴⁾ <http://www.vale.com/indonesia/EN/aboutvale/local-leadership/boc/Pages/default.aspx>.

kontrol, der er omhandlet i stk. 2, har beføjelse til at fastsætte den årlige produktion af hver vare for hver provins.« I henhold til artikel 144 fører GOID nøje tilsyn med forvaltningen af minedrift. Til gennemførelse af denne artikel vedtog GOID GR 55/2010 vedrørende vejledning om og tilsyn med gennemførelsen af forvaltningen af minedrift. I artikel 22 hedder det, at GOID's tilsyn bl.a. vedrører »gennemførelsen af produktion og salg, herunder kvalitet og mængde samt prisen på mineraler og kul«.

- (397) Til gennemførelse af loven om minedrift fra 2009 vedtog GOID endvidere GR 23/2010 som ændret ved GR 24/2012. I artikel 89, stk. 1, hedder det, at »ministeren kontrollerer den udvinding af mineraler og kul, der foretages af indehavere af en tilladelse til minedrift til udvinding af mineraler og kul og indehavere af en særlig tilladelse til minedrift til udvinding af mineraler og kul«, og i artikel 89, stk. 2, at »kontrollen med udvindingen af mineraler og kul som tilsigtet ved stk. 1 har til formål at: a. opfylde miljøkravene, b. bevare mineral- og kulressourcer, c. kontrollere mineral- og kulpriserne.« I artikel 90, stk. 1, hedder det endvidere, at »ministeren fastsætter den nationale produktionsmængde for mineraler og kul på provinsniveau«, og i artikel 90, stk. 2, at »ministeren kan bemyndige guvernørerne til at fastsætte produktionsmængden for mineraler og kul for de relevante distrikter/byer«. Det er endvidere fastsat i artikel 84, at »1) indehavere af en tilladelse til minedrift og produktion og indehavere af en særlig tilladelse til minedrift og produktion skal give præference til de nationale behov for mineraler og/eller kul. 2) Ministeren fastsætter det nationale behov for mineraler og kul som tilsigtet ved stk. 1, som omfatter de behov, der knytter sig til forarbejdningsindustrierne og den indenlandske direkte anvendelse«.
- (398) Kontrollen med produktionen er yderligere ledsaget af kontrol med hjemmemarkedssalget og priserne på mineraler. I henhold til artikel 92, stk. 1, i denne bekendtgørelse kan ministeren »kontrollere salget af mineraler og kul, der foretages af indehavere af en tilladelse til minedrift til udvinding af mineraler og kul og indehavere af en særlig tilladelse til minedrift til udvinding af mineraler og kul«. Endvidere hedder det i artikel 92, stk. 2, at »kontrollen med salget af mineraler eller kul som tilsigtet ved stk. 1 tager sigte på at: a. give præference til levering af mineraler og kul med henblik på at imødegå nationale behov og b. stabilisere priserne på mineraler og kul.«
- (399) Ud over produktionsmængden fører GOID nøje tilsyn med alle salgstransaktioner på hjemmemarkedet. Artikel 10 i MEMR 7/2017 har følgende ordlyd: Indehavere af IUP til udvinding af metalholdige mineraler, IUP til udvinding af kul, IUPK til udvinding af metalholdige mineraler eller IUPK til udvinding af kul forelægger enhver kontrakt om salg af metalholdige mineraler eller kul for ministeren via generaldirektøren eller guvernøren i overensstemmelse med deres bemyndigelse.« Artikel 11 har endvidere følgende ordlyd: »1) Indehavere af IUP til udvinding af metalholdige mineraler, IUP til udvinding af kul, IUPK til udvinding af metalholdige mineraler eller IUPK til udvinding af kul indsender hver måned senest 5 (fem) kalenderdage efter udgangen af hver måned rapporter om gennemførelsen af salg af metalholdige mineraler eller kul til ministeren via generaldirektøren eller guvernøren i overensstemmelse med dennes bemyndigelse. 2) Den i stk. 1 omhandlede rapport om salget af metalholdige mineraler eller kul skal mindst indeholde oplysninger om salgsprisen, salgsmængden, kvaliteten af de metalholdige mineraler eller den kul, der er solgt, salgsstedet og salgslandet eller -regionen.«
- (400) Disse foranstaltninger viser allerede den høje grad af indblanding og centralregeringens kontrol i minesektoren, herunder nikkelmalm, bl.a. med hensyn til produktions- og salgsmål, priskontrol og en skævhed til fordel for indenlandske behov for mineraler udvundet i Indonesien. Dette er ikke blot en lovgivningsmæssig ramme for minedrift, men den ramme, inden for hvilken minevirksomhederne tildeles beføjelser, hvilket har gjort det muligt for dem at udvikle statslige funktioner i forbindelse med markedsføring og levering af minedriftsprodukter med henblik på at nå de relevante regeringsmål. Følgende foranstaltninger, der er specifikke for nikkelmalmsektoren, viser yderligere, hvordan GOID udøver sin myndighed og kontrol over minevirksomheder.

Forpligtelse til indenlandsk forarbejdning

- (401) I henhold til artikel 102 i loven om minedrift fra 2009 »er indehaveren af en IUP eller en IUPK forpligtet til at øge værditilvæksten af mineral- og/eller kulressourcer i forbindelse med udvikling, forarbejdning og rensning samt udvinding af mineraler og kul«. Endvidere hedder det i artikel 103, stk. 1, at »indehaveren af en IUP til udvindingsvirksomhed eller en IUPK er forpligtet til at foretage forarbejdning og rensning af indenlandske minedriftsprodukter«, og i artikel 103, stk. 2, at »indehaveren af en IUP eller en IUPK, jf. stk. 1, kan forarbejde og rense andre IUP- og IUPK-indehaveres minedriftsprodukter«.

- (402) Forpligtelsen til at foretage indenlandsk forarbejdning og raffinering har bl.a. til formål a) at øge værdien af minedrift gennem råvarerne, b) at levere råmaterialer til industrien, c) at skabe beskæftigelse og d) at øge statens indtægter. Med andre ord pålagde disse bestemmelser alle nikkelmalmminervirksomheder en forpligtelse til enten at opføre deres eget anlæg til forarbejdning/rensning af nikkel eller til at sælge deres produkter til et sådant indenlandsk anlæg.
- (403) Ved artikel 170 i loven om minedrift fra 2009 blev der endvidere fastsat en »overgangsperiode« på fem år: »Indehaveren af en arbejdskontrakt (...), som allerede har påbegyndt produktion, skal påbegynde rensning, jf. artikel 103, stk. 1, senest 5 (fem) år efter denne lovs vedtagelse.« Artikel 112, stk. 4, i GR 23/2010, som ændret ved GR 24/2012, bekræftede, at indehavere af en licens til minedrift skal foretage indenlandsk forarbejdning og raffinering senest fem år efter vedtagelsen af loven om minedrift fra 2009: »Tilladelser til minedrift, regionale tilladelser til minedrift og tilladelser til minedrift i mindre målestok, der er udstedt i henhold til love og bestemmelser forud for regeringens udstedelse af denne forordning, forbliver gyldige, indtil de udløber, og skal: (...) c) foretage indenlandsk forarbejdning og/eller raffinering/smeltning senest 5 (fem) år efter, at lov nr. 4 af 2009 om mineral- og kulminedrift er trådt i kraft«.
- (404) Disse forpligtelser viser, at minevirksomhederne ikke frit kan tilrettelægge deres produktions- og forarbejdningsaktiviteter ud fra forretningsmæssige hensyn. De skal i stedet overholde disse forpligtelser til at udvinde og forarbejde malm indenlandsk for at øge merværdien i Indonesien. De har derfor fået tildelt statslig myndighed og udfører som følge heraf aktiviteter bemyndiget af staten.

Eksportrestriktioner

- (405) Den 11. januar 2014 udstedte GOID GR 1/2014, som ændrede artikel 112 i GR 24/2012 og tilføjede en ny artikel 112C. Den vigtigste ændring af artikel 112 var fjernelsen af artikel 112, stk. 4, litra c), i GR 23/2010, som krævede, at indehaveren af en licens til minedrift (IUP) eller en licens til minedrift i mindre målestok (IPR) skulle foretage indenlandsk forarbejdning og raffinering af mineraler inden for fem år efter vedtagelsen af loven om minedrift fra 2009, eftersom fristen var udløbet. De vigtigste bestemmelser i denne supplerende artikel 112C var følgende: 1) indehavere af arbejdskontrakter som omhandlet i artikel 170 i loven om minedrift fra 2009 skal foretage indenlandsk raffinering af deres minedriftsprodukter, og 2) indehavere af licenser til minedrift og udvindingsvirksomhed (IUPOP), jf. artikel 112, stk. 4, litra a), i denne bekendtgørelse, skal foretage indenlandsk forarbejdning og raffinering af deres minedriftsprodukter ⁽⁸⁵⁾.
- (406) Samme dag blev MEMR 1/2014 ⁽⁸⁶⁾ udstedt som en gennemførelsesbekendtgørelse til GR 1/2014. MEMR 1/2014 gav vejledning om omfanget af forarbejdning eller raffinering, som skal være nået inden eksport. MEMR 1/2014 definerede de 11 metalholdige mineraler, der var omfattet af et eksportforbud fra januar 2014. Seks metaller, herunder nikkel, kunne kun eksporteres i forarbejdet form.
- (407) I et forsøg på at afbøde virkningerne af forbuddet mod eksport af uforarbejdede eller utilstrækkeligt forarbejdede mineraler for minedrifterne og landets eksportindtægter udstedte GOID GR 1/2017, der gav minevirksomhederne mulighed for fortsat at eksportere halvforarbejdede produkter og visse typer malme i en periode på fem år fra den 11. januar 2017 på de betingelser, der er fastsat i gennemførelsesbekendtgørelserne. I artikel 4 i MOT 01/M-DAG/PER/1/2017 er fastsat følgende: »De i tillæg III opførte minedriftsprodukter i henhold til artikel 3, stk. 1, kan kun eksporteres på følgende betingelser: a. en virksomhed, der er indehaver af en IUP til udvinding af nikkel eller en IUPK til udvinding af nikkel: 1. skal have anvendt nikkel med et indhold på < 1,7 % (mindre end et komma syv procent) til mindst 30 % (tredive procent) af sit nikkelforarbejdnings- og rensningsanlægs samlede inputkapacitet, og 2. skal have opført eller være i færd med at opføre et rensningsanlæg alene eller i samarbejde med andre parter«.
- (408) På grundlag af MEMR 25/2018 var der specifikke regler, der fandt anvendelse på metalholdige mineraler med særlige kriterier (dvs. nikkel med et indhold på < 1,7 %). I artikel 46, stk. 1, hedder det, at »indehavere af en licens til minedrift (IUP) til udvindingsvirksomhed eller en særlig licens til minedrift (IUPK) til udvindingsvirksomhed kan foretage salg af nikkel med et indhold på < 1,7 % (mindre end et komma syv procent) eller af vasket bauxit med et indhold af Al₂O₃ på >= 42 % (mere end eller lig med toogfyrrer procent) i udlandet i de specifikke mængder ved at anvende tarifposten/HS (det harmoniserede system) i overensstemmelse med bestemmelserne i love og forskrifter senest fra den 11. januar 2022«, og i artikel 46, stk. 2, at »salg af nikkel med et indhold på < 1,7 % (mindre end et

⁽⁸⁵⁾ <https://www.pwc.com/id/en/publications/assets/eumpublications/newsflash/2014/eumnewsflash-50.pdf>.

⁽⁸⁶⁾ <http://extwprlegs1.fao.org/docs/pdf/ins137694.pdf>.

komma syv procent) eller af vasket bauxit med et indhold af Al_2O_3 ≥ 42 % (mere end eller lig med toogfyre procent), jf. stk. 1, kan finde sted på følgende betingelser: a. skal have opført eller være i færd med at opføre et rensningsanlæg og b. betaler eksporttold i overensstemmelse med love og bestemmelser.« Det var tilladt at opføre raffinerings-/smelteanlægget alene eller sammen med andre parter.

- (409) Eksport af disse varer kunne først finde sted efter en inspektionsundersøgelse, og godkendelse fra Generaldirektoratet for Udenrigshandel (»DGoFT«) blev givet efter henstilling fra MEMR. Formålet med undersøgelsen var at sikre, at minedriftsprodukterne opfyldte minimumskravet til forarbejdning og/eller raffinering.
- (410) I februar 2017 udstedte finansministeren PMK nr. 13/PMK.010/2017⁽⁸⁷⁾ (som efterfølgende ændret ved finansministerens bekendtgørelse PMK nr. 164/PMK.010/2018) om fastsættelse af eksporttold for de forskellige former for forarbejdede metalholdige mineraler. For nikkelmalm med en koncentration på $< 1,7$ % Ni var eksportafgiften på 10 %.
- (411) I henhold til MEMR 11/2019 blev forbuddet mod eksport af nikkelmalm med et indhold på under 1,7 % Ni fremskyndet til den 31. december 2019. Enhver eksporthenstilling, som MEMR havde udstedt vedrørende eksport af nikkelmalm med et indhold på under 1,7 % Ni forud for udstedelsen af MEMR 11/2019, forblev gyldig. Henstillingen udløb imidlertid den 31. december 2019. MEMR 11/2019 trådte i kraft den 1. januar 2020. MEMR var stadig i stand til at udstede en eksporthenstilling vedrørende nikkelmalm med et indhold på under 1,7 % Ni indtil den 31. december 2019.
- (412) Fra den 1. januar 2020 er det derfor forbudt at eksportere alle typer nikkelmalm.
- (413) Disse eksportrestriktioner og forbuddet mod eksport af nikkelmalm begrænser i væsentlig grad minevirksomhedernes frihed til at sælge nikkelmalm til de købere, der tilbyder den højeste pris på verdensplan. Disse virksomheder kan kun sælge på det indonesiske marked til fordel for industrien i efterfølgende produktionsled, hovedsagelig industrien for rustfrit stål, selv om nikkelmalmressourcerne er knappe på verdensplan, og Indonesien er en meget stor producent. Disse restriktioner førte til et meget begrænset antal indenlandske kunder som brugerindustrier og til pressede hjemmemarkedspriser på nikkelmalm. Dette viser endnu en gang, at minevirksomhederne, som er langt fra at være frie markedsaktører, er »offentlige organer«, som reelt udfører statslige aktiviteter.

Årlige arbejds- og budgetplaner (RKAB)

- (414) I henhold til artikel 101 i GR 23/2010 som ændret ved GR 24/2012 skal »indehavere af en tilladelse til minedrift eller en særlig tilladelse til minedrift [fremlægge] alle oplysninger, der er indhentet i forbindelse med efterforsknings- og udvindingsaktiviteter for den kompetente minister, de kompetente guvernører eller distriktsborgmestre/borgmestre.« I henhold til artikel 103 skal »rapporterne som tilsigtet ved artikel 101 (...) være rapporter om udført arbejde og fremskridt, som vedrører en bestemt periode og en bestemt aktivitet, og som indgives af indehavere af en tilladelse til minedrift til efterforskningsvirksomhed og indehavere af en særlig tilladelse til minedrift til efterforskningsvirksomhed samt indehavere af en tilladelse til minedrift til udvindingsvirksomhed og indehavere af en særlig tilladelse til minedrift til udvindingsvirksomhed.« Endvidere hedder det, at »de årlige arbejds- og budgetplaner (RKAB) som tilsigtet ved artikel 101 skal forelægges den kompetente minister, de kompetente guvernører eller distriktsborgmestre/borgmestre senest 45 (femogfyre) arbejdsdage inden afslutningen af hvert kalenderår.«
- (415) I MEMR 11/2018⁽⁸⁸⁾ (som ændret ved MEMR 22/2018 og MEMR 51/2018) defineres den årlige RKAB som »årlig arbejds- og budgetplan inden for mineral- og kulminedrift, der dækker de forretningsmæssige, tekniske og miljømæssige aspekter«. MEMR 11/2018 forpligter indehavere af en licens til minedrift til at udarbejde og fremsende den årlige RKAB til ministeren eller guvernøren i overensstemmelse med deres bemyndigelse med henblik på at opnå godkendelse (artikel 61, stk. 1, litra b)). Ud over at indføre en sådan forpligtelse forbyder MEMR 11/2018 indehavere af en tilladelse til minedrift at udføre bygge-, udvindings-, forarbejdnings- og/eller raffineringsaktiviteter samt transport- og salgsaktiviteter, før deres årlige RKAB er godkendt.

⁽⁸⁷⁾ <https://jdih.kemenkeu.go.id/fulltext/2017/13~PMK.010~2017Per.pdf>.

⁽⁸⁸⁾ <http://www.apbi-icma.org/uploads/files/old/2018/02/Peraturan-Menteri-ESDM-No.11-Tahun-2018-English-Version-.pdf>.

- (416) Indehavere af en licens til minedrift eller en særlig licens til minedrift skal indgive den årlige RKAB mindst 90 kalenderdage og senest 45 kalenderdage inden udgangen af regnskabsåret, hvilket også omfatter indhentning af godkendelse af den årlige RKAB.
- (417) Generaldirektoratet for Mineraler og Kul (DGoMC) skal på vegne af MEMR eller guvernøren foretage en vurdering af den årlige RKAB og meddele sin godkendelse af eller sit svar på den årlige RKAB senest 14 arbejdsdage efter den dato, hvor den årlige RKAB blev modtaget i fuldstændig og korrekt form. IUP-indehavere skal forelægge den reviderede udgave af den årlige RKAB, som skal tilpasses svaret fra DGoMC, senest fem dage efter den dato, hvor svaret fra DGoMC blev modtaget. DGoMC meddeler sin godkendelse af den reviderede udgave af den årlige RKAB senest 14 arbejdsdage efter den dato, hvor den reviderede årlige RKAB blev modtaget i fuldstændig og korrekt form. Indehavere af IUP'er og IUPK'er til efterforskningsvirksomhed, IUP-OP'er, IUPK-OP'er eller IUP-OP'er, der specifikt er rettet mod forarbejdning og/eller raffinering, kan ansøge om ændring af den årlige RKAB i det indeværende år, hvis der sker en ændring i deres udvindingskapacitet. Ansøgningen om ændring af den årlige RKAB skal indgives, efter at IUP-indehaveren har forelagt sin anden kvartalsrapport, og den skal indgives senest den 31. juli i det indeværende år. Indehavere af IUP-OP'er og IUPK-OP'er skal indgive ændringer til deres rapporter om gennemførlighedsundersøgelsen, hvis der sker ændringer i de tekniske, økonomiske eller miljømæssige variabler i henhold til de gældende regler og forskrifter. Indehavere af IUP'er og IUPK'er til efterforskningsvirksomhed, IUP-OP'er, IUPK-OP'er eller IUP-OP'er, der specifikt er rettet mod forarbejdning og/eller raffinering, skal indberette eventuelle ændringer i udøvelsen af deres minedrift-tjenestevirksomhed i det indeværende år.
- (418) MEMR 11/2018 er blevet tilbagekaldt og erstattet af MEMR 7/2020 ⁽⁸⁹⁾. MEMR 7/2020 indeholder bestemmelser, som svarer til bestemmelserne i MEMR 11/2018 vedrørende kravet om at have en årlig RKAB.
- (419) Under undersøgelsen fremlagde GOID fire RKAB for nikkelmalmminedrifter. Kommissionen bemærkede, at en RKAB indeholder detaljerede kvantitative, kvalitative og finansielle oplysninger om efterforskningsaktiviteter, ressourcer og reserver, minedrift, forarbejdnings- og raffineringsmængder, markedsføring og forsendelse på eksportmarkeder samt indenlandske markeder, miljø, sikkerhed, arbejdskraft, anslåede finansielle indtægter (salg, royalties, indkomst, indkomstskat).
- (420) GOID fremlagde desværre ingen konkrete gennemførlighedsundersøgelser og undgik at indlede drøftelser om, hvordan produktionsmålene fastsættes for hver virksomhed, og derefter om, hvordan GOID overvåger og handler efterfølgende med hensyn til den produktion, der faktisk er opnået i den periode, der er omfattet af gennemførlighedsundersøgelsen. På grund af det manglende samarbejde om dette vigtige aspekt var Kommissionen nødt til at basere sig på konklusioner på grundlag af grundforordningens artikel 28.
- (421) GOID fremlagde oplysninger om produktionsmængden for nikkelmalm i perioden 2017-2020 i Indonesien samt om det indenlandske forbrug af nikkelmalm i samme periode. Disse oplysninger viste, at der var en betydelig uoverensstemmelse mellem produktionen og forbruget af nikkelmalm. Endvidere kunne det indenlandske forbrug af nikkelmalm, som GOID havde oplyst, ikke afstemmes med IRNC's indkøb af nikkelmalm, som var blevet undersøgt under krydstjekket uden kontrolbesøg, hvilket tyder på, at GOID fremlagde fejlagtige oplysninger om forbruget af nikkelmalm.
- (422) Det skal endvidere bemærkes, at MEMR 11/2018 ud over kravet om indgivelse af den årlige RKAB, jf. betragtning 414-419, også kræver, at IUP-indehavere indgiver tre yderligere rapporter: a) en periodisk rapport, b) en endelig rapport og c) en særlig rapport med forskellige niveauer af krav afhængigt af typen af IUP-indehaver. Blandt de typer oplysninger, der skal indgives, skal IUP-indehaverne indgive oplysninger om produktions- og salgsaktiviteter.
- (423) Under krydstjekket uden kontrolbesøg bekræftede GAG Nickel, at den indberettede produktionsmængden samt salgsmængden og -værdien for nikkelmalm på kvartals-, halvårs- eller årsbasis. Kommissionen anmodede virksomheden om at fremlægge disse rapporter for undersøgelsesperioden. Kommissionen gav GOID flere dage efter afslutningen af krydstjekket uden kontrolbesøg til at fremlægge disse oplysninger. GOID fremlagde imidlertid først disse oplysninger, efter at Kommissionen havde underrettet GOID om anvendelsen af grundforordningens artikel 28, jf. betragtning 349.

⁽⁸⁹⁾ [http://www.apbi-icma.org/uploads/files/regulation/PERMEN%20ESDM%20NO.%207%20THN%202020%20\(ENG-VERSION\).pdf](http://www.apbi-icma.org/uploads/files/regulation/PERMEN%20ESDM%20NO.%207%20THN%202020%20(ENG-VERSION).pdf).

- (424) Reglerne om RKAB viser endnu et aspekt af den reelle og strenge kontrol, som GOID fører især med hver minevirksomheds produktionsmål for hvert år. Kommissionen konkluderede, at minevirksomhedernes grundlæggende karakteristika og funktioner som følge af disse regler om RKAB er at levere nikkelmalm i overensstemmelse med regeringens mål om at støtte industrien for rustfrit stål i efterfølgende produktionsled. Graden af ensartethed eller overlappning mellem minevirksomhedernes væsentlige karakteristika og GOID's mål og funktioner i mineralsektoren viser, at minevirksomhederne besidder, udøver eller har fået tildelt statslig myndighed.

Forpligtelse til afhændelse

- (425) I henhold til loven om minedrift fra 2009 skal udenlandsk ejede minevirksomheder afhænde deres aktier til indonesiske parter for at fremme indenlandske investeringer i minesektoren. Loven om minedrift fra 2009 indeholdt ingen bestemmelser om størrelsen af den kapitalandel, som skulle afhændes, og overlod det således til centralregeringen at regulere dette yderligere i relevante gennemførelsesbestemmelser.
- (426) Centralregeringen har gradvist ændret kravet om den minimumsprocentdel, der skal afhændes, siden udstedelsen af loven om minedrift fra 2009. I øjeblikket er det gældende minimumsafhændelseskrav på 51 % som anvendt ved fjerde ændring af GR 23/2010 i 2017 (GR 1/2017)⁽⁹⁰⁾ og MEMR 9/2017⁽⁹¹⁾ (som ændret ved MEMR 43/2018⁽⁹²⁾).
- (427) Det hedder i artikel 97, at »indehavere af en tilladelse til minedrift og indehavere af en særlig tilladelse til minedrift skal inden for anvendelsesområdet udenlandske investeringer efter 5 (fem) produktionsår afhænde deres aktier i faser, således at mindst 51 % (enoghalvtreds procent) af deres aktier i det tiende år ejes af indonesiske deltagere.« Endvidere skal »afhændelsen af aktier som tilsigtet ved stk. 1 ske til indonesiske deltagere, som omfatter staten, provinsmyndighederne eller distriktsmyndighederne/bymyndighederne, statsejede enheder, regionalt ejede enheder eller nationale-private enheder«.
- (428) De aktier, der ejes af de udenlandske investorer, kan kun sælges til indonesiske private virksomheder, hvis staten, provinsmyndighederne eller distriktsmyndighederne/bymyndighederne, statsejede enheder eller regionalt ejede enheder først har afvist at købe aktierne. Afhændelsen kan ske ved udstedelse af nye aktier og/eller overdragelse eller salg af eksisterende aktier, enten direkte eller indirekte. Det skal bemærkes, at smelterivirksomheder i modsætning til minevirksomheder ikke er underlagt nogen afhændelsesforpligtelse.
- (429) MEMR 9/2017 fastsætter, at afhændelsesprisen for aktier er baseret på en »rimelig markedsværdi« uden hensyntagen til værdien af mineralreserverne på det tidspunkt, hvor afhændelsen finder sted. Denne bestemmelse vedrørende afhændelsesprisen for aktier er blevet ændret ved MEMR 43/2018, hvori det hedder, at den rimelige markedsværdi ikke skal tage hensyn til mineral- eller kulreserverne, bortset fra dem, der kan udvindes inden for den periode, der er omfattet af IUP-OP'er eller IUPK-OP'er. Endvidere skal beregningen af den rimelige markedsværdi foretages ved hjælp af metoden med tilbagediskonteret cash flow på basis af de økonomiske fordele, der er opnået i den afhændede gennemførelsesperiode indtil udløbet af IUP-OP eller IUPK-OP og/eller markedsdatabenchmarking.
- (430) På grundlag af MEMR 9/2017 ville den regulerede afhændelsespris for aktier være: a. den maksimumspris, der skal tilbydes centralregeringen, provinsmyndighederne eller distriktsmyndighederne/bymyndighederne, eller b. den minimumspris, der skal tilbydes en statsejet virksomhed (»BUMN«), en regionalt ejet virksomhed (»BUMD«) eller en national-privat virksomhedsenhed.
- (431) PerMen 43/2018 ændrede ovennævnte bestemmelse og fastsatte, at den regulerede afhændelsespris for aktier ville være: a. a. den maksimumspris, der skal tilbydes centralregeringen, provinsmyndighederne eller distriktsmyndighederne/bymyndighederne, BUMN, BUMD eller et special purpose vehicle, der er oprettet eller udpeget af regeringen gennem MEMR, sammen med provinsmyndighederne eller distriktsmyndighederne/bymyndighederne, BUMN og/eller BUMD, eller b. den minimumspris, der skal tilbydes en national-privat virksomhedsenhed ved udbud.

⁽⁹⁰⁾ <http://www.apbi-icma.org/uploads/files/old/2017/02/PP-No.1-2017-ENGLISH-Version.pdf>.

⁽⁹¹⁾ <http://www.apbi-icma.org/uploads/files/old/2017/02/Permen-ESDM-No.9-2017-English-Version.pdf>.

⁽⁹²⁾ https://jdih.esdm.go.id/peraturan/25_Permen%20ESDM%20No.%2043%20Tahun%202018%20tentang%20Perubahan%20atas%20Permen%20ESDM%20Nomor%209%20Tahun%202017.pdf.

- (432) Regeringen kan (via MEMR) lade en uafhængig evaluator vurdere afhændelsesprisen for aktier. Hvis det ikke er muligt at nå til enighed om afhændelsesprisen for aktier, var det fastsat i MEMR 9/2017, at de aktier, der skal afhændes, skal udbydes på grundlag af afhændelsesprisen for aktier, der er beregnet på grundlag af den evaluering, der er foretaget af regeringen. Denne bestemmelse er nu fjernet i MEMR 43/2018.
- (433) I loven om minedrift fra 2020 blev kravet om afhændelse af udenlandsk ejerskab bibeholdt, og det blev specifikt fastsat, at udenlandske investorer skulle afhænde det antal aktier, der var nødvendigt for at sikre, at mindst 51 % af virksomhedens samlede aktier ejes af indonesiske investorer. Dette minimumskrav for afhændelse er i overensstemmelse med de nuværende afhændelseskrav, der finder anvendelse i henhold til GR 23/2010. Med hensyn til tidsplan og procedurer for en sådan afhændelse er det i loven om minedrift fra 2020 fastsat, at sådanne spørgsmål vil være genstand for relevante regeringsbekendtgørelser (i øjeblikket GR 23/2010), som kræver, at afhændelsesprocessen indledes fem år efter, at minedriften har påbegyndt sin produktion.
- (434) Disse bestemmelser viser, at GOID søger at øge sin reelle kontrol med minevirksomhederne ved at øge sin tilstedeværelse og fortrænge udenlandsk ejede minevirksomheder. For at sikre opfyldelsen af dens overordnede mål om at levere nikkelmalm til den indenlandske industri i efterfølgende produktionsled, er disse enheder forpligtet til efter en relativ kort periode at give afkald på ejerskab, og GOID og andre offentlige virksomheder tildeles førstekøbsret. Der findes også specifikke regler for værdiansættelse af aktier, som ikke synes at være i overensstemmelse med markedsforhandlinger, der normalt ville finde sted mellem aktører uden disse bestemmelser. På dette grundlag konkluderede Kommissionen, at afhændelsesforpligtelserne viste, hvordan GOID bevarer en reel kontrol med minevirksomhedernes ejerskab og ledelse for at sikre, at de fortsat udøver statslige funktioner i overensstemmelse med GOID's politiske mål.

Obligatorisk prisfastsættelsesmekanisme

- (435) Undersøgelsen viste, at prisfastsættelsen af nikkelmalm var underlagt en statslig mekanisme, der forhindrede den normale markedsdynamik med udbud og efterspørgsel i at fastsætte prisen. Udviklingen i den relevante lovgivning om prisfastsættelse viser, at GOID aktivt har overvåget priserne på nikkelmalm og har truffet specifikke foranstaltninger, der går tilbage til 2010. GOID hævdede i begyndelsen, at prisfastsættelsesmekanismen hovedsagelig fandt anvendelse i forbindelse med opkrævning af royalties. GOID's indgriben i priserne er efterfølgende blevet styrket i årenes løb, indtil den formelle indførelse i lovgivningen af en specifik obligatorisk prisfastsættelsesmekanisme, der kodificerede en prisfastsættelsesmekanisme, som allerede eksisterede reelt. I årenes løb og især fra 2017 havde denne mekanisme altid til formål at fastsætte prisen på et niveau, der resulterede i en betydelig rabat i forhold til den gældende internationale markedspris, for at fremme udviklingen af industrien for rustfrit stål i henhold til aftalen og det bilaterale samarbejde med GOC.
- (436) Hovedformålet med prisfastsættelsesmekanismen er at sikre, at nikkelmalm leveres til en betydelig rabat i forhold til de internationale priser til fordel for industrien for rustfrit stål. Samtidig søger man med den regulerede pris også at tage hensyn til minedrifternes interesser for at sikre kontinuitet i forsyningen til denne lave pris og undgå konkurser og social uro. Endelig sikrer den staten et minimumsniveau af indtægter, selv om det er meget lavere end, hvis ikke der havde været en rabat i forhold til den internationale pris. Dette er blevet bekræftet af den fungerende generaldirektør for mineraler og kul, der som nævnt nedenfor sagde, at denne havde til hensigt at finde »retfærdighed for smelteanlæg, der ønsker de lavest mulige priser. Men på den anden side skal [denne] sikre, at nikkelminedriften giver en tilstrækkelig margen for minedrift«⁽⁹³⁾.
- (437) På grundlag af alle de foreliggende oplysninger konkluderede Kommissionen, at GOID via den regulerede pris specifikt havde til hensigt at sikre, at prisen på nikkelmalm ville give en betydelig rabat i forhold til priserne på det internationale marked til fordel for industrien for rustfrit stål. Gennem denne mekanisme udøvede GOID reel kontrol over minevirksomhedernes muligheder for på anden vis at fastsætte priserne på et andet niveau på grundlag af det normale forhold mellem udbud og efterspørgsel på markedet.

⁽⁹³⁾ <https://www.esdm.go.id/en/media-center/news-archives/-new-regulation-on-mineral-ore-benchmark-price-issued>.

Udpegelse af minevirksomheder som »objekter af afgørende national betydning«

- (438) Et yderligere bevis for, at minevirksomhederne har fået tildelt statslig myndighed, er deres formelle udpegelse som »objekter af afgørende national betydning«.
- (439) Undersøgelsen viste, at nikkelminedrifterne PT. Antam TBK UPBN Southeast Sulawesi, PT. Ceria Nugraha Indotama og PT Vale formelt er anerkendt som objekter af afgørende national betydning i mineral- og kulsektoren ⁽⁹⁴⁾. Der mindes om, at Antam er en statsejet virksomhed, og at staten også ejer aktier i PT Vale, mens PT Ceria Nugraha Indotama er en privat virksomhed.
- (440) Denne status er baseret på MEMR-dekret nr. 202.K/HK.02/MEM.S/2021 om den anden ændring af dekret fra ministeren for energi og mineralressourcer nr. 77 K/90/MEMILIKI/2019 om objekter af afgørende national betydning i forbindelse med energi- og mineralressourcer af 18. oktober 2021 ⁽⁹⁵⁾. 34 virksomheder i mineral- og kulsektoren er opført som objekter af afgørende national betydning.
- (441) De virksomheder, der har ret til denne anerkendelse, er virksomheder af afgørende betydning for landets økonomiske udvikling, eller som udgør strategiske indtægtskilder for staten. For mineral- og kulsektoren. Objekter af afgørende national betydning vil have førsteprioritet hos det indonesiske nationale politi med hensyn til sikkerhedsmæssig bistand, når der opstår afbrydelser i driften eller trusler. I henhold til bekendtgørelse 63 fra 2004 om sikkerheden for objekter af afgørende national betydning er »vedligeholderen af objekter af afgørende national betydning ansvarlig for — i hvert tilfælde på grundlag af princippet om intern sikkerhed — at beskytte objekter af afgørende national betydning«. Endvidere er »Republikken Indonesiens statslige politi forpligtet til at yde sikkerhedsmæssig bistand til objektet af afgørende national betydning« og »Republikken Indonesiens statslige politi mobiliserer styrken til beskyttelse af objekter af afgørende national betydning på grundlag af behovet og en vurdering af den trussel og/eller uro, der kan opstå.« Statslig indgriben er også sikret i tilfælde af fagforeningsaktioner ⁽⁹⁶⁾.
- (442) På grundlag af ovenstående konkluderede Kommissionen, at det forhold, at minevirksomheder, der er aktive inden for nikkelmalm — uanset om de er offentlige eller private — har ret til formelt at blive anerkendt som »objekter af afgørende national betydning«, endnu en gang viser, at de besidder, udøver eller har fået tildelt statslig myndighed.

Konklusion

- (443) Ovenstående overordnede juridiske vilkår og vurdering viser, at de minevirksomheder, der leverer nikkelmalm, er »offentlige organer«. De juridiske og økonomiske vilkår i Indonesien viser, at minevirksomheder udøver statslige funktioner ved at levere nikkelmalm på vegne af GOID. Nikkelmalm er ligesom andre mineraler i Indonesien naturressourcer, der fuldt ud kontrolleres og forvaltes af GOID. På trods af den udbredte mangel på samarbejdsvilje fra GOID's side har undersøgelsen vist, at en række minevirksomheder, der tegner sig for en betydelig andel af den indenlandske udvinding af nikkelmalm, er helt eller delvist statsejede, og/eller at de forvaltes og/eller kontrolleres af GOID.
- (444) Ud over de formelle indicier for kontrol har GOID skabt en komplet normativ ramme, som minevirksomheder skal overholde. Minevirksomhedernes grundlæggende karakteristika som sådan viser, at nikkelminevirksomhederne i stedet for at være normale markedsaktører blot gennemfører de rammer, der er fastsat af GOID, i forbindelse med udøvelsen af statslige funktioner for så vidt angår industrien for koldvalsede flade produkter af rustfrit stål. Den vedvarende og systemiske karakter af alle de foranstaltninger, som GOID har truffet, omfatter alle aspekter af udvinding og forarbejdning, salg, eksportrestriktioner og prisfastsættelse på markedet af nikkelmalm samt streng kontrol med udenlandske virksomheder via afhændelsesforpligtelser og formel udpegelse af indenlandske minedrifter til at være nationale strategiske objekter.
- (445) Kommissionen konkluderede derfor, at GOID yder et finansielt bidrag i form af levering af nikkelmalm til smelteanlæg, der er forretningsmæssigt forbundet med producenter af rustfrit stål via indenlandske minevirksomheder, der optræder som offentlige organer, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. iii).

⁽⁹⁴⁾ <https://cerindocorp.com/News/61835aaa4161220b3a25ea7d>.

⁽⁹⁵⁾ <https://cerindocorp.com/News/61835aaa4161220b3a25ea7d>.

⁽⁹⁶⁾ <https://industriallindah.com/tag/obyek-vital-nasional/>.

ii) Minevirksomheder, som har fået overdraget eller er blevet pålagt af GOID at udøve funktioner

(446) Ud over konklusionerne om, at minevirksomhederne er »offentlige organer« med henblik på grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), undersøgte Kommissionen også subsidiært, om GOID havde ydet et finansielt bidrag ved at overdrage det til eller pålægge nikkelmalmvinevirksomheder (som private organer) at sælge nikkelmalm til producenterne af rustfrit stål mod utilstrækkeligt vederlag, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. iv).

Retsnorm

(447) Det fremgår af grundforordningens artikel 3, stk. 1), litra a), nr. iv), andet led, at der foreligger et finansielt bidrag, hvis staten: »overdrager til eller pålægger et privat organ at varetage en eller flere af den type funktioner, der er omhandlet, i nr. i), ii) og iii), og som normalt ville påhvile staten, og den pågældende praksis ikke reelt afviger fra den praksis, der normalt følges af staten«. Den type funktioner, der beskrives i grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. iii), foreligger, når »staten leverer varer eller tjenesteydelser ud over den generelle infrastruktur eller indkøber varer«. Disse bestemmelser afspejler artikel 1, stk. 1, litra a), nr. 1), nr. iii) og iv), i SCM-aftalen og bør fortolkes og anvendes i lyset af relevant WTO-retspraksis.

(448) WTO-panelet i *US — Export Restraints* traf afgørelse om, at den almindelige betydning af de to ord »overdrage« og »pålægge« i artikel 1, stk. 1, litra a), nr. 1), nr. iv), i SCM-aftalen kræver, at regeringens tiltag skal indebære et aspekt af delegering (når der er tale om overdragelse) eller ordre (når der er tale om pålæg). Panelet afviste USA's argument om årsagssammenhæng og efterspurgte et tiltag, der udtrykkeligt og positivt indebærer delegering eller ordre. I en efterfølgende sag (*US — Countervailing duties on DRAMS*) gjorde appelorganet imidlertid gældende, at det er for snævert som standard at erstatte ordene »overdrage« og »pålægge« med »delegering« og »ordre«. Ifølge appelorganet er der tale om »overdragelse«, når en regering overlader ansvaret til et privat organ, og »pålæg« vedrører situationer, hvor regeringen udøver sin myndighed over for et privat organ. I begge tilfælde anvender regeringen et privat organ som stedfortræder med henblik på at udbetale det finansielle bidrag, og »i de fleste tilfælde forventer man, at det at overdrage til eller pålægge et privat organ funktioner indebærer en form for trussel eller tilskyndelse«.

(449) Samtidig giver artikel 1, stk.1, litra a), nr. 1), nr. iv), i SCM-aftalen ikke medlemmerne mulighed for at indføre udligningsforanstaltninger over for varer, »når regeringen blot udøver sine generelle reguleringsbeføjelser«, eller når statslig indgriben »måske eller måske ikke fører til et bestemt resultat blot ud fra de givne faktiske omstændigheder og aktørernes udøvelse af frit valg på dette marked«. Overdragelse og pålæg indebærer snarere »en mere aktiv rolle fra regeringens side end blot tilskyndelse«. Desuden fandt WTO ikke, at »det at give et privat organ skønsbeføjelse nødvendigvis er i strid med at overdrage til eller pålægge nævnte private organ funktioner [...]«. Der kan være tilfælde, hvor omfanget af den skønsbeføjelse, der gives det private organ, er således, at det bliver umuligt behørigt at konkludere, at det private organ har fået overdraget eller pålagt (at udføre en bestemt opgave), hvorfor dette er en faktuel/bevismæssig sag, som vil blive behandlet individuelt.« I overensstemmelse med disse WTO-afgørelser udgør ikke alle regeringsforanstaltninger, hvorved der ydes fordele, et finansielt bidrag i henhold til grundforordningens artikel 3 og artikel 1, stk. 1, litra a), i SCM-aftalen.

(450) I en nøddeskal fastsættes det i de relevante WTO-afgørelser, at:

i) fastlæggelsen af, om der er tale om et »finansielt bidrag« i henhold til artikel 1, stk. 1, litra a), nr. 1), i SCM-aftalen, bør fokusere på arten af regeringens tiltag snarere end på virkningerne eller resultaterne af regeringens tiltag. Med andre ord er det almindelig anerkendt, at regeringer griber ind på markedet som reguleringsmyndigheder, og når de gør det, får det indvirkninger på markedet og dets operatører. I den forstand kan en regering lovligt indføre eksportafgifter for at generere indtægter, hvis der er tale om en meget konkurrencedygtig råvare på de internationale markeder. Til gengæld kan der ikke lovligt indføres eksportrestriktioner, når det bliver klart, at brugen af et sådant instrument sammen med andre mekanismer til at holde råvarer på hjemmemarkedet og tvinge leverandører til at sælge til priser under markedspriserne indgår i en bredere ordning, som regeringen har udviklet for at støtte en bestemt erhvervsgræn eller gruppe af erhvervsgræn og sætte skub i deres konkurrenceevne. Arten af regeringens tiltag, herunder dets sammenhæng, formål og hensigt, er derfor relevant for vurderingen af elementet »finansielt bidrag«

- ii) »overdragelse« eller »pålæg« ville indebære et udtrykkeligt og positivt tiltag rettet mod en bestemt part i forbindelse med en bestemt opgave eller tjeneste, hvilket er meget forskelligt fra den situation, hvor en regering griber ind på markedet på en eller anden måde, hvilket måske eller måske ikke fører til et bestemt resultat ud fra de givne faktiske omstændigheder og aktørernes udøvelse af frit valg på dette marked. I sidste ende er det centrale spørgsmål bag begreberne overdragelse eller pålæg, om den pågældende adfærd, dvs. det finansielle bidrag i form af levering af varer mod utilstrækkeligt vederlag, kan tilskrives regeringen eller stadig er private operatørs frie valg ud fra markedshensyn som f.eks. reguleringsbegrænsninger
- iii) artikel 1, stk. 1, litra a), nr. 1), nr. iv), i SCM-aftalen i bund og grund er en bestemmelse om modvirkning af omgåelse, og derfor kræver konstatering af overdragelse eller pålæg, at staten overdrager ansvaret til et privat organ eller udøver sin myndighed over et privat organ med henblik på at udbetale et finansielt bidrag. I de fleste tilfælde ville man forvente, at overdragelse til eller pålæg af et privat organ ville indebære en form for trussel eller tilskyndelse, som igen kunne tjene som bevis for overdragelse eller pålæg. Det er imidlertid sandsynligt, at regeringer har andre midler til rådighed til at udøve myndighed over et privat organ, hvoraf nogle kan være »mere subtile« end en ordre eller ikke nødvendigvis indebærer samme grad af tvang
- iv) der skal være en »påviselig forbindelse« mellem regeringens lov og det private organs adfærd. Der er ingen grund til, at en sag om statslig overdragelse eller statsligt pålæg ikke skulle være baseret på indicier (såsom implicit og uformel delegering eller ordre), forudsat at indicierne har beviskraft og er overbevisende. I denne forbindelse kan beviser for regeringens hensigt om at støtte industrien i efterfølgende produktionsled (f.eks. gennem offentligt fastsatte politikker, regeringsbeslutninger eller andre statslige tiltag) eller forekomsten af andre statslige foranstaltninger, der sikrer et bestemt resultat på markedet (f.eks. en eksportbegrænsning ledsaget af en statslig foranstaltning, der hindrer operatører, som er underlagt disse begrænsninger, i at oplagre deres produkter, eller prisregulering fra statens side med henblik på at holde hjemmemarkedspriserne på den pågældende vare nede), være relevante for at fastslå forekomsten af et »finansielt bidrag« i henhold til artikel 1, stk. 1, litra a), nr. 1), nr. iv), i SCM-aftalen (navnlig som en indirekte måde for regeringen at levere varer på, jf. nr. iii)). Under visse omstændigheder kan »vejledning« fra en regering udgøre pålæg. Endelig kan et privat organ afhængigt af omstændighederne beslutte ikke at varetage en funktion, som det har fået overdraget eller pålagt, trods de mulige negative følger, dette måtte få. Dette viser imidlertid ikke i sig selv, at det private organ ikke blev udsat for overdragelse eller pålæg.

(451) I overensstemmelse med nævnte retspraksis undersøgte Kommissionen arten af GOID's indgreb, dvs. om GOID's indgreb indebærer, at nikkelmalmproducenterne har fået overdraget at levere nikkelmalm mod utilstrækkeligt vederlag til smelteanlæg eller er blevet pålagt dette, arten af de organer, som har fået overdraget eller er blevet pålagt funktioner, dvs. om nikkelmalmproducenterne er private organer i den i grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. iv) omhandlede betydning, og de tiltag, som de organer, der har fået overdraget eller er blevet pålagt funktioner, har iværksat, dvs. om de nikkelmalmproducenter, der har fået overdraget eller er blevet pålagt funktioner, leverer nikkelmalm til de indonesiske smelteanlæg mod utilstrækkeligt vederlag og dermed handler som stedfortrædere for GOID. Kommissionen har desuden vurderet, om den varetagne funktion normalt ville påhvile regeringen, dvs. om leveringen af nikkelmalm til smelteanlæg i Indonesien er en normal regeringsaktivitet, og om en sådan funktion ikke reelt afviger fra den praksis, der normalt følges af staten, dvs. om producenternes/minevirksomhedernes faktiske levering af nikkelmalm reelt afviger fra, hvad regeringen selv ville have gjort.

Vurdering

(452) I lyset af WTO's retspraksis, der er omhandlet i det foregående afsnit, undersøgte Kommissionen først, om GOID's støtte til den indonesiske stålindustri i form af levering af nikkelmalm mod utilstrækkeligt vederlag faktisk er et mål for de forskellige pågældende statslige foranstaltninger og ikke blot en »bivirkning« af udøvelsen af generelle reguleringsbeføjelser. Det blev navnlig undersøgt, om de konstaterede lavere priser på nikkelmalm indgik i regeringens mål, eller om de lavere priser snarere var en »utilsigtet« bivirkning af almindelig statslig regulering. Kommissionen konkluderede, at GOID's forskellige indgreb havde til formål at støtte industrien for rustfrit stål, og at de lavere priser på nikkelmalm var et tilsigtet mål med disse foranstaltninger.

(453) GOID traf en række foranstaltninger i årenes løb for at nå sit politiske mål. Afsnit 4.4 indeholder en detaljeret beskrivelse af den relevante baggrund og sammenhæng, der førte til GOID's beslutning om at maksimere merværdien fra de betydelige nikkelmalmreserver ved at udvikle en indenlandsk smelteindustri og industri for rustfrit stål i efterfølgende produktionsled. GOID's overordnede politik gik bl.a. ud på at tilskynde smelteanlæggene

til at opbygge og opretholde smeltekapacitet i Indonesien, bl.a. ved at sikre lave priser på nikkelmalm for disse smelteanlæg, og navnlig gennem eksportrestriktioner kombineret med yderligere statslige foranstaltninger, navnlig krav om indenlandsk forarbejdning og en obligatorisk prisfastsættelsesmekanisme, der holder priserne på et kunstigt lavt niveau.

- (454) Loven om minedrift fra 2009 pålagde navnlig alle nikkelmalmvirksomheder en forpligtelse til enten at opføre deres eget anlæg til forarbejdning/rensning af nikkel eller til at sælge deres produkt til et sådant indenlandsk anlæg. Dette udgjorde et de facto-forbud mod eksport af uforarbejdet nikkelmalm. Et af de vigtigste erklærede mål med loven om minedrift fra 2009 er i denne henseende »at støtte og øge udvidelsen af den nationale kapacitet med henblik på at øge konkurrenceevnen på nationalt, regionalt og internationalt plan« (artikel 3, litra d)). Loven om minedrift fra 2009 bekræfter GOID's mål om at opbygge de mineralforarbejdende industrier i efterfølgende produktionsled og sikre, at de har en konkurrencemæssig fordel på internationalt plan. Eftersom nikkelmalm først og fremmest anvendes til fremstilling af rustfrit stål, er det klart, at det er de eksporterende producenter, der drager størst fordel af loven om minedrift fra 2009.
- (455) Som nærmere forklaret i det foregående afsnit om minevirksomheder, der optræder som offentlige organer, har GOID navnlig gennemført følgende foranstaltninger vedrørende nikkelmalm, som finder anvendelse på alle minevirksomheder, uanset om de er statsjede eller privatejede:
- i) forpligtelse til indenlandsk forarbejdning (jf. betragtning 401-404)
 - ii) eksportrestriktioner indtil 2019 og et fuldstændigt eksportforbud pr. 1. januar 2020 (jf. betragtning 405-413)
 - iii) obligatorisk prisfastsættelsesmekanisme (jf. betragtning 435-437).
- (456) Kort fortalt blev smeltanlæggene med forpligtelsen til obligatorisk forarbejdning pålagt at forarbejde nikkelmalm indenlandsk, hvilket viste, at GOID havde til hensigt at sikre, at nikkelmalm ville blive udvundet og forarbejdet indenlandsk og ikke eksporteret. De efterfølgende faktiske eller retlige eksportrestriktioner og forbud mod eksport af nikkelmalm, der var gældende fra 2014 efter den overgangsperiode, der begyndte i 2009, og navnlig det fuldstændige eksportforbud pr. 1. januar 2020, havde specifikt til formål at sikre, at nikkelmalm ud over at skulle forarbejdes indenlandsk ikke kunne eksporteres. Den skulle i stedet beholdes på hjemmemarkedet til fordel for industrien for rustfrit stål, hvilket resulterede i lavere hjemmemarkedspriser på nikkelmalm.
- (457) De lave priser på nikkelmalm som følge af eksportrestriktionerne (og kravet om indenlandsk forarbejdning) blev yderligere understøttet af en obligatorisk prisfastsættelsesmekanisme, der blev indført i 2020.
- (458) GOID begyndte at regulere visse aspekter af nikkelmalmpriserne allerede i 2010 ved hjælp af artikel 85 i GR 23/2010. Lovgivningen omfattede en referencepris hovedsagelig med det formål at beregne størrelsen af de royalties, der skulle betales til GOID. Transaktionspriserne mellem minevirksomheder og smelteanlæg var endnu ikke reguleret ved bekendtgørelsen. Desuden fandt referenceprisen i begyndelsen kun anvendelse på indenlandske transaktioner med nikkelmalm. GOID ønskede, i betragtning af de potentielt lave hjemmemarkedspriser i forhold til eksportpriserne, at sikre, at staten ville være i stand til at opkræve et rimeligt niveau af royalties på det indenlandske salg. Prisfastsættelsesmekanismen som fastsat i artikel 85 var genstand for en vigtig ændring i 2017 ved GR 1/2017, hvorved GOID begyndte at regulere ikke kun nikkelmalmprisen for så vidt angår royalties, men også den faktiske transaktionspris. Den ændrede udgave af artikel 85 i GR 1/2017 har følgende ordlyd: »1) Indehavere af IUP til udvindingsvirksomhed, både mineraler og kul, der sælger mineraler og kul, skal referere til referenceprisen, 2) Den pris, der er nævnt i stk. 1, fastsættes af: a. Ministeren for metal og kul b. guvernøren eller distriktsborgmesteren/borgmesteren, afhængigt af dennes rolle, for ikkemetalholdige mineraler og sten. 3) Den pris, der er nævnt i stk. 1, fastsættes gennem markedsmekanismer og/eller afhængigt af den pris, der accepteres på det internationale marked. 4) Nærmere oplysninger om prisfastsættelsen af metalholdige mineraler og kul er fastsat ved ministeriel bekendtgørelse«⁽⁹⁷⁾.

⁽⁹⁷⁾ GOID anførte, at denne ændrede udgave af artikel 85 i GR 1/2017 havde til formål at anvende HPM (referenceprisen på nikkel) i forbindelse med salg af mineraler og kul med henblik på beregning af statens indtægter. Der synes imidlertid ikke i nævnte bekendtgørelse at være nogen henvisning til den omstændighed, at HPM kun bør anvendes til beregning af statens indtægter.

- (459) GOID indførte den faktiske mekanisme til fastsættelse af referencepriserne for transaktioner mellem minevirksomheder og smelteanlæg gennem sine specifikke bekendtgørelser med henblik på at opnå en betydelig rabat på prisen på nikkelmalm på internationale markeder. Referenceprisen på nikkel (HPM) blev fastsat ved følgende formel i dekret 2946K/30/MEM/2017: $HPM \text{ nikkelmalm} = \% Ni \times CF \times HMA \text{ nikkel}$. »1. HPM nikkelmalm er referenceprisen i USD/DMT på metalholdige mineraler i form af nikkelmalm 2. % Ni er indholdet af Ni i nikkelmalm 3. CF er korrektionsfaktoren, dvs. den procentdel, der tager højde for rabat eller tillægsværdi i forhold til kvaliteten af den råvare, der sælges, forudsat at: a. CF for nikkelmalm med 1,9 % Ni = 20 % og b. CF vil svinge til et højere/lavere niveau med 1 % for hver forøgelse af Ni-indholdet med 0,1 %«. I MEMR 7/2017 er HPM defineret som »prisen på metalholdige mineraler, som er fastsat på et salgspunkt, frit om bord for hvert minedriftsprodukt baseret på metalholdige mineraler,« og HMA som »den pris, der er resultatet af den gennemsnitspris på metalholdige mineraler, som blev offentliggjort i løbet af den foregående måned, eller den pris, som var gældende på samme dato som transaktionen afhængigt af pristilbuddet fra den offentliggjorte pris på metalholdige mineraler«. Størrelsen af HMA fastsættes af ministeren hver måned, og HMA refererer til internationale priser som f.eks. prisen på nikkel på London Metal Exchange (LME).
- (460) Selv om formelen til beregning af den regulerede HPM for nikkelmalm er knyttet til den internationale pris på nikkelmalm, indeholder denne formel en væsentlig korrektionsfaktor, der sikrer, at den indonesiske hjemmemarkedspris på nikkelmalm ligger betydeligt under de internationale priser.
- (461) Prisreguleringen viser også specifikt GOID's hensigt om at regulere priserne til et niveau, der ligger under de normale markedsvilkår, til fordel for den indenlandske industri for rustfrit stål. Formålet med mekanismen var at opnå en pris med en betydelig rabat i forhold til den internationale markedspris. Dette blev bekræftet af forskellige GOID-erklæringer. Denne prisfastsættelsesmekanisme var også afgørende for GOID's politiske mål, da den sikrede, at minevirksomhederne kunne fortsætte med at udvinde og levere til industrien i efterfølgende produktionsled, fordi GOID's politiske præference til fordel for smelteanlæggene havde bragt flere minedrifters eksistens i fare.
- (462) MEMR's pressemeddelelse nr. 253.Pers/04/SJI/2020 om den nye bekendtgørelse om referenceprisen på mineralmalm⁽⁹⁸⁾ bekræfter, at GOID via den regulerede prismekanisme har til hensigt at bibeholde det lave prisniveau for nikkelmalm til fordel for den indenlandske smelteindustri som sit primære mål, samtidig med at det sikres, at prisen gør det muligt at fortsætte udvindingen af nikkelmalm. Den fungerende generaldirektør for mineraler og kul forklarer åbent, at »regeringen har fastsat HPM til under den internationale pris for at øge smelteanlæggenes stordriftsfordele«, og at »jo lavere HPM er, jo mere rentable er smelteanlæggene. Vi fastsætter altid HPM til under den internationale markedspris.« Direktøren for mineraler og virksomheder og fremme heraf, Yunus Saefulhak, gav et eksempel på, hvordan HPM fastsættes lavere end den internationale pris. »Hvis f.eks. den internationale pris er 60 USD (pr. ton vådvægt), er vores (Indonesien) pris 30 USD (pr. ton vådvægt)«⁽⁹⁹⁾.
- (463) Andre kommentatorer oplyser også, at GOID holdt et vågent øje med smelteanlæggenes interesser ved fastsættelsen af prisen på nikkelmalm. Den fungerende generaldirektør for mineraler og kul bekræftede, at denne havde til hensigt at finde »retfærdighed for smelteanlæg, der ønsker de lavest mulige priser. Men på den anden side skal [denne] sikre, at nikkelminedriften giver en tilstrækkelig margen for minedrift«⁽¹⁰⁰⁾, og tilføjede »Bemærk, at efter beregning ligger den gennemsnitlige pris på mineraler naturligvis stadig under den internationale pris med 30 %. Dette har til formål at fremme investeringsklimaet for smelteanlæg med henblik på opførelse af forarbejdnings- og raffineringssanlæg i Indonesien«⁽¹⁰¹⁾. Den regulerede pris på nikkelmalm, der er afkoblet fra markedsvilkårene, kan kun fungere, hvis der parallelt hermed gennemføres et eksportforbud, som forhindrer minedrifterne i at udnytte andre salgsmuligheder og muligheden for at omgå prisbegrænsningerne ved at sælge deres varer til en højere pris i udlandet.

⁽⁹⁸⁾ <https://www.esdm.go.id/en/media-center/news-archives/-new-regulation-on-mineral-ore-benchmark-price-issued>.

⁽⁹⁹⁾ <https://www.esdm.go.id/en/media-center/news-archives/-new-regulation-on-mineral-ore-benchmark-price-issued>.

⁽¹⁰⁰⁾ <http://www.ima-api.org/wp-content/uploads/2020/07/IMA-Daily-Update-Tuesday-July-21-2020-dikonversi.pdf>.

⁽¹⁰¹⁾ <http://www.ima-api.org/wp-content/uploads/2020/07/IMA-Daily-Update-Tuesday-July-21-2020-dikonversi.pdf>.

- (464) Ved at underkaste minevirksomhederne eksportrestriktioner på nikkelmalm kombineret med andre statslige foranstaltninger, herunder navnlig i) en prisregulering, der holdt nikkelmalmpriserne på et kunstigt lavt niveau, og ii) krav om indenlandsk forarbejdning, der resulterede i overforsyning og trykkede priser, bragte GOID nikkeldrifterne i en økonomisk irrationel situation, som tvang dem til at sælge nikkelmalm på hjemmemarkedet til kunstigt trykkede priser sammenlignet med de væsentligt højere priser, som de ellers kunne have opnået ved et meget større antal potentielle kunder, hvis licensforpligtelserne og prisfastsættelsesmekanismen ikke var blevet indført. Nikkeldrifterne fratages derfor et rationelt kommercielt valg og tilskyndes til at overholde GOID's politiske mål om at fremme industrien for rustfrit stål.
- (465) På grundlag af oplysningerne fra GOID om udvinding og forbrug af nikkelmalm i Indonesien kan det konstateres, at udvindingen af nikkelmalm er væsentligt højere end forbruget af nikkelmalm, forudsat at disse oplysninger er nøjagtige, således som GOID hævder (se betragtning 348 og 351).
- (466) Disse foranstaltninger tilsammen udgør med andre ord et tiltag fra GOID's side, der udtrykkeligt og positivt indebærer delegering eller ordre til nikkeldrifter om at stille nikkelmalm til rådighed for smelteanlæg mod utilstrækkeligt vederlag. GOID's rolle gik langt videre end almindelig indgriben som markedsregulerende myndighed i minesektoren. De relevante foranstaltninger regulerede ikke kun de generelle aspekter af markedet, men pålagde også minevirksomhederne en specifik adfærd ved at forpligte dem til at forarbejde malmen indenlandsk, ved at lukke eksportmarkederne og ved at regulere en pris med en betydelig rabat i forhold til det internationale marked. Alle disse foranstaltninger blev truffet for at give minevirksomhederne mulighed for at levere nikkelmalm mod utilstrækkeligt vederlag til fordel for industrien i efterfølgende produktionsled. Denne hensigt blev tydeliggjort gennem en lang række politiske erklæringer og handlinger.
- (467) Ved at forpligte minevirksomhederne til at overholde disse foranstaltninger (herunder gennem sanktioner og inddragelse af licenser, jf. betragtning 337-375) fratog GOID dem muligheden for frit at vælge deres produktions- og salgsstrategier i overensstemmelse med markedshensyn. Disse foranstaltninger udgør med andre ord klart en »påviselig forbindelse« mellem regeringens lov og de private minevirksomheders adfærd. GOID anvendte minevirksomhederne som stedfortrædere til at støtte smelteanlæggene og producenterne af rustfrit stål. Kommissionen havde desuden allerede bemærket, at GOID forvalter og kontrollerer udvindingen af naturressourcer, herunder nikkelmalm, som led i sine statslige funktioner (se betragtning 374). Leveringen af nikkelmalm kan derfor betragtes som en funktion, der normalt påhviler regeringen i henhold til dens udøvelse af sine reguleringsbeføjelser.
- (468) I stedet for at levere nikkelmalm mod utilstrækkeligt vederlag direkte til industrien for rustfrit stål med henblik på at nå GOID's offentlige politiske mål om at tiltrække smeltekapacitet gennem lave priser på nikkelmalm tilskyndede GOID minevirksomhederne til at gøre dette på sine vegne gennem et sæt omhyggeligt målrettede love og bestemmelser.
- (469) I bemærkningerne til den endelige fremlæggelse af oplysninger gjorde GOID først indsigelse mod henvisningen til forfatningen fra 1945 i betragtning 374, da den var helt irrelevant i forbindelse med fastsættelsen af det finansielle bidrag. I den forbindelse mindede GOID om princippet om statens suverænitet, som omfatter princippet om suverænitet over nationale ressourcer, som anerkendt af WTO-panelet i *China — Raw Materials* ⁽¹⁰²⁾.
- (470) Kommissionen bemærkede indledningsvis, at henvisningen til forfatningen fra 1945 ikke berører princippet om statens suverænitet, herunder princippet om suverænitet over naturressourcer. Kommissionen satte ikke spørgsmålstegn ved GOID's mulighed for eller evne til at træffe politiske og lovgivningsmæssige valg. Den eneste konklusion, som Kommissionen i betragtning 374 drog af forfatningen fra 1945 sammen med loven om minedrift fra 2009, er, at alle mineraler i Indonesien er offentlige naturressourcer, som kontrolleres og udnyttes af staten. Kommissionen fastslog ikke på grundlag af henvisningen til forfatningen fra 1945, der kun er begrænset til artikel 33, stk. 2, at GOID ydede et finansielt bidrag i forbindelse med leveringen af nikkelmalm mod utilstrækkeligt vederlag. Relevansen af forfatningen fra 1945 er begrundet i, at artikel 33 nævnes to gange i præambelen til loven om minedrift fra 2009, som faktisk regulerer minesektoren og gennemfører princippet, der er nedfældet i forfatningen fra 1945. Kommissionen bemærkede endvidere, at princippet om statens suverænitet ikke udelukker, at visse

⁽¹⁰²⁾ Panelrapporter, *China — Measures Related to the Exportation of Various Raw Materials*, WT/DS394/R, Add.1 og Corr.1/WT/DS395/R, Add.1 og Corr.1/WT/DS398/R, Add.1 og Corr.1, vedtaget den 22. februar 2012, som ændret ved appelorganets rapporter WT/DS394/AB/R/WT/DS395/AB/R/WT/DS398/AB/R, DSR 2012:VII, s. 3 501, afsnit 7.378 og 7.380.

politiske og lovgivningsmæssige valg, som GOID frit har truffet, sammen med alle de øvrige foreliggende beviser kan anses for at udgøre et finansielt bidrag i forbindelse med GOID's forpligtelser inden for rammerne af WTO. Panelet anerkender i *China — Raw Materials*, at »muligheden for at indgå internationale aftaler — som f.eks. WTO-aftalen — er et afgørende eksempel på udøvelse af suverænitet«⁽¹⁰³⁾, men minder samtidig om, at »medlemmerne skal udøve deres suverænitet over naturressourcer i overensstemmelse med deres WTO-forpligtelser«⁽¹⁰⁴⁾. Hvad angår sagens realitet, anbefalede panelet⁽¹⁰⁵⁾ i *China — Raw Materials*, at Kina følgelig bragte sin eksporttold og eksportkvote for visse råmaterialer i overensstemmelse med sine WTO-forpligtelser, hvilket blev tiltrådt af appelorganet⁽¹⁰⁶⁾. Kommissionen fandt derfor, at henvisningen til forfatningen var relevant for forståelsen af den retlige sammenhæng, og afviste denne indsigelse.

- (471) GOID hævdede også, at de love, bestemmelser og politikker vedrørende minedrift, som Kommissionen henviser til, er irrelevante i forbindelse med fastsættelsen af det finansielle bidrag, fordi de ikke griber ind i handelstransaktioner mellem erhvervsdrivende. GOID hævdede, at Kommissionen har fejlfortolket betydningen af ordet »kontrol«, der indgår i en række bestemmelser, som faktisk henviser til forvaltning af og tilsyn med minevirksomheder eller aktiviteter til bekæmpelse af ulovlig minedrift med henblik på at forhindre miljøskader forårsaget af minedrift og at sikre, at mineefterforskningen er i fuld overensstemmelse med god minedriftspraksis. I den forbindelse henviste GOID til definitionerne af ledelse, tilsyn, offentlig beskyttelse og gennemførelsesvejledning i kapitel XIX i loven om minedrift fra 2009 og i artikel 3 i GR 55/2010 og opfordrede indtrængende Kommissionen til at tage hensyn til hele lovgivningen, herunder gennemførelsesforanstaltninger og i særdeleshed GR 55/2010. GOID var af den opfattelse, at disse bestemmelser ikke beviste, at den greb ind i private forretningstransaktioner og pålagde minedrifterne at levere nikkelmalm mod utilstrækkeligt vederlag.
- (472) Nærmere bestemt anfægtede GOID den rolle på nikkelmalmmarkedet, som Kommissionen tillægger den i betragtning 327, ved at henvise til præambelen til MEMR 26/2018 vedrørende gennemførelse af reglerne for god minedrift og tilsyn med mineral- og kulminedrift, som gennemfører GR 55/2010 og anfører, at GOID's opgave kun består i at overvåge og udstikke retningslinjer for gennemførelsen af gode principper og god praksis for minedrift.
- (473) GOID reagerede også på konklusionen i betragtning 374 om, at alle naturressourcer kontrolleres af GOID med den påstand, at den er nødt til at kontrollere minesektoren for at forhindre de negative virkninger af minedrift såsom miljøforringelse og forurening i forbindelse med minedriftsområder.
- (474) Kommissionen fandt, at den i første omgang var nødt til at tage hensyn til alle relevante retsakter eller bestemmelser vedrørende minesektoren, herunder gennemførelsesbekendtgørelsen, for at nå frem til en konklusion vedrørende det finansielle bidrag i forbindelse med leveringen af nikkelmalm mod utilstrækkeligt vederlag. En retlig vurdering, der kun er baseret på delvise oplysninger og beviser i sagsakterne, hvor der ses bort fra potentielt relevante oplysninger og beviser, ville undergrave nøjagtigheden og tilstrækkeligheden af Kommissionens konklusioner. Kommissionen havde derfor en retlig forpligtelse til at analysere alle relevante beviser i modsætning til GOID's påstand. Dette argument blev derfor afvist.
- (475) Hvad angår de øvrige påstande kan påstandene om, at Kommissionen har misforstået betydningen af ordet »kontrol« og delvise, begrænsede henvisninger til visse retsakter, ikke i sig selv ændre Kommissionens konklusioner.
- (476) Kommissionen bestrider faktisk ikke, at GOID's kontrol gennem ledelse og tilsyn også udøves med henblik på at bekæmpe ulovlig minedrift, forebygge miljøskader og sikre god minedriftspraksis. GOID's kontrol er imidlertid ikke begrænset udelukkende til disse aktiviteter. Som undersøgelsen og beviserne med al tydelighed viser, gennemføres GOID's kontrol også med henblik på det overordnede mål om at udvikle den indenlandske forarbejdningsindustri

⁽¹⁰³⁾ Panel rapport, *China — Raw Materials*, citat, afsnit 7.382.

⁽¹⁰⁴⁾ Panel rapport, *China — Raw Materials*, citat, afsnit 7.381.

⁽¹⁰⁵⁾ Panel rapport, *China — Raw Materials*, citat, afsnit 8.8.

⁽¹⁰⁶⁾ Appelorganets rapporter, *China — Measures Related to the Exportation of Various Raw Materials*, WT/DS394/AB/R/WT/DS395/AB/R/WT/DS398/AB/R, vedtaget den 22. februar 2012, DSR 2012:VII, s. 3295, afsnit 362(b).

bl.a. ved at kontrollere udvindings- og salgspriserne på nikkelmalm. Den omstændighed, at kontrollen kan have andre sideløbende og/eller supplerende formål, ændrer ikke ved denne realitet. Dette ville allerede være tilstrækkeligt til at afvise denne påstand.

- (477) For fuldstændighedens skyld analyserede Kommissionen også definitionerne af ledelse, tilsyn og offentlig beskyttelse i kapitel XIX i loven om minedrift fra 2009. Kommissionen bemærkede, at de henviser til den ledelse og det tilsyn, som den centrale GOID udøver på provins- og distriktsniveau/byniveau inden for deres beføjelser i forbindelse med forvaltningen af minesektoren. Dette fremgår klart af de afsnit, der indfører de definitioner, der er meddelt af GOID, nemlig artikel 139: »Ministeren udstikker retningslinjer for minedriftsforvaltning, der varetages af provinsmyndighederne og distriktsmyndighederne/bymyndighederne, inden for dennes myndighed«, og artikel 140, stk. 1: »Ministeren fører tilsyn med minedriftsforvaltning, der varetages af provinsmyndighederne og distriktsmyndighederne/bymyndighederne inden for deres myndighed«. Dette bekræftes yderligere af artikel 6, stk. 1, litra n), i loven om minedrift fra 2009, hvor den centrale GOID tildeles beføjelse til »at lede og føre tilsyn med forvaltningen af mineral- og kulminedriften, der varetages af de regionale myndigheder«. Ledelses- og tilsynsaktiviteterne samt definitionerne heraf vedrører derfor den centrale GOID's ledelse og tilsyn for så vidt angår de lokale myndighedsniveauer. Dette udgør dog kun en af de beføjelser, som den centrale GOID har fået tildelt. Kommissionen bemærker, at GOID i sine argumenter f.eks. ikke henviste til kapitel III i loven om minedrift fra 2009 med den udtrykkelige overskrift »Kontrol med mineraler og kul«. Denne kontrol udøves på alle niveauer i GOID (artikel 4, stk. 2: »foretages af regeringen og/eller de regionale myndigheder«) i modsætning til den ledelse og det tilsyn i kapitel XIX, der specifikt udøves af ministeren for energi og mineralressourcer. Endvidere uddybes begrebet kontrol yderligere i artikel 5 i loven om minedrift fra 2009, hvori det hedder, at »af hensyn til nationale interesser ... kan ... regeringen vedtage en politik om præference for indenlandske behov for mineraler og/eller kul« (stk. 1), at »nationale interesser ... kan varetages ved at føre tilsyn med produktion og eksport« (stk. 2), og at »ved tilsynet ... har regeringen beføjelse til at fastsætte den årlige produktionsmængde for enhver råvare for enhver provins« (stk. 3). Det tilsyn, der er omhandlet i artikel 5, adskiller sig meget fra det tilsyn, der er omhandlet i kapitel XIX. Der findes ingen henvisning til produktion og eksport i den definition af tilsyn, som GOID har meddelt, og som er indeholdt i artikel 141 i kapitel XIX i loven om minedrift fra 2009. GOID fremlagde ingen dokumentation for, at begrebet kontrol er defineret som tilsyn i artikel 141, eller at det tilsyn, der er omhandlet i artikel 5, er defineret i artikel 141. Definitionen af tilsyn i artikel 141 henviser klart til »tilsyn som tilsigtet ved artikel 140«, dvs. til den centrale GOID's tilsyn med de lokale myndighedsniveauer i forbindelse med forvaltningen af minesektoren.
- (478) Ligeledes med henvisning til artikel 3 i GR 55/2010 foretager GOID igen en delvis fortolkning af lovgivningen. Kommissionen anfægter ikke definitionen af vejledning i artikel 3, men bemærker, at denne ikke er relevant for vurderingen af kontrol. Det, der er relevant, er i stedet f.eks. den omstændighed, at »ministeren, guvernøren eller distriktsborgmesteren/borgmesteren fører i overensstemmelse med deres bemyndigelse tilsyn med gennemførelsen af forvaltningen af minedriften...« (artikel 13, stk. 2), at »tilsynet som omhandlet i artikel 13, stk. 2, gennemføres for følgende: ... b. markedsføring« (artikel 16, litra b)), og endelig, at »tilsynet med markedsføringen som omhandlet i artikel 16, litra b), bør mindst omfatte følgende: a. gennemførelse af produktion og salg, herunder med hensyn til kvaliteten og mængden af samt prisen på mineraler og kul« (artikel 22). GOID kom ikke ind på nogle af disse klare hjemler for GOID's kontrol og indgriben i prisfastsættelsen af nikkelmalm.
- (479) Endvidere anfægtede Kommissionen ikke med henvisning til MEMR 26/2018, at GOID's opgave i henhold til præambelen kun består i at føre tilsyn med og udstikke retningslinjer for gennemførelsen af gode principper og god praksis for minedrift. Kommissionen mener ikke, at denne erklæring alene er tilstrækkelig til at beskrive GOID's rolle. Det skal derimod bemærkes, at definitionen af god minedriftspraksis »omfatter ... b. forvaltning af minedrift« (artikel 3, stk. 2, litra b)), som igen »omfatter gennemførelse af: a. markedsføring« (artikel 3, stk. 4, litra a)). Indehavere af IUP og IUPK til udvindingsvirksomhed skal gennemføre disse bestemmelser om markedsføring, som »skal mindst bestå af: ... c. salgsprisen for mineraler og kul på grundlag af referenceprisen for mineraler, referenceprisen for kul, eller salgsprisen som fastsat af ministeren, d. prisfastsættelsen i de relevante salgskontrakter baseret på referenceprisen på mineraler eller referenceprisen på kul« (artikel 30, stk. 1, litra c) og d)). I dette tilfælde baserede GOID sig også på selektive henvisninger og undlod bevidst at komme ind på de mest relevante bestemmelser i de retsakter, som den henviste til i sit indlæg. Disse påstande blev derfor afvist.

- (480) GOID fastholdt endvidere, at nikkelmalmminedrifterne og smelteanlæggene var helt frie og uafhængige af GOID, når de forhandlede deres forretningstransaktioner, herunder prisen på nikkelmalm. Ifølge GOID havde HPM til formål at sikre i) betaling af royalties og ii) forretningsmæssig retfærdighed, hvorved HPM også tjente som den obligatoriske mindstepris på nikkelmalm.
- (481) Kommissionen bemærkede indledningsvis, at det i sig selv er selvmodsigende, at GOID på den ene side hævder, at nikkelmalmminedrifterne og smelteanlæggene helt frit kan forhandle prisen på nikkelmalm, og på den anden side fastholder, at HPM tjente som en obligatorisk mindstepris. Selve eksistensen af HPM og dens rolle viser, at nikkelmalmminedrifterne og smelteanlæggene ikke helt frit kan forhandle priserne på nikkelmalm. Påstanden om, at HPM er en mindstepris, modsiges desuden af de overvældende beviser i sagen, som viser, at nikkelmalmpriserne i praksis svarede til HPM for transaktioner mellem både forretningsmæssigt forbundne og ikke forretningsmæssigt forbundne parter i hele perioden (se betragtning 518). Dette viser, at HPM var en reguleret og obligatorisk prismekanisme, som blev fulgt af alle parter, og at den via den vilkårlige korrektionsfaktor var udformet og blev gennemført på en sådan måde, at det sikrede en betydelig rabat i forhold til de internationale priser på nikkelmalm. Denne påstand blev derfor afvist.
- (482) Som svar på konklusionen om, at den indonesiske hjemmemarkedspris holdes betydeligt under de internationale priser, hævdede GOID, at ingen regulering griber ind på en sådan måde. GOID hævdede derimod, at HPM i henhold til MEMR 7/2017 blev fastsat på grundlag af den gældende markedspris, og at den obligatoriske indførelse heraf i henhold til MEMR 11/2020 viser, hvordan GOID opretholder den internationale pris, da HPM omfatter HMA, som indeholder et internationalt priselement. På trods af dette fastholdt GOID, at kommercielle beslutninger i transaktionerne var helt afhængige af parterne uden indgriben fra GOID.
- (483) Kommissionen afviste på det bestemteste GOID's påstand som ubegrundet. Selv om det er korrekt, at HPM henviser til HMA, som afspejler den internationale pris på nikkel ifølge LME, justeres HMA derefter med en vilkårlig korrektionsfaktor, jf. betragtning 460. Ved denne korrektionsfaktor indføres en betydelig »rabat eller tillægsværdi i forhold til kvaliteten af den råvare, der sælges« (bilag til MEMR-dekret nr. 2946 K/30/MEM/2017), som sikrer, at hjemmemarkedspriserne på nikkelmalm altid holdes under det internationale niveau. Dette argument blev derfor afvist.
- (484) Med hensyn til den rolle, som minedrifter, der optræder som offentlige organer, spiller, hævdede GOID med henvisning til betragtning 373, at den aldrig gav minedrifter tilladelse til at udføre statslige funktioner, og der er ingen beviser herfor i sagen.
- (485) GOID præciserede også som reaktion på betragtning 375, at den aldrig bestemte, hvem minevirksomhederne skulle sælge nikkelmalm til med henblik på videre forarbejdning. GOID henviste navnlig til artikel 104, stk. 1, i loven om minedrift af 2009, hvor formuleringen »kan samarbejde med« indebærer, at minevirksomhederne frit kan samarbejde med andre erhvervsdrivende.
- (486) Kommissionen bemærkede, at konstateringen af, at nikkelmalmminedrifter optræder som offentlige organer, følger af den overvældende mængde beviser og de deraf følgende konklusioner i betragtning 371-445. Med hensyn til instrukserne om, hvem minedrifterne skulle sælge nikkelmalmen til, anerkendte Kommissionen, at GOID ikke direkte tvinger minedrifterne til at samarbejde med andre indehavere af tilladelse til minedrift eller særlig tilladelse til minedrift. Minedrifterne er imidlertid forpligtet til at øge merværdien af deres produktion i henhold til artikel 102 i loven om minedrift fra 2009. Hvis de ikke selv er i stand til dette, skal de således samarbejde med andre indehavere af tilladelser til minedrift eller særlige tilladelser til minedrift. Når de beslutter at samarbejde, begrænser loven om minedrift fra 2009 i væsentlig grad antallet af potentielle samarbejdende parter, idet det i artikel 103 anføres, at produktionen skal forarbejdes indenlandsk i Indonesien, og deltagelsen i forarbejdningen af output begrænses til indehavere af tilladelse til minedrift eller særlig tilladelse til minedrift. Desuden udstedes tilladelser til minedrift eller særlige tilladelser til minedrift af GOID. Denne påstand blev derfor afvist.
- (487) GOID hævdede endvidere, at den aldrig bestemte, hvilke virksomheder og områder der havde tilladelse til at udvinde nikkelmalm. GOID anførte, at minedriftstilladelserne har en kontrollerende og regulerende funktion med henblik på at sikre, at aktiviteterne ikke strider mod hinanden, og at der ikke sker misbrug af de udstedte tilladelser. Til støtte for sin påstand henviste GOID til MEMR 7/2020, hvori det hedder, at formålet med minedriftstilladelser er at garantere retssikkerheden, sikre effektivitet i minedriften og tilskynde til virksomhedsudvikling. GOID anmodede igen Kommissionen om også at se nærmere på gennemførelsesbekendtgørelser som f.eks. MEMR 25/2018 vedrørende

mineral- og kulminedrift, som redegør for planlægningen og de administrative skridt i forbindelse med udvinding af nikkelmalm. For så vidt angår RKAB mindede GOID navnlig om, at den mængde nikkelmalm, der skal udvindes, afhænger af konklusionerne i den efterforsknings- og gennemførlighedsundersøgelse, som virksomhederne har udarbejdet. GOID godkender RKAB, så længe den er i overensstemmelse med gennemførlighedsundersøgelsen og kun kræver, at minedrifterne videreforarbejder mineralet til en vis renhedsgrad. GOID hævdede, at dette krav er normalt, og at det ikke hidrører fra industrien for rustfrit stål.

- (488) Kommissionen bemærkede, at de forskellige mål med udstedelsen af minedriftstilladelser ikke påvirkede konklusionen om, at GOID gennem minedriftstilladelserne afgør, hvilke virksomhederne der må udvinde nikkelmalm. Endvidere bemærkede Kommissionen, at GOID ikke anfægtede konklusionen om, at GOID gennem planlægningsbeslutninger på nationalt og lokalt niveau afgør, i hvilke områder der må udvindes nikkelmalm. Kommissionen bekræftede desuden, at den havde taget hensyn til MEMR 25/2018 i sin analyse, og at dette ikke førte til andre konklusioner end konklusionerne i denne forordning. Endelig bemærkede Kommissionen med hensyn til RKAB, at GOID ikke havde fremlagt fuldstændige gennemførlighedsundersøgelser og undgik at indlede drøftelser om, hvordan produktionsmålene fastsættes for hver virksomhed, og derefter om, hvordan den overvåger og handler efterfølgende med hensyn til den produktion, der rent faktisk er opnået i den periode, der er omfattet af gennemførlighedsundersøgelsen. På grund af det manglende samarbejde om dette vigtige aspekt var Kommissionen nødt til at basere sig på konklusioner på grundlag af grundforordningens artikel 28. Disse påstande, som ikke var blevet yderligere underbygget som sådan, blev derfor afvist.
- (489) Som svar på konklusionen i betragtning 393 om, at en stor del af nikkelmalmminedrifterne ejes af GOID, mindede GOID om, at statsejede virksomheder i henhold til artikel 2 i lov nr. 19 af 2003 er etableret med det formål at maksimere fortjenesten i deres forretningsaktiviteter.
- (490) I den forbindelse hævdede GOID, at fastlæggelsen af overdragelse til og pålæg af minedrifter ville kræve skriftlig lovgivning, som ikke eksisterer i dette tilfælde. GOID pegede på eksemplet med kulsektoren, hvor der ved MEMR-dekret nr. 261 af 2019 blev indført en maksimumspris for kul, der anvendes til offentlig elektricitetsproduktion. GOID hævdede tværtimod, at der ikke findes en sådan maksimumspris for nikkelmalm eller industrien for rustfrit stål. GOID gentog, at det eneste krav er, at den ekstra forarbejdning af nikkelmalm skal sikre en vis minimumsrenhedsgrad, i overensstemmelse med MEMR 25/2018.
- (491) GOID fastholdt, at ingen af de tre elementer vedrørende forekomsten af overdragelse eller pålæg, som anført af panelet i *US — Export Restraints*⁽¹⁰⁷⁾, kan findes i den foreliggende sag. GOID tilføjede, at overdragelse og pålæg ikke engang kan fastslås på grundlag af de økonomiske virkninger af en statslig foranstaltning, idet den henviste til panelets rapport i *US — Countervailing Measures on Softwood Lumber from Canada*⁽¹⁰⁸⁾.
- (492) Kommissionen bemærkede, at den omstændighed, at statsejede virksomheder etableres med det formål at skabe størst mulig profit i henhold til lovgivningen, ikke sætter spørgsmålstegn ved statens ejerskab og alle de andre elementer, der ligger til grund for konklusionen om, at nikkelmalmminedrifterne oprådte som offentlige organer. Foranstaltningerne vedrørende forpligtelse til obligatorisk indenlandsk forarbejdning, eksportrestriktionerne og den obligatoriske prisme-konkurrence viser alle, at disse statsejede virksomheder og andre minedrifter, langt fra at tilstræbe profitmaksimering, var tvunget til at følge en irrationel økonomisk adfærd, fordi de var forpligtet til at forarbejde malmen indenlandsk, og fordi de var afskåret fra at eksportere og dermed opnå en højere pris på de internationale markeder. Selv på hjemmemarkedet kunne de kun sælge til den lave pris, der var bemyndiget af regeringen (dvs. HPM). De juridiske vilkår, som GOID har skabt, er derfor objektivt uforenelige med disse virksomheders påståede lovgivningsmæssige mål om at maksimere deres fortjeneste.

⁽¹⁰⁷⁾ Panelrapport, *United States — Measures Treating Exports Restraints as Subsidies*, WT/DS194/R, vedtaget den 23. august 2001, afsnit 8.29.

⁽¹⁰⁸⁾ Panelrapport, *United States — Countervailing Measures on Softwood Lumber from Canada*, WT/DS533/R, sendt til WTO's medlemmer den 24. august 2020, afsnit 7.600 og 7.606.

- (493) Med hensyn til overdragelse og pålæg bemærkede Kommissionen indledningsvis, at den i sine vigtigste konklusioner havde konkluderet, at nikkelmalmminedrifterne optrådte som offentlige organer. Selv om denne påstand fra GOID var begrundet, hvilket ikke er tilfældet, ville den således ikke have nogen indvirkning på konklusionen vedrørende et finansielt bidrag fra en regering eller et offentligt organ. Kommissionen har i det væsentlige påvist, at der forekommer overdragelse til og pålæg af minedrifter fra GOID's side, jf. betragtning 446-499. De beviser, der blev fundet, blev anset for at opfylde de betingelser og krav, der er beskrevet i den relevante WTO-retspraksis. Som Kommissionen mindede om i betragtning 448, skal konklusionerne i *US — Export Restraints* læses i sammenhæng med appelorganets konklusioner, hvilket også blev anerkendt af panelet i *US — Countervailing Measures on Softwood Lumber from Canada*. Kombinationen af de foranstaltninger, der er truffet af GOID, herunder forpligtelsen til indenlandsk forarbejdning, eksportrestriktionerne og den obligatoriske prisfastsættelsesmekanisme samt erklæringerne i forbindelse hermed, viste, at GOID bevidst gennemførte disse foranstaltninger med henblik på at overdrage det til eller pålægge leverandører af nikkelmalm at levere nikkelmalm mod utilstrækkeligt vederlag. De virkninger, der blev opnået med disse foranstaltninger, var derfor ikke utilsigtede eller blot en bivirkning af de økonomiske virkninger af disse politikker. Disse påstande blev derfor afvist.
- (494) GOID hævdede med henvisning til eksportforbuddet i betragtning 405-413, at det ikke havde til formål at fordreje prisen på nikkelmalm i Indonesien. Det havde i stedet til formål at bevare mineralreserverne og beskytte miljøet. GOID gentog også, at transaktionerne med nikkelmalm blev gennemført uafhængigt, uden indgriben fra GOID's side og med HPM som mindstepris, der var bestemt af den gældende verdensmarkedspris og praksis.
- (495) I den forbindelse mindede GOID om, at panelet i *US — Export Restraints* fastslog, at anskuelsen af eksportbegrænsninger som et finansielt bidrag baseret på den blotte reaktion på en foranstaltning var uforenelig med SCM-aftalen⁽¹⁰⁹⁾. Panelet anførte, at eksistensen af et finansielt bidrag skulle dokumenteres med henvisning til en regerings foranstaltninger. I den foreliggende sag hævdede GOID, at den blot udøver sine funktioner, og at dens nikkelmalmpolitik ikke er en foranstaltning, der har til formål at yde subsidier. GOID bekræftede, at Kommissionens konklusioner vedrører reaktionen på eller virkningen af politikken for nikkelmalm.
- (496) Kommissionen henviste til sine argumenter i betragtning 493 og bemærkede, at dens konklusioner om eksistensen af et finansielt bidrag ikke kun er baseret på det eksportforbud, som Indonesien har indført, men også på en række foranstaltninger og mekanismer, som GOID har indført, herunder navnlig forpligtelsen til indenlandsk forarbejdning, RKAB, afhændelsesforpligtelsen, prisfastsættelsesmekanismen for nikkelmalm og udpegelsen af minevirksomhederne som »objekter af afgørende national betydning«. Den samordnede anvendelse af alle disse foranstaltninger taler for en bevidst handling fra GOID's side for at nå sit politiske mål om at give nikkelforarbejdningsindustrien, hovedsagelig producenterne af koldvalset flade produkter af rustfrit stål, en fordel. Påstanden blev derfor anset for at være ubegrundet og blev afvist.
- (497) Som svar på konklusionen i betragtning 330 vedrørende forholdet mellem GOID's nikkelmalmpolitik og samarbejdet mellem GOID og GOC hævdede GOID, at aftalen mellem GOID og GOC om udvidelse og uddybning af det bilaterale økonomiske og handelsmæssige samarbejde ikke har nogen forbindelse med leveringen af nikkelmalm mod utilstrækkeligt vederlag. Ifølge GOID var samarbejdet med GOC ikke begrænset til industrien for rustfrit stål. GOID mindede om, at gennemførelsen af enhver international aftale under alle omstændigheder er underlagt indonesisk lovgivning, som finder anvendelse på alle markedsoperatører i Indonesien.
- (498) Kommissionen bemærkede, at samarbejdet mellem GOC og GOID som konstateret i denne undersøgelse viste, at adgang til indonesisk nikkelmalm var et af de vigtigste mål for Kinas samarbejde i Morowali-projektet. Aftalen mellem GOID og GOC om udvidelse og uddybning af det bilaterale økonomiske og handelsmæssige samarbejde stammer fra 2011, hvor eksporten af nikkelmalm til Kina var på et højt niveau, som det fremgår af tabel 2, og eksportforbuddet fra 2014 endnu ikke var trådt i kraft. Ikke desto mindre blev der allerede i aftalen henvist til »stålindustrien« (artikel III) som et af samarbejdsområderne, eftersom loven om minedrift fra 2009 allerede indeholdt bestemmelser om en forpligtelse til indenlandsk forarbejdning med en overgangsperiode på fem år. Målet med det kinesiske samarbejde har under alle omstændigheder ingen betydning for konstateringen af, at leveringen af nikkelmalm mod utilstrækkeligt vederlag er udligningsberettiget, da det kun vedrørte den sammenhæng, hvori dette program blev gennemført. Det, der var relevant for konklusionen vedrørende denne ordning, er de foranstaltninger, der blev truffet af GOID. Denne påstand blev derfor afvist.

⁽¹⁰⁹⁾ Panelrapport, *US — Export Restraints*, citat afsnit 8.34.

Konklusion

(499) Kommissionen konkluderede derfor, at der var omfattende beviser for, at de foranstaltninger, som GOID traf, specifikt havde til formål at overdrage det til eller pålægge nikkelminevirksomheder at leve op til de politiske mål om at give industrien for rustfrit stål en fordel på en måde, som udgør udligningsberettigede subsidier, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. iv) og iii), som fortolket og anvendt i overensstemmelse med den relevante WTO-standard i henhold til artikel 1, stk. 1, litra a), nr. iv) og iii), i SCM-aftalen.

4.4.3.2.2. Fordel

(500) Kommissionen konkluderede, at nikkelmalmminevirksomhederne udgør offentlige organer og/eller har fået overdraget eller er blevet pålagt af GOID at levere nikkelmalm til industrien for rustfrit stål.

(501) Som det næste skridt vurderede Kommissionen, om minevirksomhederne, der optræder som offentlige organer eller har fået overdraget eller er blevet pålagt funktioner af GOID, faktisk leverede nikkelmalm mod utilstrækkeligt vederlag. Dette nødvendiggjorde en nærmere undersøgelse af markedsudviklingen i Indonesien i forhold til et passende benchmark.

(502) I overensstemmelse med grundforordningens artikel 3, stk. 2, artikel 5 og artikel 6, litra d), vurderede Kommissionen det udligningsberettigede subsidiebeløb, udtrykt ved den fordel, som det konstateredes, at modtageren havde opnået i UP.

(503) Kommissionen vurderede derfor først, om de priser, der blev fastsat af minevirksomheder i Indonesien, kunne udgøre et passende benchmark.

(504) Som bemærket i betragtning 435-437 viste undersøgelsen, at prisfastsættelsen af nikkelmalm var underlagt en statslig prisfastsættelsesmekanisme og andre statslige indgreb, som forhindrede den normale markedsdynamik med udbud og efterspørgsel i at fastsætte prisen.

(505) Som mindet om i betragtning 458 begyndte GOID at regulere visse aspekter af nikkelmalmpriserne allerede i 2010.

(506) Med den gradvise indførelse af eksportrestriktioner og de andre foranstaltninger fra 2014 for at nå målet om at etablere en indenlandsk aftagerindustri for rustfrit stål og om at støtte en sådan etablering, bl.a. gennem lave priser på nikkelmalm, ændrede GOID gradvist den måde, hvorpå prisen blev fastsat. Med disse politikker nåede GOID målet om at skabe et overudbud af nikkelmalm på det indonesiske marked til fordel for industrien for rustfrit stål. Som følge heraf opnåede denne industri en stærk prissætningsposition over for minevirksomhederne og trykkede således i betydeligt omfang priserne på nikkelmalm i Indonesien.

(507) Prisfastsættelsesmekanismen i artikel 85 blev i den forbindelse som forklaret ovenfor ændret i 2017, da GOID begyndte at regulere ikke kun nikkelmalmprisen for så vidt angår royalties, men også den faktiske transaktionspris.

(508) Det skal erindres, at GOID indførte den faktiske mekanisme til fastsættelse af referencepriserne for transaktioner mellem minevirksomheder og smelteanlæg gennem sine specifikke bekendtgørelser med henblik på at opnå en betydelig rabat på prisen på nikkelmalm på internationale markeder. Referenceprisen på nikkel (HPM) blev fastsat ved følgende formel i MEMR-dekret 2946K/30/MEM/2017 (»MEMR 7/2017«): $HPM \text{ nikkelmalm} = \% Ni \times CF \times HMA \text{ nikkel}$. »1. HPM nikkelmalm er prisen i USD/DMT på metalholdige mineraler i form af nikkelmalm 2. $\% Ni$ er indholdet af Ni i nikkelmalm 3. CF er korrektionsfaktoren, dvs. den procentdel, der tager højde for rabat eller tillægsverdi i forhold til kvaliteten af den råvare, der sælges, forudsat at: a. CF for nikkelmalm med 1,9 $\% Ni$ = 20 %, og b. CF vil svinge til et højere/lavere niveau med 1 % for hver forøgelse af Ni-indholdet med 0,1 $\%$ «. I MEMR 7/2017 er HPM defineret som »prisen på metalholdige mineraler, som er fastsat på et salgspunkt, frit om bord for hvert minedriftsprodukt baseret på metalholdige mineraler,« og HMA som »den pris, der er resultatet af den gennemsnitspris på metalholdige mineraler, som blev offentliggjort i løbet af den foregående måned, eller den pris, som var gældende på samme dato som transaktionen afhængigt af pristilbuddet fra den offentliggjorte pris på metalholdige mineraler«. Størrelsen af HMA fastsættes af ministeren hver måned, og HMA refererer til internationale priser som f.eks. LME-prisen på nikkel.

- (509) Artikel 2 i MEMR 7/2017 har endvidere følgende ordlyd: »1) Indehavere af IUP til udvinding af metalholdige mineraler, IUP til udvinding af kul, IUPK til udvinding af metalholdige mineraler eller IUPK til udvinding af kul skal ved salg af metalholdige mineraler eller kulprodukter tage udgangspunkt i HPM eller HPB for metaller.«
- (510) GOID hævdede, at HPM var knyttet til internationale priser og burde betragtes som mindsteprisen for den reelle transaktion mellem producenter og købere af nikkelmalm. Kommissionen bemærker, at selv om formelen til beregning af den regulerede HPM for nikkelmalm er knyttet til den internationale pris på nikkelmalm, indeholder denne formel en væsentlig korrektionsfaktor, der sikrer, at den indonesiske hjemmemarkedspris på nikkelmalm ligger betydeligt under de internationale priser. Den faktiske transaktionspris skal alene i kraft af sin mekanik sikre en betydelig rabat i forhold til de internationale priser.
- (511) Selv om HPM ikke var en obligatorisk pris på daværende tidspunkt, var det vigtigt at beskytte aktørerne inden for minedrift og smelteindustrien i forbindelse med køb og salg af mineraler. Generaldirektøren for MEMR oplyste, at regeringen ville gennemføre prisen i oktober 2017, og at den ville blive meddelt hver måned. Det blev endvidere anført, at »HPM vil blive en reference, således at minevirksomhederne ikke sælger til en højere pris, for ellers køber smelterierne ikke nikkel til en pris, der ligger langt under markedsprisen. I dette tilfælde ønsker staten ikke, at den ene part skal være overordnet den anden ved fastsættelsen af råvarepriserne«⁽¹¹⁰⁾. Dette blev bekræftet i en publikation fra den indonesiske sammenslutning af virksomheder inden for forarbejdnings- og raffineringsindustrien (AP3I) fra september 2017, som nævnte, at HPM havde til formål at beskytte smeltevirksomheder og minedrifter i forbindelse med salg og køb af mineraler⁽¹¹¹⁾. Med andre ord blev HPM — der var fastsat langt under den internationale pris — referenceprisen på nikkelmalm i Indonesien.
- (512) Da GOID's politik til udvikling af industrien for rustfrit stål var blevet effektivt og vellykket gennemført, havde de deraf følgende trykkede priser på nikkelmalm kombineret med den statsdrevne købekraft i industrien for rustfrit stål forværret minevirksomhedernes vanskelige finansielle situation, og de fleste af minevirksomhederne risikerede at lukke ned. Minedrifterne organiserede protester, og på grund af denne ubalance til fordel for industrien for rustfrit stål opstod der social uro. GOID måtte derfor ty til HPM som et middel til at begunstige industrien for rustfrit stål og samtidig undgå, at minevirksomhederne hverken gik konkurs eller yderligere rettede deres sociale utilfredshed mod regeringen. Dette ville have forårsaget forsyningsafbrydelser og mulige prisstigninger på bekostning af industrien for rustfrit stål, hvilket ville bringe GOID's overordnede politiske mål i fare. HPM havde også som bivirkning at sikre staten et minimumsniveau af indtægter fra royalties, som også var blevet væsentligt påvirket af overudbuddet af nikkelmalm og de tilsvarende trykkede priser som følge af den vellykkede politiske skævhed til fordel for industrien for rustfrit stål.
- (513) I januar 2020 genindførte GOID det fuldstændige eksportforbud mod nikkelmalm for alle renhedsklasser. Dette øgede den allerede eksisterende ubalance på det indonesiske marked for nikkelmalm til fordel for smelteanlæggene, og som følge heraf besluttede GOID gennem specifik lovgivning at regulere prisen på nikkelmalm og ved at anvende HPM. I april 2020 reviderede MEMR derfor MEMR 7/2017 og udstedte MEMR 11/2020. Denne bekendtgørelse ændrer artikel 2 om retningslinjer for salg af metalliske mineraler og kul. Den nye artikel 2 har følgende ordlyd: »1) Indehavere af IUP til udvinding af metalholdige mineraler, IUP til udvinding af kul, IUPK til udvinding af metalholdige mineraler eller IUPK til udvinding af kul skal ved salg af udvundne metalholdige mineraler eller udvundet kul referere til HPM eller HPB.« I henhold til MEMR 7/2017 skulle minedrifterne tage udgangspunkt i HPM i forbindelse med deres salgstransaktioner, mens de i henhold til MEMR 11/2020 var forpligtet til at anvende HPM som transaktionspris. Som anført i betragtning 508 forstås ved HPM »prisen på metalholdige mineraler, som fastsat på et salgspunkt.« Minevirksomhederne var med andre ord forpligtet til at fastsætte prisen i overensstemmelse med HPM og gjorde det i praksis.
- (514) Endvidere blev der i MEMR 11/2020 tilføjet artikel 2A om procedurer og forpligtelser ved salg af nikkelmalm, der har følgende ordlyd: »1) Indehavere af IUP til udvinding af metalholdige mineraler og indehavere af IUPK til udvinding af metalholdige mineraler, der udvinder nikkelmalm, skal referere til HPM ved salg af den udvundne nikkelmalm. 2) Forpligtelsen til at referere til HPM som omhandlet i stk. 1 gælder også for indehavere af IUP til udvinding af metalholdige mineraler og indehavere af IUPK til udvinding af metalholdige mineraler ved salg af udvunden nikkelmalm til deres tilknyttede virksomheder. 3) Andre parter, der foretager raffinering af nikkelmalm fra indehavere af IUP til udvinding af metalholdige mineraler og indehavere af IUPK til udvinding af metalholdige mineraler, er forpligtet til at købe nikkelmalm med henvisning til HPM.«

⁽¹¹⁰⁾ <https://www.tambang.co.id/harga-patokan-mineral-akan-diterapkan-di-bulan-oktober-15712/>.

⁽¹¹¹⁾ <https://www.ap3i.or.id/News/News-Update/Oktober-ESDM-Terapkan-Harga-Patokan-Mineral.html>.

- (515) Artikel 3 har følgende ordlyd: »1) HPM for metaller som omhandlet i artikel 2 er: a. den lavere limitpris ved beregningen af forpligtelsen til at betale udvindingsafgifter for indehavere af IUP til udvinding af metalholdige mineraler og indehavere af IUPK til udvinding af metalholdige mineraler«. I samme artikel hedder det endvidere, at »3) for så vidt der i referenceperioden er en forskel hvad angår den referencepris på metalholdige mineraler, der anvendes til beregning af HPM for metaller, i forhold til perioden for transaktionstilbuddet, indføres der ved salg af nikkelmalm sanktioner for urenheder eller bonusser for visse mineraler på følgende betingelser: a. hvis transaktionsprisen er lavere end HPM for metaller i tilbudsperioden i henhold til referenceprisen for metalholdige mineraler, eller hvis der er indført en sanktion for urenheder, kan salget foretages i henhold til HPM for metaller med en maksimal forskel på 3 % (tre procent), eller b. hvis transaktionsprisen er højere end HPM for metaller i tilbudsperioden i henhold til referenceprisen for metalholdige mineraler, eller hvis der er indført en bonus for visse mineraler, skal salget følge transaktionsprisen, der ligger over HPM for metaller«.
- (516) Som en fortsættelse af den prisfastsættelsesmekanisme, der blev indført ved udgangen af 2017, afspejler den regulerede pris på nikkelmalm, som gennemført i lovgivningen, samme tilgang og logik. Det er en pris, som fastsættes af regeringen, og hvis hovedformål er at sikre, at nikkelmalm leveres til en betydelig rabat i forhold til den internationale LME til fordel for industrien for rustfrit stål. Samtidig søger man med denne pris også at tage hensyn til minedrifternes interesser for at sikre kontinuitet i forsyningen til denne lave pris og undgå konkurser og social uro. Endelig sikrer den staten et minimumsniveau af indtægter, selv om det er meget lavere end, hvis ikke der havde været en rabat i forhold til den internationale pris. Dette er blevet bekræftet af den fungerende generaldirektør for mineraler og kul, der som nævnt sagde, at denne havde til hensigt at finde »retfærdighed for smelteanlæg, der ønsker de lavest mulige priser. Men på den anden side skal [denne] sikre, at nikkelminedriften giver en tilstrækkelig margen for minedrift«⁽¹¹²⁾. Prisen på nikkelmalm i Indonesien fastsættes med andre ord ikke frit på markedsvilkår, men inden for en snæver priskorridor af GOID med henblik på opfyldelse af dens respektive politiske mål.
- (517) Den omstændighed, at HPM som gennemført i lovgivningen i april 2020 var en fortsættelse af mekanismen fra 2017, er også blevet bekræftet i forbindelse med undersøgelsen. Den største forskel var, at prisen på nikkelmalm inden ikrafttrædelsen af MEMR 11/2020 blev fastsat som en absolut værdi i aftalerne om salg og køb af nikkelmalm. Efter at MEMR 11/2020 trådte i kraft, blev prisen på nikkelmalm i salgs- og købsaftalerne fastsat som statslig HPM. Den empiriske dokumentation, der blev indsamlet i forbindelse med undersøgelsen (dvs. IRNC-gruppens køb af nikkelmalm), bekræftede, at priserne i UP før og efter ikrafttrædelsen af MEMR 11/2020 stort set er de samme, hvilket er i overensstemmelse med HPM-mekanismen som den forelå før og efter april 2020.
- (518) Undersøgelsen viste også, at prisformlen fra april 2020 blev justeret med »1-vandindhold%«. IRNC anførte, at statens formel var for tør nikkelmalm, og da nikkelmalm blev solgt i våd form, måtte denne formel justeres i overensstemmelse hermed. Hvis dette er tilfældet, var dette i modstrid med GOID's påstand om, at HPM tidligere kun blev anvendt til beregning af royalties. Undersøgelsen viste nemlig, at købsprisen for IRNC og dens forretningsmæssigt forbundne virksomheder i undersøgelsesperioden lå meget tæt på den statslige pris. Desuden var der ingen prisforskel mellem køb af nikkelmalm fra forretningsmæssigt forbundne leverandører sammenlignet med køb fra ikke forretningsmæssigt forbundne leverandører. Endelig viste salgstransaktionerne i undersøgelsesperioden for den eneste nikkelminedrift, der havde fremlagt sådanne oplysninger i forbindelse med undersøgelsen, at alle kunder blev opkrævet en næsten ens pris for den samme type nikkelmalm. Dette viser, at den af staten fastsatte pris på nikkelmalm blev fulgt i praksis.
- (519) Ud fra alle ovenstående beviser konkluderede Kommissionen, at GOID griber ind på markedet for nikkelmalm ved specifikt at regulere prisen på nikkelmalm ved transaktioner mellem minevirksomheder og smelteanlæg. Denne pris er derfor ikke en markedspris, men en pris, som fastsættes af staten med specifikke politiske mål for øje. Alene af denne grund finder Kommissionen, at priserne på nikkelmalm i Indonesien er fordrejede og ikke kan anvendes som benchmark ved fastsættelsen af fordelene.
- (520) Ud over den statslige regulering af nikkelmalmpriserne er der imidlertid andre markedsfordrejninger fra GOID's side, som specifikt påvirker nikkelmalmpriserne i Indonesien, hvilket bekræfter, at disse priser ikke kan anvendes som benchmark. Den forpligtelse til indenlandsk forarbejdning af nikkelmalm, som smelteanlæggene blev pålagt af

⁽¹¹²⁾ <https://www.esdm.go.id/en/media-center/news-archives/-new-regulation-on-mineral-ore-benchmark-price-issued>.

staten, kombineret med specifikke produktionsmål førte til overforsyning på hjemmemarkedet og trykkede dermed hjemmemarkedspriserne. Eksportrestriktionerne bidrog også til overforsyningen af nikkelmalm på hjemmemarkedet og dermed til et pristryk. Ingen enkelttransaktion vedrørende nikkelmalm i Indonesien går fri af det forhold, at de forskellige markedsfordrejninger, der direkte eller indirekte påvirker priserne, resulterer i, at alle nikkelmalmpriser i Indonesien fordrejes.

- (521) Som følge heraf konkluderede Kommissionen, at hele det indenlandske marked for nikkelmalm er påvirket af disse foranstaltninger, og at det var umuligt at fastsætte en ikkefordrejet pris på nikkelmalm på det indonesiske marked i henhold til de gældende indenlandske betingelser. Derfor var der heller ingen hjemmemarkedspriser, der kunne anvendes som et passende benchmark.
- (522) Kommissionen måtte derfor søge efter et passende benchmark uden for landet⁽¹¹³⁾. I den forbindelse bemærkede Kommissionen, at eksporten af nikkelmalm fra Filippinerne har udviklet sig betydeligt, navnlig til det vigtigste forbrugsmarked Kina, siden den indonesiske eksport af nikkelmalm ophørte i 2014. Filippinsk lateritnikkelmalm har samme egenskaber som indonesisk lateritnikkelmalm. Den udvindes ved den samme åbne udvindingproces som i Indonesien og har samme indhold af nikkel som indonesisk malm. Både filippinsk og indonesisk malm udvindes i et lignende vådt klima, så de har et lignende, relativt højt vandindhold. Da filippinsk nikkelmalm ikke er påvirket af de statslige foranstaltninger, der fordrejer det indonesiske marked, og da de gældende markedsvilkår i de to lande, herunder med hensyn til kvalitet, tilgængelighed, omsættelighed, transport og andre betingelser for køb eller salg, er omtrent de samme, fandt Kommissionen derfor, at filippinsk og indonesisk nikkelmalm var sammenlignelige. Der er desuden geografisk nærhed, hvilket også bidrager til at gøre situationen for filippinsk nikkelmalm sammenlignelig med situationen i Indonesien uden GOID's fordrejende foranstaltninger.
- (523) Kommissionen fandt derfor, at prisen ved eksport fra Filippinerne i overensstemmelse med grundforordningens artikel 6, litra d), andet afsnit, nr. ii), udgør et passende benchmark til vurdering af, om de indonesiske priser på nikkelmalm blev fastsat mod utilstrækkeligt vederlag eller ej. Den pris, der betragtes som en reference for filippinsk nikkelmalm, er Filippinerne's fob-pris som oplyst af FerroAlloyNet med et nikkelinhold på 1,8 %. Disse oplysninger blev fremlagt af klageren for hvert kvartal. Desuden fremlagde klageren benchmarks (også for hvert kvartal) for produkter med et nikkelinhold på 1,5 %, 1,6 %, 1,9 % og 2,0 %. Disse benchmarks blev anvendt til at fastsætte benchmarks for andre kvaliteter indkøbt af IRNC-gruppen på grundlag af nikkelinholdet (1,3 %, 1,4 %, 1,7 %, 2,1 %, 2,2 %, 2,3 % og 2,4 %).
- (524) Disse benchmarks blev sammenlignet med de indberettede købspriser for virksomhederne i IRNC-gruppen (IRNC, GCNS, ITSS, SMI og TSI) i UP i henhold til både nikkelinholdet og det relevante kvartal. Forskellene fra denne sammenligning blev beregnet for hver virksomhed i gruppen i IDR. Det fremgår af ovenstående betragtninger, at de indonesiske hjemmemarkedspriser på nikkelmalm konsekvent var lavere end den sammenlignelige referencepris (filippinske fob-priser). Kommissionen konkluderede derfor, at GOID's foranstaltninger forpligter nikkelmalmvirksomheder, der optræder som offentlige organer og/eller som har fået overdraget eller er blevet pålagt funktioner af GOID, til at levere nikkel mod utilstrækkeligt vederlag til den indonesiske industri for rustfrit stål.
- (525) Kommissionen sammenlignede derfor den faktiske købspris på hjemmemarkedet for nikkelmalm for de samarbejdsvillige producenter med den ikkefordrejede referencepris i Filippinerne.
- (526) I deres bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger var GOID og IRNC-gruppen uenige i referenceværdien for nikkelmalm, der var baseret på nikkelmalm fra Filippinerne, fordi: i) filippinsk lateritnikkelmalm har egenskaber af nikkelmalm med Ni < 1,5 % (limonit), mens indonesisk lateritnikkelmalm har egenskaber af nikkelmalm med Ni > 1,5 %, ii) den mængde af lateritnikkelmalm, der udvindes i Indonesien, er mere end dobbelt så stor som den udvundne mængde i Filippinerne, og iii) forholdet mellem omkostninger/ton udvundet nikkel i Indonesien er lavere end i Filippinerne, eftersom den gennemsnitlige tykkelse af nikkellaterit er 30 m i Indonesien, mens den i Filippinerne kun er 20 m, og nikkelinholdet i nikkellejer i Indonesien er 1,8 %, mens den i Filippinerne er 1,6 %. Endvidere hævdede både GOID og IRNC, at det indonesiske eksportforbud pressede priserne på nikkelmalm fra Filippinerne op, samtidig med at det trykkede hjemmemarkedsprisen. Det rette benchmark burde ifølge GOID være IRNC's faktiske produktionsomkostninger ved nikkelmalm, som fastsat i antidumpingun-

⁽¹¹³⁾ Appellorganets rapport, *United States — Countervailing Measures on Certain Hot-Rolled Carbon Steel Flat Products from India*, WT/DS436/AB/R, vedtaget den 19. december 2014, punkt 4.158.

dersøgelsen vedrørende importen af visse varmvalsede plader og ruller af rustfrit stål ⁽¹¹⁴⁾, eller ifølge IRNC-gruppen de faktiske produktionsomkostninger, de faktiske SA&G-omkostninger og en passende fortjeneste for de undersøgte indonesiske producenter af nikkelmalm.

- (527) Klageren svarede, at filippinsk nikkelmalm efter dennes opfattelse fortsat var det mest passende benchmark for indonesisk nikkelmalm. Klageren tilføjede, at denne støttede henvisningen til den internationale LME-pris på nikkel som det eneste eksisterende alternative benchmark, hvis Kommissionen finder, at filippinsk nikkelmalm ikke udgør et passende benchmark. Klageren mindede om, at den offentligtgjorte indonesiske HMA-pris på nikkel, som blev anvendt til at fastsætte salgsprisen på nikkelmalm på hjemmemarkedet (HPM), selv er baseret på LME. Da LME henviser til ton i tørvægt, bør den ifølge klageren justeres for vandindholdet. Klageren præciserede, at dette ville være en konservativ tilgang, fordi den ikke tager hensyn til jernindholdet i nikkelmalm.
- (528) IRNC indgav en duplik til EUROFER's svar vedrørende anvendelsen af LME som alternativt benchmark. IRNC-gruppen fremhævede først, at nikkel, som LME henviser til, og nikkelmalm er forskellige produkter. Ifølge IRNC-gruppen ville de forskellige tendenser for så vidt angår prisoplysningerne for nikkel på grundlag af LME, som var faldende, og for filippinsk nikkelmalm, som var stigende, rejse tvivl om anvendelsen af disse oplysninger, fordi der ville være forskel på efterspørgslen efter og udbuddet af nikkel og nikkelmalm. IRNC-gruppen hævdede dernæst, at den af EUROFER foreslåede formel overvurderer nikkelmalmprisen, fordi: i) hele nikkelinholdet i nikkelmalm ikke kan udvindes af nikkelmalm og forarbejdes yderligere til ren nikkel, og et udbytteforhold fra nikkelmalm til nikkel bør tages i betragtning, ii) prisen på ren nikkel afspejler alle omkostninger og udgifter, der er nødvendige for at bringe den rene nikkel på markedet (f.eks. nikkelmalmomkostninger, energiomkostninger, afskrivninger på maskiner, arbejdskraftomkostninger, transportomkostninger, SA&G-omkostninger og producenterens og forhandlernes fortjeneste osv.). IRNC-gruppen konkluderede, at formelen baseret på LME efter dens opfattelse overvurderede benchmarket, og at et passende benchmark ville være baseret på de faktiske produktionsomkostninger, de faktiske SA&G-omkostninger og en passende fortjeneste for de undersøgte indonesiske producenter af nikkelmalm.
- (529) Kommissionen behandlede omhyggeligt alle argumenter, som parterne havde fremført. Med udgangspunkt i anmodningen fra GOID og IRNC-gruppen om at anvende et indenlandsk benchmark baseret på produktionsomkostningerne, SA&G-omkostningerne og en passende fortjenstmargen for indonesiske producenter af nikkelmalm konkluderede Kommissionen, at dette ikke ville være muligt og under alle omstændigheder ikke ville være i overensstemmelse med den relevante lovgivning. På grund af nikkelmalmproducenternes manglende samarbejdsvilje rådede Kommissionen ikke i sagen over indenlandske oplysninger om produktionsomkostningerne og SA&G-omkostningerne for de indonesiske producenter af nikkelmalm, ligesom den heller ikke rådede over oplysninger om en passende fortjenstmargen i Indonesien. Det ville derfor ikke være muligt at fastsætte benchmarket som ønsket af disse parter. Kommissionen bemærkede under alle omstændigheder, at i betragtning af de omfattende indenlandske fordrejninger på det indonesiske marked for nikkelmalm, jf. afsnit 4.4.3.2.2, var den i betragtning 521 nået frem til den konklusion, at den ikke kunne finde et passende internt benchmark, og at den derfor var nødt til at anvende et eksternt benchmark. Dette alternative interne benchmark blev derfor afvist.
- (530) Kommissionen vurderede derefter omhyggeligt argumenterne vedrørende formelen, der var baseret på LME-prisen på nikkel. Kommissionen fandt indledningsvis, at LME er blandt verdens største finansielle markeder, der dækker uædle metaller. Med hensyn til prisen på nikkel bemærkede Kommissionen, at LME-prisen er baseret på faktiske transaktioner, og at dens betingelser er i overensstemmelse med de indonesiske markedsvilkår. Hvad der er endnu vigtigere, fandt Kommissionen argumentet om, at LME-nikkelprisen er udgangspunktet for den metode, som GOID selv anvendte til at fastsætte hjemmemarkedsreferenceprisen på nikkelmalm, overbevisende, da dette ville udgøre en tættere forbindelse til det indonesiske marked og den indonesiske situation. LME-nikkelpriserne udgør derfor et passende grundlag for beregningen af nikkelmalm i Indonesien. Samtidig bemærkede Kommissionen, at den formel, som klageren havde foreslået med hensyn til nikkelpriserne, skulle tilpasses for at afspejle nogle af de elementer, som IRNC-gruppen nævnte i sine modargumenter. Da der ikke forelå tilstrækkelige beviser i sagen på dette meget sene tidspunkt i undersøgelsen, var det imidlertid ikke praktisk muligt for Kommissionen at foretage ovennævnte tilpasning og dermed anvende LME-priserne som benchmark i undersøgelsen.

⁽¹¹⁴⁾ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2020/1408 af 6. oktober 2020 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af visse varmvalsede plader og ruller af rustfrit stål med oprindelse i Indonesien, Folkerepublikken Kina og Taiwan (EUT L 325 af 7.10.2020, s. 26).

- (531) I lyset af ovenstående undersøgte Kommissionen derefter parternes argumenter vedrørende det benchmark, der var baseret på Filippinerne faktiske fob-priser på nikkelmalm, der blev anvendt til beregningen af fordelene. Kommissionen bemærkede, at GOID og IRNC-gruppen ikke havde dokumenteret, hvordan de elementer, de henviste til vedrørende forskelle mellem tekniske egenskaber og produktionsmængder for indonesisk og filippinsk nikkelmalm, påvirkede disse filippinske priser, og de fremlagde heller ingen dokumentation, der havde til formål at kvantificere eventuelle justeringer som følge af disse forskelle i forhold til de filippinske priser, der blev anvendt som benchmark. Argumentet om, at det indonesiske eksportforbud kunstigt trykkede de indonesiske priser på hjemmemarkedet og også førte til højere filippinske priser, påvirkede ikke det forhold, at de filippinske priser udgjorde et passende benchmark, fordi de afspejlede de faktiske markedspriser på nikkelmalm som følge af alle sammenfaldende markedsforhold og lovgivningsmæssige valg i de forskellige lande (herunder Indonesien) og dermed ikke undergravede disse prisers faktiske markedsrepræsentativitet. Med hensyn til påstanden om et andet nikkelindhold i nikkelmalm i Filippinerne tager Kommissionens benchmark højde for en sådan forskel (Kommissionen beregnede et benchmark for hver type nikkelmalm, som blev købt af IRNC-gruppen). Hvad angår påstanden om, at produktionsomkostningerne for nikkelmalm i Indonesien er lavere end i Filippinerne, jf. betragtning 528, har de indonesiske nikkelmalmminedrifter ikke samarbejdet i forbindelse med undersøgelsen, og Kommissionen var derfor ikke i stand til at vurdere sådanne omkostninger. Kommissionen bekræftede derfor sit valg af Filippinerne som det mest passende benchmark under disse omstændigheder, også i betragtning af de betydelige mængder, der blev eksporteret fra Filippinerne, og det forhold, at de største købere af filippinsk nikkelmalm var kinesiske producenter af rustfrit stål, der anvendte den samme teknologi som IRNC-gruppen til fremstilling af den pågældende vare. GOID's og IRNC-gruppens påstande i denne henseende blev derfor afvist.
- (532) GOID hævdede også, at nikkelmalm ikke var et direkte råmateriale til fremstilling af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål. Nikkelmalm var derimod et råmateriale til nikkelrøjern og varmvalsede produkter af rustfrit stål, som igen er input til koldvalsede flade produkter af rustfrit stål i forudgående produktionsled. Ifølge GOID bør dette forhold tages i betragtning ved beregningen af fordelene.
- (533) IRNC-gruppen hævdede, at enheden IRNC solgte den købte nikkelmalm inden for IRNC-gruppen, og at der derfor ikke var opnået nogen fordel gennem dens indkøb af nikkelmalm, som skulle medtages ved beregningen af fordelene. Dette argument blev gentaget af IRNC-gruppen efter den supplerende endelige fremlæggelse af oplysninger.
- (534) Kommissionen bekræftede, at den havde taget hensyn til begge disse aspekter ved beregningen af subsidiebeløbet for IRNC-gruppen. For så vidt angår de forretningsmæssigt forbundne leverandører af input, blev den fordel, der blev konstateret i forbindelse med disse virksomheder, først tildelt efter den andel af deres omsætning, der vedrørte den eksporterende producent. Denne tildelte fordel blev derefter lagt til den eksporterende producents fordel og medtaget i subsidieberegningerne for denne producent. For så vidt angår den eksporterende producent, blev virksomhedens samlede omsætning anvendt som nævner ved beregningen af fordelene. Den detaljerede beregningsmetode blev fremlagt for IRNC-gruppen i forbindelse med fremlæggelsen af dens individuelle oplysninger, da den indeholdt fortrolige oplysninger.
- (535) Kommissionen bemærkede, at den endelige anvendelse af den nikkelmalm, der blev købt, hvad enten det var med henblik på den pågældende vare eller på salg til forretningsmæssigt forbundne virksomheder til yderligere forarbejdning, er irrelevant, da nævneren ved beregningen af subsidiesatsen er IRNC-gruppens samlede omsætning. Påstanden blev derfor afvist.
- (536) Det således beregnede fordelsbeløb udgjorde 9,64 % for IRNC-gruppen.

4.4.3.2.3. Specificitet

- (537) GOID's sæt af foranstaltninger var rettet mod at give visse industrier, navnlig den indenlandske industri for rustfrit stål, en fordel. Selv om fordrejningerne, for så vidt angår nikkelmalm, også kommer andre varer i efterfølgende produktionsled end rustfrit stål til gode (nemlig producenterne af elektriske batterier, der anvendes i køretøjer drevet af ny energi), er det kun visse industrier i Indonesien, der kan nyde godt af denne fordel, nemlig dem, der er aktive i nikkelværdikæden. GOID's foranstaltninger er således specifikke, jf. grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra a). De iboende egenskaber ved nikkelmalm begrænser den mulige anvendelse af subsidierne til visse erhvervsgræne, men dette betyder ikke, at subsidierne, for at være specifikke, skal være yderligere begrænset til en del af denne erhvervsgræn (¹¹⁵).

⁽¹¹⁵⁾ Appelorganets rapport, DS 436, afsnit 4.398.

- (538) I sine bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede GOID, at der ikke var nogen specificitet i nikkelmalmpolitikkerne, fordi de ikke kun fandt anvendelse på sektoren for rustfrit stål, men også på en række forskellige varer.
- (539) Kommissionen afviste denne påstand. GOID's nikkelmalmpolitikker fokuserede nemlig altid på nikkelmalm som råmateriale til sektoren for rustfrit stål. Det fremgik faktisk af dokumenter i undersøgelsens sagsakter, at nikkelmalm, der anvendes til fremstilling af rustfrit stål, skal have et nikkellindhold på $> 1,7\%$. Nikkelmalm med et indhold på $1,7\%$ har derimod forskellige anvendelser, f.eks. i batterier til elektriske køretøjer. Bevis herfor er, at eksportforbuddet fra og med GR 1/2017 og indtil MEMR-bekendtgørelse 11/2019 kun vedrørte nikkelmalm med et nikkellindhold på $> 1,7\%$, dvs. kun nikkelmalm, der anvendes i sektoren for rustfrit stål. Påstanden blev derfor afvist.

4.4.3.3. Konklusioner

- (540) Ved en række specifikke foranstaltninger leverer GOID gennem minevirksomhederne, der optræder som offentlige organer eller har fået overdraget/er blevet pålagt funktioner af GOID, nikkelmalm til industrien for rustfrit stål mod utilstrækkeligt vederlag. Leveringen af varer udgør en økonomisk fordel for modtageren og er specifik og således udligningsberettiget.
- (541) Der forelå ikke tilstrækkelige beviser til at fastslå, i hvilket omfang Jindal Stainless Indonesia kan drage fordel af denne ordning, da Jindal Stainless Indonesia ikke er vertikalt integreret og påbegynder sin produktionsproces ved varmvalsede produkter i oprullet stand.
- (542) Det subsidiebeløb, der blev fastsat med hensyn til leveringen af nikkelmalm mod utilstrækkeligt vederlag i undersøgelsesperioden for IRNC-gruppen, beløb sig til:

Virksomhed	Det samlede subsidiebeløb
IRNC-gruppen	9,64 %

4.5. Samarbejde mellem Indonesien og Kina og industriparken Morowali

4.5.1. Indledning og faktiske omstændigheder

- (543) I klagen blev det påstået, at GOID som led i sin plan om at udvikle industrien for rustfrit stål baserede sig på finansiell støtte fra GOC. Denne støtte var specifikt knyttet til udviklingen af Morowali-parken, der hovedsagelig drives af kinesiske virksomheder, navnlig Shanghai Decent Investment (Group), holdingselskabet for Tsingshan-gruppen. Ifølge klagen søgte og anerkendte GOID ikke kun aktivt den kinesiske finansiering, men vedtog den som sin egen, men den udøvede angiveligt også pres på GOC for at bistå kinesiske virksomheder, der tidligere smeltede nikkelmalm importeret fra Indonesien til nikkellåjerner i Kina, med at flytte deres smelteaktiviteter til Indonesien.
- (544) Den historiske og faktiske baggrund for det meget tætte samarbejde mellem Indonesien og Kina om at udvikle en fuldt integreret industri for rustfrit stål i efterfølgende produktionsled, der baserer sig på de nikkelmalmreserver, der er til rådighed i Indonesien, og på de finanser og den knowhow, som Kina har tilført, er beskrevet i afsnit 4.3. Som forklaret råder Indonesien over betydelige nikkelmalmreserver og er en af de største aktører på dette marked på verdensplan. Fra 2005 steg udvindingen af nikkelmalm betydeligt, og det samme gjorde eksporten (se tabel 1 og 2). Tabellerne viser også, at Kina gradvist blev langt det største bestemmelsessted for eksporten af nikkelmalm, eftersom den indonesiske malm var den mest velegnede til fremstilling af rustfrit stål. GOID var bekymret over, at dens nikkelmalmreserver ville blive udtømt som følge af eksporten, da den ikke havde tilstrækkelig indenlandsk kapacitet til at videreforarbejde malmen, og landet ville derfor ikke opnå tilstrækkelige fordele ved dem.
- (545) Gennem den nye lov om minedrift fra 2009 besluttede GOID at øge merværdien på hjemmemarkedet ved at fremme indenlandsk forarbejdning af mineraler, herunder nikkelmalm, hovedsagelig gennem en forpligtelse til indenlandsk forarbejdning (se betragtning 401-404). Den besluttede også at indføre eksportrestriktioner efter en overgangsperiode på fem år for at sikre, at der ville blive opbygget tilstrækkelig indenlandsk kapacitet til at absorbere produktionen af nikkelmalm, og for at sikre, at minedrifterne leverede den mod utilstrækkeligt vederlag (se det foregående afsnit).

- (546) I den forbindelse indledte GOID drøftelser med potentielt interesserede tredjelande med en indenlandsk industri for rustfrit stål. GOID forsøgte f.eks. at overbevise Japan og dets nikkelmalmforbearbejdningsindustri om at investere i Indonesien. Den japanske regering var imidlertid imod de planlagte indonesiske eksportrestriktioner, da den anså dem for uforenelige med WTO-reglerne og truede med at indbringe Indonesien for WTO ⁽¹¹⁶⁾.
- (547) GOID henvendte sig med succes til den kinesiske regering. Som følge af det bilaterale samarbejde, der blev stadfæstet ved aftalerne i 2011 og 2013, og derefter intensiveret, begyndte Kina at opføre og udvikle smelteanlæg i Indonesien. Eksporten til Kina toppede i 2013, hvor den nåede op på 58 mio. ton, mens den indenlandske kapacitet i Indonesien gradvist steg fra 7,81 mio. ton i 2014, hvor forpligtelsen til indenlandsk forarbejdning og eksportrestriktionerne trådte i kraft, til 61 mio. ton i 2019 (se tabel 3).

4.5.1.1. Retsgrundlag

- (548) De relevante bilaterale aftaler, der er blevet undertegnet i årenes løb mellem GOID og GOC, og de erklæringer, der er afgivet i fællesskab, omfatter:
- Fælles erklæring mellem Indonesien og Kina om strategisk partnerskab, undertegnet i Jakarta den 25. april 2005
 - Handlingsplan for gennemførelsen af den fælles erklæring om strategisk partnerskab mellem GOID og GOC, undertegnet i Jakarta den 21. januar 2010
 - Aftale mellem GOID og GOC om udvidelse og uddybning af det bilaterale økonomiske og handelsmæssige samarbejde, undertegnet i Jakarta den 29. april 2011
 - Fælles kommuniké fra GOID og GOC om yderligere styrkelse af det strategiske partnerskab mellem Kina og Indonesien, udsendt i Jakarta den 29. april 2011
 - Protokol om ændring af aftalememorandummet mellem Indonesiens ministerium for havanliggende og fiskeri og Kinas statslige havforvaltning om havsamarbejde, undertegnet i Jakarta den 29. april 2011
 - En fælles erklæring, hvori kinesiske virksomheder opfordres til at øge deres investeringer i Indonesien, afgivet i Beijing den 25. marts 2012
 - Det femårige program for udvikling af det økonomiske og handelsmæssige samarbejde mellem Indonesien og Kina, undertegnet i Jakarta den 2. oktober 2013
 - Aftale mellem GOID og GOC om indonesisk-kinesiske integrerede industriparke, undertegnet i Jakarta den 2. oktober 2013
 - Fælles erklæring om styrkelse af det omfattende strategiske partnerskab mellem Kina og Indonesien, afgivet i Beijing den 26. marts 2015
 - Handlingsplan for gennemførelsen af det omfattende strategiske partnerskab mellem GOID og GOC (2017-2021), undertegnet i Beijing den 14. maj 2017
 - Aftalememorandum mellem Indonesiens koordinerende ministerium for maritime anliggender og Kinas nationale udviklings- og reformkommission om fremme af samarbejdet om udvikling af regionale omfattende økonomiske korridorer, undertegnet i Bogor den 7. maj 2018, og
 - Aftalememorandum mellem Indonesiens koordinerende ministerium for maritime anliggender og Kinas nationale udviklings- og reformkommission om nedsættelse af et fælles styringsudvalg for udvikling af regionale omfattende økonomiske korridorer, undertegnet i Beijing den 23. oktober 2018.
- (549) Derudover var der visse nationale retsakter vedtaget af GOID, som gennemførte eller vedrørte ovennævnte bilaterale aftaler:
- Masterplan for Acceleration and Expansion of Indonesia Economic Development 2011-2025 (»MP3EI«) (Overordnet plan for fremskyndelse og udvidelse af Indonesiens økonomiske udvikling 2011-2025), offentliggjort i maj 2011, og
 - Decree of the Ministry of Industry of Indonesia No. 432/M-IND/Kep/7/2014 on the Cooperation Team or the Indonesia-China Integrated Industrial Estate (dekret fra Indonesiens industriministerium nr. 432/M-IND/Kep/7/2014 om samarbejdsgruppen eller det kinesisk-indonesiske integrerede industriområde) af 22. juli 2014.

⁽¹¹⁶⁾ <https://kemenperin.go.id/artikel/3594/Let-Japan-Process-Nickel-in-Indonesia:-Industri-minister>.

4.5.2. *Delvis manglende samarbejdsvilje og anvendelse af de foreliggende faktiske oplysninger i forbindelse med støtte i Morowali-parken*

4.5.2.1. Anvendelse af bestemmelserne i grundforordningens artikel 28, stk. 1, for så vidt angår GOID

- (550) Kommissionen anmodede GOID om at fremlægge visse oplysninger vedrørende den bilaterale samarbejdsramme, der er fastsat af GOID og GOC, navnlig om de betingelser, hvorunder Morowali-parken oprindeligt blev etableret, og om hvorvidt og i hvilket omfang Morowali-parken og den finansielle bistand fra GOC var en del af det bilaterale samarbejde mellem de respektive regeringer i Indonesien og Kina.
- (551) Kommissionen anmodede specifikt GOID om at fremlægge et dokument, der blev underskrevet den 3. oktober 2013 af Xiang Guanda fra Shanghai Decent Investment og Halim Mina fra Bintang Delapan-gruppen i tilstedeværelse af den kinesiske og den indonesiske præsident. GOID undlod at fremlægge dette dokument, som ifølge de oplysninger, som Kommissionen råder over, indeholder aftalen om i fællesskab at oprette IMIP og fastsætter den efterfølgende udvikling af industriparken Morowali⁽¹⁷⁾. Under krydstjekket uden kontrolbesøg af GOID bekræftede GOID endvidere eksistensen af denne aftale, men GOID påstod, at den ikke var i besiddelse af den.
- (552) Som forklaret i betragtning 573 anmodede Kommissionen GOID om at fremlægge listen over prioriterede projekter, der er blevet udvalgt til gennemførelse i henhold til bestemmelserne i Indonesien-Kina-programmet. GOID fremlagde i stedet en anden liste over projekter, dvs. listen over samarbejdsprojekter i Indonesien og Kina under den økonomiske dialog på højt plan (HLED).
- (553) Som forklaret i betragtning 639 ff. anmodede Kommissionen endvidere GOID om at fremlægge dokumentation vedrørende gennemførelsen af de aftaler, der var givet meddelelse om, og de høringsmekanismer, som var blevet indført af GOC og GOID i denne henseende. GOID svarede imidlertid, at den KIT Indonesien-gruppe, der var blevet oprettet i den forbindelse, ikke havde genereret hensigtsmæssige politikker, og nægtede at fremlægge dokumentation i denne henseende.
- (554) Kommissionen meddelte derfor GOID, at den kunne blive nødt til at gøre brug af de foreliggende faktiske oplysninger i henhold til grundforordningens artikel 28, stk. 1, når den undersøgte forekomsten og omfanget af den påståede subsidiering for så vidt angår virksomheder, der befinder sig i industriparken Morowali.
- (555) Da de ønskede oplysninger ikke blev fremlagt, fandt Kommissionen, at den ikke havde modtaget afgørende og nødvendige oplysninger af relevans for dette aspekt af undersøgelsen. Kommissionen anvendte derfor grundforordningens artikel 28 og baserede sig på de foreliggende faktiske oplysninger med hensyn til disse spørgsmål.

4.5.2.2. Anvendelse af bestemmelserne i grundforordningens artikel 28, stk. 1, for så vidt angår GOC

- (556) Som mindet om i betragtning 15 opfordrede Kommissionen i indledningsmeddelelsen GOC til at blive interesseret part og fremsendte samme dag, som indledningsmeddelelsen blev offentliggjort, denne til GOC og henlede udtrykkeligt dennes opmærksomhed på opfordringen. Ved e-mail af 19. februar 2021 bekræftede GOC, at den havde registreret sig som interesseret part.
- (557) Kommissionen sendte en anmodning om oplysninger til GOC med henblik på at indsamle oplysninger vedrørende en oversigt over den finansielle sektor i Kina, oplysninger vedrørende China Banking and Regulatory Commission og oplysninger om finansiel støtte, eksportgarantier og forsikring i forbindelse med Morowali-parken og oversøiske handels- og samarbejdszoner. GOC nægtede imidlertid at fremlægge disse oplysninger.

⁽¹⁷⁾ IMIP's årsberetning for 2017, <https://www.business.hsbc.com.cn/en-gb/belt-and-road/story-5>, www.etsingshan.com/Art/Art_38/Art_38_69.aspx, <https://www.dsppatech.com/dsppa-pa-system-applied-in-indonesia-morowali-industrial-park.html>.

- (558) Kommissionen meddelte derfor GOC, at den kunne blive nødt til at gøre brug af de foreliggende faktiske oplysninger i henhold til grundforordningens artikel 28, stk. 1, for så vidt angår den pågældende subsidieordning. Der blev ikke modtaget bemærkninger fra GOC.
- (559) Da de ønskede oplysninger ikke blev fremlagt, fandt Kommissionen, at den ikke havde modtaget afgørende og nødvendige oplysninger af relevans for dette aspekt af undersøgelsen. Kommissionen anvendte derfor grundforordningens artikel 28 og baserede sig på de foreliggende faktiske oplysninger med hensyn til disse spørgsmål.

4.5.3. Juridiske og politiske dokumenter vedrørende den bilaterale samarbejdsramme mellem GOID og GOC

- (560) Det samarbejde, som GOID har indledt med GOC om præferencebehandling med henblik på at etablere og fremme oprettelsen og udviklingen af den indonesiske industri for rustfrit stål, går tilbage til de første år af 2000-tallet. Den består af en række bilaterale dokumenter, der fastlægger de juridiske og politiske rammer, der fører til vedtagelsen af en række specifikke støttepolitikker og præferenceordninger, der udgør udligningsberettigede subsidier, som er omfattet af denne undersøgelse.
- (561) Disse dokumenter viser, at de to lande i årenes løb har etableret en samarbejdsramme på grundlag af en række bilaterale juridiske og politiske dokumenter med henblik på gradvist at øge deres samarbejde. De indeholder alle betingelserne for samarbejdet og det primære mål om at etablere og udvikle en indenlandsk industri for rustfrit stål i Indonesien gennem en række forskellige præferenceforanstaltninger og -politikker for kinesisk-indonesiske enheder, som modtager tilskyndelser og støtte fra de respektive regeringer til at gennemføre dette samarbejde.
- (562) Samarbejdet mellem GOID og GOC i mine- og metalindustrien blev indledt i 2005 med undertegnelsen af en fælles erklæring mellem Indonesien og Kina om et strategisk partnerskab, hvoraf det fremgår, at begge parter vil »styrke investerings samarbejdet ved at øge den gensidige forståelse og netværkssamarbejdet mellem investeringsmyndighederne, herunder den private sektor, og ved at skabe mere befordrende økonomiske, samfundsmæssige, politiske og juridiske rammer for investeringsstrømmen«. Allerede på det tidspunkt havde GOC anmodet GOID om at garantere udenlandske investorer interesse i at opnå fortjeneste⁽¹¹⁸⁾. Det blev endvidere anført på det tidspunkt, at GOC i de forgangne ti år med økonomisk udvikling altid havde garanteret, at alle investeringer i Kina var rentable. Dette samarbejde var i overensstemmelse med Kinas »udadvendte« politik, der startede i 1999 og favoriserede etablering i udlandet og eksport og internationalisering af kinesiske virksomheder.
- (563) I forlængelse af den fælles erklæring fra 2005 undertegnede Indonesien og Kina i januar 2010 dokumentet om en handlingsplan mellem Indonesien og Kina (»handlingsplan 2010«) for at fremme deres strategiske partnerskab. Dette dokument indeholder en plan om at fremme kinesiske investeringer i ressourcebaserede industrier i Indonesien, herunder minedrift⁽¹¹⁹⁾. I afsnit 3.2 om »Handelssamarbejde« henviser artikel 3.2.14 til »udarbejdelse og gennemførelse af femårsplanen for det økonomiske og handelsmæssige samarbejde mellem Kina og Indonesien«, som faktisk blev undertegnet kort tid efter (se nedenfor). Kapitlet om »Investerings samarbejde« indeholder bestemmelser om tilskyndelse til private aktørers deltagelse (artikel 3.4.3) og fremme af »kinesiske investeringer i ressourcebaserede industrier i Indonesien, såsom (...) minedrift og energi (...)« (artikel 3.4.8). I dokumentet henvises der også til et aftalememorandum mellem GOID og GOC om samarbejde vedrørende infrastruktur og naturressourcer, der blev undertegnet den 25. april 2005.
- (564) Undersøgelsen viste, at tre aftalememoranda og en teknisk bekendtgørelse blev undertegnet af repræsentanterne for den kinesiske og den indonesiske regering under et besøg af Kinas daværende premierminister, Wen Jiabao, i Jakarta i slutningen af april 2011. Kommissionen anmodede GOID om at fremlægge disse tre aftalememoranda og den tekniske bekendtgørelse.
- (565) GOID fremlagde tre dokumenter. Det første dokument var en protokol om ændring af aftalememorandummet mellem Indonesiens ministerium for havanliggende og fiskeri og Kinas statslige havforvaltning om havsamarbejde, der blev undertegnet den 29. april 2011.

⁽¹¹⁸⁾ <https://koran.tempoco/read/ekonomi-dan-bisnis/44119/cina-minta-indonesia-jamin-investor>.

⁽¹¹⁹⁾ <https://treaty.kemlu.go.id/apisearch/pdf?filename=CHN-2010-0093.pdf>.

- (566) Det andet dokument var en aftale mellem GOID og GOC om udvidelse og uddybning af det bilaterale økonomiske og handelsmæssige samarbejde, der blev undertegnet den 29. april 2011. I henhold til denne aftale blev »de to regeringer enige om at tilskynde virksomhederne« til at gennemføre forskellige former for økonomisk samarbejde på flere områder som f.eks. stålindustrien, industriparken og eksportforarbejdningszoner.
- (567) Det tredje dokument var et fælles kommuniké fra GOID og GOC om yderligere styrkelse af det strategiske partnerskab mellem Kina og Indonesien, der blev undertegnet den 29. april 2011. I henhold til dette kommuniké »udtrykte de to parter tilfredshed med handlingsplanen for gennemførelsen af den fælles erklæring om det strategiske partnerskab mellem GOC og GOID, der blev undertegnet den 21. januar 2010, og blev enige om at træffe konkrete foranstaltninger til at gennemføre handlingsplanen og fremme pragmatisk samarbejde på forskellige områder mellem de to lande«. Desuden »håber den kinesiske part også at styrke samarbejdet med den indonesiske part om udviklingen af det økonomiske og handelsmæssige samarbejdsområde«.
- (568) Den 25. marts 2012 enedes GOID og GOC i en fælles erklæring afgivet i Beijing efter et officielt besøg af den indonesiske præsident Yudhoyono om at udvikle en bilateral aftale om økonomisk og handelsmæssigt samarbejde mellem Indonesien og Kina i overensstemmelse med de specifikke præferencepolitikker i GOC's 12. femårsplan og GOID's MP3EI ⁽¹²⁰⁾. Desuden tilskyndede GOID kinesiske virksomheder til at deltage i styrkelsen af Indonesiens industrielle kapacitet og lovede »fortsat at skabe et gunstigt investeringsklima for udenlandske investorer, herunder kinesiske investorer«. Nærmere bestemt forventede GOID, at kinesiske virksomheder ville »investere mere i Indonesiens mineindustri« og »orienterede Kina om landets bestræbelser på at forbedre forvaltningen af dets minerressourcer«. Endelig blev begge parter enige om at »intensivere indsatsen for yderligere at konsolidere og udvide samarbejdet inden for [...] minedrift«. Denne erklæring viser, at de to parter forsøgte at gennemføre deres respektive indenlandske præferencepolitikker, navnlig med henblik på at styrke Indonesiens industrielle kapacitet i efterfølgende produktionsled ved at inddrage Kina og holde landet orienteret om udviklingen af politikken vedrørende råmaterialer.
- (569) Med hensyn til Indonesien anerkendes det i MP3EI, at industrien skal videreudvikles i Indonesien, og Sulawesi udpeges som et udviklingsområde for industrien. For at støtte udviklingen af stålindustrien planlagde GOID bl.a. lovgivningsmæssige ændringer for at lette leveringen af råmaterialer, opbygge nationale forretningspartnerskaber i forudgående og efterfølgende produktionsled, klyngeudvikling af stålindustrien i efterfølgende produktionsled og prioriteret integration af stålsmeltning og produktion af rustfrit stål ⁽¹²¹⁾. Hertil kommer, at naturressourcerne, navnlig minedrift og nikkel, også er rettet mod målet om at øge Indonesiens industrielle forarbejdning for at skabe en højere merværdi. Med hensyn til nikkel er der fokus på at styrke virksomheder i efterfølgende produktionsled i nikkelsektoren ved at fremme stærke partnerskaber mellem industrier i forudgående og efterfølgende produktionsled ⁽¹²²⁾.
- (570) Med hensyn til Kina fremhæver den 12. femårsplan for national økonomisk og social udvikling, der var gældende på tidspunktet for oprettelsen af IMIP, GOC's strategiske vision for forbedring og fremme af nøgleindustrier. Det fremgår af planen, at GOC vil udarbejde politikker, der skal støtte den tekniske forbedring af virksomheder for at forbedre konkurrenceevnen på markedet. Tidligere undersøgelser har vist, at stålindustrien havde en fremtrædende plads blandt disse nøgleindustrier ⁽¹²³⁾. Desuden udsendte GOC en særlig plan for stålindustrien, nemlig den 12. femårsplan for stålindustrien (»den 12. femårsplan for stål«), som også var gældende på tidspunktet for oprettelsen af IMIP. I den 12. femårsplan for stål fremhæves det, at stålindustrien er en vigtig basisindustri i den nationale økonomi, og det understreges, at det er vigtigt at »styrke forbindelsen mellem skatte-, finans-, handels-, jord-, energibesparelses-, miljøbeskyttelses- og sikkerhedspolitikker og andre politikker og politikken vedrørende stålindustrien«. Tidligere undersøgelser viste, at disse planer er juridisk bindende ⁽¹²⁴⁾, og afslørede GOC's

⁽¹²⁰⁾ https://tingroom.com/print_173679.html.

⁽¹²¹⁾ Master Plan for Acceleration and Expansion of Indonesia Economic Development (overordnet plan for fremskyndelse og udvidelse af Indonesiens økonomiske udvikling) 2011-2025, s. 65-68.

⁽¹²²⁾ Master Plan for Acceleration and Expansion of Indonesia Economic Development 2011-2025.

⁽¹²³⁾ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2017/969 af 8. juni 2017 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af visse varmvalsedede flade produkter af jern og ulegeret stål eller andre former for legeret stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina og om ændring af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2017/649 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse varmvalsedede flade produkter af jern og ulegeret stål eller andre former for legeret stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT L 146 af 9.6.2017, s. 17, betragtning 49 ff.).

⁽¹²⁴⁾ Ibid., betragtning 55.

dominerende rolle via statsejede virksomheder i stålsektoren ⁽¹²⁵⁾. GOC's dominerende rolle i stålsektoren og deraf følgende væsentlige markedsfordrejninger bekræftes yderligere af arbejdsdokumentet fra Kommissionens tjenestegrene om væsentlige fordrejninger i Kinas økonomi med henblik på handelsbeskyttelsesundersøgelser, hvori det hedder, at »[m]ed den høje grad af statslig indgriben i stålindustrien og en stor andel af statsejede virksomheder i sektoren er selv privatejede stålproducenter forhindret i at operere på markedsvilkår«, og det anerkendes, at der forekommer »betydeligt ejerskab, kontrol og/eller statslig indgriben med hensyn til de angiveligt privatejede stålvirksomheder« ⁽¹²⁶⁾.

- (571) Den 2. oktober 2013 undertegnede Indonesiens økonomiminister og Kinas handelsminister i Jakarta »Det femårige udviklingsprogram for økonomisk og handelsmæssigt samarbejde mellem Indonesien og Kina« (»Indonesien-Kina-programmet«). Målet med Indonesien-Kina-programmet var »at sætte skub i handelsinvesteringerne mellem de to lande og fremme gennemførelsen af fælles prioriterede projekter« ⁽¹²⁷⁾, som forventedes at være det konkrete resultat af programmet.
- (572) For så vidt angår kapitel III i Indonesien-Kina-programmet, præciserede GOID og GOC, at programmet udmøntes i de prioriterede projekter, hvis »udvælgelsesprincip bør opfylde de to landes strategiske interesser og socioøkonomiske udviklingsbehov, være i overensstemmelse med planlægning på mellemlang og lang sigt af den økonomiske udvikling i begge lande og overholde udviklingsplanerne for de involverede virksomheder«.
- (573) Kommissionen anmodede GOID om at fremlægge listen over prioriterede projekter, der er blevet udvalgt til gennemførelse i henhold til bestemmelserne i Indonesien-Kina-programmet. GOID fremlagde imidlertid en anden liste over projekter i stedet, nemlig listen over samarbejdsprojekter i Indonesien og Kina under den økonomiske dialog på højt plan (HLED). Som følge af denne afvisning af at samarbejde udledte Kommissionen på grundlag af anvendelsen af artikel 28, stk. 1, at Morowali-projektet også var opført på denne liste over prioriterede projekter under det bilaterale samarbejde. Der er tale om et vigtigt projekt, hvor de kinesiske virksomheders tilstedeværelse er betydelig.
- (574) Indonesien-Kina-programmet bekræftede også erklæringen fra 2012 om, at et af hovedformålene med samarbejdet var at gennemføre præferencepolitikker for stålsektoren i kapitel I, punkt 1.2.3, hvori det hedder, at et af de overordnede mål for det bilaterale samarbejde var »at tilskynde konkurrencedygtige og velrenommerede kinesiske virksomheder og finansielle institutioner til at deltage i udviklingen af seks økonomiske korridorer i Indonesien og det projekt, der er opført i GOI[D]'s MP3EI, og at tilskynde konkurrencedygtige og velrenommerede indonesiske virksomheder til at bidrage til udviklingen af GOC's 12. femårsplan« ⁽¹²⁸⁾.
- (575) Indonesien-Kina-programmet viser, at begge regeringer udpegede de centrale samarbejdsområder ⁽¹²⁹⁾, som bl.a. omfattede minedrift, metalindustrien og industriparker (herunder særlige økonomiske zoner). I de foranstaltninger, der specifikt vedrørte minedrift i afsnit 2.4.2, enedes GOID og GOC udtrykkeligt om »at samarbejde om efterforskning, raffinaderier og forarbejdning af mineralressourcer, herunder ...nikkel...«, »at fremskynde og fremme bilaterale kooperativer vedrørende minedrift og projekter i metalindustrien«, »at fremme udviklingen af mineralressourcer ved at oprette særlige industriparker og -områder i de seks økonomiske korridorer ...«, og »at samarbejde om udviklingen af mineralressourcer i Indonesien«.

⁽¹²⁵⁾ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2019/688 af 2. maj 2019 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse stålprodukter, der er overtrukket med organisk materiale, med oprindelse i Folkerepublikken Kina efter en udløbsundersøgelse i henhold til artikel 18, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1037 (EUT L 116 af 3.5.2019, betragtning 37 og 70).

⁽¹²⁶⁾ Arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene om »Significant distortions in the economy of the People's Republic of China for the purposes of trade defence investigations«, af 20.12.2017, SWD(2017) 483 final/2, s. 360. Mere generelt om stålsektoren i Kina, se kapitel 14 — Stålsektoren, s. 346-376 i samme dokument.

⁽¹²⁷⁾ »The Indonesia-China Five-Year Development Program for Economic and Trade Cooperation«, (kapitel I og III).

⁽¹²⁸⁾ »The Indonesia-China Five-Year Development Program for Economic and Trade Cooperation«, (kapitel I, 1.2.3).

⁽¹²⁹⁾ »The Indonesia-China Five-Year Development Program for Economic and Trade Cooperation«, (kapitel II).

- (576) I afsnit 2.7.8 i Indonesien-Kina-programmet, der omhandler metalindustrien, enedes GOID og GOC specifikt om at »tilskynde kinesiske metalproducenter til at foretage direkte investeringer i Indonesien, udnytte Indonesiens naturressourcer og foretage investeringer i form af integrerede metalindustriparker for at bidrage til at forbedre dets industrikæde i metalindustrien og øge merværdien af mineralprojekter«⁽¹³⁰⁾. Programmet bekræfter ligeledes, at kinesiske metalproducenter tilskyndes til at indgå joint ventures med indonesiske virksomheder. I afsnit 2.9 om industriparker (herunder særlige økonomiske zoner) blev GOID og GOC enige om at fremme industriparker, »tilskynde kinesiske virksomheder til at investere i indonesiske industriparker...«, »... fremme og yde politisk støtte til udvikling af industriparker«. GOID søgte og accepterede således aktivt den politiske støtte, som GOC ydede til specifikke projekter såsom Morowali-industriparken.
- (577) Den 27. marts 2015 offentliggjorde begge regeringer »den fælles erklæring om styrkelse af et omfattende strategisk partnerskab mellem Kina og Indonesien«⁽¹³¹⁾. I denne erklæring hedder det, at »... Begge parter forpligtede sig til aktivt at gennemføre femårsplanen for udvikling af Kinas og Indonesiens økonomiske og handelsmæssige samarbejde og til hurtigt at færdiggøre listen over prioriterede projekter med henblik på ...«. På samme måde var begge regeringer »af den opfattelse, at initiativet »det 21. århundredes maritime silkevej«, som præsident Xi Jinping havde foreslået, og strategien for Global Maritime Fulcrum, som blev iværksat af præsident Joko Widodo, i høj grad supplerer hinanden«. De to regeringer »lovede ligeledes at fremskynde opbygningen af integrerede kinesisk-indonesiske industriparker og etablere et mellemstatsligt koordineringsudvalg snarest muligt«. Den indonesiske part »...vil indføre præferencepolitikker for industriparker for at yde sikkerhed for og fremme flere kinesiske virksomheders adgang til parken i henhold til indonesiske love og bestemmelser med henblik på at fremskynde etableringen af industriparkerne«, og Kina forpligtede sig til »...fortsat at yde finansiel støtte til opbygning af infrastruktur i Indonesien og til store projekter gennem bilaterale og multilaterale finansielle kanaler«.
- (578) Den 7. maj 2018 undertegnede GOID og GOC aftalememorandummet »om fremme af samarbejde om udvikling af omfattende regionale økonomiske korridorer«, hvori begge parter enedes om at samarbejde om udvikling af bl.a. det nordlige Sulawesi. I dette memorandum blev begge parter enige om at »mobilisere og koordinere relevante statslige organer og kvalificerede virksomheder og institutioner med henblik på at deltage i udformningen af udviklingsplanen for disse korridorer«.
- (579) Den 23. oktober 2018 undertegnede GOID og GOC et aftalememorandum om »nedsættelse af et fælles styringsudvalg for udvikling af omfattende regionale økonomiske korridorer«. Dette memorandum fastlægger den organisatoriske struktur for samarbejdet: fælles sekretariat, fælles arbejdsgrupper, arbejdsmekanismer, styringsudvalg osv. Denne struktur viser igen, at den bilaterale samarbejdsramme gennemføres i fællesskab gennem specifikke fælles administrative organer.
- (580) Ovennævnte bilaterale aftaler og dokumenter viser, at det bilaterale samarbejde udmøntede sig i aftaler med angivelse af de to regeringers vilkår og bidrag. Nærmere oplysninger om finansieringen, forvaltningen gennem IMIP og de andre bilaterale administrative mekanismer vil blive beskrevet i de følgende afsnit. De dokumenter, der er omhandlet i dette afsnit, bekræfter imidlertid, at de to regeringer har indgået specifikke aftaler for at gennemføre deres præferencepolitik til fordel for de specifikke industrier og projekter, der er omfattet af dette samarbejde. De viser, at politikkerne til fremme af udviklingen af nikkelmalmforarbejdningsindustrien og af industrien for rustfrit stål i de efterfølgende produktionsled i Indonesien er specifikt omfattet, idet de tilskynder til kinesiske investeringer via kinesisk præferencestøtte. IRNC-gruppen blev tydeligvis begunstiget af disse politikker, der blev vedtaget inden for rammerne af det bilaterale samarbejde.
- (581) Ovennævnte aftaler og dokumenter viser rammerne for samarbejdet mellem Indonesien og Kina og udviklingen og den vedvarende udvidelse af dette samarbejde i årenes løb. Dette udvidede samarbejde gør det muligt for kinesiske investeringer og virksomheder at drage fordel af Indonesiens råmaterialer og geografiske beliggenhed. Den kinesiske part yder finansiering til investeringer i de udvalgte »korridorer« under Belt and Road-initiativet (»BRI«), mens den indonesiske part aktivt opretholder en befordrende lovgivningsmæssig, politikmæssig og politisk ramme for at

⁽¹³⁰⁾ »The Indonesia-China Five-Year Development Program for Economic and Trade Cooperation«, (kapitel II, 2.7.8).

⁽¹³¹⁾ <https://www.mfa.gov.cn/ce/cebe/eng/mhs/t1249201.htm>.

fremme gennemførelsen af projekter i specifikke dele af landets eget område. Etableringen af Morowali Park («Morowali-parken») i Sulawesi-provinsen og etableringen af den største fuldt integrerede eksporterende producent i parken fandt sted inden for disse rammer og i denne sammenhæng, som nærmere forklaret i de følgende afsnit.

4.5.4. Præferentiel finansiel støtte i forbindelse med det bilaterale samarbejde

- (582) En af grundpillerne i det bilaterale samarbejde om industrien for rustfrit stål var, at den kinesiske part ville yde præferentiel finansiel støtte til kinesiske virksomheder med henblik på at udvikle industrien for rustfrit stål i Indonesien. Dette var en af Indonesiens betingelser for at give de kinesiske virksomheder adgang til sine store reserver af nikkelmalm, der egner sig til deres produktionsproces.
- (583) Som nævnt ovenfor fremhævede den kinesiske regering allerede i 2005 i forbindelse med den fælles erklæring mellem Indonesien og Kina om strategisk partnerskab behovet for at beskytte investorernes interesser med henblik på at opnå en fortjeneste og vise, at den kinesiske regering i de foregående år altid havde sikret, at dette mål ville blive nået. Det var de år, hvor den kinesiske »udadvendte« politik blev gennemført med succes efter indførelsen heraf i 1999 for bl.a. at fremme og tilskynde til kinesiske investeringer i udlandet og eksportekspansion.
- (584) I artikel 3.1.10 i handlingsplanen fra 2010 for så vidt angår »Finansielt samarbejde« hedder det, at de to parter vil »styrke regelmæssige bilaterale konsultationer og koordinering for at fremskynde udnyttelsen og gennemførelsen af faciliteten for præferentielle lån til købere af eksportkredit, koncessionelle lån og andre finansielle udviklingsstøtteordninger«.
- (585) Det er blevet rapporteret i pressen ⁽¹³²⁾, at Industrial and Commercial Bank of China (ICBC) og Bank of China allerede i 2011 forpligtede sig til at yde et kapitallån på 8 mia. USD til kinesisk baserede virksomheder, der ønsker at investere i Indonesien.
- (586) Det vigtigste dokument, der godkender den kinesiske ydelse af præferentiel finansiering, var den skriftlige aftale mellem GOID og GOC af 29. april 2011 om udvidelse og uddybning af det bilaterale økonomiske og handelsmæssige samarbejde. I artikel VI hedder det utvetydigt, at »parterne er enige om at tilskynde deres respektive finansierings- og forsikringsinstitutioner til at prioritere finansiering og forsikringsstøtte til disse projekter [...]«.
- (587) I Indonesien-Kina-programmet for økonomisk og handelsmæssigt samarbejde af 2. oktober 2013 hedder det også udtrykkeligt i kapitel V om finansielle tjenesteydelser i punkt 5.2.1, at »kinesiske finansielle institutioner tilskyndes til at støtte finansiering af investeringer og projektopførelse, der gennemføres af kinesisk-finansierede virksomheder i Indonesien i overholdelse af nationale love og bestemmelser«.
- (588) Som det fremgår af ovenstående afsnit blev finansieringen ydet som led i det overordnede mål om bilateralt samarbejde, nemlig »at tilskynde konkurrencedygtige og velrenommerede kinesiske virksomheder og finansielle institutioner til at deltage i udviklingen af seks økonomiske korridorer i Indonesien og det projekt, der er opført i GOI[D]'s MP3EI, og at tilskynde konkurrencedygtige og velrenommerede indonesiske virksomheder til at bidrage til udviklingen af GOC's 12. femårsplan« ⁽¹³³⁾. Henvisningen til de respektive indenlandske præferencepolitikker, herunder til fordel for deres industri for rustfrit stål, knytter sig til målet om at yde præferentiel finansiering med henblik på at gennemføre den bilaterale aftale om Morowali-industripark til fordel for industrien for rustfrit stål.
- (589) På topmødet den 2. oktober 2013 mellem Indonesien og Kina med tilstedeværelse af de respektive præsidenter undertegnede de stiftende aktionærer i IMIP, PT Bintangdelapan Investama («BDI») og Shangai Decent Investment Group («SDI») (jf. betragtning 626 og 777) en investerings- og finansieringsaftale med investeringssamarbejdsfonden Kina-ASEAN (CAF) med henblik på at udvikle aktiviteter i Morowali-parken ⁽¹³⁴⁾. Kina-ASEAN-fonden (CAF) er en offshorekapitalfond, der er godkendt af Folkerepublikken Kinas statsråd og den nationale udviklings- og reformkommission. Oprettelsen af fonden sponsoreres af Export-Import Bank of China sammen med andre

⁽¹³²⁾ Bisnis, »China-based lenders back investment in Indonesia«, af 26. april 2011, <https://bisnis.tempo.co/read/331438/cina-diminta-investasi-pengolahan-hasil-tambang>.

⁽¹³³⁾ »The Indonesia-China Five-Year Development Program for Economic and Trade Cooperation«, (kapitel I, 1.2.3).

⁽¹³⁴⁾ <http://www.china-asean-fund.com/sub-fund-3-detail.php?id=1>.

kinesiske og internationale institutionelle investorer. CAF fokuserer på investeringer i infrastruktur, energi og naturressourcer i ASEAN og fungerer som pioner til fremme af »syd-syd-samarbejdet« mellem Kina og de nye vækstmarkeder og fremmer den »udadvendte« strategi for de kinesiske virksomheder.

- (590) Det blev også rapporteret, at der under den kinesiske præsidents besøg i Indonesien i oktober 2013 blev undertegnet 23 aftaler, som især vedrørte nikkel. Heraf kom hele 60 % ind i fremstillingsindustrien med en samlet investering på 32,8 mia. USD (36,1 bio. RP) ⁽¹³⁵⁾. Dette viser endvidere, at GOID direkte søgte kinesisk finansiering til nikkelindustrien.
- (591) Den fælles erklæring fra marts 2015 bekræftede GOC's tilsagn om »... fortsat at yde finansiel støtte til opbygning af infrastruktur i Indonesien og til store projekter gennem bilaterale og multilaterale finansielle kanaler«.
- (592) Desuden har formanden for IMIP, den virksomhed, der forvalter Morowali-industripark, hvor den eksporterende producent IRNC er beliggende, oplyst, at »projektet« (parken og de tilknyttede lejere) »havde let adgang til finansiering på mellemlang og lang sigt. Da projektet var i startfasen, bidrog de banker, der følger politiske retningslinjer, herunder China Development Bank, Export-Import Bank of China og statsejede kinesiske banker, herunder Bank of China, med finansiel støtte på mellemlang og lang sigt« ⁽¹³⁶⁾.
- (593) Endelig er det klart, at GOID ikke kunne have været uvidende om, at de kinesiske banker ydede en sådan præferentiell finansiering, da indonesiske embedsmænd ved flere lejligheder var til stede for at bevidne undertegnelsen af en sådan finansiering. Der blev allerede givet et eksempel herpå i betragtning 589. Et andet eksempel fandt sted om aftenen den 7. maj 2018, hvor ITSS og PT. Dexin Steel Indonesia (DSI), en anden forretningsmæssigt forbunden virksomhed beliggende i IMIP-parken, undertegnede et banklån med fast afdragsprofil på 170 mio. USD og et aftalememorandum med China Development Bank. Dette fandt sted under en middag på det indonesiske/kinesiske erhvervstopmøde med Kinas premierminister Li Keqiang og Indonesiens vicepræsident Jusuf Kalla som værter.
- (594) Disse skriftlige dokumenter, erklæringer og foranstaltninger bekræfter utvetydigt, at GOID aktivt søgte og vedtog den præferentielle finansielle støtte fra GOC og anerkendte den som sin egen. I stedet for at yde en sådan støtte direkte etablerede GOID en ramme for bilateralt samarbejde med GOC for at sikre, at GOC ydede præferentiell finansiering til kinesiske virksomheders investeringer i Indonesien som led i præferencepolitikker, for at kinesiske virksomheder kunne sikre sig den nødvendige forsyning af nikkelmalm. Som det fremgår af undersøgelsen (se afsnittet om IMIP og afsnittet om præferentiell finansiering), har IRNC været en stor modtager af denne præferentielle finansiering fra de kinesiske banker, der følger politiske retningslinjer, og statsejede banker til finansiering af bygge- og anlægs- samt driftsaktiviteter hos smelteanlæggene og deres forretningsmæssigt forbundne producenter af rustfrit stål i efterfølgende produktionsled i Morowali-industripark.

4.5.5. Morowali-industripark

- (595) Hvad specifikt angår nikkelmalmsforarbejdningsindustrien og industrien for rustfrit stål, kulminerede det tætte samarbejde mellem GOID og GOC inden for eksportlandets område med oprettelsen og driften af Morowali-industripark. GOID og GOC gav de virksomheder, der fremstiller rustfrit stål i denne industripark, gunstige vilkår, som giver dem fordele. Denne sammenlægning af ressourcer via et meget tæt samarbejde tjener et fælles formål og gavner en fælles støttemodtager, nemlig IRNC-gruppen ⁽¹³⁷⁾.
- (596) Morowali-parken er en industripark med fokus på at opbygge en fuldt integreret industri for rustfrit stål, fra udvinding af nikkelmalm til den endelige vare af rustfrit stål i efterfølgende produktionsled. Parken er beliggende i Bahodopi, Morowali-distriktet, i den centrale Sulawesi-provins.

⁽¹³⁵⁾ www.beritasatu.com/whisnu-bagus-prasetyo/ekonomi/142063/sby-presiden-tionggkok-hadiri-penandatanganan-bisnis-lebih-rp-36-t.

⁽¹³⁶⁾ <https://www.business.hsbc.com.cn/en-gb/belt-and-road/story-5>.

⁽¹³⁷⁾ Jindal Stainless Indonesia havde ikke fordel af præferentielle finansieringsordninger, da virksomheden ikke indgik i det bilaterale samarbejde mellem GOC og GOID og ikke modtog lån på præferencevilkår.

- (597) Den største samarbejdsvillige indonesiske eksporterende producent, IRNC, er beliggende i Morowali-parken. Parken dækker et areal på 2 500 ha og har 29 lejere, hvoraf mere end halvdelen er forretningsmæssigt forbundet med IMIP. Den største investor i IRNC og IMIP er den kinesiske virksomhed Tsingshan Steel Group.
- (598) De relevante bilaterale lovgivningsmæssige rammer, der er nævnt ovenfor, viser, at Indonesien og Kina blev enige om at oprette og udvikle et særligt område i Morowali-industripark for at hjælpe støtteberettigede virksomheder med at gennemføre deres samarbejde. Morowali-parken havde status som anerkendt industriområde, der bl.a. var underlagt Indonesiens nationale præferentielle regler for industriområder.
- (599) Det er værd at bemærke, at GOC har klassificeret Morowali-parken som en økonomisk og handelsmæssig samarbejdszone i Indonesien ⁽¹³⁸⁾.
- (600) Selv om samarbejdet om udvikling af IMIP første gang blev omtalt på et topmøde i 2013 mellem Kinas præsident, Xi Jinping, og Indonesiens daværende præsident, Susilo Bambang Yudhoyono, kan dets udvikling spores tilbage til 2007, hvor Bintangdelapan-gruppen påbegyndte sin minedrift i en koncession på 47 000 hektar i Morowali ⁽¹³⁹⁾. Virksomheden henvendte sig til kinesiske investorer vedrørende investeringer i nikkelbaserede mineaktiviteter, da Kina på daværende tidspunkt var det største marked for Indonesiens nikkeleksport ⁽¹⁴⁰⁾.
- (601) I 2009 dannede BDI og SDI et joint venture til udvikling af mineindustrien i området, hvilket var sammenfaldende med de strengere foranstaltninger for at bevare nikkelmalm i Indonesien, der var indeholdt i loven om minedrift fra 2009. De to parter dannede PT Sulawesi Mining Investment (SMI), der var involveret i produktion og eksport af nikkelmalm hovedsagelig til Kina. Dette partnerskab var i overensstemmelse med SDI's »udadventde« politik. Det er blevet meddelt på SDI's websted, at »SDI for aktivt at gennemføre den såkaldte »udadventde« politik etablerede et partnerskab med SMI i 2009 for at være en pioner inden for minedrift og eksport af indonesisk nikkelmalm og smeltning af ferronikkel og investerede i opbygningen af PT IMIP, som er af stor betydning for det økonomiske samarbejde mellem Kina og Indonesien og mellem Kina og ASEAN« ⁽¹⁴¹⁾.
- (602) Ifølge det fælles kommuniké om yderligere styrkelse af det strategiske partnerskab mellem Kina og Indonesien fra 29. april 2011 »håber den kinesiske part også at styrke samarbejdet med den indonesiske part om udviklingen af den økonomiske og handelsmæssige samarbejdszone«.
- (603) I maj 2011 blev det meddelt, at det indonesiske investeringskoordineringsråd (Indonesian Investment Coordinating Board — BKPM) anmodede kinesiske investorer om at investere i forarbejdning af råvarer til minedrift (herunder nikkel i det sydøstlige Sulawesi): »Investeringskoordineringsrådet (BKPM) pålægger potentielle investorer at investere i forarbejdning af mineprodukter. (...) Desuden anmodede BKPM også Kina om at investere i nikkelforarbejdning i det sydøstlige Sulawesi« ⁽¹⁴²⁾. I forbindelse med et projekt, der omfattede opførelse af et aluminiumssmelteri, blev der desuden fremhævet begrænsninger med hensyn til erhvervelse af jord. Dette viser igen GOID's indsats for at tiltrække kinesiske investeringer til Indonesien.
- (604) I GOID-GOC's femårige udviklingsprogram for økonomisk og handelsmæssigt samarbejde af 2. oktober 2013 i afsnit 2.9 om industriparker (herunder særlige økonomiske zoner (SEZ)) fastsættes følgende: »tilskynde kinesiske virksomheder til at investere i Indonesiens særlige økonomiske zoner, parken for økonomisk og teknologisk udvikling, parken for økonomisk og handelsmæssigt samarbejde, *industriparker*, teknologidemonstrationsområde og andre former for industriparker. De to parter enedes om, at regeringen skulle fremme og yde politisk støtte til udviklingen af industriparker«.
- (605) Den 2. oktober undertegnede de to regeringer også en aftale om integrerede indonesisk-kinesiske industriparker. I artikel V fastsættes de politiske støtteforanstaltninger, som landene er blevet enige om: »Folkerepublikken Kinas regering bekræfter at yde relevant støtte til og fremme opførelsen og driften af industriparker og tiltrække virksomheder hertil i overensstemmelse med begge landes gældende love, bestemmelser og politikker. Indonesiens regering vil bestræbe sig på at yde støtte til og lette foranstaltninger i overensstemmelse med landets gældende nationale love, bestemmelser og politikker. De nærmere detaljer i støttepolitikkerne fastlægges gennem bilaterale drøftelser.«

⁽¹³⁸⁾ <http://www.cccme.org.cn/cp/cooperation/zones.aspx>.

⁽¹³⁹⁾ <https://enterpriseasia.org/apea/indonesia/awards/id-2015/halim-mina/>.

⁽¹⁴⁰⁾ <https://www.thejakartapost.com/news/2017/11/15/morowali-investors-jittery-over-policy-uncertainties.html>.

⁽¹⁴¹⁾ <http://www.decent-china.com/index.php/index/about/index?cid=15>.

⁽¹⁴²⁾ <https://bisnis.tempo.co/read/331438/cina-diminta-investasi-pengolahan-hasil-tambang>.

- (606) Ud over »Indonesien-Kina-programmet« undertegnede begge regeringer samme dag, altså den 2. oktober 2013, en anden bilateral aftale, der specifikt omhandlede udviklingen af integrerede industriparke i Indonesien. I henhold til artikel 1 i denne aftale enedes GOID og GOC om at »støtte etableringen af indonesisk-kinesiske integrerede industriparke i Indonesien«, som »fortrinsvis skal etableres i Indonesiens mineralressourcerige regioner«.
- (607) I henhold til denne aftale forpligtede GOC sig til at »yde relevant støtte til og fremme opførelsen og driften af industriparke og tiltrække virksomheder hertil i overensstemmelse med begge landes gældende love, bestemmelser og politikker⁽¹⁴³⁾. Samtidig vil GOID »bestræbe sig på at yde støtte til og lette foranstaltninger i overensstemmelse med landets gældende nationale love, bestemmelser og politikker«⁽¹⁴⁴⁾.
- (608) Et vigtigt bilateralt dokument, der regulerer Morowali-parken, var aftalen mellem GOC og GOID om de integrerede indonesisk-kinesiske industriparke fra 2013 (»aftalen om integrerede industriparke«). I artikel 1 hedder det, at »formålet med denne aftale er at støtte etableringen af indonesisk-kinesiske integrerede industriparke i Indonesien«, i det følgende benævnt »industriparke«. »Industriparkerne etableres fortrinsvis i Indonesiens mineralressourcerige regioner«. I artikel 3.1 hedder det, at »samarbejdet under denne aftale skal omfatte koordination, fremme og konsultation vedrørende etablering af industriparke«. I aftalens kapitel V om »politisk støtte« fastsættes det i artikel 5.1, at: »Folkerepublikken Kinas regering bekræfter at yde relevant støtte til og fremme opførelsen og driften af industriparke og tiltrække virksomheder hertil i overensstemmelse med begge landes gældende love, bestemmelser og politikker.
- (609) På det bilaterale topmøde den 3. oktober 2013 fremlagde den kinesiske præsident Xi en plan om at anlægge det 21. århundredes maritime silkevej. Den 2. oktober 2013 undertegnede GOI og GOID det »Det femårige udviklingsprogram for økonomisk og handelsmæssigt samarbejde mellem Indonesien og Kina« og »Aftalen mellem Folkerepublikken Kinas regering og Republikken Indonesiens regering om integrerede indonesisk-kinesiske industriparke«. Disse samarbejdsaftaler skal udmøntes i udvalgte prioriterede projekter.
- (610) I den fælles erklæring om styrkelse af det strategiske partnerskab mellem Kina og Indonesien fra marts 2015 hedder det, at GOID »... vil indføre præferencepolitikker for industriparke for at yde sikkerhed for og fremme flere kinesiske virksomheders adgang til parken i henhold til indonesiske love og bestemmelser med henblik på at fremskynde etableringen af industriparkerne«.
- (611) I forlængelse af den fælles erklæring indførte GOID bekendtgørelse nr. 142/2015 om industriområder, der skulle erstatte en tidligere bekendtgørelse om industriområder fra 2009 for at bringe den i overensstemmelse med den bilaterale fælles erklæring fra 2015 og med den bilaterale aftale fra 2013 om integrerede industriparke. Denne bekendtgørelse fastsætter de vigtigste incitamenter for virksomheder, der er etableret i disse industriområder, som f. eks. IRNC-gruppen, i kapitel 8. De omfattede artikel 4, litra i), hvori det hedder, at ministerens beføjelser omfatter »fastsættelse af retningslinjer for referencesalgpris eller leje af industriblokke og/eller -bygninger inden for et industriområde baseret på forslag fra udvalget for industriområder«. Artikel 41, stk. 1, fastsatte, at »en forvaltningsvirksomhed for et industriområde og en industrivirksomhed, der er beliggende i et industriområde, indrømmes skatteincitamenter«. I artikel 45, stk. 1, hedder det, at »regeringen kan tage initiativ til udvikling af industriområder som industriel infrastruktur a) i tilfælde af, at den private sektor ikke er interesseret i eller ude af stand til at udvikle et industriområde, og/eller b) for at fremskynde spredningen og en jævn fordeling af den industrielle udvikling«. Desuden gennemførte GOID en stram inddragelse og overvågning af de virksomheder, der forvalter disse områder, via det organ, der er omhandlet i artikel 51, stk. 1: »Med henblik på at støtte udviklingen af industriområder nedsættes der et udvalg for industriområder«.
- (612) Den omfattende integration af forarbejdning i parken er i overensstemmelse med GOID's politikudviklingsmål. Nærmere bestemt overholder smelleanlæggene lovkravene i loven om minedrift fra 2009 og de dertil knyttede bestemmelser fra industriministeriet vedrørende værditilvækst til primære materialer. I henhold til denne lov og disse bestemmelser skal nikkelmalmminervirksomheder opbygge deres egen smeltekapacitet med det formål at udvikle industrier med højere værditilvækst i Indonesien (se foregående afsnit).

⁽¹⁴³⁾ Aftale mellem Folkerepublikken Kinas regering og Republikken Indonesiens regering om integrerede indonesisk-kinesiske industriparke, afsnit 5.1.

⁽¹⁴⁴⁾ Aftale mellem Folkerepublikken Kinas regering og Republikken Indonesiens regering om integrerede indonesisk-kinesiske industriparke, afsnit 5.2.

- (613) Udviklingen af Morowali-parken omfatter centrale elementer, som GOID har fastsat som en prioritet i sine udviklingsplaner. I denne henseende er Morowali-parken beliggende i det strategiske geografiske område Sulawesi, opererer i den tilskyndede stålsektor, fremmer integration i forudgående og efterfølgende produktionsled og fremmer skabelsen af merværdi i forbindelse med naturressourcer og minedrift, navnlig nikkel.
- (614) Ud fra et geografisk perspektiv ligger Morowali-parken i Sulawesi ⁽¹⁴⁵⁾-korridoren, som er en af de seks økonomiske korridorer, som Indonesiens regering har udpeget og fremmet som akser i landets økonomiske udviklingsplaner. Nikkelminedrift er udpeget som en af de sektorer, der skal understøtte områdets udvikling.
- (615) Morowali-parken har fået en særlig formel status af både de indonesiske og de kinesiske myndigheder.
- (616) Den indonesiske regering gav officielt parken status som nationalt strategisk projekt ⁽¹⁴⁶⁾ (»PSN«). Dette er relevant ud fra to synsvinkler, nemlig udvikling af prioriterede industriområder/særlige økonomiske zoner og smelteudviklingsprojekter. PSN'er udvælges i henhold til udviklingspolitikkerne i Indonesien, overvåges nøje af regeringen og kan modtage visse privilegier ⁽¹⁴⁷⁾. Desuden fik IMIP i kraft af sin status som PSN lov til at påbegynde udviklingen af industrikomplekset og påbegynde opførelsen af anlæggene, mens man stadig afventede byggetilladelsen.
- (617) Den kinesiske regering, og navnlig handelsministeriet, anerkendte formelt Morowali-parken som en udpeget oversøisk zone for økonomisk og handelsmæssigt samarbejde i 2016 ⁽¹⁴⁸⁾ og reelt allerede i 2009 ⁽¹⁴⁹⁾.
- (618) Ifølge MOFCOM's websted ⁽¹⁵⁰⁾ henviser formel anerkendelse af en oversøisk zone for økonomisk og handelsmæssigt samarbejde til en industripark med komplet infrastruktur, klare førende industrier, sunde public servicefunktioner og koncentrerede og udbredte virkninger for investeringer fra og opførelse af kinesisk ejede virksomheder, der er registreret på Kinas område. I forbindelse med opførelsen af en oversøisk zone for økonomisk og handelsmæssigt samarbejde skal en virksomhed i overensstemmelse med de relevante bestemmelser om oversøiske investeringer opfylde formaliteterne for registrering eller godkendelse af statens udenlandske investering i Kina, indhente et certifikat for udenlandske investeringer fra en virksomhed udstedt af det kompetente handelsdepartement og gennemføre de relevante registreringsprocedurer i overensstemmelse med værtslandets lovgivning og oprette en virksomhed i samarbejdszonen. Bygge- og anlægsvirksomheden erhverver jorden ved at købe eller leje grunden og afslutter alle de juridiske procedurer for erhvervelse af jord. Virksomhederne i byggeområdet skal udarbejde klare planer for opførelsen og driften af parken og de industrielle retningslinjer, færdiggøre den infrastruktur, der er nødvendig for parkens vandforsyning, elektricitet og veje, og udforme klare retningslinjer for tjenesteydelser for de virksomheder, der kommer ind i zonen, for at tiltrække virksomheder til at investere og producere i området.
- (619) Som udtrykt i en enkelt artikel, »I henhold til vejledningen fra de offentlige myndigheder inden for rammerne af »ét bælte, én vej« og i forbindelse med værtslandets strategi på højeste niveau er oversøiske samarbejdszoner blevet et middel til at gennemføre »ét bælte, en vej« og det internationale samarbejde om produktionskapacitet« ⁽¹⁵¹⁾. Denne korridor er også støtteberettiget under BRI-initiativet som et af de områder, der tilskyndes af dette instrument.
- (620) Ovennævnte rammer bekræfter, at etableringen og udviklingen af Morowali-parken fandt sted under en særlig ordning, der er fastlagt ved lovgivningen om industriområder, med det formål at fremme Indonesiens industrialisering og udvikling gennem industriparker. Denne retlige ramme omfatter forskellige fordele og specifik støtte fra de indonesiske myndigheder, f.eks. lettelse af udstedelsen af licenser, tilvejebringelse af infrastrukturer og skatteincitamenter. Dette blev bekræftet af resultaterne af undersøgelsen som beskrevet i de følgende afsnit ⁽¹⁵²⁾. Desuden søgte GOID gennem sine foranstaltninger utvetydigt GOC's præferentielle finansielle støtte til virksomheder i Morowali-parken og vedtog denne støtte som sin egen.

⁽¹⁴⁵⁾ Master Plan Acceleration and Expansion of Indonesia Economic Development 2011-2025, s. 120-140.

⁽¹⁴⁶⁾ Komitéen for fremskynding af prioritet levering af infrastruktur (KPPIP) og bekendtgørelse fra præsidenten for Republikken Indonesien nr. 3 fra 2016 om fremskynding af gennemførelsen af nationale strategiprojekter.

⁽¹⁴⁷⁾ Som anført i præsidentiel bekendtgørelse nr. 3 af 2016 om fremskynding af gennemførelsen af nationale strategiprojekter.

⁽¹⁴⁸⁾ <http://www.scio.gov.cn/ztk/wh/slxxy/31200/Document/1493265/1493265.htm>.

⁽¹⁴⁹⁾ <https://mscconference.com/wp-content/uploads/MS18-presentations/Evolving-Seascape-3-Xue-BRI.pdf> og http://www.acfic.org.cn/zjzg_327/nsjg/llb/llbgzhdzt/2019zhinan/2019zhinan_1/201910/t20191029_144336.html. Jf. også https://www.etsingshan.com/Art/Art_19/Art_19_103.aspx og <https://link.springer.com/content/pdf/10.1007/s11442-018-1526-5.pdf>.

⁽¹⁵⁰⁾ <http://fec.mofcom.gov.cn/article/jwjmhq/article02.shtml>.

⁽¹⁵¹⁾ Annual Report on Development in Africa, No.19 (2016-2017, Yellow Books of Africa, s. 13).

⁽¹⁵²⁾ »Bekendtgørelse om placering af industriområder 142/2015 vs 24/2009« og efterfølgende »Bekendtgørelse om placering af industriområder 142/2015«.

4.5.6. Fælles forvaltning gennem IMIP

- (621) Enheden, der udvikler og forvalter Morowali-parken, er en indonesisk virksomhed, PT Indonesian Morowali Industrial Park («IMIP»). Den blev oprettet og stiftet i henhold til indonesisk lovgivning i september 2013.
- (622) Selv om samarbejdet om udvikling af IMIP første gang blev omtalt på et topmøde i 2013 mellem Kinas præsident, Xi Jinping, og Indonesiens daværende præsident, Susilo Bambang Yudhoyono, kan dets udvikling spores tilbage til 2007, hvor Bintangdelapan-gruppen påbegyndte sin minedrift i en koncession på 47 000 hektar i Morowali ⁽¹⁵³⁾. Virksomheden henvendte sig til kinesiske investorer vedrørende investeringer i nikkelbaserede mineaktiviteter, da Kina på daværende tidspunkt var det største marked for Indonesiens nikkeleksport.
- (623) I 2009 oprettede BDI og SDI et joint venture til udvikling af mineindustrien i området. De to parter dannede PT Sulawesi Mining Investment (SMI), der var involveret i produktion og eksport af nikkelmalm hovedsagelig til Kina. SDI er en dattervirksomhed af Tsingshan Steel-gruppen, som er den øverste modervirksomhed for de vigtigste samarbejdsvillige eksporterende producenter, IRNC. På den anden side er BDI en dattervirksomhed af Bintang Delapan-gruppen, et konglomerat, der omfatter minevirksomheder med store nikkelmalmsforekomster i Indonesien.
- (624) De nuværende aktionærer i IMIP er SDI (49,7 %), BDI (25 %) og SMI (25,3 %). SMI blev aktionær i 2015.
- (625) På topmødet i oktober 2013 blev der undertegnet en aftale mellem SDI og BDI om oprettelsen af IMIP. Under krydstjekket uden kontrolbesøg bekræftede GOID undertegnelsen af denne aftale. GOID hævdede imidlertid, at den ikke havde et eksemplar af denne aftale. Desuden nægtede IMIP også at fremlægge denne aftale i løbet af undersøgelsen.
- (626) På samme topmøde den 2. oktober 2013 undertegnede de stiftende aktionærer, BDI og SDI også en investerings- og finansieringsaftale med Kina-ASEAN-investerings samarbejdsfonden (CAF) med henblik på at udvikle aktiviteter i Morowali-parken ⁽¹⁵⁴⁾. Kina-ASEAN-fonden (CAF) er en offshorekapitalfond, der er godkendt af Folkerepublikken Kinas statsråd og den nationale udviklings- og reformkommission. Oprettelsen af fonden sponsoreres af Export-Import Bank of China sammen med andre kinesiske og internationale institutionelle investorer. CAF fokuserer på investeringer i infrastruktur, energi og naturressourcer i ASEAN og fungerer som pioner til fremme af »syd-syd-samarbejdet« mellem Kina og de nye vækstmarkeder og fremmer den »udadvendte« strategi for de kinesiske virksomheder.
- (627) Efter oprettelsen af virksomheden IMIP udviklede Morowali-parken sig hurtigt. Efterfølgende blev der bygget infrastruktur, støttefaciliteter og produktionsfabrikker. Investeringerne i parken blev i december 2017 anslået til 6 mia. USD ⁽¹⁵⁵⁾. IMIP er aktionær i flere af de virksomheder, der er etableret i parken, bl.a. den samarbejdsvillige eksporterende producent. IMIP er forretningsmæssigt forbundet med den eksporterende producent.
- (628) Selv om Tsingshan-gruppen synes at være en privat virksomhed, følger den nøje GOC's politik og også GOID's politik i Indonesien som følge af den bilaterale samarbejdsramme. Formanden for Tsingshan Holding-gruppen har meddelt, at »enhver handling, virksomheden har foretaget, er tæt forbundet med den nationale strategi og den strukturelle omstilling af Kinas økonomi« ⁽¹⁵⁶⁾. Tsingshan Steel-gruppen ⁽¹⁵⁷⁾ har desuden meddelt, at gruppen aktivt har gennemført det kinesiske BRI-initiativ ved at fremskynde udviklingen af en international strategi og opbygge store industri-parker i Indonesien og andre lande. Endelig beskriver uafhængige kilder Tsingshan-gruppen som havende »omfattende forbindelser til provinsregeringen i Zhejiang« ⁽¹⁵⁸⁾.

⁽¹⁵³⁾ <https://enterpriseasia.org/apea/indonesia/awards/id-2015/halim-mina/>.

⁽¹⁵⁴⁾ <http://www.china-asean-fund.com/sub-fund-3-detail.php?id=1>.

⁽¹⁵⁵⁾ Tenggara strategic Briefing paper: Belt and Road Initiative: What's in it for Indonesia?, <https://tenggara.id/assets/source/Insights/BRI-Briefing-Paper-English.pdf>.

⁽¹⁵⁶⁾ http://www.chinatoday.com.cn/english/report/2016-11/29/content_731597.htm.

⁽¹⁵⁷⁾ <https://www.tssgroup.com.cn/en/tsingshan-became-a-newcomer-of-the-fortune-500/>.

⁽¹⁵⁸⁾ <https://pandapawdragonclaw.blog/2021/01/17/indonesia-morowali-industrial-park-how-industrial-policy-reshapes-chinese-investment-and-corporate-alliances/>.

- (629) IMIP giver i sine årsberetninger udtryk for, at det er et pilotområde for dette økonomiske samarbejde mellem Indonesien og Kina.
- (630) Ifølge IMIP's årsberetning for 2017 (s. 1, s. 18 og s. 80) og Eternal Tsingshan-gruppens websted: »I nærværelse af den kinesiske præsident Xi Jinping og den indonesiske præsident Susilo Bambang Yudhoyono undertegnede ejeren af den kinesiske Tsingshan-gruppe Xiang Guangda og ejeren af den indonesiske Bintang Delapan-gruppe Halim Mina den 3. oktober en samarbejdsaftale om etablering af Indonesiens Morowali-industripark (»IMIP«) og det første projekt i området.« I samme rapport hedder det, at »Indonesiens præsident Joko Widodo og alle niveauer af myndigheder på centralt niveau samt provins- og distriktsniveau lægger stor vægt på, støtter og tilskynder til opbygningen af IMIP«.
- (631) En anden forbindelse mellem IMIP og de to regeringer er, at dens aktiviteter og beføjelser skal være i overensstemmelse med de særlige regler om industriområder for at få de underliggende fordele og gennemføre den specifikke opgave, der gennemføres inden for rammerne af de bredere præferencepolitikker, som regeringerne har foreslået. IMIP opererer inden for rammerne af det bilaterale samarbejde mellem Indonesien og Kina om at gennemføre et af de aftalte strategiske projekter, nemlig at udvikle nikkelmalmforarbejdningsindustrien i Morowaliparken. Den handler derfor inden for rammerne af de vigtigste dokumenter vedrørende det bilaterale samarbejde.
- (632) Juridisk set finder den formelle forbindelse med de to regeringer og overvågningen af gennemførelsen af regeringspolitikker sted via den licensordning, der er fastsat i de indonesiske bekendtgørelser om industriområder, dvs. den gældende bekendtgørelse nr. 142 fra 2015. Artikel 1, stk. 7, henviser til erhvervslicens til industriområder (»IUKI«), en licens udstedt af regeringen til at udvikle og forvalte et industriområde. Kapitel IV i bekendtgørelse nr. 142, artikel 12 ff., fastsætter reglerne for, hvordan IUKI indhentes fra regeringen. Bekendtgørelsen indeholder også bestemmelser om oprettelse af udvalget for industriområder, som er en organisation, der er sammensat af ministeren, og som har til opgave at bistå med gennemførelsen af politikker for udvikling og forvaltning af industriområder (afsnit 1.10). Kapitel XII i bekendtgørelse nr. 142 indeholder en liste over administrative sanktioner og den relevante procedure, hvis administrationssselskaberne ikke overholder den relevante bekendtgørelse.
- (633) Endelig er der offentligt tilgængelige beviser for, at IMIP er i regelmæssig kontakt med myndighederne i GOID og GOC, som det f.eks. fremgik af det møde, der fandt sted mellem industriministeriet, den administrerende direktør i Tsingshan, den kinesiske ambassadør i Indonesien og IMIP den 3. marts 2017 for at drøfte udviklingen af Morowali-industriparken⁽¹⁵⁹⁾. Et andet eksempel er et møde, der fandt sted mellem Tsingshans administrerende direktør og Indonesiens præsident i juli 2019 for at rapportere om udviklingen i Tsingshans investeringer i parken samt om situationen for IMIP's aktiviteter til fremme af industrielle investeringer i parken⁽¹⁶⁰⁾.
- (634) Disse formelle procedurer, der viser en tæt forbindelse mellem IMIP og de to regeringer, samt den bilaterale samarbejdsramme og mere specifikt aftalen fra oktober 2013, som GOID og IMIP nægtede at fremlægge, hvorom Kommissionen baserer sine konklusioner i overensstemmelse med grundforordningens artikel 28, viser, at IMIP ikke er en privat virksomhed, der forvalter Morowaliparken i overensstemmelse med markedsprincipperne. Tværtimod er IMIP's mission at gennemføre de indonesiske og kinesiske regeringers overordnede politiske mål om at fremme etableringen og udviklingen af industrien for rustfrit stål, og navnlig IRNC, for at opnå en vellykket gennemførelse af dette prioriterede projekt, som de to regeringer er blevet enige om.
- (635) Desuden bemærker Kommissionen, at IMIP også letter køb af jord for de virksomheder, der er etableret i Morowaliparken, og fremmer alle andre incitament, der er fastsat i kapitel VIII i bekendtgørelse nr. 142 fra 2015 (se afsnit 4.8).

4.5.7. Andre bilaterale administrative mekanismer til gennemførelse af det bilaterale samarbejde

- (636) Ud over IMIP har de to regeringer oprettet en række bilaterale administrative organer, der har ansvaret for gennemførelsen og overvågningen af de forskellige aftaler, der er indgået for at bestyrke deres samarbejde siden 2005.

⁽¹⁵⁹⁾ <https://kemenperin.go.id/artikel/17208/Kunjungan-Chairman-Tsingshan-Holding-Group-Tiongkok>.

⁽¹⁶⁰⁾ https://www.etsingshan.com/Art/Art_14/Art_14_196.aspx.

- (637) Hvad specifikt angår Morowali-parken, undertegnede de to regeringer som forklaret ovenfor den 2. oktober 2013 en aftale om indonesisk-kinesiske integrerede industri-parker i Indonesien. Artikel IV fastsatte en særlig »mekanisme for samarbejde« mellem parterne: »De to udpegede myndigheder opretter samarbejdsmechanismen bestående af: a. et mellemstatsligt koordineringsudvalg for indonesisk-kinesiske integrerede industri-parker i Indonesien b. et koordineringsudvalg for lokale myndigheder og c. virksomheder til udvikling af industri-parker«.
- (638) For at gennemføre denne aftale udstedte Indonesien dekret 432/M-IND/kep/7/2014. Med dette dekret blev der oprettet en særlig gruppe for den indonesiske part, nemlig samarbejdsgruppen for det kinesisk-indonesiske integrerede industriområde («KIT Indonesia»). KIT Indonesia har beføjelser til at udstede »direktiver om gennemførelsen af aftalen mellem Indonesiens regering og Kinas regering vedrørende det indonesisk-kinesiske integrerede industriområde« og til at »rapportere om udkommet af forberedelserne til gennemførelsen af aftalen mellem Indonesiens regering og Kinas regering vedrørende det indonesisk-kinesiske integrerede industriområde«. Desuden har den politiske støttegruppe »til opgave at koordinere og forberede de politiske materialer og lettelser inden for rammerne af etableringen af et indonesisk-kinesisk integreret industriområde«.
- (639) Kommissionen anmodede GOID om at angive de fremskridt, der var gjort på dette område, samt om at fremlægge dokumentation for oprettelsen af denne samarbejdsmechanisme. GOID svarede imidlertid blot, at den gruppe, der blev oprettet ved dekret nr. 432/M-IND/KEP/7/2014, ikke havde udarbejdet relevante politikker, men fremlagde ikke yderligere dokumenter.
- (640) På grund af GOC's manglende samarbejdsvilje kunne Kommissionen ikke indhente de relevante oplysninger om gennemførelsen af dette specifikke bilaterale udvalg fra kinesisk side. Det fremgik imidlertid af den foreliggende dokumentation, at GOC havde til hensigt at nedsætte et sådant udvalg, som det fremgår af den fælles erklæring fra 2015 om styrkelse af det omfattende strategiske partnerskab mellem Folkerepublikken Kina og Republikken Indonesien, hvori det hed, at »de to parter lovede at fremskynde opførelsen af de kinesisk-indonesiske integrerede industri-parker og at nedsætte det mellemstatslige koordineringsudvalg så hurtigt som muligt« ⁽¹⁶¹⁾.
- (641) Under alle omstændigheder viste dokumentationen desuden, at Indonesien og Kina rent faktisk oprettede andre fælles administrative organer, hvor forvaltningen og gennemførelsen af Morowali-parken kunne behandles. Som eksempler kan nævnes det blandede udvalg for det bilaterale samarbejde mellem Kina og Indonesien og det fælles styringsudvalg for udvikling af regionale omfattende økonomiske korridorer mellem Kina og Indonesien, hvor BRI-samarbejdsprojekter og projekter under de omfattende økonomiske korridorer drøftes. De vedrører begge også Morowali-parken.
- (642) På grund af GOC' manglende samarbejde og GOID's delvise samarbejde om dette aspekt måtte Kommissionen derfor basere sig på de foreliggende faktiske oplysninger. På grundlag af de offentlige erklæringer om oprettelse af enheder med henblik på at tillade mellemstatslig koordinering mellem GOID og GOC, de to regeringers afvisning af at fremlægge dokumenter i denne henseende samt eksistensen af flere blandede udvalg mellem GOC og GOID konkluderede Kommissionen, at der fandtes bilaterale gennemførelsesmekanismer, som var ansvarlige for at vurdere den vellykkede udvikling og overvågning af Morowali-parken for så vidt angår projektet vedrørende forarbejdning af nikkelmalm. Gennem disse gennemførelsesmekanismer er GOID i stand til at sikre, at GOC overholder sine forpligtelser, herunder ydelse af præferentiel støtte til virksomhederne i Morowali-parken, hvilket garanterer projektets økonomiske succes.

⁽¹⁶¹⁾ Fælles erklæring om styrkelse af det omfattende strategiske partnerskab mellem Folkerepublikken Kina og Republikken Indonesien, som kan findes på:
<https://www.mfa.gov.cn/ce/ceindo/eng/zgyyn/zywx/t1249223.htm>.

4.5.8. Retlig vurdering

- (643) Det tætte samarbejde mellem GOID og GOC inden for eksportlandets område kulminerede med oprettelsen og driften af Morowali-parken. GOID og GOC har samlet deres ressourcer med henblik på at give de virksomheder, der fremstiller rustfrit stål i denne industripark, gunstige vilkår, som giver dem fordele. Denne sammenlægning af ressourcer via et meget tæt samarbejde tjener et fælles formål og gavner en fælles støttemodtager, nemlig IRNC-gruppen.
- (644) I henhold til artikel 1, stk. 1, litra a), i SCM-aftalen foreligger der kun subsidier, når der ydes et finansielt bidrag fra en regering eller et offentligt organ inden for WTO-medlemmets område.
- (645) I sit indlæg af 21. oktober 2021 henviste GOC til sin holdning i AS656-sagen ⁽¹⁶²⁾ og hævdede, at en såkaldt undersøgelse af subsidier på tværs af landene er i strid med både SCM-aftalen og EU's grundforordning. GOC henviste til artikel 1 og 2 i SCM-aftalen med den begrundelse, at finansielle bidrag til enheder uden for det subsidieydede medlems område ikke kan betragtes som subsidier i henhold til SCM-aftalen, fordi der forekommer subsidier, hvis »der er tale om et finansielt bidrag fra en regering eller et offentligt organ inden for et medlems område«, og subsidier er kun specifikke, hvis de ydes til en enhed »inden for den subsidieydede myndigheds jurisdiktion«. GOC henviste endvidere til grundforordningens artikel 2 og hævdede, at udtrykket »staten« er defineret som »en regering eller et hvilket som helst offentligt organ inden for oprindelses- eller eksportlandets område«. Den citerede endvidere grundforordningens artikel 4, stk. 2, hvoraf det fremgår, at subsidier er specifikke, når de ydes til »en virksomhed eller en erhvervsgren inden for den subsidieydede myndigheds jurisdiktion«. På dette grundlag konkluderede GOC, at denne undersøgelse ikke kunne udvides ud over Indonesiens område og jurisdiktion, og at ingen af GOC's handlinger kunne lægges til grund for at afgøre, om der ydes subsidier fra den indonesiske regerings side.
- (646) Kommissionen konstaterede, at disse bemærkninger omhandlede spørgsmålet om, hvorvidt GOC i henhold til SCM-aftalen holdes ansvarlig for tildeling af subsidier til produktionen af varer i udlandet, der eksporteres til tredjeland-medlemmer af WTO. De vedrører imidlertid ikke det særskilte spørgsmål om, hvorvidt eksportlandets regering i særlige tilfælde holdes ansvarlig i henhold til SCM-aftalen for proaktivt at have søgt, anerkendt og vedtaget sådanne subsidier til fordel for de varer, der fremstilles i landet, som sine egne.
- (647) Som konstateret i AS656-sagen ⁽¹⁶³⁾ giver udtrykket »staten« i antisubsidiegrundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), og i artikel 1, stk. 1, litra a), nr. 1), i SCM-aftalen, fortolket bl.a. i lyset af artikel 11 i ILC's bestemmelser om statsansvar for folkeretsstridige handlinger (»ILC-bestemmelserne«), mulighed for at tilskrive GOID den finansielle støtte, som GOC har ydet til indonesiske eksporterende producenter i Morowali-industriparken i Indonesien.
- (648) I henhold til artikel 11 i ILC-bestemmelserne kan en adfærd tilskrives en stat, »såfremt og i det omfang staten anerkender og vedtager den pågældende adfærd som sin egen«. Bemærkningerne til udkastet til ILC-bestemmelserne bekræfter, at udtrykket »anerkender og vedtager den pågældende adfærd som sin egen« har til formål at sondre mellem tilfælde af anerkendelse og vedtagelse og tilfælde, hvor der blot er tale om støtte eller godkendelse. I denne forstand kan en adfærd generelt ikke tilskrives en stat i henhold til artikel 11, når en stat blot anerkender den faktiske adfærd eller udtrykker sin mundtlige godkendelse heraf.

⁽¹⁶²⁾ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2020/776 af 12. juni 2020 om indførelse af endelig udligningstold på importen af visse vævede og/eller stingfæstnede stoffer af glasfiber med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Egypten og om ændring af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2020/492 om indførelse af endelig antidumpingtold på importen af visse vævede og/eller stingfæstnede stoffer af glasfiber med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Egypten (EUT L 189 af 15.6.2020, s. 1).

⁽¹⁶³⁾ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2020/776 af 12. juni 2020 om indførelse af endelig udligningstold på importen af visse vævede og/eller stingfæstnede stoffer af glasfiber med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Egypten og om ændring af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2020/492 om indførelse af endelig antidumpingtold på importen af visse vævede og/eller stingfæstnede stoffer af glasfiber med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Egypten (EUT L 189 af 15.6.2020, s. 1).

- (649) Desuden kan en stats anerkendelse og vedtagelse af en adfærd være udtrykkelig, eller den kan udledes af den pågældende stats adfærd (som f.eks. tilfælde, hvor staten i hvert fald er bekendt med og har givet sit samtykke til den pågældende adfærd). Under alle omstændigheder skal anerkendelsen og vedtagelsen, hvad enten den er udtrykt gennem ord eller adfærd, være klar og utvetydig. Derfor kræver artikel 11 i ILC-bestemmelserne en konkret undersøgelse af eksportlandets adfærd, hvoraf det fremgår, at det har anerkendt og vedtaget en adfærd fra en udenlandsk regerings side som sin egen.
- (650) I stedet for en fremlæggelse af subsidierne vil Kommissionen i denne forbindelse undersøge, om den udenlandske regerings adfærd (dvs. GOC's, når den yder lån på præferencevilkår) bør tilskrives eksportlandet (dvs. GOID), når den yder disse subsidier indirekte via den udenlandske regering, som aftalt af de to regeringer. Der skal etableres en påviselig/udtrykkelig forbindelse mellem GOID og de foranstaltninger, som GOC har truffet for at yde den aftalte præferentielle støtte til de eksporterende producenter i Indonesien. I så fald ville GOID være ansvarlig for aktivt at have søgt, anerkendt og vedtaget subsidier til fordel for de varer, der produceres i Indonesien, som sine egne.
- (651) Kommissionen var således berettiget til at kontrollere, om de midler, der var stillet til rådighed for IRNC-gruppen, kan betragtes som udigningsberettigede subsidier ydet af GOID i henhold til grundforordningens artikel 2, 3 og 4.

4.5.8.1. Finansielt bidrag fra et statsligt eller offentligt organ

- (652) I henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), foreligger der subsidier, hvis staten i oprindelses- eller eksportlandet yder et finansielt bidrag. I henhold til artikel 1, stk. 1, litra a), nr. 1), i SCM-aftalen foreligger der ligeledes subsidier, »når en regering yder et finansielt bidrag«.
- (653) GOID har leveret nikkelmalm og jord til IRNC-gruppen samt ydet denne en række andre subsidier. Disse subsidier administreres og ydes således direkte af GOID.
- (654) Siden indledningen af det bilaterale samarbejde ved den fælles erklæring mellem Indonesien og Kina i 2005 og aftalememorandummet om samarbejde om infrastruktur og naturressourcer, jf. betragtning 563 ff., har GOID imidlertid proaktivt tilskyndet GOC til at yde finansiell støtte til virksomheder i Indonesien ved specifikt at bidrage til oprettelsen og udviklingen af industrien for rustfrit stål i Indonesien gennem Morowali-parken. Dette fremgår klart af handlingsplanen mellem Indonesien og Kina fra 2010, navnlig kapitlet om »Investerings-samarbejde« (se betragtning 563). Samarbejdet blev yderligere styrket med tre dokumenter, der blev undertegnet mellem GOID og GOC i 2011 (se betragtning 548 ff.). I aftalen af 29. april 2011 (betragtning 566) blev regeringerne »enige om at tilskynde deres respektive finans- og forsikringsinstitutioner til at prioritere finansiering og forsikringsstøtte til disse projekter«, herunder i stålindustrien og industriparker (som f.eks. Morowali). GOID anmodede via sit investeringsskoordineringsråd (BKPM) udtrykkeligt Kina om at investere i nikkelforarbejdning i det sydøstlige Sulawesi, dvs. hvor Morowali-parken er beliggende (se betragtning 603).
- (655) 2013 var et vigtigt år for intensiveringen af samarbejdet. GOID og GOC undertegnede det femårige udviklingsprogram for økonomisk og handelsmæssigt samarbejde mellem Indonesien og Kina, som fastlagde centrale samarbejdsområder, herunder metalindustrien, nikkelp projekter og industriparker, og tilskyndede kinesiske virksomheder og finansielle institutioner til at deltage i udviklingen af økonomiske korridorer og specifikke prioriterede projekter (se betragtning 604 og 609). Samarbejdet blev derefter bekræftet på højeste politiske niveau med den kinesiske præsidents besøg hos den indonesiske præsident i oktober 2013.

- (656) Morowali-parken forvaltes af virksomheden IMIP, som forklaret ovenfor. Denne kinesisk-indonesiske virksomhed blev formelt etableret i 2013 og blev formelt anerkendt af GOID som et nationalt strategisk projekt i 2016 og af GOC som et oversøisk investeringsprojekt under det kinesiske BRI-initiativ. Disse formelle statslige anerkendelser indebærer, at virksomhedens handlinger er rettet mod at gennemføre statslige politikker og er underlagt særlige regler og kontroller i forbindelse med udførelsen af dens opgaver af almen interesse. Dette viser allerede, at IMIP ikke blot er en privat virksomhed, men et udtryk for de to regeringers aftale om at gennemføre deres samarbejde om at udvikle nikkelmalmforarbejdningsindustrien i Morowali-parken til fordel for IRNC-gruppen. Dette bekræftes af IMIP selv, som har erklæret, at den er et pilotprojekt for det bilaterale samarbejde.
- (657) Desuden er IMIP en enhed med tætte forbindelser til de højeste politiske niveauer i Kina og Indonesien, hvilket fremgår af anerkendelsen fra de respektive præsidenter, der var til stede ved undertegnelsen af aftalen om dens oprettelse i oktober 2013. Det er væsentligt, at både GOID og IMIP gentagne gange nægtede at fremlægge denne aftale. På grund af GOID's og IMIP's manglende samarbejde vedrørende dette aspekt udledte Kommissionen på grundlag af grundforordningens artikel 28, stk. 1, at denne aftale også indeholdt specifikke beviser for, at IMIP af de to regeringer havde fået overdraget at gennemføre nikkelmalmprojektet som et af de strategiske projekter, som regeringerne var blevet enige om. Desuden er IMIP underlagt GOID's licens- og overvågningskrav i henhold til bekendtgørelse nr. 142 af 2015 for at opfylde de forpligtelser, der følger med anerkendelsen som industriområde.
- (658) På grundlag af alle disse elementer konkluderede Kommissionen, at Morowali-parken og IMIP var udtryk for GOID's og GOC's fælles forvaltning af projektet vedrørende forarbejdning af nikkelmalm til fordel for IRNC-gruppen.
- (659) GOID og GOC har også oprettet fælles administrative organer og samarbejdsorganer med ansvar for at sikre en smidig gennemførelse af deres bilaterale samarbejde, herunder via Morowali-parken og IMIP. Blandt dem havde den bilaterale samarbejdsgruppe i henhold til aftalen mellem Kina og Indonesien om integrerede industri-parker i Indonesien deltagelse af regeringsrepræsentanter valgt af GOID (KIT Indonesia), og baseret på konklusioner i henhold til grundforordningens artikel 28, stk. 1, navnlig vedrørende den bilaterale samarbejdsramme, gjaldt dette også repræsentanter for GOC.
- (660) Den fælles indsats mellem GOID og GOC tjente flere formål.
- (661) Ud fra et indonesisk perspektiv var målet at tilskynde Kina til at tilføre investeringer, knowhow og kapital for at udvikle hele værdikæden i industrien for rustfrit stål og dermed maksimere merværdien af de store nikkelmalmreserver for landet. Indonesien var ikke i stand til at nå dette mål alene og havde derfor brug for kinesisk samarbejde og støtte. GOID udnyttede sin privilegerede stilling som følge af sine store nikkelmalmreserver, som den kinesiske industri havde hårdt brug for, til at tilskynde GOC til aktivt at engagere sig i at yde den nødvendige støtte til det specifikke projekt. Som et yderligere incitament, som konkluderes ovenfor, tilbød GOID levering af nikkelmalm mod utilstrækkeligt vederlag.
- (662) Set fra et kinesisk perspektiv havde GOC i betragtning af situationen ikke andet valg end at acceptere den indonesiske anmodning. Den kinesiske industri for rustfrit stål havde i nogen tid været afhængig af importen af indonesisk nikkelmalm, som med hensyn til kvalitet stemte perfekt overens med industriens teknologi og produktionsprocesser. Dette bekræftes af statistikkerne over eksport til Kina i tabel 1 og 2. Ændringen af GOID's politik ved at optrappe den indenlandske værdikæde gennem et forbud mod eksport af nikkelmalm udgjorde en risiko for den kinesiske produktion af rustfrit stål. Den kinesiske industri forsøgte at købe nikkelmalm fra Filippinerne, men dette forsøg mislykkedes. Kina indvilligede derfor i at indgå i den bilaterale samarbejdsramme med Indonesien.
- (663) Med den gradvise uddybning af samarbejdet baserede GOC sig på BRI-initiativet til at prioritere dette projekt og yde den tilsvarende præferentielle finansiering og anden støtte. I henhold til MOFCOM's 13. femårsplan for udvikling af udenrigshandelen er en af hovedopgaverne i »ét bælte, én vej«-initiativet at styrke handelssamarbejdet med lande under initiativet med henblik på at fremme og udvide eksporten, som det fremgår af følgende erklæring: »Stabilisere eksporten af fordelagtige varer såsom arbejdskraftintensive varer til førnævnte lande, udnytte mulighederne for at etablere infrastruktur i disse lande og fremme eksporten af omfangsrige, komplette sæt af udstyr, teknologier, standarder og tjenesteydelser. Tilpasse sig udviklingen, når det gælder omstilling og opgradering af industrier i disse

lande, og fremskynde eksporten af elektromekaniske og højteknologiske varer. ... Intensivere ekspansionen for vækstmarkeder og — efter en omfattende undersøgelse af stordriftsfordele, væksthastighed, tildelte ressourcer, risikograd og andre faktorer — udvælge en række vækstmarkeder med henblik på primær ekspansion. Udvide eksporten af avanceret teknisk udstyr og fremme eksporten af forholdsmæssigt fordelagtige industrier og varer af høj kvalitet.«

- (664) De planlagte foranstaltninger til gennemførelse af disse opgaver omfatter »oprettelse af økonomiske og teknologiske udviklingszoner og forskellige parker på statsniveau«. Morowali-parken hører til i denne kategori. Desuden vil »fokus på lande med gode ressourceforhold, stærk støttekapacitet og stort markedspotentiale under »BRI«-initiativet fortsat forbedre investeringssamarbejdsmekanismen med relevante lande, styrke koordineringen [...] og fremme eksporten af fordelagtig produktionskapacitet på en velordnet måde, forhindre kapløb og ukontrolleret konkurrence [...] tilskynde begunstigede stålvirksomheder til at etablere stålproduktionsbaser samt oversøiske forarbejdnings- og distributionscentre og fremme eksporten af avanceret udstyr, teknologi og forvaltning«⁽¹⁶⁴⁾. Aftalen med det ressourcerige Indonesien er helt i overensstemmelse med dette mål.
- (665) Desuden fremgår det af den 13. femårsplan for justering og opgradering af stålindustrien, at Kina skal »tilskynde begunstigede stålvirksomheder til at etablere stålproduktionsbaser samt oversøiske forarbejdnings- og distributionscentre og fremme eksporten af avanceret udstyr, teknologi og forvaltning«. Endnu en gang viser dette GOC's politik til fordel for industrier med høj værdværdi, såsom industrien for rustfrit stål.
- (666) Oversøiske zoner som f.eks. Morowali-parken tjener således flere strategiske mål, også for Kina. For det første kan de bidrage til at øge efterspørgslen efter maskiner og udstyr fremstillet i Kina. For det andet vil kinesiske virksomheder ved at producere i oversøiske lande og eksportere til Europa eller Nordamerika kunne undgå handelsnigninger og hindringer for eksporten fra Kina (der er allerede indført antidumpingtold på importen af varer af rustfrit stål fra Kina, og markedsandelen for importen fra Kina er nærmest ikkeeksisterende). For det tredje hjælper de Kina i bestræbelserne på at styrke den indenlandske omstrukturering og hjælpe industrierne med at rykke op i værdikæden i hjemlandet⁽¹⁶⁵⁾.
- (667) Den kinesiske investor Tsingshan-gruppen, som er den største investor i den eksporterende producent IRNC-gruppen, har udtrykkeligt bekræftet, at den aktivt har gennemført det kinesiske BRI-initiativ (se betragtning 628).
- (668) Det følger af ovenstående, at GOID bl.a. tilskyndede Kina til at yde præferentiel finansiering til producenter af rustfrit stål gennem det tætte samarbejde inden for Morowali-parken. Som forklaret ovenfor havde GOC ikke andet valg end at indgå i det bilaterale samarbejde, herunder ydelse af finansiel støtte, og den anvendte BRI-initiativet til at finansiere dette projekt, der, som det fremgår af tidligere sager⁽¹⁶⁶⁾, anvendes af GOC til at yde præferentiel finansiering til kinesiske virksomheder.
- (669) Under disse omstændigheder fandt Kommissionen, at udtrykket »staten (...) yder« i grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), ikke kun bør omfatte foranstaltninger, der direkte hidrører fra GOID, men også foranstaltninger fra GOC, der kan tilskrives GOID på grundlag af de foreliggende beviser.
- (670) Fra begyndelsen af samarbejdet så tidligt som i 2005 søgte GOID proaktivt kinesisk finansiel støtte for at fremme sin nikkeldindustri og industrien i efterfølgende produktionsled, hvilket udmøntede sig i Morowali-parken. Som nærmere beskrevet ovenfor var ydelsen af præferentiel finansiering en integrerende del af aftalen mellem Indonesien og Kina, navnlig i aftalerne fra 2011 og 2013 mellem Indonesien og Kina samt de kinesiske bestemmelser om gennemførelsen af »ét bælte, én vej«-initiativet og stålpolitikkerne. Eksempelvis hedder det i aftalen fra 2011, at »Parterne er enige om at tilskynde deres respektive finansierings- og forsikringsinstitutioner til at prioritere finansiering og forsikringsstøtte til disse projekter«. I punkt 5.2.1 i Indonesien-Kina-programmet hed det, at »kinesiske finansielle institutioner tilskyndes til at støtte finansiering af investeringer og projektopførelse, der gennemføres af kinesisk-finansierede virksomheder i Indonesien«. Samarbejdet blev derefter bekræftet i 2013 i tilstedeværelse af Indonesiens daværende præsident Susilo Bambang Yudhoyono og Kinas præsident Xi Jinping. Det femårige udviklingsprogram for økonomisk og handelsmæssigt samarbejde mellem Indonesien og Kina fra 2013 viser også utvetydigt, at GOID også anerkendte og godkendte den kinesiske præferentielle støtte til industriparker som Morowali-parken.

⁽¹⁶⁴⁾ Afsnit IV — 8 i den 13. femårsplan for justering og opgradering af stålindustrien.

⁽¹⁶⁵⁾ D. Brautigam & Xiaoyang Tang; Going Global in Groups: Structural transformation and China's Special Economic Zones overseas, World Development Vol. 63, 2014, s. 78–91.

⁽¹⁶⁶⁾ GFF-antisubsidieundersøgelsen og sagen om dæk (afsnit 4.3.3 og 3.7).

- (671) Kendetegnene ved det kinesiske BRI-initiativ er offentlig viden. I artikel 30-36 i statsrådets vejledende udtalelser om Promotion of International Production Capacity and Equipment Manufacturing Cooperation (fremme af international produktionskapacitet og om samarbejde vedrørende produktion af udstyr) af 13. maj 2015 opregnes alle de former for politisk støtte, som virksomheder, der opererer i udlandet, kan modtage. Disse omfatter finanspolitik og politikker for skattebegunstigelse, lån på lempelige vilkår, finansiel støtte gennem syndikerede lån, eksportkreditter, projektf finansiering, egenkapitalinvestering og endelig eksportkreditforsikring. I artikel 31 henvises der til »lån på lempelige vilkår«, som skal »støtte virksomheders deltagelse i eksporten af omfangsrige, komplette sæt af udstyr, indgåelse af projektkontrakter og store investeringsprojekter«. I praksis har denne politik ført til talrige eksempler på præferentielle finansieringsordninger fra bankernes side eller den specifikt etablerede »Silk Road Fund« i henhold til artikel 35 i de vejledende udtalelser, hvilket for nylig blev fastslået af Kommissionen i en anden sag ⁽¹⁶⁷⁾.
- (672) Da Indonesiens præsidenter uden tvivl var klar over, at det kinesiske BRI-initiativ indebærer omfattende statslig finansiering gennem præferentiel finansiering og andre finansielle instrumenter (se betragtning 577 og 589), var der en klar anerkendelse og vedtagelse på højeste politiske niveau af en sådan præferentiel finansiering fra GOC gennem den fælles oprettelse af Morowali-parken.
- (673) Det forhold, at Indonesien proaktivt søgte præferentiel finansiering fra Kina som et af hovedpunkterne i deres bilaterale samarbejde, bekræfter, at den præferentielle støtte, som GOC har ydet, bør tilskrives GOID. Dette underbygger konklusionen om, at Indonesien anerkendte og vedtog kinesisk præferentiel finansiering som sin egen. Dette er bl.a. baseret på artikel VI i den bilaterale aftale fra 2011 og artikel 5.2.1 i Indonesien-Kina-programmet. Den indonesiske regering var også enig i, at Kina ville udpege Morowali-parken og IMIP som et »oversøisk investeringsområde« i henhold til landets lovgivning med henblik på BRI-initiativet, og gengældte dette med den formelle indenlandske anerkendelse af dette projekt som et nationalt strategisk projekt i henhold til indonesisk lovgivning. Eftersom »oversøiske investeringsområder« er et instrument i BRI-initiativet, og da dette initiativ anvender præferentiel finansiering som et redskab, medførte denne udpegning af Morowali-parken og IMIP, at IRNC-gruppen blev berettiget til at anmode om præferencelån fra kinesiske banker, der følger politiske retningslinjer, og præferentielle eksportforsikringsbetingelser. Som allerede konstateret i en række tidligere undersøgelser ⁽¹⁶⁸⁾ forvaltes den kinesiske præferentielle finansieringsordning ikke af klart definerede finansieringsprogrammer med strenge kriterier for støtteberettigelse, men snarere ved på højeste niveau at udpege en række tilskyndede industrier ⁽¹⁶⁹⁾. Den officielle udpegelse af Morowali-parken og IMIP i Indonesien som oversøisk investeringsområde for kinesiske virksomheder i forlængelse af en fælles aftale mellem de to regeringer for at støtte finansiering passer perfekt ind i det sædvanlige kinesiske mønster med at aktivere præferentiel finansiering gennem sine banker, der følger politiske retningslinjer. Dette viser Indonesiens og Kinas fælles forståelse af, at GOC ikke skulle yde finansiering til markedspriser, men proaktivt yder statslige incitamenter, også i betragtning af det enorme investeringsbeløb, der kræves, og de dermed forbundne risici for, at projektet slår fejl. Dette viser endnu en gang de fordele eller præferencer, der er indrømmet dem.
- (674) De kinesiske præferenceforanstaltninger til fordel for de kinesiske enheder, der er etableret i Indonesien, blev således klart og utvetydigt »identificeret«, og Indonesien »anerkendte og vedtog dem som sine egne«.
- (675) Desuden var GOID tæt involveret i IMIP's aktiviteter som det redskab, der blev valgt til at forvalte Morowali-parken, via tilladelser til at etablere sig i området omkring parken og lettelsen i forbindelse med køb af jorden (se nedenfor). Hvad angår statslig indgriben er også licenssystemet via IUKI og de overvågningsaktiviteter, der er foreskrevet i bekendtgørelse nr. 142 fra 2015 gennem udvalget for industriområder, vigtige redskaber. De giver GOID muligheder for nøje at kontrollere og overvåge aktiviteterne i virksomheder, der forvalter industriområder, som f. eks. IMIP. Desuden var indonesiske embedsmænd til stadsighed til stede i den bilaterale gennemførelsesmekanisme, der blev indført i 2014 i henhold til den bilaterale aftale om integrerede industriparke (betragtning 605). GOID var også ansvarlig for at give IMIP den formelle status som støtteberettiget industriområde i dens egenskab af administrator for Morowali-parken, idet GOID udstedte den midlertidige licens til at drive virksomhed med denne status og efterfølgende skulle kontrollere, at alle kravene i de relevante love og politikker var opfyldt med henblik på at udstede den permanente licens.

⁽¹⁶⁷⁾ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2018/1690 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af visse dæk fra Kina (EUT L 283 af 12.11.2018, s. 1, betragtning 409-412).

⁽¹⁶⁸⁾ F.eks. Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2017/96 af 8. juni 2017 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af visse varmvalsede flade produkter af jern og ulegeret stål eller andre former for legeret stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina og om ændring af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2017/649 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse varmvalsede flade produkter af jern og ulegeret stål eller andre former for legeret stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT L 146 af 9.6.2017, s. 17).

⁽¹⁶⁹⁾ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2018/1690 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af visse dæk fra Kina (EUT L 283 af 12.11.2018, s. 1, betragtning 377).

- (676) Hvad mere specifikt angår præferentiel finansiering har GOID desuden indført en overvågningsproces for at kunne kontrollere eventuelle finansstrømme fra udenlandske investorer og udenlandsk kapital, herunder behovet for at kanalisere udenlandske midler via lokale indonesiske filialer. I forbindelse med de specifikke lån og den finansielle støtte, der blev ydet til virksomhederne i IRNC-gruppen, blev midlerne desuden stillet til rådighed af statsejede kinesiske forretningsbanker eller banker, der følger politiske retningslinjer, men låneaftaler indgået af virksomheder beliggende i Indonesien omfattede også såkaldte »korrespondentbanker«. De bestod af lokale indonesiske filialer af de kinesiske banker, hvis rolle var at fungere som formidlere med hensyn til at kanalisere midler fra Kina til modtagervirksomhederne i Indonesien. GOID kunne således overvåge den aftalte finansielle støtte korrekt.
- (677) Gennem alle disse mekanismer viste Indonesien også sin fulde tilslutning til og nøje kontrol med den kinesiske præferentielle finansiering til fordel for producenten af rustfrit stål i Morowali-parken.
- (678) Det fremgår af de foreliggende beviser, og til trods for GOID's og GOC's manglende samarbejde i forbindelse med denne del af undersøgelsen, at den præferentielle finansiering fra de kinesiske offentlige organer til IRNC-gruppen kan tilskrives GOID som regering i oprindelses- eller eksportlandet i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a). Det fremgik af beviserne, at GOID proaktivt søgte og dermed godkendte den præferentielle finansielle støtte fra Kina til producenten af rustfrit stål i Morowali-parken i tråd med de aftalte tilsagn om at udvikle og støtte udviklingen af industrien for rustfrit stål i Indonesien.
- (679) I denne forbindelse bemærkede Kommissionen endvidere, at muligheden for, at regeringerne kan yde et indirekte finansielt bidrag gennem private organer, hverken er eksogen i forhold til grundforordningen eller SCM-aftalen ⁽¹⁷⁰⁾. I tilfælde, hvor regeringer overdrager eller pålægger private organer en bestemt adfærd, er det afgørende, at der er »en påviselig forbindelse« mellem regeringens lov og det private organs adfærd ⁽¹⁷¹⁾. Tilsvarende er der i dette tilfælde en klar og tydelig forbindelse mellem de positive foranstaltninger, der er truffet af Kina med henblik på at yde den aftalte finansielle støtte til IRNC-gruppen, og GOID.
- (680) Kommissionen fandt derfor, at den præferentielle finansiering, som GOC ydede til de eksporterende producenter af koldvalsedede flade produkter af rustfrit stål i Morowali-parken, udgør et finansielt bidrag ydet af GOID, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. i) ⁽¹⁷²⁾.

4.5.8.2. Fordel

- (681) Kommissionen undersøgte derefter, om disse finansielle bidrag, der kunne tilskrives GOID, medførte en fordel for IRNC-gruppen i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 2. Den mindede om, at IRNC-gruppens virksomheder opererede i Indonesien og var omfattet af indonesisk lovgivning. Det var derfor i princippet hensigtsmæssigt at undersøge, om disse modtagere af finansiering havde fået bedre vilkår, end de ville have fået på det indonesiske finansmarked. Som nævnt i betragtning 732 og 733 efterprøvede Kommissionen dette punkt og fandt det godtgjort, at dette var tilfældet.
- (682) Kommissionen tog imidlertid også hensyn til de særlige omstændigheder i denne sag. Det skal erindres, at de eksporterende producenter er forretningsmæssigt forbundet med kinesiske modervirksomheder. Kinesiske offentlige organer ydede præferentiel finansiering efter forhandling og undertegnelse af de relevante dokumenter i Kina, og modtagerne modtog dem direkte eller indirekte gennem deres modervirksomhed i Kina (koncerninterne lån). Det fremgik af låneaftalerne, at midlerne ville blive anvendt til projekterne i Indonesien. Gennem oprettelsen af den bilaterale samarbejdsramme, der blev udløst af GOID's foranstaltninger for at tilskynde til en flytning af den kinesiske smeltekapacitet til Indonesien, søgte og godkendte GOID, at disse enheder modtog præferentiel støtte, herunder billige lån i overensstemmelse med kinesisk lovgivning, dvs. på kinesiske vilkår. De kinesiske offentlige organer ydede en sådan finansiering i overensstemmelse med de præferentielle finansieringspolitikker, der blev gennemført i Kina.

⁽¹⁷⁰⁾ Jf. grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. iv), og SCM-aftalens artikel 1, stk. 1, litra a), punkt. 1), nr. iv).

⁽¹⁷¹⁾ Appelorganets rapport, US — DRAMS (WT/DS296/AB/R), afsnit 112.

⁽¹⁷²⁾ I øvrigt kan de faktiske omstændigheder også anskues på grundlag af artikel 16 i ILC-bestemmelserne. Det tætte samarbejde mellem GOID og GOC førte ikke kun til anerkendelse og vedtagelse af kinesiske handlinger fra GOID's side, men ville også kunne anvendes til at omgå EU's faktiske og potentielle told på kinesisk eksport af den pågældende vare fremstillet i Indonesien.

- (683) Kommissionen konkluderede derfor, at GOID's vedtagelse og anerkendelse af de finansielle bidrag fra de kinesiske offentlige organer til IRNC-gruppen også omfattede aspekter i forbindelse med præference/fordele ved disse bidrag. Den fastsatte derfor de kinesiske markedssatser for den præferentielle finansiering og beregnede fordelene i overensstemmelse hermed. Disse oplysninger uddybes nærmere i afsnit 4.6. Kommissionen bemærkede, at denne rimelige tilgang resulterede i lavere tilskudsbeløb end dem, der følger af anvendelsen af en hypotetisk indonesisk referencesats.

4.5.8.3. Specificitet

- (684) For så vidt angår det tredje punkt om specificitet, undersøgte Kommissionen, om disse subsidier var specifikke, jf. grundforordningens artikel 4, stk. 2-4.
- (685) GOID var gennem anerkendelse og vedtagelse den subsidieydende myndighed for så vidt angår den præferentielle finansiering. Navnlig anerkendte og vedtog GOID GOC's udpegelse af Morowali-parken og IMIP som et oversøisk investeringsområde og godkendte den fulde gennemførelse af den bilaterale aftale og andre tilknyttede bilaterale dokumenter, bl.a. gennem GOC's ydelse af præferentiel finansiering.
- (686) Disse subsidier var begrænset til virksomheder, der opererer i Morowali-parken. Kommissionen konkluderede derfor, at der var tale om regionale subsidier, jf. grundforordningens artikel 4, stk. 3, som henhører under den subsidieydende myndigheds jurisdiktion, jf. grundforordningens artikel 4 stk. 2-4.

4.5.9. Bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger

- (687) Klageren, GOID, GOC og IRNC-gruppen fremsatte bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger vedrørende samarbejdet mellem GOID og GOC.

4.5.9.1. Bemærkninger vedrørende finansielle bidrag

- (688) GOID, GOC og IRNC-gruppen hævdede, at denne undersøgelse, for så vidt som den omhandler subsidier til produktion af den pågældende vare, der ydes af et andet land end eksportlandet, er i strid med både SCM-aftalen og grundforordningen. De mente, at antisubsidieundersøgelsen ikke kunne udvides ud over Indonesiens område og jurisdiktion.
- (689) GOC mindede endvidere om, at den allerede havde givet udtryk for sin holdning i GFF-antisubsidieundersøgelsen. I den foreliggende sag forstod GOC betragtning 646 som en bekræftelse af, at Kommissionen deler GOC's synspunkt om, at SCM-aftalen ikke omfatter forholdet mellem en regering og producenter beliggende i udlandet.
- (690) På denne baggrund hævdede GOC og IRNC-gruppen, at i henhold til artikel 1 og 2 i SCM-aftalen betragtes finansielle bidrag til enheder uden for det tildelende lands område ikke som subsidier i henhold til SCM-aftalen. Nærmere bestemt anførte GOID, at artikel 1, stk. 1, litra a), nr. 1, nr. i)-iv), i SCM-aftalen også nævner »en regering/staten« i hvert af de afsnit, der henviser til den samme enhed i indledningen, og at disse henvisninger ikke kan fortolkes således, at en regering uden for det land, der yder det finansielle bidrag, ville være omfattet.
- (691) GOID tilføjede, at WTO's retspraksis fortolkede artikel 1, stk. 1, litra a), nr. 1), i SCM-aftalen som en »udtømmende lukket liste«⁽¹⁷³⁾, der »definerer og identificerer statslig adfærd, der udgør et finansielt bidrag i SCM-aftalens forstand«⁽¹⁷⁴⁾ og »netop fra begyndelsen af parterne var tiltænkt til at skulle sikre, at ikke alle statslige foranstaltninger, der medfører fordele, kunne betragtes som subsidier«⁽¹⁷⁵⁾. Med hensyn til fortolkningen af artikel 1, stk. 1, litra a), nr. 1), i SCM-aftalen ved artikel 11 i ILC-bestemmelserne, som der henvises til i betragtning

⁽¹⁷³⁾ Panelrapporten i *United States — Measures Affecting Trade in Large Civil Aircraft (Second Complaint)*, WT/DS353/R, vedtaget den 23. marts 2012, som ændret ved appelorganets rapport WT/DS353/AB/R, DSR 2012:II, s. 649, afsnit 7.955.

⁽¹⁷⁴⁾ Appelorganets rapport i sagen *United States — Measures Affecting Trade in Large Civil Aircraft (Second Complaint)*, WT/DS353/R, vedtaget den 23. marts 2012, DSR 2012:I, s. 7, afsnit 614.

⁽¹⁷⁵⁾ Panelrapporten, *US — Export Restraints*, citat afsnit 8.65 og 8.73.

647-650, mindede GOID om WTO's retspraksis vedrørende fortolkningen af WTO-aftalerne ⁽¹⁷⁶⁾. Dernæst hævdede den, at Kommissionen ved at fortolke »staten (...) yder« i SCM-aftalens artikel 1, stk. 1, litra a), nr. 1), således, at den omfatter en eventuel mulighed for at tilskrive subsidier til andre regeringer, har tilføjet ord, der ikke er indeholdt i SCM-aftalen.

- (692) GOID, GOC og IRNC-gruppen fremførte endvidere, at eftersom udtrykket »staten« i grundforordningens artikel 2 er defineret som »en regering eller et hvilket som helst offentligt organ inden for oprindelses- eller eksportlandets område«, kunne GOC's påståede subsidier ikke være omfattet af denne undersøgelse. Ifølge GOC og IRNC-gruppen styrker grundforordningens artikel 4, stk. 2, dette synspunkt gennem en henvisning til »den subsidieydende myndigheds jurisdiktion«.
- (693) Kommissionen var uenig i samtlige ovenstående påstande. Kommissionen bemærkede, at GOID's, GOC's og IRNC's argumenter for det meste overlappede hinanden, og at der i forbindelse med nogle spørgsmål blev fremført særskilte argumenter. Kommissionen analyserede de overlappende punkter samlet og behandlede de resterende argumenter fra hver enkelt part enkeltvis.
- (694) Indledningsvis henviste Kommissionen til argumenterne i sag AS 656, navnlig i betragtning 685 ff. og i betragtning 709 ff., som allerede ville være tilstrækkelige til at afvise disse parter påstande. Ikke desto mindre gav Kommissionen følgende præciseringer til støtte for sin holdning.
- (695) Med hensyn til fortolkningen af WTO-bestemmelserne og bestemmelserne i grundforordningen bemærkede Kommissionen, at parterne ikke henviste til den relevante WTO-retspraksis. WTO's appelorgan (»AB«) fastslog i sagen om US-Gasoline ⁽¹⁷⁷⁾, at WTO's lovgivning ikke kan læses i klinisk isolation fra den almindelige folkeret. De almindelige folkeretlige principper udgør således en del af WTO's retsorden, som ikke er en selvstændig ordning ⁽¹⁷⁸⁾. I overensstemmelse med artikel 3, stk. 2, i DSU og artikel 31, stk. 3, litra c), i Wienerkonventionen om traktatretten (Wienerkonventionen) skal der ved vurderingen af en traktat tages hensyn til »[e]nhver relevant folkeretlig retsregel, som finder anvendelse i forholdet mellem deltagerne«. Disse »regler« omfatter den folkeretlige sædvaneret ⁽¹⁷⁹⁾, som pr. definition er bindende for alle WTO-medlemmer, herunder Indonesien, Kina og Den Europæiske Union. ILC's bestemmelser er en integrerende og vigtig del af den folkeretlige sædvaneret i overensstemmelse med mandatet for FN's Generalforsamling i henhold til artikel 13, stk. 1, litra a), i FN-pagten. Reglerne i ICL's bestemmelser er også »relevante« i henhold til artikel 31, stk. 3, litra c), i Wienerkonventionen, fordi de indeholder retningslinjer for fortolkningen af begrebet tilskrivning, dvs. når visse handlinger eller undladelser kan tilskrives en stat, selv når disse handlinger eller undladelser ikke stammer direkte fra den pågældende stat. I denne forbindelse bliver begrebet tilskrivning relevant ved fortolkningen af udtrykket »staten (...) yder« i indledningen til artikel 1, stk. 1, litra a), nr. 1), i SCM-aftalen og mere specifikt med henblik på at fastslå en korrekt tilskrivning af en adfærd i en situation med samarbejde mellem to stater med hensyn til subsidier, sådan som det er tilfældet i den foreliggende sag ⁽¹⁸⁰⁾. ILC's bestemmelser kan derfor anvendes til at fortolke begrebet »staten (...) yder« i indledningen til artikel 1, stk. 1, litra a), nr. 1), i SCM-aftalen med henblik på at tilskrive GOID adfærden (ydelse af subsidier), selv i tilfælde, hvor det finansielle bidrag ikke er ydet direkte af GOID.
- (696) For så vidt angår påstandene vedrørende grundforordningens artikel 2, litra b), fastsætter denne artikel følgende: »»staten«: en regering eller et hvilket som helst offentligt organ inden for oprindelses- eller eksportlandets område«. Kommissionen var enig i fortolkningen af, at denne bestemmelse omfatter foranstaltninger gennemført af den stat, fra hvis område de subsidierede varer eksporteres til Den Europæiske Union. Dette er netop tilfældet i den foreliggende sag. Den pågældende vare fremstilles i Indonesien og eksporteres fra Indonesien til Den Europæiske Union. Grundforordningens artikel 2, litra b), vedrører imidlertid ikke det særskilte spørgsmål om, hvilke foranstaltninger regeringen kan tillade på sit område og anerkende som sine egne. På samme måde som »offentligt organ« er begrebet »staten« åbent for fortolkning under hensyntagen til den sammenhæng, hvori det indgår, dets

⁽¹⁷⁶⁾ Appelorganets rapport i sagen *United States — Continued Existence and Application of Zeroing Methodology*, WT/DS350/AB/R, vedtaget den 19. februar 2009, DSR 2009:III, s. 1291, afsnit 268, og appelorganets rapport i sagen *India — Patent Protection for Pharmaceutical and Agricultural Chemical Products*, WT/DS50/AB/R, vedtaget den 16. januar 1998, DSR 1998:I, s. 9, afsnit 45.

⁽¹⁷⁷⁾ WT/DS2/AB/R — *US — Reformulated Gasoline*, Appelorganets rapport vedtaget den 20. maj 1996, s. 17.

⁽¹⁷⁸⁾ Se nærmere forklaring i J. Pauwelyn, *The Role of Public International Law in the WTO — How far can we go?*, *American Journal of International Law* (2001), s. 535 ff.; Graham Cook, *Digest of WTO Jurisprudence on Public International Law Concepts and Principles* (CUP 2015).

⁽¹⁷⁹⁾ WT/DS379 — *United States — Definitive Anti-Dumping and Countervailing Duties on Certain Products from China*, appelorganets rapport vedtaget den 11. marts 2011, afsnit 308; M.E. Villiger, »Commentary on the 1969 Vienna Convention on the Law of Treaties« (Martinus Nijhoff, 2009), s. 433.

⁽¹⁸⁰⁾ WT/DS379/AB/R, afsnit 304-322.

genstand og formål. De foranstaltninger, der kan tilskrives staten i oprindelses- eller eksportlandet, er muligvis ikke blot foranstaltninger, der er direkte affødt af denne stat, men også foranstaltninger, der kan tilskrives denne stat. Dette bekræftes yderligere af grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), hvori det hedder, at staten »yder« et finansielt bidrag. Af samme grund er de andre argumenter, der henviser til bestemmelser i SCM-aftalen, navnlig artikel 1, stk. 1, litra a), nr. 1), formålsløse.

- (697) På grundlag af fortolkningen af grundforordningens artikel 2, litra b), artikel 3, stk.1, litra a), og artikel 4, stk. 2, i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i WTO's SCM-aftale og ILC's bestemmelser konkluderede Kommissionen derfor, at den var berettiget til at udligne subsidierne fra GOID, som ikke blot anerkendte og accepterede de underliggende udligningsberettigede finansielle bidrag fra GOC som sine egne, men endda proaktivt søgte dem. Kommissionen afviste derfor disse påstande.
- (698) Med hensyn til betragtning 646 hævdede IRNC-gruppen, at Kommissionen ved at ændre emnet til tilskrivning omgik forudsætningerne for at træffe udligningsforanstaltninger. Ifølge IRNC-gruppen konkluderede Kommissionen, at GOID var den subsidieydende myndighed uden en egentlig forklaring og analyse, gennem tilskrivning udelukkende på grundlag af artikel 11 i ILC's bestemmelser, selv om der ikke blev henvist hertil. IRNC-gruppen hævdede, at Kommissionen, for at kunne tilskrive GOID den finansielle støtte fra GOC i henhold til artikel 11 i ILC's bestemmelser, for det første var nødt til at bevise, at den påståede finansielle støtte fra GOC var en »folkeretsstridig handling«, ellers ville hele grundlaget for Kommissionens argument bortfalde. Da WTO mener, at udviklingslandene har ret til at gøre fuld brug af deres egne ressourcer med henblik på økonomisk udvikling, kan det bilaterale samarbejde mellem to udviklingslande ikke falde ind under definitionen af »folkeretsstridige handlinger«. IRNC-gruppen tilføjede, at selv om Kommissionen på en eller anden måde fastslog, at der var tale om tilskrivning, er der stadig et betydeligt hul i logikken fra »GOID er ansvarlig« til »GOID er den subsidieydende myndighed«.
- (699) Kommissionen forklarede udførligt via sin krydshenvisning til argumenterne og det retlige ræsonnement i sag AS656 kombineret med de yderligere forklaringer i betragtning 647-651, hvordan artikel 11 i ILC's bestemmelser fandt anvendelse i denne undersøgelse. Desuden indeholder afsnit 4.5.8.1 en detaljeret beskrivelse af alle de retlige argumenter og underliggende beviser til støtte for at tilskrive det finansielle bidrag og de relevante subsidier til GOID. Kommissionen mindede om, at i henhold til artikel 11 i ILC's bestemmelser kan en adfærd tilskrives en stat, »såfremt og i det omfang staten anerkender og vedtager den pågældende adfærd som sin egen«. Bemærkningerne til udkastet til ILC's bestemmelser bekræfter, at udtrykket »anerkender og vedtager den pågældende adfærd som sin egen« har til formål at sondre mellem tilfælde af anerkendelse og vedtagelse og tilfælde, hvor der blot er tale om støtte eller godkendelse. Navnlig kan en adfærd generelt ikke tilskrives en stat i henhold til artikel 11, når en stat blot anerkender den faktiske adfærd eller udtrykker sin mundtlige godkendelse heraf. Anerkendelsen og vedtagelsen skal, hvad enten den er udtrykt gennem ord eller adfærd, være klar og utvetydig ⁽¹⁸¹⁾. Derfor kræver artikel 11 i ILC's bestemmelserne en konkret undersøgelse af eksportlandets adfærd, hvoraf det fremgår, at det har anerkendt og vedtaget en adfærd fra en udenlandsk regerings side som sin egen. Dette har Kommissionen netop gjort i sin detaljerede analyse i afsnit 4.5.8.1, hvor den konkluderede, at GOID søgte, anerkendte og vedtog GOC's adfærd som sin egen. Foranstaltningerne i form af ydelse af udligningsberettigede subsidier fra GOID og GOC var i strid med bestemmelserne i SCM-aftalen og grundforordningen, og de falder derfor klart ind under anvendelsesområdet for artikel 11 i ILC's bestemmelser. Hvorvidt en sådan præferencelåneordning ud fra et normativt synspunkt også udløste Kinas internationale ansvar for en overtrædelse af SCM-aftalen er irrelevant. Med andre ord blev GOID af Kommissionen tilskrevet kinesisk »adfærd« (nemlig tildelingen af præferencelåneordninger) og ikke »retsstridige handlinger«. Parternes argumenter blev derfor afvist. GOC anmodede Kommissionen om en præcisering af, hvorvidt Kommissionens anvendelse af artikel 11 i ILC's bestemmelser finder anvendelse på fortolkningen af grundforordningen, dvs. om den folkeretlige sædvaneret, ifølge GOC, kan anvendes til at fortolke EU's interne lovgivning.
- (700) Kommissionen bemærkede indledningsvis de europæiske domstoles faste retspraksis, som fastsætter, at grundforordningens bestemmelser så vidt muligt skal fortolkes i lyset af de tilsvarende bestemmelser i WTO-aftalerne ⁽¹⁸²⁾. Dette krav om, at afledt EU-ret skal fortolkes i overensstemmelse med en international aftale, forudsætter, at der kan opnås sammenhæng mellem de forskellige bestemmelser, og at den kun finder anvendelse »i det omfang, det er muligt«. Kommissionen bemærkede endvidere, at Domstolen allerede har fastslået, at den

⁽¹⁸¹⁾ Bemærkninger til Folkeretskommissionens forslag til bestemmelser om statsansvar for folkeretsstridige handlinger, som blev vedtaget i Folkeretskommissionens 53. samling (2001) («bemærkninger til ILC»), bestemmelse 11, punkt 8.

⁽¹⁸²⁾ Jf. dom af 22. maj 2014, Guangdong Kito Ceramics m.fl. mod Rådet, T-633/11, ECLI:EU:T:2014:271, præmis 38, dom af 11. juli 2017 i sag T-67/14, Viraj Profiles mod Rådet, ECLI:EU:T:2017:481, præmis 88, og dom af 10. april 2019 i sag T-300/16 Jindal Saw, ECLI:EU:T:2019:235, præmis 101.

forrang, som internationale aftaler indgået af Unionen har i forhold til den afledte EU-ret, medfører, at sidstnævnte så vidt muligt fortolkes i overensstemmelse med disse aftaler, herunder når bestemmelserne i sidstnævnte ikke har direkte virkning ⁽¹⁸³⁾.

- (701) De pågældende bestemmelser i grundforordningerne, dvs. artikel 2, litra b), artikel 3, stk.1, litra a), og artikel 4, stk. 2, stammer fra forpligtelser indeholdt i tilsvarende bestemmelser i SCM-aftalen, nemlig artikel 1, stk. 1, litra a), nr. 1), og skal derfor i princippet fortolkes i overensstemmelse hermed. Det forhold, at artikel 1, stk. 1, litra a), nr. 1), i SCM-aftalen og de tilsvarende bestemmelser i grundforordningen ikke udtrykkeligt henviser til muligheden for, at finansiel støtte ydet af en stat tilskrives en anden stat, er ikke en hindring for at fortolke begreberne i overensstemmelse med principperne for tilskrivning i ILC's bestemmelser. Artikel 11 i ILC's bestemmelser er relevant, da den vedrører samme genstand som de traktatbegreber, der fortolkes ⁽¹⁸⁴⁾. Fortolkningen af udtrykket »staten (...) yder« i disse bestemmelser i overensstemmelse med artikel 11 i ILC's bestemmelser gør det muligt at »fastslå parternes fælles vilje til at indgå en bestemt aftale« ⁽¹⁸⁵⁾. Den korrekte fortolkning af artikel 1, stk. 1, i SCM-aftalen og antisubsidiegrundforordningen kræver således, at der tages hensyn til ILC's bestemmelser, hvilket Domstolen allerede udtrykkeligt har konstateret i en række sager ⁽¹⁸⁶⁾.
- (702) IRNC-gruppen hævdede, at selv om tværnationale subsidieundersøgelser ville være tilladt i henhold til SCM-aftalen, ville Kommissionen ikke have fastsat et finansielt bidrag i denne sag. Ifølge IRNC-gruppen er logikken i det forhold, at GOID identificerede, anerkendte og vedtog de kinesiske præferenceforanstaltninger (betragtning 674) som sine egne, den fulde godkendelse af og den tætte kontrol med kinesisk præferentiel finansiering (betragtning 677) samt den klare og eksplicitte forbindelse mellem GOC's og GOID's handlinger (betragtning 679), mangelfuld og ikke underbygget af væsentlige beviser.
- (703) I den forbindelse understregede IRNC-gruppen, at Kommissionen ikke påviste bidraget fra GOID eller fra et offentligt organ. Kommissionen beviste ikke GOID's fulde godkendelse, mens den påståede tætte kontrol efter IRNC-gruppens opfattelse svarede til nogle få normale administrative funktioner og normal kontrol med udenlandske finansstrømme. De lokale filialers inddragelse i tilbagebetalingen af lånene svarede også til almindelig erhvervspraksis. Kommissionen anså disse argumenter for at være grundløse. Hele afsnit 4.5 indeholder en meget detaljeret forklaring af, hvordan samarbejdet førte til, at GOID anerkendte og accepterede det finansielle bidrag, som blev ydet af GOC, som sit eget. Dette behandles derefter specifikt i et særskilt afsnit, nemlig 4.5.8.1. I modsætning til denne parts påstand er der omfattende dokumentation til støtte for disse konklusioner, og denne dokumentation er ikke blevet tilbagevist af parterne. I vurderingen konkluderes det, at det finansielle bidrag blev ydet af finansielle institutioner etableret i Kina, der optrådte som offentlige organer (se også betragtning 727-731), og at dette finansielle bidrag proaktivt blev søgt af GOID, som gjorde det til sit eget. GOID og GOC har oprettet en række bilaterale administrative organer med ansvar for gennemførelsen af Morowali-projektet, jf. bl.a. afsnit 4.5.7. Endelig bemærkede Kommissionen, at den kinesiske præferentielle finansiering ikke blot skulle passere gennem indonesiske »korrespondentbanker« (se betragtning 751), men også, at offshore-lån i forbindelse med udviklingsprojekter som Morowali skulle godkendes og overvåges specifikt af en *tværministeriel gruppe for offshore kommercielle lån (Tim Pinjaman Komersial Luar Negeri eller »PKLN«)* i henhold til præsidentielt dekret nr. 39 af 1991, som forklaret nærmere i betragtning 752 ff. Disse argumenter blev derfor afvist.

4.5.9.2. Bemærkninger vedrørende Morowali-parken

- (704) GOID reagerede på Kommissionens konklusioner ved at erklære, at den er åben over for internationalt samarbejde, og at den har indgået mange bilaterale aftaler. Dette betyder imidlertid ikke, at GOID giver forrang til udenlandske investeringer, da enhver investering i Indonesien foretages i overensstemmelse med indonesisk lovgivning. GOID nægtede at fremsætte bemærkninger til nogen af de dokumenter, som Kommissionen havde henvist til, fordi den anså dem alle for ikkebindende. Desuden fremhævede GOID, at samarbejdet med GOC ikke fokuserer på industrien for rustfrit stål eller på industriparke.
- (705) Kommissionen bemærkede indledningsvis, at GOID (og GOC) ikke anfægtede nøjagtigheden af de faktiske omstændigheder og den relevante dokumentation vedrørende samarbejdet mellem disse to regeringer som beskrevet i afsnit 4.5.

⁽¹⁸³⁾ Se navnlig dom af 7. juni 2007, *Řízení Letového Provozu*, C-335/05, ECLI:EU:C:2007:321, præmis 16, og dom af 8. marts 2011, *Lesoochránárske zoskupenie VLK*, C-240/09, ECLI:EU:C:2011:125, præmis 45 og 51, som vedrører fortolkningen af grundforordningen i overensstemmelse med WTO's antidumpingaftale.

⁽¹⁸⁴⁾ Rapport fra WTO's appelorgan i sagen *United States — Definitive Anti-Dumping and Countervailing Duties on Certain Products from China* (WT/DS379/AB/R), vedtaget den 25. marts 2011, afsnit 308 (»For at være relevante skal sådanne regler vedrøre samme genstand, som de traktatbestemmelser, der fortolkes«).

⁽¹⁸⁵⁾ Rapport fra WTO's appelorgan, *United States — Definitive Anti-Dumping and Countervailing Duties on Certain Products from China*, WT/DS379/AB/R), vedtaget den 25. marts 2011, afsnit 312.

⁽¹⁸⁶⁾ Se navnlig dom af 6. maj 2010, C-63/09, *Axel Walz*, ECLI:EU:C:2010:251, præmis 27-29, og dom af 6. oktober 2020, C-66/18 *Europa-Kommissionen mod Ungarn*, ECLI:EU:C:2020:792, præmis 90. Se også Generaladvokat Kokotts udtalelse af 15. april 2010, C-334/08 *Europa-Kommissionen mod Den Italienske Republik*, ECLI:EU:C:2010:187, præmis 29 og 30.

- (706) Kommissionen bemærkede endvidere, at det forhold, at GOID er åben over for internationalt samarbejde og har mange bilaterale aftaler med andre lande — selv om der blev henvist hertil i generelle vendinger uden specifikke detaljer — ikke ændrer ved konklusionen om, at samarbejdet med GOC i Morowali-parken gik langt videre end et almindeligt internationalt samarbejde eller andre uspecificerede bilaterale aftaler. Kommissionen anerkender, at regeringerne indgår samarbejdsaftaler eller andre bilaterale aftaler i mange sammenhænge, herunder når de indeholder visse bestemmelser, der tilskynder til eller fremmer investeringer. Disse bestemmelser alene ville være utilstrækkelige til at tilskrive udligningsberettiget finansiel støtte fra det land, der yder dem, til eksportlandet i henhold til grundforordningen. Denne undersøgelse vedrørte imidlertid ikke eksistensen af et simpelt generisk samarbejde eller almindelige bilaterale aftaler mellem Indonesien og Kina. I stedet baserede Kommissionen sin analyse og sine konklusioner om, at den kinesiske finansielle støtte kunne tilskrives GOID, på eksistensen af et stort antal dokumenter og elementer, som samlet set viste, at samarbejdet mellem GOID og GOC gik langt videre end blot at fremme udviklingen og tiltrække investeringer. I stedet blev de to regeringer enige om at gennemføre et meget specifikt projekt i Morowali-parken og havde indført detaljerede bilaterale administrative mekanismer for at sikre en vellykket gennemførelse af dette projekt, som nærmere forklaret i afsnit 4.5.5. Samarbejdet i Morowali-projektet var baseret på en række specifikke bilaterale aftaler og dokumenter, som utvetydigt bl.a. indeholdt en forpligtelse for den kinesiske part til at yde massiv præferentiell finansiering til de kinesiske investorer i Morowali-parken. Den efterfølgende vellykkede gennemførelse af projektet bekræftede, at dets anvendelsesområde og mål gik langt videre end de generelle udviklings- og samarbejdsaftaler. Disse argumenter blev derfor afvist.
- (707) GOID hævdede, at alle investeringer i forbindelse med samarbejdet med GOC blev foretaget af den private sektor.
- (708) Kommissionen bemærkede, at selv om de faktiske investorer i de virksomheder, der producerer den pågældende vare, og i den forretningsmæssigt forbundne virksomhed, der driver Morowali-parken, var private, er dette irrelevant og påvirker ikke konklusionen om, at den præferentielle finansiering, der blev ydet af GOC og tilskrevet GOID, udgjorde udligningsberettigede subsidier. De angiveligt private investorer var blot modtagere af disse udligningsberettigede subsidier, som blev tilskrevet og ydet af GOID. Påstanden blev derfor afvist.
- (709) GOID hævdede endvidere, at der ikke findes nogen liste over prioriterede projekter inden for rammerne af de økonomiske dialoger på højt plan med GOC.
- (710) Kommissionen bemærkede, at det er ubestridt, at Morowali-projektet formelt blev anerkendt som et særligt støtteberettiget projekt både i Kina under BRI-initiativet og i Indonesien som et nationalt strategisk projekt. Kommissionen bemærkede endvidere, at der var flere henvisninger til listen over strategiske projekter under det bilaterale samarbejde, jf. bl.a. betragtning 577 og 609. Som forklaret i betragtning 552 og 573 fremlagde GOID en anden liste over projekter end listen over prioriterede projekter inden for rammerne af den økonomiske dialog på højt plan, og Kommissionen udledte på grundlag af de foreliggende faktiske oplysninger i henhold til grundforordningens artikel 28, stk. 1, at Morowali-projektet var blandt de prioriterede projekter, som GOID og GOC havde udpeget. Selv om GOID's påstand om, at der ikke findes nogen formel liste over prioriterede projekter inden for rammerne af den økonomiske dialog på højt plan, ville være underbygget og sand, påvirkede dette ikke konklusionen om, at Morowali-projektet formelt blev anerkendt som et nationalt strategisk projekt af GOID og under BRI-initiativet af GOC, og at det under alle omstændigheder blev betragtet som et strategisk prioriteret projekt, der nøje blev fulgt og gennemført af de to regeringer på grund af dets betydning. Selv hvis det var blevet behørigt begrundet — hvilket ikke er tilfældet — ville dette argument derfor ikke have påvirket konklusionen om, at Morowali-parken var et prioriteret projekt, der formelt blev anerkendt af begge regeringer inden for rammerne af deres bilaterale samarbejde. Projektets investorer modtog således udligningsberettigede subsidier i denne forbindelse. Kommissionen afviste derfor denne påstand.

- (711) Med hensyn til betragtning 599 hævdede GOID, at der ikke var bevis for, at IMIP var den kinesisk-indonesiske økonomiske og handelsmæssige samarbejdszone. Under alle omstændigheder fremførte den, at denne udpegelse ikke indebar nogen særbehandling fra GOID's side.
- (712) Kommissionen bemærkede de overvældende beviser, der allerede er fremlagt i betragtning 599, og som bekræftede, at IMIP rent faktisk er en økonomisk og handelsmæssig samarbejdszone. Som svar på denne påstand skal det desuden bemærkes, at de samme oplysninger kan findes på andre websteder under GOC ⁽¹⁸⁷⁾. Denne påstand blev derfor afvist. GOID hævdede også, at IMIP ikke blev indrømmet nogen særbehandling for så vidt angår erhvervslicensen til industriområder. GOID præciserede, at IMIP ikke er reguleret af aftalen om indonesisk-kinesiske integrerede industri-parker men af GR nr. 142 fra 2015, som ikke blev vedtaget for at være i overensstemmelse med de bilaterale aftaler, der er indgået med GOC. GOID mente, at i) der ikke er nogen henvisning til aftalerne i den, ii) den finder anvendelse på alle industriområder, og iii) GOID blot gav incitament, der også var tilgængelige for virksomheder uden for industriområder.
- (713) Kommissionen bemærkede, at der ud over bekendtgørelse nr. 142 fra 2015 var indgået en specifik bilateral aftale mellem Indonesien og Kina af 2. oktober 2013, som fastslog industri-parkernes betydning for en vellykket gennemførelse af det bilaterale samarbejde i Morowali, jf. afsnit 4.5.3 og 4.5.5. Dekret nr. 142 indeholdt en række særlige bestemmelser, der kun fandt anvendelse på støtteberettigede industriområder på de angivne betingelser, som gjaldt for IMIP. Under alle omstændigheder udlignede Kommissionen ikke subsidier fra IMIP, men subsidier fra GOID, herunder ved at tilskrive den finansielle støtte ydet af GOC. Den specifikke bilaterale aftale om industriområder mellem Indonesien og Kina udgjorde en integreret relevant ramme for det bilaterale samarbejde om gennemførelse af Morowali-projektet. På dette grundlag anså Kommissionen denne påstand fra GOID for irrelevant og afviste den.
- (714) GOID præciserede, at udpegelsen som nationalt strategisk projekt ikke medfører noget finansielt bidrag. GOID tilføjede, at den ikke ydede noget finansielt bidrag til IMIP, kun generel infrastruktur i det omkringliggende område.
- (715) I lighed med sin tilbagevisning i betragtning 713 fandt Kommissionen disse argumenter irrelevante med hensyn til de vigtigste resultater af undersøgelsen. Kommissionen udlignede faktisk ikke finansielle bidrag eller andre subsidier ydet af IMIP, men kun subsidier ydet af GOID. Udpegelsen som nationalt strategisk projekt udgjorde en relevant kontekst, der viste, at Morowali-projektet specifikt blev tilskyndet og gennemført på tæt hold af både GOC via den officielle anerkendelse i henhold til dens BRI-program og af GOID via denne særlige betegnelse. Kommissionen analyserede den specifikke procedure, der er knyttet til udpegelsen som nationalt strategisk projekt, i sin vurdering i denne forbindelse, jf. betragtning 616. Hvad angår argumentet vedrørende den generelle infrastruktur, vurderede Kommissionen ikke tilvejebringelsen af generel infrastruktur, som faktisk ikke er udligningsberettiget, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. iii). Kommissionen afviste derfor disse påstande som irrelevante.

4.5.9.3. Bemærkninger vedrørende specificitet

- (716) GOID anfægtede konklusionen om specificitet, fordi den fremførte, at samarbejdet med GOC ikke kun omfattede industri-parker, men en række forskellige områder.
- (717) I sin analyse vedrørende specificitet i afsnit 4.5.8.3 og navnlig i betragtning 686 forklarede Kommissionen, at de udligningsberettigede subsidier, der er omfattet af samarbejdet mellem GOID og GOC, var regionalt specifikke, da de var begrænset til støtteberettigede virksomheder, der formelt blev etableret i Morowali-parken som led i gennemførelsen af det udviklingsprojekt, der blev gennemført af de to regeringer. Denne påstand blev derfor afvist.

⁽¹⁸⁷⁾ <http://fec.mofcom.gov.cn/article/jwjmhqz/> og <http://www.cocz.org/index.aspx>.

4.5.9.4. Bemærkninger vedrørende manglende samarbejdsvilje for så vidt angår GOID

- (718) IRNC-gruppen hævdede, at den manglende aftale vedrørende IMIP ikke kan udgøre de bedste foreliggende faktiske oplysninger og ikke kan danne grundlag for konklusionen om, at IMIP er et privat organ, der har fået overdraget en funktion. IRNC-gruppen erkendte, at aftalen kunne være en af betragtningerne, men ikke den eneste, og fremførte, at Kommissionen burde nå frem til en omfattende konklusion på grundlag af alle de indsamlede dokumenter. Disse viser ifølge IRNC-gruppen, at der ikke fandtes en sådan pålagt funktion. GOID gentog, at den ikke er i besiddelse af den manglende aftale, da IMIP blev etableret og finansieret af private parter.
- (719) Kommissionen fandt denne påstand ukorrekt og irrelevant. Den manglende aftale, som IRNC bevidst undlod at fremlægge, og som GOID hævdede ikke at være i besiddelse af, blev anvendt til at drage visse konklusioner på grundlag af artikel 28, stk. 1, som følge af manglende samarbejdsvilje, hvilket er forklaret i betragtning 634. Disse konklusioner blev taget i betragtning ved vurderingen af GOID's og GOC's fælles forvaltning af Morowali-parken sammen med en række andre beviser og betragtninger som beskrevet i afsnit 4.5 og navnlig i den retlige vurdering i afsnit 4.5.8. Det var rent faktisk blot et af de elementer og overvejelser, der gjorde det muligt for Kommissionen at nå frem til den konklusion, at IMIP blandt andet blev pålagt at sikre den vellykkede gennemførelse af Morowali-projektet som administrator af Morowali-parken i overensstemmelse med det overordnede bilaterale samarbejde, der var aftalt mellem GOID og GOC. I modsætning til, hvad parterne har gjort gældende, var den manglende aftale således hverken det eneste eller det afgørende bevis, der blev lagt til grund for denne konklusion (uanset at Kommissionen mente, at den havde mulighed for at nå frem til samme konklusion selv blot på grundlag af denne aftale på grund af dens betydning, kombineret med IRNC's og GOID's afvisning af at fremlægge den). Påstanden blev derfor afvist.

4.5.9.5. Bemærkninger vedrørende manglende samarbejdsvilje for så vidt angår GOC

- (720) GOC hævdede, at den ikke var forpligtet til at fremlægge oplysninger i forbindelse med undersøgelsen, som er rettet mod Indonesien, og hvor modtagerne og støttemodtagerne af de påståede subsidier er indonesiske producenter, der er etableret i Indonesien.
- (721) Kommissionen bemærkede, at GOID og GOC indførte en række administrative mekanismer som led i deres bilaterale samarbejde og navnlig med henblik på en vellykket gennemførelse af Morowali-projektet som forklaret i afsnit 4.5.6. Disse samarbejds mekanismer gjorde det muligt for GOID at indhente de ønskede oplysninger fra GOC. Det forhold, at den ene part i det fælles samarbejde (dvs. GOC) besluttede ikke at fremlægge oplysninger, betyder ikke automatisk, at den anden part i det bilaterale samarbejde (dvs. GOID) ikke bør holdes ansvarlig med hensyn til denne forpligtelse. I forbindelse med et fælles samarbejde som det, der ubestridt blev konstateret mellem GOID og GOC, kan den ene part ikke bruge den anden parts passivitet til at hævde, at den efter bedste evne samarbejdede fuldt ud i forbindelse med undersøgelsen. I modsat fald kunne de berørte regeringer under lignende omstændigheder bevidst beslutte ikke at fremlægge de oplysninger, som Kommissionen havde anmodet om, uden at dette ville få nogen retlige konsekvenser for deres manglende samarbejde.
- (722) Kommissionen anmodede ikke GOID om at anvende tvangsmidler til at indhente de ønskede data fra GOC, men gav snarere GOC mulighed for at bidrage og fremlægge de relevante oplysninger lige siden begyndelsen af undersøgelsen ved at behandle den som en interesseret part. Navnlig opfordrede Kommissionen i henhold til punkt 5.3 i indledningsmeddelelsen specifikt GOC til at deltage som interesseret part i betragtning af påstandene i klagen. GOC anmodede om at blive registreret i forbindelse med undersøgelsen for at få adgang til sagsakterne og bekræftede ved e-mail af 19. februar 2021 udtrykkeligt, at den var en interesseret part. Bestemmelserne i grundforordningens artikel 28 finder fuldt ud anvendelse på alle interesserede parter, hvilket også klart fremgår af punkt 10 i indledningsmeddelelsen. Kommissionen mindede også om, at GOC udmærket var klar over den retlige situation siden GFF- og GFR-sagerne. På baggrund af alle disse argumenter afviste Kommissionen denne påstand.

4.5.10. Konklusion

- (723) Kommissionen konkluderede, at både de subsidier, der blev ydet direkte af GOID til virksomheder i Morowali-parken (levering af nikkelmalm, indrømmelse af jord og skattelettelser), samt de subsidier, der blev ydet indirekte gennem GOC's præferentielle finansiering, er udligningsberettigede i henhold til grundforordningens artikel 2-4. Sidstnævnte kan tilskrives GOID, eftersom GOID har anerkendt og vedtaget GOC's foranstaltninger som sine egne, f.eks. gennem den bilaterale samarbejdsaftale fra 2011, samarbejdsprogrammet mellem Indonesien og Kina fra 2013 og det tætte samarbejde og samarbejds mekanismer på forskellige niveauer. De finansielle bidrag indebar også fordele og var specifikke. Kommissionen undersøgte alle de relevante subsidier nærmere nedenfor.

4.6. Præferentiel finansiering

4.6.1. Lån fra banker, der følger politiske retningslinjer, til IRNC og dennes forretningsmæssigt forbundne virksomheder

4.6.1.1. Statsejede banker, der optræder som offentlige organer

- (724) Undersøgelsen viste, at alle lån til IRNC-gruppen blev ydet af kinesiske banker (Eximbank, China Development Bank, Bank of China, Industrial and Commercial Bank of China) med undtagelse af IMIP, som modtog lån fra Eximbank Indonesia. De første lån blev anvendt til at finansiere opførelsen af anlæggene, og andre blev anvendt til at dække behovet for driftskapital.
- (725) Kommissionen undersøgte først, om disse banker var »offentlige organer« i henhold til grundforordningens artikel 3 og artikel 2, litra b). Kommissionen indhentede således oplysninger om statens ejerskab samt formelle indicier for statslig kontrol i de statsejede banker. Kommissionen indhentede også oplysninger om, hvorvidt GOC har udøvet betydelig kontrol med ledelsen af de statsejede banker med hensyn til deres udlånspolitik og risikovurdering.
- (726) Som anført ovenfor nægtede GOC at samarbejde i forbindelse med undersøgelsen og fremlægge de ønskede oplysninger. Kommissionen gjorde derfor brug af bestemmelserne i grundforordningens artikel 28 for at vurdere ovennævnte kinesiske bankers adfærd som offentlige organer på grundlag af de foreliggende faktiske oplysninger, nemlig relevante oplysninger fra tidligere undersøgelser for perioden 2015-2020⁽¹⁸⁸⁾, herunder senest GFF-antisubsidieundersøgelsen og Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2020/870 af 24. juni 2020 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af endeløse filamenter af glasfibervarer med oprindelse i Egypten og om endelig opkrævning af den midlertidige udligningstold og om opkrævning af den endelige udligningstold på den registrerede import af endeløse filamenter af glasfibervarer med oprindelse i Egypten⁽¹⁸⁹⁾ («GFR-undersøgelsen»).
- (727) Som nævnt i afsnit 3.4.1.2-3.4.1.5 i GFF-antisubsidieundersøgelsen og i afsnit 3.3.1.2-3.3.1.4 i GFR-undersøgelsen er Eximbank (EXIM), China Development Bank (CDB), Bank of China (BOC), Industrial and Commercial Bank of China (ICBC) kinesiske statsejede banker, og der er formelle indicier for, at GOC kontrollerer disse banker. Derudover konkluderede Kommissionen i de samme afsnit i GFF-antisubsidieundersøgelsen og GFR-undersøgelsen, at GOC har skabt normative rammer, der skal følges af de ledere og tilsynsførende, som er udpeget af GOC og er ansvarlige over for GOC. Derfor støttede GOC sig til de normative rammer for at udøve reel kontrol med ledelsen af de statsejede banker.
- (728) Ud over den generelle retlige ramme, der er omhandlet i GFF-antisubsidieundersøgelsen og GFR-undersøgelsen, fandt hele den retlige kontekst inden for rammerne af det bilaterale samarbejde, jf. afsnit 4.6.3.1, samt det specifikke punkt for CDB, der er omhandlet i næste betragtning, anvendelse på de lån, som disse banker ydede til IRNC-gruppen.

⁽¹⁸⁸⁾ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2017/969 af 8. juni 2017 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af visse varmvalsede flade produkter af jern og ulegeret stål eller andre former for legeret stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina og om ændring af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2017/649 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse varmvalsede flade produkter af jern og ulegeret stål eller andre former for legeret stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT L 146 af 9.6.2017, s. 17) («sagen om varmvalsede flade produkter»), Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2018/1690 af 9. november 2018 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af visse dæk, nye eller regummierede, af gummi, af den art, der anvendes til busser og lastbiler, med belastningsevne over 121, med oprindelse i Folkerepublikken Kina og om ændring af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2018/1579 om indførelse af en endelig antidumpingtold og om endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af visse dæk, nye eller regummierede, af gummi, af den art, der anvendes til busser og lastbiler, med belastningsevne over 121, med oprindelse i Folkerepublikken Kina og om ophævelse af gennemførelsesforordning (EU) 2018/163 (EUT L 283 af 12.11.2018, s. 1) («sagen om dæk») og Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2019/72 af 17. januar 2019 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af elektriske cykler med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT L 16 af 18.1.2019, s. 5) («sagen om elektriske cykler») og GFF-antisubsidieundersøgelsen.

⁽¹⁸⁹⁾ EUT L 201 af 25.6.2020, s. 10.

- (729) I 2013 udsendte MOFCOM en meddelelse »Notice on Aspects related to the China Development Bank support to the establishment and development of overseas economic and trade cooperation zones« (meddelelse om aspekter i forbindelse med Kinas udviklingsbanks støtte til etablering og udvikling af oversøiske zoner for økonomisk og handelsmæssigt samarbejde). Ifølge denne meddelelse vil MOFCOM og CDB »yde politisk støtte til investeringer og finansiering rettet mod virksomheder og virksomheder, der indgår i zonen i de støtteberettigede samarbejdszoner«. CDB vil »præcisere de grundlæggende betingelser for prioriteret finansiering i samarbejdszonen i overensstemmelse med kravene fra handelsministeriet og finansministeriet«, og CDB vil »selektivt støtte projekter, der er under opførelse, og samarbejdsprojekter, som MOFCOM har lagt særlig vægt på sammen med værtsregeringerne i samarbejdszonen«.
- (730) Kommissionen fastslog, at alle statsejede kinesiske finansielle institutioner gennemførte den ovenfor beskrevne retlige ramme i forbindelse med udøvelsen af statslige funktioner for så vidt angår sektoren for koldvalsede flade produkter af rustfrit stål. De var derfor offentlige organer, jf. grundforordningens artikel 2, litra b), sammenholdt med grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. i), og i overensstemmelse med WTO's relevante retspraksis.
- (731) Endvidere bemærkes det, at selv om de statsejede finansielle institutioner ikke blev anset for offentlige organer, fastslog Kommissionen, at de ville blive betragtet, som om de havde fået overdraget eller var blevet pålagt af GOC at udøve funktioner, der normalt udføres af staten, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. iv), af de samme årsager som anført ovenfor.

4.6.1.2. Fordel ved og beregning af subsidiebeløbet

- (732) Kommissionen mente, at det i princippet for så vidt angår støttemodtagere i Indonesien var hensigtsmæssigt at undersøge, om disse lånmottagere havde opnået bedre vilkår, end de ville have fået på det indonesiske finansmarked. Ifølge oplysningerne fra GOID var de gennemsnitlige rentesatser på lån i USD udstedt af indonesiske forretningsbanker i den betragtede periode stort set på linje med de rentesatser, der blev betalt af virksomhederne i IRNC-gruppen ⁽¹⁹⁰⁾.
- (733) Kommissionen fandt imidlertid, at disse statistikker ikke afspejlede sagens særlige omstændigheder, og nærmere bestemt de risikofaktorer, der er fremhævet i betragtning 737-742. Statistikkerne vedrører nemlig en lang række lån med varierende beløb (herunder lån til SMV'er), løbetid, formål, kreditrisiko osv. Der blev ikke givet oplysninger om lån til opstartsvirksomheder, der kræver betydelige finansieringsbeløb med en enorm underliggende risiko. Eftersom GOID sikrede, at GOC ville finansiere de investeringer, der var nødvendige for, at de kinesiske virksomheder kunne flytte deres smeltekapacitet til Indonesien, forekommer det rimeligt at konkludere, at der ikke var nogen privat långiver i Indonesien, som ville have ydet tilsvarende lån til de eksporterende producenter. Desuden vedrører oplysninger om lån i Indonesien kun lån ydet af indenlandske banker til deres indenlandske kunder, og de tog således ikke hensyn til det forhold, at kinesiske finansielle institutioner i den foreliggende sag ydede lån til udenlandske kunder. Eftersom rentesatserne for den finansiering, der blev ydet, blev fastsat af kinesiske aktører på det kinesiske finansmarked, tog Kommissionens beregning i dette tilfælde hensyn til dette forhold.
- (734) I betragtning af de særlige omstændigheder, der er nævnt i betragtning 682, beregnede Kommissionen det udligningsberettigede subsidiebeløb under hensyntagen til, at mottagerne opnåede præferentiel finansiering i Kina. Med henblik på denne beregning vurderede Kommissionen fordelene for mottagerne i undersøgelsesperioden. Ifølge grundforordningens artikel 6, litra b), er fordelene for mottagerne forskellen mellem det rentebeløb, som virksomheden betaler for lånet på præferencevilkår, og det beløb, som virksomheden ville skulle betale for et tilsvarende lån på markedsvilkår, som den kunne opnå på det kinesiske finansmarked.
- (735) Kommissionen besluttede at fastsætte markedssatserne for lånene på præferencevilkår fra de kinesiske banker under hensyntagen til hypotetiske benchmarks ud fra de kinesiske markedsinvestorers perspektiv, jf. grundforordningens artikel 6, litra b).

⁽¹⁹⁰⁾ <https://www.ojk.go.id/id/kanal/perbankan/data-dan-statistik/statistik-perbankan-indonesia/Default.aspx>.

- (736) Kommissionen besluttede derfor at anvende den samme beregningsmetode som for lån i udenlandsk valuta, som blev udstedt af kinesiske finansielle institutioner i Kina, og tilføjede risikopræmien i forbindelse med investeringen i Indonesien på følgende måde.
- (737) Kommissionen fastsatte først kreditvurderingen for virksomhederne i IRNC-gruppen. I løbet af undersøgelsen indsendte IRNC og de fire andre forretningsmæssigt forbundne enheder deres kreditvurdering foretaget af det indonesiske kreditvurderingsbureau Pefindo i perioden fra 2017 til 2020. Vurderingerne varierede mellem BBB og A. I den eneste fuldstændige kreditvurderingsrapport, der blev fremlagt, fremgik det dog klart, at en af de støttende faktorer for vurderingen var, at IRNC modtog støtte fra Eximbank China og aktionærlån.
- (738) Kommissionen bemærkede endvidere, at investeringen i Indonesien var en greenfieldinvestering, som indebar meget store risici. Uden støtte fra GOC og GOID ville kreditrisikoen for disse virksomheder have været meget højere.
- (739) Nikkel er en råvare, og råvarepriserne, herunder priserne på nikkelmalm og nikkelråjern, kan svinge hurtigt og påvirkes af en række faktorer, som en virksomhed ikke har indflydelse på. Disse faktorer omfatter efterspørgsel efter råvarer på verdensplan, produktionsomkostningsniveauer, makroøkonomiske faktorer såsom inflationsforventninger, rentesatser og global og regional efterspørgsel efter og udbud af råvarer samt generelle globale økonomiske forhold. Disse faktorer kan have en negativ indvirkning på virksomhedens aktiviteter og evne til at finansiere disse aktiviteter. Som forklaret i afsnittet vedrørende nikkel sikrede GOID gennem dens prisme-kontrakt, at IRNC-gruppen havde adgang til nikkelmalm til priser, der lå betydeligt under de internationale priser.
- (740) Som forklaret i afsnittet om jord begyndte virksomhederne desuden at opføre deres anlæg uden at være i besiddelse af byggerettighedsattester. Uden støtte fra GOID kunne IRNC-gruppen derfor ikke have investeret betydelige beløb i opførelsen af deres anlæg uden faktisk at have den juridiske ret til at gøre det.
- (741) Desuden er Indonesien et vækstmarked, og derfor indebærer investering i Indonesien større risiko end investering i mere udviklede markeder, herunder i nogle tilfælde betydelige juridiske og økonomiske risici. Mineindustrien er underlagt stærk regulering i Indonesien, som ændrer sig løbende. IRNC-gruppen er en udenlandsk investering, og i visse sektorer af den indonesiske økonomi er der restriktioner med hensyn til udenlandske virksomheders aktiebeholdning.
- (742) Som nystartede virksomheder var kreditrisikoen for disse virksomheder således betydelig. Da virksomhederne begyndte at producere og sælge deres varer, faldt deres risiko gradvist.
- (743) I betragtning af disse særlige omstændigheder i sagen besluttede Kommissionen at udarbejde to kreditvurderinger. I opstartsperioden fandt Kommissionen, at virksomhederne befandt sig i en situation svarende til opstartsinvesteringer i privat egenkapital. Sådanne investeringer indebærer en høj risiko og vil således svare til en kreditvurdering svarende til CCC eller lavere. For den efterfølgende periode, hvor virksomhederne opererede under normale forhold, var Kommissionen af den opfattelse, at IRNC-gruppens samlede finansielle situation svarede til en BB-rating, hvilket er den højeste rating, der ikke længere kan betegnes som »investment grade«. Som nævnt i betragtning 757-759 fandt Kommissionen imidlertid, at virksomhederne i IRNC-gruppen var nødt til at supplere deres finansieringsbehov ved at optage aktionærlån fra deres modervirksomheder, og at de ikke overholdt deres tilbagebetalingsplaner for disse lån.
- (744) For at tage hensyn til bankernes øgede risikoeksponering, der blev fremhævet som følge af aktionærlån og eftergivelse af gæld, besluttede Kommissionen således at gå et trin ned på risikovurderingsskalaen og konkluderede, at anvendelsen af en kreditvurdering med B-rating (i stedet for BB) ville være mere hensigtsmæssig til at fastsætte det markedsbaserede benchmark.
- (745) I overensstemmelse med andre lån i fremmed valuta, som var udstedt af kinesiske finansielle institutioner i Kina, blev virksomhedsobligationer med B-rating udstedt i USD i undersøgelsesperioden således anvendt til at fastsætte et passende benchmark for perioden med normal drift.

- (746) For lån, der blev ydet i de pågældende virksomheders opstartsfasen, fandt Kommissionen, at et andet benchmark var berettiget, da disse lån vedrørte meget betydelige beløb (flere mia. USD) til et meget risikofyldt oversøisk projekt, og bankerne nød ikke godt af noget risikopræmieelement i form af kapital (f.eks. ret til konvertering til aktier). Det relevante benchmark skal derfor afspejle situationens særlige karakter, som svarer til venturekapitalinvesteringer/opstartsinvesteringer i privat egenkapital. Kommissionen søgte efter offentligt tilgængelige oplysninger, men fandt ingen umiddelbart tilgængelige benchmarks for venturekapitalinvesteringer eller private equity-transaktioner som sådan. Kommissionen fandt imidlertid, at en sats for højtforrentede obligationer i USD (svarende til en CCC-rating eller lavere) ville svare til den forrentning, som en privat egenkapitalfond ville kræve ved sådanne transaktioner.
- (747) Endelig blev lån fra kinesiske finansielle institutioner normalt ydet til kinesiske virksomheder på det kinesiske hjemmemarked. IRNC-gruppen er derimod beliggende i Indonesien og har således en anden kreditrisiko end kinesiske virksomheder, hvilket hænger sammen med de eksterne forhold i landet selv, jf. betragtning 741. For at tage højde for denne specifikke kreditrisikoramme i Indonesien føjede Kommissionen således en mark-up til den referencerentesats, der var fastsat for de stikprøveudtagne kinesiske virksomheder, med henblik på at integrere landerisikoen i markedsprisen.
- (748) Præmien i forbindelse med landerisikoen blev fastlagt på grundlag af OECD's klassificering af landerisiko i forbindelse med eksportkreditter samt den tilsvarende minimumspræmiesats fastsat af OECD. Præmien i forbindelse med landerisikoen for lån ydet af de kinesiske banker blev fastsat til mellem 0,13 % og 0,88 % afhængigt af lånets løbetid.
- (749) Det således fastsatte subsidiebeløb for støtte til lån fra banker, der følger politiske retningslinjer, udgjorde 1,84 %.

4.6.1.3. Bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger

- (750) GOID og IRNC-gruppen fremsatte bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger vedrørende præferentiel finansiering fra banker, der følger politiske retningslinjer.
- (751) GOID hævdede, at Kommissionen ikke traf nogen relevante konklusioner og heller ikke har anført, at GOID var den myndighed, der ydede finansiering til IRNC-gruppen, endsige præferentiel finansiering. Ifølge GOID tilskrev Kommissionen på grundlag af den fejlagtige fortolkning af »finansielt bidrag« i henhold til SCM-aftalens artikel 1, stk. 1, litra a), nr. 1), den udenlandske finansiering til GOID i kraft af »anerkendelse og vedtagelse«. GOID bemærkede endvidere, at intet i konklusionerne angiver eller antyder, at GOID eller GOID's »offentlige organer« ydede denne finansiering, og fremførte, at det er urimeligt at indføre udligningstold på grundlag af finansielle bidrag fra udenlandske enheder. Desuden klagede GOID over, at den ikke kunne forsvare sig med hensyn til, om de kinesiske finansielle institutioner er »offentlige organer« eller ej, da disse enheder ligger uden for GOID's jurisdiktion. Den anførte imidlertid, at det er normalt for alle virksomheder at søge den finansiering, de finder passende, og at GOID ikke selv var i stand til at afvise eller begrænse finansstrømmen fra kinesiske finansielle institutioner eller kilder.
- (752) Som svar herpå ønsker Kommissionen først at understrege, at de generelle bemærkninger om GOID's »anerkendelse og vedtagelse« af finansiering fra kinesiske kilder allerede er blevet behandlet i afsnit 4.5.8. Kommissionen bemærkede endvidere, at de midler, der blev stillet til rådighed af kinesiske finansielle institutioner, såsom EXIM Banks, blev kanaliseret gennem såkaldte »korrespondentbanker«, der var ansvarlige for den daglige gennemførelse af udbetalinger og tilbagebetalinger af lånene. Disse korrespondentbanker var indonesiske filialer af kinesiske banker, som var underlagt indonesisk banklovgivning og var beliggende på Indonesiens område.
- (753) Med hensyn til aktionærlån fandt Kommissionen, at låneaftalerne for denne type lån specifikt henviste til »indgivelse af periodiske rapporter til Indonesiens nationalbank, finansministeriet og gruppen for offshore kommercielle lån (Tim Pinjaman Komersial Luar Negeri eller »PKLN«)«. PKLN blev oprettet i henhold til præsidentielt dekret nr. 39 fra 1991 om koordinering af forvaltningen af offshore kommercielle lån (»præsidentielt dekret nr. 39«) ⁽¹⁹¹⁾ og består af repræsentanter fra forskellige ministerier samt fra Indonesiens nationalbank. I henhold til artikel 2 i dette dekret skal

⁽¹⁹¹⁾ Præsidentielt dekret nr. 39 fra 1991 vedrørende koordinering af forvaltningen af offshore kommercielle lån, af 4. september 1991.

lån, der falder ind under PKLN's ansvarsområde, godkendes af gruppen, være underlagt periodiske rapporteringskrav med henblik på deres gennemførelse og overvåges nøje af PKLN. Endvidere præciseres det i artikel 6 om denne lovgivnings anvendelsesområde, at lån, der falder under gruppens ansvarsområde, kun er lån »i forbindelse med udviklingsprojekter«, hvilket bekræfter, at kun lån i forbindelse med særlige udviklingsprojekter som Morowali er omfattet af denne kontrol og overvågning.

- (754) Selv om præsidentielt dekret nr. 39 blev ophævet i juli 2020 ved præsidentiel bekendtgørelse nr. 82 af 2020 om behandlingsudvalget for covid-19 og genopretningen af den nationale økonomi, fastsatte denne nye bekendtgørelse også, at gennemførelsen af PKLN-gruppens opgaver og funktioner i henhold til den ophævede præsidentielle bekendtgørelse 39 fortsat vil blive varetaget af finansministeriet. Dette er faktisk tilfældet i praksis, hvilket fremgår af eksempler på kontrolbesøg på stedet vedrørende PKLN-projekter, der er opført på finansministeriets websted ⁽¹⁹²⁾.
- (755) Kommissionen fastholdt derfor sin holdning om, at den præferentielle finansiering fra kinesiske kilder blev anerkendt og vedtaget af GOID, og at GOID var i stand til at gribe ind i finansstrømmen.
- (756) IRNC-gruppen anfægtede benchmarket for banklån og hævdede, at den ikke var en nystartet virksomhed, der var udsat for en meget høj risiko, da den var en del af Tsingshan-gruppen og nød godt af dens gennemprøvede fremstillingsteknikker og centrale tekniske og ledelsesmæssige personale. IRNC-gruppen bemærkede desuden, at den har en enestående omkostningsfordel, da fabrikken er tæt på råmaterialerne, og råmaterialepriserne og transportomkostningerne derfor er lave.
- (757) Kommissionen bemærkede, at dens praksis er at foretage individuelle vurderinger af virksomhederne i en gruppe og enten fastsætte et enkelt benchmark for gruppen som helhed på grundlag af denne vurdering eller tilpasse benchmarket på grundlag af de særlige forhold, der gør sig gældende for de enkelte virksomheder i gruppen. Selv om en virksomhed tilhører en større gruppe, betyder dette ikke, at visse projekter, der gennemføres af gruppen (f. eks. opstart af et anlæg), er mere risikable end andre. Som fremhævet i betragtning 738-744 tog Kommissionen forskellige risikofaktorer i betragtning, f.eks. investeringens greenfieldkarakter, størrelsen af den kapital, der er nødvendig for investeringen, risici i forbindelse med erhvervelse af aktiver og materialer samt bankernes øgede risikoeksponering, som blev fremhævet ved eksistensen af aktionærlån og gældseftergivelse. IRNC-gruppen fremlagde ikke yderligere dokumentation, der kunne have ændret Kommissionens vurdering af disse faktorer. Endelig var Kommissionen under alle omstændigheder ikke i stand til at foretage en vurdering af Tshingshan-gruppen som sådan, eftersom ingen af modervirksomhederne i gruppen samarbejdede i forbindelse med undersøgelsen.

4.6.2. Lån fra aktionærer til virksomhederne i IRNC-gruppen

- (758) I perioden 2015-2019 ydede IRNC-gruppens modervirksomheder en række koncerninterne lån (i alt 13 lån) til IRNC-gruppens forskellige virksomheder til et samlet beløb på 380 mio. USD.
- (759) Disse lån var efterstillet banklånene. Undersøgelsen viste, at med undtagelse af lånene til GCNS og et lån til ITSS betalte IRNC og de øvrige forretningsmæssigt forbundne virksomheder slet ikke renter for disse lån. Desuden havde lånene i de fleste tilfælde ikke en udløbsdato, og IRNC-gruppens virksomheder tilbagebetalte ikke kapital på de udestående lån. Modervirksomhederne traf imidlertid ingen foranstaltninger for at tilpasse rentesatserne i overensstemmelse hermed og afspejle den reelle risiko ved transaktionerne, og de anmodede heller ikke om betaling af de skyldige beløb.
- (760) Kommissionen fandt derfor, at disse lån faktisk svarede til yderligere kapitalindsud fra modervirksomhederne. Disse lån vil derfor blive nærmere behandlet i afsnittet om støtte til kapitalinvesteringer nedenfor.

⁽¹⁹²⁾ <https://www.djppr.kemenkeu.go.id/page/load/3265> og <https://www.djppr.kemenkeu.go.id/page/load/2631>, senest tilgået den 19. januar 2022.

4.6.3. Omkostninger i forbindelse med kreditlinjer

- (761) Formålet med en kreditlinje er at fastsætte et loft over låneoptagelsen, som virksomheden på et hvilket som helst tidspunkt kan anvende til finansiering af sine løbende transaktioner, og dermed gøre finansieringen af driftskapital fleksibel og om nødvendigt øjeblikkelig tilgængelig. Kommissionen fandt derfor, at de stikprøveudtagne virksomheders samlede kortfristede finansiering, såsom kortfristede lån, bankveksler osv., i princippet bør være omfattet af et kreditlinjeinstrument.

4.6.3.1. Resultater af undersøgelsen

- (762) Kommissionen fastslog, at kinesiske finansielle institutioner ydede kreditlinjer til IRNC-gruppen i forbindelse med tilvejebringelse af finansiering. Kreditlinjerne var i form af rammeaftaler, i henhold til hvilke bankerne giver de stikprøveudtagne virksomheder mulighed for inden for et bestemt maksimumbeløb at anvende forskellige gældsinstrumenter, såsom driftskapitallån, bankveksler og andre former for handelsfinansiering osv.
- (763) Som nævnt i betragtning 760 bør al kortfristet finansiering være omfattet af en kreditlinje. Kommissionen sammenlignede derfor beløbet for de kreditlinjer, der var til rådighed for de samarbejdsvillige virksomheder i undersøgelsesperioden, med beløbet for den kortfristede finansiering, som disse virksomheder anvendte i samme periode, for at fastslå, om alle kortfristede finansieringer var omfattet af en kreditlinje. I tilfælde hvor beløbet for den kortfristede finansiering oversteg grænsen for kreditlinjen, forhøjede Kommissionen beløbet for den eksisterende kreditlinje med det beløb, der faktisk blev anvendt af de eksporterende producenter ud over denne kreditlinje.
- (764) Under normale markedsforhold vil sådanne kreditlinjer normalt være omfattet af et såkaldt »aftalegebyr« eller et »tilsagnsgebyr« som kompensation for bankens omkostninger og risici forbundet med at etablere en kreditlinje samt et »fornyelsesgebyr«, der opkræves årligt, for at forlænge gyldigheden af kreditlinjerne. Kommissionen fandt imidlertid, at IRNC-gruppen havde gavn af kreditlinjer, der overvejende var gebyrfriske. De undersøgte grupper af virksomheder opnåede derfor en fordel, jf. grundforordningens artikel 6, litra d).

4.6.3.2. Beregning af subsidiebeløbet

- (765) I henhold til grundforordningens artikel 6, litra d), nr. ii), anså Kommissionen den fordel, der opstod for modtagerne, for at være forskellen mellem det beløb, virksomheden har betalt for etableringen eller fornyelsen af kreditlinjerne, der er indrømmet af kinesiske finansielle institutioner, og det beløb, som de ville skulle betale for en tilsvarende kommerciel kreditlinje til en ikkefordrejet markedssats.
- (766) De relevante benchmarks for aftalegebyret og fornyelsesgebyret blev fastsat til henholdsvis 1,5 % og 1,25 % på grundlag af offentligt tilgængelige data ⁽¹⁹³⁾ og benchmarks, der blev anvendt i tidligere undersøgelser ⁽¹⁹⁴⁾.
- (767) I princippet betales aftalegebyret og fornyelsesgebyret på grundlag af et fast beløb på tidspunktet for henholdsvis åbningen af en ny kreditlinje eller fornyelsen af en eksisterende kreditlinje. Med henblik på beregningen tog Kommissionen imidlertid hensyn til kreditlinjer, der var blevet åbnet eller fornyet inden undersøgelsesperioden, men som var tilgængelige for de stikprøveudtagne grupper i undersøgelsesperioden, og de kreditlinjer, der blev åbnet i undersøgelsesperioden. Derefter beregnede Kommissionen fordelene på grundlag af den periode i undersøgelsesperioden, hvor kreditlinjen var til rådighed.
- (768) Det subsidiebeløb, der blev fastsat under denne ordning, var på 0,06 % for IRNC-gruppen.

4.6.4. Støtte til kapitalinvesteringer

- (769) Ud over de direkte lån og koncerninterne lån måtte IRNC-koncernen også dække sine finansielle behov gennem kapitalbidrag.

⁽¹⁹³⁾ Se <https://www.barclays.co.uk/current-accounts/bank-account/overdrafts/overdraft-charges/>, senest tilgået den 18. august 2021, fees for executive overdrafts — »overdrafts over £15,000 have a set-up fee of 1,5 % of the arranged overdraft limit, and a renewal fee of 1,5 %«.

⁽¹⁹⁴⁾ Se GFF-sagen, betragtning 354 og 355.

(770) Det blev i tidligere undersøgelser fastslået, at modervirksomhederne i kinesiske virksomhedsgrupper havde modtaget betydelige subsidier til støtte for udenlandske investeringer under BRI-initiativet i form af tilskud, præferentiel finansiering og kapitaltilførsler. Dette var navnlig tilfældet i antisubsidieundersøgelsen vedrørende dæk (»sagen om dæk«) samt i GFF-antisubsidieundersøgelsen og GFR-undersøgelsen ⁽¹⁹⁵⁾.

(771) Følgende retlige rammer er relevante i denne forbindelse:

- 1) Den 13. femårsplan for udvikling af udenrigshandlen, udstedt af Handelsministeriet (»MOFCOM«) den 26. december 2016
- 2) Guiding Opinions of the State Council on the Promotion of International Production Capacity and Equipment Manufacturing Cooperation (statsrådets vejledende udtalelser om fremme af international produktionskapacitet og om samarbejde vedrørende produktion af udstyr), udstedt i 2015 (»vejledende udtalelser«)
- 3) Made in China 2025, statsrådet, den 7. juli 2015.

4.6.4.1. Egenkapitaltilførsel fra Kina-ASEAN-investeringsamarbejdsfonden (»CAF«)

(772) Undersøgelsen viste, at Reed International Ltd. i oktober 2013 erhvervede 24 % af aktierne i SMI, en virksomhed, der er forretningsmæssigt forbundet med IRNC.

(773) Reed International Ltd. er et investeringsselskab med særligt formål, der ejes og kontrolleres fuldt ud af CAF. Som nævnt i IMIP's årsberetning for 2017 er »Reed International Limited et investeringsselskab med særligt formål under Kina-ASEAN-investeringsamarbejdsfonden, der er oprettet med henblik på investering i SMI-projektet« ⁽¹⁹⁶⁾. For at afgøre, om CAF kunne betragtes som et offentligt organ, anmodede Kommissionen GOC om specifikke oplysninger vedrørende CAF. Da der ikke blev modtaget noget svar vedrørende f.eks. CAF's vedtægter, måtte Kommissionen basere sig på de foreliggende faktiske oplysninger i henhold til grundforordningens artikel 28, stk. 1, for at analysere dette aspekt.

(774) Ifølge offentligt tilgængelige oplysninger er CAF en offshore kvasistatlig equity-fond denomineret i USD. Den ejes og sponsoreres af flere statsejede banker og andre kinesiske finansielle institutioner (som f.eks. Export-Import Bank of China (»EXIM Bank«) og en kinesisk statslig investeringsfond, China Investment Corporation (»CIC«), der tilsammen tegner sig for mere end 76 % af aktierne i CAF) ⁽¹⁹⁷⁾. CAF er underlagt anvisningerne fra Kinas statsråd ⁽¹⁹⁸⁾ og godkendelse fra den nationale udviklings- og reformkommission. EXIM Bank og CIC har i fællesskab oprettet denne private equity-fond på 1 mia. USD. EXIM Bank og CIC har hver investeret 300 mio. USD i CAF. Andre aktionærer er Bank of China Group Investment Co., Ltd., og China Communications Construction Co., Ltd, der er to kinesiske statsejede finansielle institutioner ⁽¹⁹⁹⁾. Virksomhedens administrerende direktør og driftsdirektør kommer begge fra Exim Bank.

(775) Fonden er rettet mod investeringsmuligheder i infrastruktur, energi og naturressourcer i ASEAN-landene ⁽²⁰⁰⁾. Investeringerne er navnlig rettet mod naturressourcer i sektoren for jernholdige og ikke-jernholdige metaller ⁽²⁰¹⁾.

(776) I maj 2010 erklærede Li Ruogu, formand for China EXIM Bank, at CAF er »en vigtig nyskabelse i [China EXIM Bank's] finansieringsmodel« ⁽²⁰²⁾. Den 9. september 2013 erklærede den kinesiske premierminister Li Keqiang, at CAF indgår i den kinesiske strategi for at udbyde samarbejdet mellem Kina og ASEAN. I talen sagde premierministeren, at »Kina vil iværksætte en ny runde af særlige lån, gøre god brug af Kina-ASEAN-investeringsamarbejdsfonden og sammen med andre parter aktivt undersøge muligheden for oprettelse af en finansieringsplatform for infrastrukturudvikling i Asien for at finansiere store projekter« ⁽²⁰³⁾.

⁽¹⁹⁵⁾ Se afsnit 4.3.3 i GFF-undersøgelsen.

⁽¹⁹⁶⁾ IMIP's årsberetning 2017, s. 84.

⁽¹⁹⁷⁾ <https://web.archive.org/web/20131029223637/http://www.chinaeconomicreview.com/node/43071>.

⁽¹⁹⁸⁾ <http://www.china-asean-fund.com/about-caf.php?slider1=1>.

⁽¹⁹⁹⁾ <https://business.sohu.com/20100524/n272300363.shtml>.

⁽²⁰⁰⁾ <http://www.china-asean-fund.com/about-caf.php?slider1=1>.

⁽²⁰¹⁾ <http://www.china-asean-fund.com/about-caf.php?slider1=1>.

⁽²⁰²⁾ <https://business.sohu.com/20100524/n272300363.shtml>.

⁽²⁰³⁾ http://eg.china-embassy.org/eng/rdwt/201309/201309/t20130915_7245108.htm.

- (777) Punkt 35 i de vejledende udtalelser, der er nævnt i betragtning 770, nævner desuden udtrykkeligt CAF som et instrument til at yde finansiel støtte under BRI-initiativet som følger: »Vi vil fuldt ud støtte den rolle, som Silk Road Fund, Kina-Afrika-fonden, Kina-ASEAN-fonden og China Overseas Investment Corporation spiller. Vi vil aktivt støtte internationale samarbejdsprojekter vedrørende produktionskapacitet og fremstilling af udstyr gennem egenkapitalinvesteringer og lånefinansiering. Vi vil tilskynde de indenlandske forvaltningsagenturer for private equity-fonde til at »gå globalt« og fuldt ud spille deres rolle med at støtte »udadvendte« virksomheder i at gennemføre greenfieldinvesteringer, investering i fusioner og virksomhedsovertagelser osv. « Det skal bemærkes, at Kommissionen på grundlag af de samme beviser i undersøgelsen vedrørende dæk fandt, at en lignende fond (SRF) var et offentligt organ ⁽²⁰⁴⁾.
- (778) Endelig undertegnede de stiftende aktionærer i IMIP, BDI og SDI på topmødet mellem Indonesien og Kina den 2. oktober 2013, i tilstedeværelse af de respektive landes præsidenter, en investerings- og finansieringsaftale med CAF med henblik på at udvikle aktiviteter i Morowali-parken ⁽²⁰⁵⁾, jf. betragtning 589 og 626. CAF's egenkapitalinvestering i SMI falder nøjagtigt sammen med undertegnelsen af denne aftale og svarer til en investering i udvikling af aktiviteter i parken. Som det fremgår af ovenstående betragtning, kan finansiel støtte fra GOC via CAF desuden omfatte enten egenkapitalinvesteringer eller lånefinansiering. En sådan egenkapitalstøtte vil derfor også falde ind under den præferentielle finansiering, der er aftalt mellem Kina og Indonesien inden for rammerne af det bilaterale samarbejde, og som tilskrives Indonesien af de samme grunde, som er forklaret ovenfor, og kan derfor allokere til de varer, der eksporteres fra Indonesien.
- (779) På trods af den manglende samarbejdsvilje om dette aspekt konkluderede Kommissionen på grundlag af offentligt tilgængelige oplysninger, at CAF kan betragtes som et offentligt organ, jf. grundforordningens artikel 3 og artikel 2, litra b), som yder et finansielt bidrag til SMI. CAF ejes og kontrolleres reelt af GOC. Dens aktiviteter styres af statsrådets anvisninger i overensstemmelse med de politiske mål, der er fastsat af GOC, og CAF har således fået tildelt statslig myndighed.
- (780) Kommissionen undersøgte dernæst, om det finansielle bidrag fra CAF havde givet IRNC-gruppen en fordel. Som nævnt ovenfor er Reed International Ltd et investeringsinstitut med særligt formål under CAF, der er oprettet specifikt med henblik på at investere i SMI, en af virksomhederne i IRNC-gruppen. I henhold til vilkårene i tegningsaftalen med de øvrige aktionærer ⁽²⁰⁶⁾ skulle Reed International Ltd sælge sine aktier tilbage til de øvrige aktionærer til samme pris 5-6 år efter den oprindelige investering, uanset aktiernes faktiske markedsværdi. Endvidere var Reeds erhvervede aktier særlige aktier med meget begrænsede ledelsesrettigheder. Disse vilkår viser allerede, at Reed International Ltd i modsætning til, hvad en markedsaktør ville gøre, ikke forventede noget rimeligt afkast af købet af aktierne; investoren søger heller ikke nogen kontrolrettigheder. Transaktionen kan således ikke betegnes som værende gennemført på markedsvilkår.
- (781) Undersøgelsen viste desuden, at efter opstartsfasen blev investeringer i SMI mindre risikofyldte, og at virksomhedens finansielle stilling blev stærkere. Værdien af virksomhedens aktier steg derfor med tiden, men dette blev ikke afspejlet i Reed International Ltd's salgspris. Dette afspejler ikke en operatørs rationelle adfærd under normale markedsvilkår. På grundlag af beviserne i sagen konkluderede Kommissionen, at det finansielle bidrag fra GOC via CAF, der oprådte som et offentligt organ, medførte en fordel, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 2.

4.6.4.2. Tilvejebringelse af kapital i naturalier mod utilstrækkeligt vederlag og aktionærlån

- (782) I deres opstartsfasen modtog alle virksomheder i IRNC-gruppen kapitalindskud i naturalier i form af produktionsudstyr.

⁽²⁰⁴⁾ GFF-sagen, betragtning 775; sagen om dæk, betragtning 357.

⁽²⁰⁵⁾ <http://www.china-asean-fund.com/sub-fund-3-detail.php?id=1>.

⁽²⁰⁶⁾ De kinesiske modervirksomheder indgår i Tsingshan Group.

- (783) Undersøgelsen viste faktisk, at alle maskiner til IRNC-gruppens produktionsproces blev importeret fra forretningsmæssigt forbundne virksomheder i Kina, som ikke havde produceret udstyret. Kommissionen anmodede om fakturaerne vedrørende købet fra de oprindelige producenter af udstyret, men på grund af de kinesiske modervirksomheders manglende samarbejde blev disse ikke fremlagt, hvilket forhindrede Kommissionen i at kontrollere, om priserne var i overensstemmelse med armslængdeprincippet, og om oprindelsen faktisk var Kina, som anført.
- (784) Desuden nød de godt af aktionærlån, der svarede til kapitaltilførsler, jf. betragtning 759.
- (785) I mangel af svar fra de kinesiske modervirksomheder, der tilvejebragte det pågældende udstyr og ydede de pågældende aktionærlån, samt fra GOC og efter anvendelsen af bestemmelserne i grundforordningens artikel 28, stk. 1, måtte Kommissionen delvist basere sig på de foreliggende faktiske oplysninger i forbindelse med sine konklusioner vedrørende erhvervelsen af dette udstyr og disse aktionærlån. Kommissionen måtte navnlig anvende de foreliggende faktiske oplysninger til at identificere udstyrets oprindelse og kilden til finansiering af udstyret og de lån, som de kinesiske modervirksomheder ydede til IRNC-gruppens virksomheder.
- (786) For at nå frem til denne konklusion fastslog Kommissionen, at der var tale om et klart tilsagn fra de kinesiske modervirksomheder om at investere i tilskyndede industrier i oversøiske lande. Som nævnt ovenfor promoverer Tsingshan sig selv på sit websted med, at den »altid har fulgt den nationale udviklingsstrategi for globalisering og aktivt reageret på »BRI«-initiativet«. Den har endda en særlig dattervirksomhed, der forvalter de oversøiske projekter: »Eternal Tsingshan-gruppen er en af flere enhedsgrupper for virksomhedsledelse under Tsingshan Industrys bestyrelse og er ansvarlig for forvaltningen af alle de oversøiske projekter, som Tsingshan Industrys bestyrelse planlægger. Indtil videre har Eternal Tsingshan-gruppen færdiggjort det internationale strategiske layout i Indonesien, Singapore, Indien, USA og andre lande og forvalter over 15 dattervirksomheder/repræsentationskontorer«⁽²⁰⁷⁾.
- (787) Desuden var en af de største virksomheder, der var involveret i leveringen af udstyr til IRNC-gruppen, Shanghai Dingxin Investment (Group) Co., Ltd. (»Dingxin-gruppen«). Den er en af de fire største virksomheder i gruppen under bestyrelsen for Qingshan Industrial. Ifølge gruppens websted har den været Tsingshan Industrials vigtigste redskab til at fremme internationale aktiviteter. Dingxin Group anførte også, at den hovedsagelig er ansvarlig for forvaltning af oversøiske investeringsprojekter, eksport af mekaniske og elektriske produkter og andet bygge- og anlægsudstyr til Tsingshan-parken i Indonesien.
- (788) Alle disse oversøiske projekter passer ind i den bredere kontekst for Kinas »udadvendte politik«. I den forbindelse udtalte formanden for Tsingshan Holding Group f.eks.: »Tsingshan-industriparken er den største og mest vellykkede kinesiske investering i Indonesien og vil kunne rumme den produktionskapacitet, der overføres fra Kina. Det er et stort projekt for os for at leve op til vores sociale ansvar og bidrage til samfundet. Det er også vigtigt for gennemførelsen af BRI-initiativet«⁽²⁰⁸⁾.
- (789) Desuden udpeges der i Made in China 2025-køreplanen 10 strategiske sektorer, som bl.a. omfatter avancerede materialer i jern- og stålsektoren. For disse nøgleindustrier nævnes det udtrykkeligt i kapitel 9 i »Made in China 2025«-planen, at Kina vil:
- »Støtte virksomheder med henblik på at foretage fusioner, egenkapital- og venturekapitalinvesteringer i udlandet.
 - Deltage aktivt i og fremme internationalt industrielt samarbejde og gennemføre vigtige strategiske planer såsom det økonomiske silkevejsbælte og det 21. århundredes maritime silkevej for at fremskynde opbygningen af sammenkoblet infrastruktur med de omkringliggende lande og et dybt industrielt samarbejde.
 - Gøre brug af »åbning« langs grænserne og opbygge et antal oversøiske fremstillingssamarbejdsområder i støtteberettigede lande.
 - Fremme **den oversøiske overførsel af avanceret udstyr**, avanceret teknologi og stærk industri« (fremhævelse tilføjet).

⁽²⁰⁷⁾ https://www.etsingshan.com/Art/Art_38/Art_38_69.aspx.

⁽²⁰⁸⁾ http://www.minmetals.com/english/News/201706/t20170626_226241.html.

- (790) Desuden omfatter de »vejledende udtalelser«, der er nævnt i betragtning 770, stål som en prioriteret sektor for samarbejde om international produktionskapacitet og fremstilling af udstyr (se kapitel 3, punkt 7). De fastslår også, at »Going global« vedrørende kinesisk udstyr, teknologi, tjenesteydelser og standarder skal fremmes«, navnlig i disse prioriterede sektorer. I kapitel 3, punkt 8, tilføjes det, at stålproduktionsanlæg skal opføres »i prioriterede lande med favorable ressourcerforhold ... og med omfattende markedspotentiale gennem eksport af komplette sæt af udstyr ...«. Endelig henvises der i punkt 32 vedrørende øget finansiel støtte bl.a. til følgende måder til at støtte virksomheder i at »gå globalt«: »støtte virksomheder, der »går globalt« med udenlandske aktiver og kapitalinteresser som sikkerhed for at opnå lån og andre mineralrettigheder og for at forbedre deres muligheder for virksomhedsfinansiering«.
- (791) Med andre ord passer de kinesiske modervirksomheders ydelse af aktionærlån og tilvejebringelse af udstyr til deres dattervirksomheder i Indonesien helt og holdent ind i GOC's politiske mål om at fremme BRI-projekter i stålindustrien, og tilvejebringelsen af udenlandske aktiver (i dette tilfælde udstyr) betragtes af GOC som et middel til at styrke sikkerheden for at forbedre disse virksomheders samlede finansielle kapacitet.
- (792) Det er i denne sammenhæng, at IRNC-gruppens modervirksomheder modtog et finansielt bidrag fra GOC i form af tilskud eller præferentiel finansiering til gennemførelse af disse politikker, bl.a. til at finansiere dens investeringer i Indonesien med henblik på produktion af den pågældende vare. På grund af disse virksomheders og GOC's manglende samarbejdsvilje i denne sag var Kommissionen ikke i stand til at identificere den faktiske finansieringskilde og nærmere gøre rede for, hvordan der blev ydet et sådant finansielt bidrag. På grundlag af de foreliggende faktiske oplysninger i henhold til grundforordningens artikel 28, stk. 1, og på grundlag af ovenstående beviser vedrørende finansieringen under BRI-initiativet af projekter uden for Kina, herunder Indonesien, samt konklusionerne i sagen om dæk, GFF-antisubsidieundersøgelsen og GFR-undersøgelsen konkluderede Kommissionen imidlertid, at de kinesiske modervirksomheder modtog et finansielt bidrag i form af tilskud eller præferentiel finansiering, som derefter blev anvendt til at yde aktionærlån og kapital i naturalier til deres dattervirksomheder for at fremme deres finansielle kapacitet og aktiviteter i Indonesien. I den forbindelse blev fordelene ved de tilskud eller lån på præferencevilkår, som de kinesiske modervirksomheder havde modtaget, allokeret til dattervirksomhedernes aktiviteter i Indonesien ved hjælp af rentefrie koncerninterne lån.
- (793) I sagen om dæk fandt Kommissionen navnlig, at den finansiering, der blev ydet under BRI-initiativet, blev anvendt til at købe aktier i Pirelli-gruppen, og svarede til eksportsubsidier⁽²⁰⁹⁾. I GFF-antisubsidieundersøgelsen og GFR-undersøgelsen var Kommissionen på trods af et delvist samarbejde i stand til at spore den præferentielle finansiering med oprindelse i Kina og afstemme den med den finansiering, der i sidste ende blev ydet til de egyptiske produktionsenheder. I begge tilfælde kunne Kommissionen påvise, at de finansielle bidrag, der blev ydet i Kina til modervirksomhederne, blev overført fuldt ud af modervirksomhederne til de respektive udenlandske dattervirksomheder i eksportlandene. I dette tilfælde er Kommissionen på grund af den fuldstændige mangel på samarbejde ikke i stand til at vurdere sporingen af midlerne, da den ikke havde mulighed for at finde disse specifikke finansielle data fra offentlige kilder, selv om den også søgte fra kinesiske kilder. Kommissionen var derfor nødt til at drage konklusioner på grundlag af artikel 28, stk. 1, baseret på sagen om dæk, GFF-antisubsidieundersøgelsen og GFR-undersøgelsen, som i høj grad ligner situationen i denne sag, fordi der er tale om projekter, der finansieres under BRI-initiativet efter nøjagtig samme mønster. Desuden har GFF-antisubsidieundersøgelsen og GFR-undersøgelsen en række ligheder, idet Kina ydede præferentiel finansiering via banker, der følger politiske retningslinjer, og statsejede banker til de egyptiske dattervirksomheder i forbindelse med BRI-initiativet og det bilaterale samarbejde med den egyptiske regering. Dette afspejler situationen i den foreliggende undersøgelse, hvor Kina yder præferentiel finansiering via EXIM og de andre statsejede forretningsbanker under BRI-initiativet til et investeringsprojekt i Indonesien.
- (794) I mangel af dokumentation fra de kinesiske virksomheder eller GOC og på grundlag af de offentligt tilgængelige beviser, navnlig i sagen om dæk, GFF-antisubsidieundersøgelsen og GFR-undersøgelsen, konkluderede Kommissionen således, at aktionærernes tilvejebringelse af udstyr og aktionærlån blot var et andet middel til at finansiere de indonesiske dattervirksomheder, og den besluttede at udligne disse som kapitaltilførsler støttet af staten med henblik på at etablere og udvide IRNC-gruppens produktionsfaciliteter i Indonesien. En sådan støtte vil derfor også falde ind under de punkter, der er aftalt mellem Kina og Indonesien inden for rammerne af det bilaterale samarbejde, og som tilskrives Indonesien af de samme grunde, som er forklaret i ovenstående betragtninger, og kan derfor allokeres til de varer, der eksporteres fra Indonesien.

⁽²⁰⁹⁾ Sagen om dæk, betragtning 405 og 416.

- (795) Kommissionen undersøgte dernæst, om det finansielle bidrag fra GOC via de kinesiske modervirksomheder havde givet IRNC-gruppen en fordel. På grund af manglende samarbejde fra disse virksomheders side måtte Kommissionen endnu en gang basere sine konklusioner på de foreliggende faktiske oplysninger, jf. grundforordningens artikel 28. Betingelserne for aktionærlånene (herunder det forhold, at der ikke blev opkrævet renter) viser, at de kinesiske modervirksomheder fuldt ud allokerede fordelene ved de tilskud og lån på præferencevilkår, der blev modtaget i Kina, til deres aktiviteter i Indonesien.
- (796) Med hensyn til udstyret analyserede Kommissionen, om det pågældende udstyr blev købt til armslængdepriser, ved at foretage en sammenligning med markedspriserne for lignende udstyr, der anvendes i industrien for rustfrit stål. På grundlag af denne analyse fandt Kommissionen, at udstyr blev leveret med en betydelig rabat i forhold til de internationale markedspriser for tilsvarende, repræsentative sæt af produktionsudstyr til koldvalsningsanlæg. På grundlag af beviserne i sagen og i overensstemmelse med grundforordningens artikel 28, stk. 1 ⁽²¹⁰⁾, konkluderede Kommissionen, at det finansielle bidrag fra GOC via kinesiske modervirksomheder gav en fordel, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 2.

4.6.4.3. Beregning af subsidiebeløbet

- (797) For det første punkt, dvs. kapitaltilførslen fra CAF, blev fordelene beregnet på grundlag af en rimelig forrentning, dvs. hvad en markedsinvestor ville have forventet ved salget af aktierne på det tidspunkt, hvor aktierne blev købt. I den forbindelse søgte Kommissionen efter lignende transaktioner i stålindustrien i de senere år. På grundlag af resultatet af 11 salgstransaktioner for stålvirksomheder i perioden 2006-2019 konkluderede Kommissionen, at en rimelig pris for aktierne i en stålvirksomhed ville være otte gange driftsoverskuddet.
- (798) Fordelen blev derfor beregnet som forskellen mellem værdien af Reed Investments aktiepost på 24 % vurderet til otte gange SMI's driftsoverskud for 2018 minus den pris, der blev betalt af Reed Investment. Fordelen blev derefter fordelt på undersøgelsesperioden ved hjælp af den fastlåsningsperiode, der er nævnt i tegningsaftalen, dvs. 5,5 år.
- (799) For det andet punkt, nemlig tilvejebringelse af udstyr på præferencevilkår, blev fordelene beregnet som forskellen mellem den købspris, som virksomhederne i IRNC-gruppen betalte, og en markedspris for sammenlignelige indkøb af udstyr. Kommissionen undersøgte i den forbindelse lignende køb af repræsentative sæt af udstyr til koldvalsningsanlæg i de senere år på grundlag af stålvirksomheders indkøbstransaktioner. Den deraf følgende fordel blev derefter allokert på undersøgelsesperioden på grundlag af de erhvervede aktivers brugstid.
- (800) For så vidt angår det tredje punkt, dvs. aktionærlån, besluttede Kommissionen at behandle de udestående beløb af disse lån i undersøgelsesperioden som et tilskud, da disse lån faktisk blev betragtet som kapitaltilførsler, hvorigennem de kinesiske modervirksomheder kanaliserede de modtagne tilskud og lån på præferencevilkår. Den opnåede fordel blev fastslået på grundlag af den udestående hovedstol med fradrag af de (evt.) betalte renter i undersøgelsesperioden. Da lånene tydeligvis var forbundet med en langsigtet investering, ville lånets hovedstol blive afskrevet over lånets løbetid, og kun det beløb, der var fordelt på undersøgelsesperioden, blev taget i betragtning. Endelig blev fordelens størrelse, hvor det var nødvendigt, yderligere justeret for kun at afspejle det antal dage i undersøgelsesperioden, i hvilket lånet løb.

- (801) Det således fastsatte subsidiebeløb for støtte til kapitalinvesteringer var på 6,02 % for IRNC-gruppen.

⁽²¹⁰⁾ På grund af GOC's fuldstændigt manglende samarbejde havde Kommissionen ikke mulighed for at anmode om potentielt relevante oplysninger om priser på lignende udstyr i Kina for at fastsætte referencepriser på grundlag af officielle kinesiske statistikker. Da Kommissionen ikke kunne finde nogen oplysninger om priserne i Kina og da der ikke blev fremlagt oplysninger om udstyrets oprindelse, besluttede Kommissionen at gøre brug af en kombination af priser for lignende udstyr fra flere lande som erstatning.

4.6.4.4. Bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger

- (802) IRNC-gruppen klagede over den utilstrækkelige fremlæggelse af oplysninger vedrørende benchmarket for kapitaltilførslen fra CAF, eftersom navnene på virksomhederne i benchmarket var udeladt, og der ikke var nogen indikation af, om transaktionerne vedrørte særlige aktier.
- (803) Kommissionen fandt, at fremlæggelsen af de detaljerede tal, arten af aktierne og virksomhedernes navne ville afsløre fortrolige oplysninger om transaktioner foretaget af bestemte virksomheder. I stedet fremlagde Kommissionen en fyldestgørende sammenfatning af dataene med indekserede tal og en indikation af, at alle transaktioner blev foretaget af virksomheder i stålsektoren. Denne påstand blev derfor afvist.
- (804) Eurofer bemærkede, at benchmarket blev beregnet på grundlag af driftsoverskuddet (EBITA), men oplysningerne om lignende transaktioner for stålvirksomheder syntes at henvise til EBITDA. EBITA er lavere end EBITDA. Hvis Kommissionen anvendte beregningen på EBITA i stedet for på det EBITDA, som benchmarket henviser til, blev fordelen for SMI derfor undervurderet. Klageren opfordrede Kommissionen til at foretage en ny vurdering af beregningen.
- (805) SMI's årsregnskaber indeholder ikke EBITDA som sådan. I stedet for at forsøge at genberegne EBITDA på grundlag af de tilgængelige data anvendte Kommissionen faktisk SMI's driftsoverskud til at beregne fordelen. Dette blev anset for at være en rimelig og forsigtig tilgang. Under alle omstændigheder fandt Kommissionen efter en yderligere analyse, at en ny vurdering af beregningen kun ville have ført til en ubetydelig ændring på under 0,1 %. Kommissionen fastholdt således sin oprindelige beregning.
- (806) Med hensyn til tilvejebringelse af kapital i naturalier mod utilstrækkeligt vederlag fremførte IRNC-gruppen, at IRNC kun importerede en enkelt koldvalsningslinje, og hævdede, at resten af udstyret ikke har nogen lighedstræk med koldvalsningslinjen. IRNC-gruppen hævdede, at Kommissionen ikke forklarede, hvorfor der også var blevet ydet fordele til andre typer udstyr.
- (807) I den forbindelse bemærkede Kommissionen for det første, at registret over anlægsaktiver i et stort produktionsanlæg som IRNC består af hundredvis af linjer. Kommissionen besluttede derfor at udtage stikprøver af repræsentative sæt af udstyr for at fastslå fordelen for hele anlægget. Koldvalsningslinjerne udgjorde en væsentlig del af IRNC's produktionsproces, og fordelen for disse produktionslinjer kan derfor betragtes som repræsentativ for hele anlægget. Desuden anvendte Kommissionen ikke blot en enkelt type udstyr i sin beregning, men flere typer udstyr, der indgår i en produktionslinje, såsom dele til et reversibelt koldvalsningsanlæg med 20 ruller, en sliber, en del af brokranen, en spoleenhed, en skæremaskine osv. Denne påstand blev derfor afvist.
- (808) IRNC-gruppen anmodede også Kommissionen om at fremlægge yderligere oplysninger om den metode, der blev anvendt til at fastsætte benchmarket for køb af maskiner.
- (809) I den forbindelse bemærker Kommissionen, at det anvendte benchmark blev justeret for produktionskapacitet svarende til IRNC's udstyr, udstyrets oprindelse var enten europæisk eller amerikansk, og udstyrets købsår varierede fra 2008 til 2020, dvs. både før og efter opførelsen af IRNC's anlæg. Da der ikke kunne konstateres relevante prisforskelle inden for dette tidsinterval, konkluderede Kommissionen, at alle indkøb inden for denne periode var rimelige erstatninger for IRNC's indkøb.
- (810) I sine bemærkninger til den supplerende endelige fremlæggelse af oplysninger bemærkede IRNC-gruppen, at de yderligere oplysninger fra Kommissionen om benchmarket for importerede maskiner henviser til et benchmark uden for »leverings- eller købslandet«, som der henvises til i SCM-aftalens artikel 14, litra d). IRNC-gruppen mente, at »leverings- eller købslandet« i dette tilfælde bør være Indonesien eller Kina i overensstemmelse med appelorganets rapport i sagen *US — Softwood Lumber IV* ⁽²¹¹⁾. Ifølge IRNC-gruppen burde Kommissionen have fastslået, at de private priser i Indonesien og Kina var fordrejede, før den henviste til europæisk eller amerikansk udstyr som benchmark.

⁽²¹¹⁾ Appelorganets rapport, *United States — Final Countervailing Duty Determination with Respect to Certain Softwood Lumber from Canada*, WT/DS257/AB/R, vedtaget den 17. februar 2004, DSR 2004:II, s. 571, afsnit 90.

- (811) IRNC-gruppen hævdede desuden, at selv om det antages, at Kommissionen var berettiget til at afvise priserne i Indonesien og Kina, forklarede Kommissionen ikke, hvorfor den valgte amerikanske og europæiske priser i stedet for indiske priser på koldvalsningsudstyr i betragtning af det tilsvarende økonomiske udviklingsniveau i Indien og Indonesien.
- (812) I det mindste burde Kommissionen have tilpasset priserne tilstrækkeligt for at afspejle de gældende markedsvilkår i Kina og Indonesien.
- (813) Med hensyn til »leverings- eller købslandet« bemærkede Kommissionen, at IRNC-gruppen ikke selv foretog indkøb af udstyr på det indonesiske hjemmemarked. Alt udstyret blev importeret. Anvendelsen af Indonesien som benchmark ville således ikke have svaret til IRNC-gruppens faktiske situation. For så vidt angår Kina minder Kommissionen om, at maskinerne blev importeret fra forretningsmæssigt forbundne virksomheder i Kina, som ikke havde produceret udstyret. Kommissionen forsøgte at fastslå udstyrets oprindelse ved at anmode om fakturaer fra de oprindelige producenter, men på grund af de kinesiske modervirksomheders manglende samarbejdsvilje var dette ikke muligt. Kommissionen måtte derfor basere sig på de foreliggende faktiske oplysninger vedrørende varernes faktiske oprindelsesland.
- (814) Med hensyn til de foreliggende faktiske oplysninger var det ikke muligt at anvende data fra den stikprøveudtagne indiske virksomhed i den foreliggende sag. De indiske producenter blev ikke anmodet om at fremlægge fuldstændige oplysninger om udstyret til anlægget, da disse oplysninger ikke var nødvendige for at konstatere subsidiering i henhold til de indiske subsidieordninger. Som følge heraf forelå der ingen relevante oplysninger for en af de stikprøveudtagne virksomheder. For den anden virksomhed blev oplysningerne anset for at være uegnede til brug som benchmark, da de vedrørte indkøb mellem virksomheder i den samme gruppe. På den anden side har både Unionen og USA en anerkendt industri for udstyr til stålværker, og de leverandører, der indgår i benchmarket, solgte koldvalsningsanlæg rundt om i verden, herunder til kinesiske stålproducenter. Kommissionen fandt derfor, at sådanne globale aktører kunne anvendes som en rimelig reference for køb af importeret udstyr af ukendt oprindelse.
- (815) Endelig gælder samme ræsonnement for justeringen af priserne for at afspejle de gældende markedsvilkår i Kina og Indonesien. Da der ikke er noget bevis for, at udstyret blev indkøbt på nogen af disse markeder, mener Kommissionen ikke, at det er nødvendigt at foretage yderligere justeringer. Disse påstande blev derfor afvist.
- (816) Hvad angår de forretningsmæssigt forbundne virksomheders manglende samarbejde med hensyn til udstyrets oprindelse, hævdede IRNC-gruppen, at den havde fremlagt tilstrækkelige oplysninger om maskiner importeret fra forretningsmæssigt forbundne virksomheder i Kina, og at der ikke forelå beviser til støtte for Kommissionens konklusioner i denne forbindelse.
- (817) Kommissionen var ikke enig i denne påstand. Som nævnt i betragtning 782 blev maskinerne importeret fra forretningsmæssigt forbundne virksomheder i Kina, som ikke havde produceret udstyret. I modsætning til, hvad virksomheden anførte, anmodede Kommissionen om fakturaerne vedrørende de forretningsmæssigt forbundne virksomheders køb af udstyr fra de oprindelige producenter, men på grund af de kinesiske modervirksomheders manglende samarbejde blev disse ikke fremlagt. Disse oplysninger var nødvendige som led i undersøgelsen for at fastsætte værdien af det pågældende udstyr på armslængdevilkår. Kommissionen fastholder derfor sin holdning om, at der ikke blev fremlagt tilstrækkelige oplysninger om udstyr importeret fra forretningsmæssigt forbundne virksomheder, og at den derfor måtte basere sig på de bedste foreliggende faktiske oplysninger.
- (818) Med hensyn til aktionærlånene hævdede IRNC-gruppen, at Kommissionen ikke havde bevist, at GOC ydede et finansielt bidrag via de kinesiske modervirksomheder eller gav IRNC-gruppen en fordel. Ifølge GOID og IRNC-gruppen er IRNC's aktionærer private virksomheder, og Kommissionen har ikke godtgjort, at Tsingshan-gruppen er et offentligt organ eller har fået overdraget funktioner af GOC. Den mindede også om, at aktionærlån var efterstillet banklån fra Kina, dvs. at de var en forudsætning for at opnå banklån. Hvis aktionærlånene havde stammet fra GOC på samme måde som banklån fra Kina, ville efterstillingen efter IRNC-gruppens opfattelse have været ulogisk.
- (819) Kommissionen minder om, at den i mangel af svar fra de kinesiske modervirksomheder, der ydede de pågældende aktionærlån, og fra GOC delvist måtte basere sig på de foreliggende faktiske oplysninger med henblik på sine konklusioner vedrørende disse aktionærlån. Kommissionen måtte navnlig anvende de foreliggende faktiske oplysninger til at identificere kilden til finansiering af de lån, som de kinesiske modervirksomheder ydede til IRNC-gruppens virksomheder. Kommissionen fastslog udførligt i betragtning 785-790, at der er et klart tilsagn fra de

kinesiske modervirksomheder om at investere i tilskyndede industrier i udlandet, og at ydelsen af disse aktionærlån fuldt ud passer ind i GOC's politiske mål om at fremme BRI-projekter i stålindustrien. Som nævnt i betragtning 794 viser betingelserne ved aktionærlånene (herunder det forhold, at der ikke blev opkrævet renter), at de kinesiske modervirksomheder fuldt ud allokerede fordelene ved de tilskud og lån på præferencevilkår, der blev modtaget i Kina, til deres aktiviteter i Indonesien. Det forhold, at IRNC's aktionærer er private virksomheder, modsiger ikke disse konklusioner. Det forhold, at aktionærlånene er en betingelse for de direkte banklån fra de kinesiske offentlige organer, modsiger heller ikke Kommissionens konklusioner. Efter Kommissionens opfattelse viser det kun, at der findes forskellige kanaler til at yde finansiel støtte, og det bestyrker faktisk Kommissionens synspunkt om, at der er en stærk forbindelse mellem de to typer lån. Denne påstand blev derfor afvist.

- (820) IRNC-gruppen hævdede endvidere, at aktionærlånet fra to virksomheder i henholdsvis Hongkong og Japan ikke burde udlignes, da virksomhederne ikke var beliggende i Kina.
- (821) Med hensyn til lånet fra virksomheden i Hongkong bemærkede Kommissionen, at Luck Scenery ikke samarbejdede i forbindelse med undersøgelsen, og at IRNC-gruppen ikke havde fremlagt yderligere beviser efter den endelige fremlæggelse af oplysninger til støtte for sin påstand.
- (822) På den anden side blev påstanden anset for at være berettiget for så vidt angår den japanske virksomhed. I modsætning til de øvrige aktionærlån blev der nemlig fremlagt oplysninger vedrørende denne virksomhed, som viste, at den faktisk var blevet etableret i Japan med japanske aktionærer. I modsætning til de andre lån kunne der ikke findes forbindelser til den kinesiske regering, kinesiske banker, Tsingshan-gruppen eller andre kinesiske interessenter. Kommissionen fjernede derfor denne virksomheds lån fra beregningen af fordelene.
- (823) Med hensyn til IRNC-gruppens aktionærers manglende samarbejde mindede IRNC-gruppen om, at Kommissionen burde basere sine konklusioner på de bedste foreliggende faktiske oplysninger, og hævdede, at der ikke kunne udledes beviser for manglende samarbejde af oplysninger, hvorom der aldrig blev anmodet, og som IRNC-gruppen ikke burde anmodes om, da de ikke var omfattet af denne undersøgelse.
- (824) Kommissionen bemærkede, at undersøgelsen omfattede subsidieordninger, der blev tildelt i henhold til det bilaterale samarbejde mellem Kina og Indonesien. Det fremgik også af punkt 6 i de generelle instrukser, at »Hvis en forretningsmæssigt forbundet virksomhed har opnået fordele af de undersøgte subsidieordninger, skal oplysningerne angives i overensstemmelse med spørgsmålene i dette spørgeskema«. Som forklaret i betragtning 791 modtog IRNC-gruppens modervirksomheder et finansielt bidrag fra GOC i form af tilskud eller præferentielt finansiering til gennemførelse af GOC's præferentielle politikker, bl.a. til at finansiere dens investeringer i Indonesien med henblik på produktion af den pågældende vare. Derfor skulle både IRNC's aktionærer og aktionærerne i andre enheder i IRNC-gruppen indsende deres besvarelser af spørgeskemaet. I løbet af undersøgelsen anmodede Kommissionen desuden om specifikke oplysninger fra alle modervirksomhederne, og ingen af de kinesiske aktionærer besvarede disse anmodninger. Påstanden blev derfor afvist.
- (825) Med hensyn til fordelene bemærkede IRNC-gruppen, at udløbsdatoen for aktionærlånene følger udløbsdatoen for banklånene, da de ikke kan betales før banklånene. IRNC-gruppen præciserede også, at aktionærlånene bogføres som gældsforpligtelser, og at der påløber renter for IRNC-gruppens virksomheder. Derfor bør Kommissionen efter IRNC-gruppens opfattelse ikke behandle de udestående beløb for alle aktionærlån i UP som tilskud.
- (826) Låneaftalerne fastsætter ganske vist, at banklånene skal betales før aktionærlånene. I modsætning til banklån, som har en klar tilbagebetalingsplan, omfatter aktionærlånene imidlertid ikke nogen tidsplan for tilbagebetaling efter banklånenes forfaldsdato. Selv om der påløber renter i virksomhedens regnskaber, tilbageviser dette ikke Kommissionens konklusioner om, at virksomheden i praksis ikke havde noget faktisk likviditetstab og frit kunne disponere over alle sine likvide midler og dermed opnåede en klar finansiel fordel svarende til et tilskud. Kommissionen fastholdt derfor sin position.

4.7. Levering af kul mod utilstrækkeligt vederlag

- (827) Klageren hævdede, at de eksporterende producenter havde fordel af billigt kul på grund af forskellige statslige foranstaltninger på det indenlandske kulmarked, navnlig eksistensen af en maksimal hjemmemarkedspris, en hjemmemarkedsforpligtelse (»DMO«) og et krav om remburs ved eksportsalg. Disse foranstaltninger ville tjene til at trykke hjemmemarkedspriserne på kul og give kulbrugerne, herunder industrien for rustfrit stål, en fordel. Undersøgelsen viste imidlertid, at de påståede foranstaltninger hverken individuelt eller samlet havde den påståede virkning.
- (828) Undersøgelsen har fastslået, at den maksimale hjemmemarkedspris ikke fandt anvendelse på de eksporterende producenter eller gav dem nogen fordel. Loftet på den regulerede maksimumspris for dampkul var på 70 USD pr. ton og fandt kun anvendelse på elselskaber, der sælger energi til slutkunder (»virksomheder af almen interesse«). De eksporterende producenter og deres forretningsmæssigt forbundne leverandører af mellemmaterialer brugte alle elektricitet, som de selv producerede, og de var derfor ikke »offentlige forsyningselskaber«, og de drog ikke fordel af prisloftet.
- (829) Undersøgelsen kunne derfor ikke konstatere, at de eksporterende producenter nød godt af denne type subsidier.

4.8. Indrømmelse af jord mod utilstrækkeligt vederlag

4.8.1. Klagen og subsidieordningen

- (830) Klageren fremførte, at IMIP kanaliserede den direkte støtte, som den modtog fra GOID, som leverede faciliteter i form af jord, til den eksporterende producent, som IMIP er forretningsmæssigt forbundet med. Ifølge klageren er erhvervelse og udvikling af jord og ordninger vedrørende leje af bygninger vigtige faciliteter, som GOID indrømmede IMIP og dermed den forretningsmæssigt forbundne eksporterende producent.

4.8.2. Retsgrundlag

- (831) I henhold til artikel 1 og 2 i den grundlæggende landbrugslov nr. 5 af 1960 (»den grundlæggende landbrugslov«) opfattes al jord og alle naturressourcer i Indonesien som »gaver fra Gud«, som »kontrolleres af staten«. Denne statslige »kontrolret«, der bl.a. består i at regulere erhvervelsen og udnyttelsen af jorden, udøves med henblik på at opnå »den størst mulige velstand for befolkningen«.
- (832) I henhold til artikel 28 og artikel 33, stk. 3, i Republikken Indonesiens forfatning og i henhold til den grundlæggende landbrugslov har privatpersoner ret til at besidde en ejendomsret i form af et selvejet jordlod (*Hak milik*). Desuden findes der en række mindre ejendomsrettigheder, såsom udnyttelsesretten (*Hak guna usaha* — »HGU«), brugsretten (*Hak pakai*, også oversat som dyrkningsretten) eller brugsretten til bygninger (*Hak una bangunan* — »HGB«, også oversat som bygningsret). Sidstnævnte omfatter brugsretten og retten til at bygge på en jordlod. Ejerskab er forbeholdt indonesiske personer, mens HGU og HGB også er tilgængelige for udenlandsk ejede virksomheder, der er registreret i Indonesien. I praksis eksisterer disse formelle rettigheder imidlertid stadig side om side med de sædvaneretlige krav på jord. Dette skyldes, at ikke alle jordlodder i Indonesien er officielt registreret, fordi medlemmer af de traditionelle samfund (*Ulaiat*) ikke er forpligtet til at registrere deres jordlodder, og at beviset for rettighederne til en jordlod fremlægges i et tilsvarende certifikat (*Sertifikat*), der kun udstedes for allerede registrerede jordlodder. Certifikaterne er forskellige afhængigt af, hvilken ret de anerkender, nemlig: *Sertifikat hak milik* — »SHM« for ejerskab; *Sertifikat hak guna usaha* — »SHGU« for udnyttelsesretten og *Sertifikat hak guna bangunan* — »SHGB« for brugsretten til bygninger.
- (833) Som forklaret i det relevante afsnit ovenfor er Morowali-parken en industripark, der er etableret i Indonesien med en særlig udpegelse som industriområde. Ved undersøgelsen af det retsgrundlag, der regulerer den jord, hvor Morowali-parken blev etableret, skal der derfor ikke blot tages hensyn til lovgivningen om ejendomsret til jord og arealplanlægning, men også til specifikke bestemmelser vedrørende industriområder.

- (834) Med hensyn til ejendomsret til jord og arealplanlægning omfatter love, der regulerer det område, hvor IMIP er beliggende, følgende:
- Den grundlæggende landbrugslov, som ophævede de bestemmelser om jord, der var gældende før Indonesiens uafhængighed, og indførte den nuværende ordning for ejendomsrettigheder. Ligesom brugsretten til jord i Folkerepublikken Kina kan HGB kun erhverves for en begrænset periode. I Indonesien er denne periode på højst 30 år, som kan forlænges yderligere med 20 år
 - Government Regulation No. 40 of 1996 (Regeringsbekendtgørelse nr. 40 af 1996), som regulerer overdragelse af HGU'er, brugsrettigheder og HGB'er
 - Government Regulation No. 24 of 1997 on Land Registration (Regeringsbekendtgørelse nr. 24 af 1997 om registrering af jord), som danner grundlaget for de nuværende procedurer for registrering og certificering af jord
 - Government Regulation No. 26 of 2007 on Spatial Management (Regeringsbekendtgørelse nr. 26 af 2007 om arealplanlægning)
 - Government Regulation No. 26 of 2008 on the National Spatial Plan (Regeringsbekendtgørelse nr. 26 af 2008 om den nationale fysiske planlægning)
 - Morowali Regency Regulation No. 10 of 2012 (Bekendtgørelsen nr. 10 fra 2012 fra Morowali distrikt) om arealplanlægning i Morowali distrikt for perioden 2012-2032), som fastsætter arealplanlægningen for Morowali distrikt, dvs. den enhed på subprovinsniveau, hvor IMIP er beliggende
 - Presidential Regulation No. 17 of 2015 on the National Land Agency (*Badan Pertanahan Nasional* – »BPN«) (Præsidentiel bekendtgørelse nr. 17 af 2015 om det nationale landagentur), et agentur under ministeriet for landbrugsanliggender og arealplanlægning, som fastlægger den rolle, som BPN og dets lokale afdelinger spiller i procedurerne for registrering og certificering af jord
 - Government Regulation No. 13 of 2017 on the Amendment of Government Regulation No. 26 of 2008 concerning the National Spatial Plan (Regeringsbekendtgørelse nr. 13 af 2017 om ændring af regeringsbekendtgørelse nr. 26 af 2008 om den nationale arealplanlægning)
 - Head of the BPN Regulation No. 1 of 2018 on Guidance for the Development of Regional Spatial Plan for Provincial, Regency and Municipal Level (Bekendtgørelse nr. 1 fra 2018 fra chefen for BPN om retningslinjer for udvikling af den regionale arealplan for provinsniveau, distriktsniveau og kommunalt niveau, som fastsætter de generelle bestemmelser for udviklingen af arealplanen på provins-, distrikts- og lokaldistriktsniveau)
 - Morowali Regency Regulation No. 7 of 2019 on the Spatial Plan of the Morowali Regency for the Period 2019-2039 (Bekendtgørelsen nr. 7 fra 2019 fra Morowali distrikt om arealplanen for Morowali distrikt for perioden 2019-2039) og
 - Artikel 34-47 i regeringsbekendtgørelse nr. 18 af 2021, som for nylig i forbindelse med HGB supplerede den grundlæggende landbrugslov og regeringsbekendtgørelse nr. 24 af 1997 om registrering af jord, hvorved HGB's varighed blev forlænget til 35 år, som kan forlænges yderligere med 20 år.
- (835) Derudover er der to love, der er relevante som baggrund, men som ikke finder direkte anvendelse på Morowali-parken:
- Law No. 2 of 2012 on Land Procurement for Development in the Public Interest (Lov nr. 2 fra 2012 om jordkøb til udvikling af almen interesse), som havde til formål at løse problemet med køb af jord, der udspringer af det komplekse system af ejendomsrettigheder, til projekter af almen interesse. Både IMIP og GOID bekræftede hver for sig, at loven ikke fandt anvendelse på Morowali-parken, da den kun finder anvendelse på 24 erhvervssektorer, som ikke omfatter IMIP's aktiviteter. Lov nr. 2 fra 2012 blev efterfølgende og delvist ændret ved lov nr. 11 fra 2020 om jobskabelse (»omnibusloven«). Lov nr. 2 fra 2012 blev gennemført ved præsidentiel bekendtgørelse nr. 71 fra 2012 om gennemførelse af jordkøb for udvikling af almen interesse, som igen var genstand for tre større ændringer, hvoraf den sidste blev gennemført ved præsidentiel bekendtgørelse nr. 30 fra 2015 om den tredje ændring af præsidentiel bekendtgørelse nr. 71 fra 2012 og
 - Presidential Regulation No. 56 of 2017 on Social Impact Handling in Land Acquisition Process for National Strategic Project (Præsidentiel bekendtgørelse nr. 56 fra 2017 om håndtering af sociale virkninger i forbindelse med erhvervelse af jord i forbindelse med nationale strategiske projekter), hvis anvendelse på IMIP blev afvist af GOID, eftersom loven kun finder anvendelse på jordkøb i forbindelse med nationale strategiske projekter på jordarealer, hvor enkeltpersoner, der bor der, ikke kan bevise sædvaneretlige rettigheder eller ejendomsrettigheder. Loven har således til formål at afbøde virkningerne af deres fordrivelse. I stedet kunne personer, der boede på den grund, som IMIP købte, bevise deres sædvaneretlige rettigheder, som gav dem ret til erstatning.
- (836) For så vidt angår reglerne om regulering af erhvervsområder er følgende relevante:
- Government Regulation No. 24 of 2009 on Industrial Estate (Regeringsbekendtgørelse nr. 24 fra 2009 om industriområder), som var gældende på tidspunktet for oprettelsen af IMIP. Blandt bestemmelserne hedder det i artikel 3, stk. 4, at »udvikling af industriområder i kommunen (...) gennemføres i overensstemmelse med arealplanen for kommunen«. Desuden blev det i artikel 4 tilføjet, at »ministrene, de tilknyttede ministre samt

guvernører og distriktsborgmestre/borgmestre i overensstemmelse med deres respektive opgaver og myndigheder er ansvarlige for at nå målet om udvikling af industriområdet«. I artikel 5, stk. 2, litra d), hedder det navnlig, at »[Ministerens] beføjelser udøves ved: (...) d) fastsættelse af en benchmarkpris for salg eller leje af jordlodder og/eller industribygninger i industriområdet efter forslag fra den nationale gruppe [for industriområder]« (Timnas-KI), mens det i artikel 6, litra b), hedder, at »(...) guvernører eller distriktsborgmestre/borgmestre sikrer: (...) b) lempelser ved køb/erhvervelse af jord i det område, der er udpeget til udvikling af industriområder«. Endvidere bestemmes det i artikel 10, at et industriområde skal være på mindst 50 ha, og i artikel 13 og 14, at hvert industriområde skal ansøge om en erhvervslicens til industriområder, når de har opnået en principgodkendelse. Endelig giver artikel 18 industriområder, der er i besiddelse af en erhvervslicens til industriområder, mulighed for at erhverve en HGB på det købte og bebyggede jordareal og for at opdele denne HGB mellem de jordlodder, der videresælges til virksomhederne i industriområdet

- Agreement between the GOID and the GOC on Indonesia-China Integrated Industrial Parks (Aftale mellem GOID og GOC om indonesisk-kinesiske integrerede industri-parker), undertegnet i Jakarta den 2. oktober 2013 (se betragtning 605)
- Decree of the Minister of Industry on the Cooperation Team for the Indonesia-China Integrated Industrial Estate No. 432/M-IND/Kep/7/2014 of 22 July 2014 (Industriministerens dekret om samarbejdsgruppen for det kinesisk-indonesiske integrerede industriområde nr. 432/M-IND/Kep/7/2014 af 22. juli 2014) (se betragtning 638)
- Government Regulation No. 14 of 2015 concerning the Master Plan of National Industry Development for 2015-2035 (Regeringsbekendtgørelse nr. 14 fra 2015 om den overordnede plan for national udvikling af industrien for 2015-2035), ifølge hvilken en af de vigtigste infrastrukturer, som den indonesiske industri har brug for, er jord til industriområder. Tilvejebringelse af industrijord i Indonesien sker gennem udvikling af industrielle områder, der også omdannes til områder, der er udpeget til industri eller industriudpegningszone. Inden for de industrielle områder kortlægges jord til industriområder og ikke-industriell jord. Modellen for industriområderne har følgende formål: udvikle jorden med henblik på at stille brugsklare og/eller bebyggede arealer til rådighed for industrier, sikre, at jordrettigheder og tilladelser let kan opnås, og sikre tilgængeligheden af infrastrukturer og faciliteter, som investorerne har brug for ⁽²¹²⁾
- Joint Statement on Strengthening Comprehensive Strategic Partnership between the People's Republic of China and The Republic of Indonesia of March 2015 (Fælles udtalelse om styrkelse af det omfattende strategiske partnerskab mellem Folkerepublikken Kina og Republikken Indonesien fra 15. marts 2015) (se betragtning 577 og 610) og
- Regeringsbekendtgørelse nr. 142 fra 2015 (se betragtning 632), som erstattede den tidligere bekendtgørelse nr. 24 fra 2009, og som kræver, at en enhed for at være berettiget til at ansøge om en erhvervslicens til industriområder skal være i besiddelse af et jordcertifikat (eller afkald på tidligere beboeres rettigheder) vedrørende dens jord. Blandt flere bestemmelser i bekendtgørelse nr. 142 hedder det i artikel 4, litra i): [Ministerens beføjelser omfatter] »fastsættelse af retningslinjer for referencepriser for salg eller leje af industriblokke og/eller -bygninger inden for et industriområde baseret på forslag fra udvalget for industriområder«, og artikel 45, stk. 1, bestemmer, at »regeringen kan tage initiativ til udvikling af industriområder som industriel infrastruktur, hvis den private sektor ikke er interesseret i eller ude af stand til at udvikle et industriområde, og/eller for at fremskynde spredningen og en jævn fordeling af den industrielle udvikling«. I artikel 48, stk. 1, hedder det, at: »Regeringen kan foretage jordkøb i overensstemmelse med love og bestemmelser om jordkøb«.

4.8.3. Resultater af undersøgelsen

- (837) GOID leverede jord mod utilstrækkeligt vederlag til IMIP og dermed til IMIP's forretningsmæssigt forbundne virksomheder i IRNC-gruppen som led i det bilaterale samarbejde med GOC. Aftalen mellem GOID og GOC var baseret på, at Indonesien indvilligede i at etablere et særlig industriområde i Morowali-parken og overdrage ledelsen heraf til IMIP (se betragtning 560 ff.). Blandt betingelserne i aftalen mellem regeringerne skal GOID lette køb og erhvervelse af jord for de eksporterende producenter, der er etableret i Morowali-parken, i overensstemmelse med den fælles erklæring fra marts 2015 og bekendtgørelse nr. 142 fra 2015.

⁽²¹²⁾ Det indonesiske industriministerium, *Industry Facts and Figures*, 2017, s. 34-35, <https://kemenperin.go.id/majalah/11/facts-and-figures-industri-indonesia>.

- (838) Undersøgelsen viste, at GOID fremmede IMIP's adgang til den nødvendige jord fra 2013. Den pågældende jord var den indonesiske stats ejendom. IMIP indgik aftale med de lokale myndigheder og med bistand fra distriktsmyndighederne i Bahodopi om betaling af et gennemsnitligt engangsbeløb pr. kvadratmeter som kompensation til de personer, der benyttede jorden på det pågældende tidspunkt.
- (839) Undersøgelsen viste også, at lejerne i Morowali-parken, herunder IRNC-gruppen, var i stand til at påbegynde opførelsen af deres anlæg, før de faktisk indhentede det juridiske certifikat for brugsretten til bygningen, fordi IMIP af GOID blev betragtet som et nationalt strategisk projekt ⁽²¹³⁾. For nogle jordlodder forelå der et juridisk certifikat i UP, som svarede til enten en fuld ejendomsret eller en HGB. Anerkendelsen af IMIP som nationalt strategisk projekt gav IRNC-gruppen en formel juridisk garanti for, at den kunne begynde at bygge på den modtagne jord, selv inden den endelige ejendomsret til grunden blev indhentet. Det er desuden almindeligt anerkendt, at det er risikabelt at købe jord i Indonesien på grund af vanskeligheder med at erhverve og godtgøre ejendomsret. Fjernelsen af denne risiko giver en afgørende fordel til en planlagt investering.
- (840) GOID hævdede, at overførslen af jorden til IMIP var en transaktion mellem private parter. Dette er ikke korrekt. Faktisk var GOID reel ejer af jorden. Det forhold, at der var landsbyboere, der benyttede jorden, og at IMIP betalte den aftalte kompensation til landsbyboerne for at købe grunden, betyder ikke, at der er tale om en transaktion mellem to private parter.
- (841) Kommissionen konkluderede derfor, at GOID ydede et finansielt bidrag direkte til IMIP i form af levering af statslig jord, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. iii).

4.8.4. Fordel

- (842) Dette finansielle bidrag giver en fordel, fordi IMIP blot betalte en kompensation, der på forhånd var aftalt med GOID's embedsmænd i de lokale myndigheder og distriktsmyndigheder, for at opgive brugsretten til jorden, som ikke havde noget at gøre med jordens faktiske værdi eller eventuelle markedshensyn. Den faktiske ejer af rettighederne til jorden, dvs. GOID, fakturerede aldrig IMIP for den faktiske værdi af jorden. Der forelå heller ikke noget dokument, der viste, at jorden blev vurderet korrekt. Det fremgår nemlig af sagsakterne, at størrelsen af den kompensation, der blev udbetalt til landsbyboerne, ikke havde noget at gøre med grundens faktiske markedsværdi og dens potentiale til at blive anvendt som industrijord.

4.8.5. Specificitet

- (843) I lighed med præferentiel finansiering er denne ordning både sektor- og regionsspecifik af de samme juridiske årsager.

4.8.6. Beregning af subsidiebeløbet

- (844) For at opgøre den fordel, som den eksporterende producent opnåede, benyttede Kommissionen sig af et nationalt benchmark for jord. Den mest hensigtsmæssige fremgangsmåde på dette tidspunkt var at sammenligne værdien af de byggemodnede arealer, der var klar til, at der kunne bygges et anlæg. Kommissionen kunne imidlertid ikke betragte den tildelte kompensation som sammenlignelig med de priser, der blev betalt for jordtransaktioner på markedet. Kommissionen tog derfor kun IMIP's modningsomkostninger i betragtning ved omdannelsen af den jord, der blev købt som skov og plantage, til jord, der var klar til industriel anvendelse. Kommissionen sammenlignede disse omkostninger med en uafhængig evalueringsrapport for industrijord udarbejdet for Jindal Indonesia. Jindal Indonesia er beliggende i Gresik distrikt i provinsen East Java, og evalueringsrapporten, der udarbejdes med nogle års mellemrum til regnskabsformål og efter anmodning fra långivende banker, vurderede værdien af de HGB'er, som Jindal Indonesia var i besiddelse af, bl.a. ved at sammenligne med priserne i transaktioner vedrørende HGB'er for byggemodnede grunde i området. Gresik kommune i East Java er et område, der kan sammenlignes med Morowali distrikt i Central Sulawesi, fordi det har et tilsvarende BNP på grund af tilstedeværelsen af en industripark, og fordi de begge ligger langt fra hovedstaden Jakarta, hvis jordpriser er meget forskellige fra resten af landet. Desuden er værdien i Jindal Indonesias evalueringsrapport et konservativt skøn, da den kun vedrører HGB'er, mens IRNC-gruppen som nævnt erhvervede forskellige HGB'er og fulde ejendomsrettigheder fra IMIP, med en højere værdi end HGB'er, til forskellige jordlodder.

⁽²¹³⁾ Artikel 38, stk. 4, og artikel 39, stk. 1, litra d), i bekendtgørelse 142 af 2015 om industriområder.

- (845) For det første henviste beregningen af værdien i evalueringsrapporten til 2020. Den blev derfor justeret med forbrugerprisindekset (CPI) for at opnå værdien i hvert år, hvor IRNC-gruppen havde købt en jordlod. Den beløbsmæssige størrelse af fordelten blev fastsat ved at trække den kompensation, som IMIP betalte, fra den konstaterede fordel.
- (846) Derefter blev IMIP's omkostninger ved modning af jord pr. kvadratmeter sammenlignet med værdien i evalueringsrapporten justeret til det tilsvarende år for at opnå fordelten pr. kvadratmeter. Dette tal blev derefter ganget med det jordareal, som hver af virksomhederne i IRNC-gruppen faktisk anvendte, for at allokere den samlede fordel for gruppen til hver af virksomhederne i gruppen.
- (847) Derefter blev fordelten fordelt på UP ved anvendelse af jordens økonomiske levetid, dvs. 30 år. Dette svarer til varigheden af HGB'er i Indonesien. Den samlede fordel blev allokeret på grundlag af det faktiske forbrug pr. kvadratmeter for så vidt angår de enkelte virksomheder IRNC-gruppen i Morowali-parken.
- (848) Kun IRNC-gruppen nød godt af denne subsidieordning. Der blev ikke konstateret nogen fordel for Jindal Stainless Indonesia, da virksomheden havde erhvervet et allerede eksisterende anlæg, da den påbegyndte driften.
- (849) Den subsidiesats, der blev fastsat for disse subsidier i undersøgelsesperioden for IRNC-gruppen, er på:

Indrømmelse af jord mod utilstrækkeligt vederlag

Virksomhedens navn	Subsidiesats
IRNC-gruppen	0,83 %

4.8.7. Bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger

- (850) GOID og IRNC-gruppen hævdede, at Kommissionen ikke fremlagde dokumentation for, at jord var den indonesiske stats ejendom, og mindede om, at jorden var blevet købt af privatpersoner. GOID præciserede, at dette blev attesteret af den regionale regering, da jorden ikke var registreret under jordskøder, men at dette ikke betød, at købet var aftalt med de lokale myndigheder. GOID hævdede, at staten kun er ansvarlig for forvaltningen af ejendomsretten til jorden, herunder certificering af overdragelsen af ejendomsretten, indtil jorden er registreret. Denne certificering sker kun med henblik på arealforvaltning. Begge parter hævdede endvidere, at prisen blev fastsat og aftalt mellem IMIP og de private jordejere, og GOID tilføjede, at den pågældende transaktion var en salgs- og købstransaktion og ikke en kompensation.
- (851) Som svar herpå bemærkede Kommissionen, at jorden i det område, hvor IMIP blev etableret, er statsligt område (»Tanah Negara«) med status som tidligere *Swapraja*-land. Dette udtryk henviser til den jord, som før Indonesiens uafhængighed tilhørte lokale sultanater eller kongerier, der nød godt af en vis grad af selvstyre. Efter uafhængigheden bevarede disse områder og de traditionelle samfund, der bor der, stadig en vis grad af delvis selvstyre.
- (852) Den grundlæggende landbrugslov, der blev vedtaget i 1960, fastsatte, at *Swapraja* kunne konverteres til privat jord indtil 1980. Den manglende konvertering til privat jord førte efter 1980 til, at GOID erhvervede retten til at administrere og forvalte tidligere *Swapraja*-jord, som dermed reelt blev statslig jord. Da de traditionelle samfund ikke er forpligtet til at registrere jorden, førte denne ændring af jordens status til store områder i landet, hvor jordlodder ikke er registreret. Manglende registrering betyder, at medlemmer af de traditionelle samfund, der bor der, ikke har noget bevis for deres rettigheder på det jordlod, hvor de bor. Denne situation forhindrer ikke medlemmerne af de traditionelle samfund i at godtgøre deres sædvanerlige brug af et jordlod.
- (853) De traditionelle samfunds rettigheder, selv hvor de anerkendes, eksisterer dog stadig side om side med retten til at administrere og forvalte tidligere *Swapraja*-jord, der tilfalder GOID. Faktisk var den jord, der blev overdraget til IMIP, tydeligt markeret som statslig jord (Tanah Negara). I artikel 1, stk. 3, i Republikken Indonesiens regeringsbekendtgørelse nr. 24 fra 1997 om registrering af jord hedder det således klart: »Statslig jord (tanah negara) eller jord **under direkte statslig kontrol** er jord som **ikke** er omfattet af en bestemt jordrettighed.«

- (854) Som følge heraf kan medlemmerne af de traditionelle samfund opgive deres sædvaneretlige brug af jorden og få kompensation herfor, men det er GOID, der bevarer retten til faktisk at sælge/overdrage jorden. GOID skulle derfor give sit samtykke til transaktionen.
- (855) Desuden hedder det i artikel 43 i landbrugsloven af 1960: »For så vidt angår jordarealer, der direkte kontrolleres af staten, kan brugsretten kun overdrages til en anden part med den bemyndigede embedsmands tilladelse«. På dette grundlag konkluderede Kommissionen, at det var op til GOID at afgøre, om jorden ville blive overført til IMIP eller ej.
- (856) I forbindelse med IMIP's etablering greb GOID aktivt ind på flere måder for at købe jorden til IMIP i overensstemmelse med artikel 48, stk. 1, og artikel 45, stk. 1, i bekendtgørelse 142 fra 2015.
- (857) For det første ændrede GOID arealplanlægningen for Morowali-området ved at ændre formålet med jorden fra landbrugsjord til industrijord, mere specifikt knyttet til et nikkelpjekt. Artikel 28 i bekendtgørelse nr. 10 fra 2012 fra Morowali distrikt udpegede faktisk Bahodopi-distriktet, dvs. det distrikt hvor IMIP er beliggende, som nikkeldområde. Desuden udpegede artikel 29 i samme bekendtgørelse fra Morowali distrikt også Bahodopi som et industriområde »baseret på udvinding af råmaterialer«. Mere generelt udpegede Morowali distrikt et »stort industriområde i Bahodopi-distriktet« som et »strategisk kommunalt område med henblik på udnyttelse af naturressourcerne« (artikel 37). Endelig blev Bahodopi-distriktet i artikel 9 i samme bekendtgørelse fra Morowali distrikt udpeget som det område, hvor en særlig minehavneterminal er beliggende. Denne ændring af anvendelsen gav ikke landsbyboerne andet valg end at give afkald på deres ret til at dyrke og anvende deres jord, da de ikke længere kunne anvende den til landbrugsaktiviteter.
- (858) For det andet kontaktede IMIP de lokale myndigheder i området, dvs. borgmestrene i landsbyerne i området, og aftalte med dem, at der skulle ydes kompensation til de personer, som landsbyens ledere identificerede som beboere på jordlodderne i området. I denne proces skal tre elementer fremhæves: i) IMIP aftalte kompensationen med landsbylederne også med bistand fra GOID's embedsmænd i Bahodopi-distriktet, fordi kontrakterne viser, at de senere overværede transaktionen og attesterede landsbyboernes brug og deraf følgende ret til kompensation, ii) de jordlodder, hvis beboere blev identificeret af landsbylederne, har stort set alle sammen samme areal (ca. 20 000 kvadratmeter hver) og iii) kompensationerne i kontrakterne er faktisk et gennemsnitligt engangsbeløb pr. kvadratmeter og er ikke fastlagt med det indonesiske ord for »pris« (*Harga*), men med det indonesiske ord for »kompensation« (*Ganti rugi*).
- (859) Dokumentationen viste, at den jordkøbsproces, der blev gennemført af IMIP, rent faktisk var en proces, hvor staten leverer jorden til IMIP uden modydelse, men kun med kravet om at betale den aftalte kompensation til landsbyboerne. IMIP indgik aftale med de lokale myndigheder og med bistand fra distriktsmyndighederne i Bahodopi om en gennemsnitlig engangskompensation pr. kvadratmeter til de personer, der ejer jorden. Retten til erstatning blev godkendt af de lokale myndigheder og distriktsmyndighederne gennem anerkendelsen af den fortsatte anvendelse af jorden uden en formel ejendomsret.
- (860) På dette grundlag afvises GOID's og IRNC's påstande.
- (861) GOID og IRNC-gruppen hævdede også, at det anvendte benchmark vedrørte byggemodnede arealer, mens den jord, der blev erhvervet af IMIP, bestod af skove og plantager.
- (862) Kommissionen anvendte faktisk et benchmark for byggemodnede arealer. For så vidt angår IMIP medtog Kommissionen imidlertid i beregningen de oprindelige jordomkostninger plus byggemodningsomkostningerne for denne jord, som IMIP selv havde indberettet. Kommissionen sammenlignede således omkostningerne ved byggemodnet jord for IMIP med de offentligt tilgængelige omkostninger ved byggemodnet jord. Påstanden blev derfor afvist.
- (863) Endelig anfægtede IRNC-gruppen justeringen af benchmarket baseret på forbrugerprisindekset, da jord er et kapitalgode og ikke et forbrugsgode, og forbrugerprisindekset derfor ikke omfatter jordpriser.
- (864) Kommissionen var ikke enig i denne påstand. Forbrugerprisindekset er en god indikation af den generelle prisinflation i økonomien som helhed, herunder i forbindelse med jordpriser. Forbrugerprisindekset indeholder blandt andre faktorer lejepriser, som giver en god indikation af udviklingen i priserne på jord og fast ejendom. Denne påstand blev derfor afvist.

4.9. Levering af skrot af rustfrit stål mod utilstrækkeligt vederlag

- (865) Undersøgelsen fastslog, at de eksporterende producenter ikke købte skrot af rustfrit stål. Kommissionen konkluderede derfor, at der ikke var behov for at undersøge denne ordning yderligere.

4.10. Levering af elektricitet mod utilstrækkeligt vederlag

- (866) Undersøgelsen viste, at en eksporterende producent selv producerede sin elektricitet, og den anden købte den til markedspriser. Der blev derfor ikke ydet subsidier til dem i forbindelse med tilvejebringelsen af elektricitet, og der forekom ingen udligningsberettiget subsidiering i forbindelse med leveringen af elektricitet.

4.11. Levering af gas mod utilstrækkeligt vederlag

- (867) Undersøgelsen viste, at en eksporterende producent ikke købte gas, mens den anden købte gas til markedspriser. Der blev derfor ikke ydet subsidier til dem i forbindelse med tilvejebringelsen af gas, og der forekom ingen udligningsberettiget subsidiering i forbindelse med leveringen af gas.

4.12. Indtægter, som staten giver afkald på, eller som ikke opkræves, og som ellers er forfaldne

4.12.1. Indkomstskattefritagelse

- (868) Klageren hævder, at GOID giver midlertidige skattefritagelser til selskabsskatteydere, der investerer i såkaldte »pionerindustrier«. Klageren hævder, at den pågældende ordning definerer »pionerindustrier« som »industrier, der er kendetegnet ved stor konnektivitet, skabelse af merværdi og høj eksternalitet, indførelse af ny teknologi og strategisk værdi for den nationale økonomi«. Disse »pionerindustrier« omfatter bl.a. basismetallindustrier i forudgående produktionsled på stålområdet og ikke-stålområdet.

a) Retsgrundlag

- (869) Retsgrundlaget for denne ordning er finansministerens forordning nr. 150/PMK.010/2018 (MOF 150/2018) vedrørende forvaltningen af selskabsskattefradagsordningen. I 2020 blev programmet fornyet ved MOF nr. 130/2020.

b) Resultater af undersøgelsen

- (870) Kommissionen konstaterede, at IRNC den 9. august 2019 modtog et skattefradrag fra skatteforvaltningen, som tillader en nedsættelse af den skattepligtige nettoindkomst for ferronikkelprodukter på 100 % i syv år og 50 % i de næste to år.
- (871) De andre enheder i IRNC-gruppen, der har et ferronikkelanlæg, benyttede sig ikke af denne ordning.
- (872) IRNC forklarede, at denne ordning kun gjaldt for ét af virksomhedens anlæg, nemlig et ferronikkelanlæg. IRNC forelagde afgørelsen truffet af generaldirektøren for skatteforvaltningen NUMBER KEP-161/PJ/2020 om fastsættelse af anvendelsen af selskabsskattefradagsordningen for dens ferronikkelanlæg.
- (873) Denne ordning er tilgængelig for selskabsskatteydere, der foretager nye investeringer i »pionerindustrier«. I henhold til artikel 1 i MOF 150/2018 er »pionerindustrier« kendetegnet ved stor konnektivitet, skabelse af merværdi og høj eksternalitet, indførelse af ny teknologi og strategisk værdi for den nationale økonomi. I henhold til MOF 150/2018 omfatter pionerindustrier bl.a. basismetallindustrien i forudgående produktionsled: i) stål eller ii) ikke-stål, med eller uden integrerede anlæg til forarbejdning af afledte produkter.
- (874) For at kunne drage fordel af nedsættelsen af indkomstskatten skal skatteyderne: 1) have status som indonesisk juridisk enhed, 2) foretage en investering, der er en ny investering, og som ikke er blevet indrømmet/ikke har fået afvist en nedsættelse af virksomhedens indkomstskat, 3) foretage investeringen i en industri, der kan betegnes som »pionerindustri« 4) have et budget for den nye investering på mindst 100 mia. IDR og 5) skatteyderen skal opfylde det gælds-/egenkapitalforhold, der er fastsat i bekendtgørelsen.

c) *Konklusion*

- (875) Kommissionen er af den opfattelse, at denne ordning er subsidier, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. ii), og artikel 3, stk. 2, da der ydes et finansielt bidrag i form af indtægter, der ikke opkræves af GOID, hvorved den berørte virksomhed opnår en fordel. Fordelen for modtagerne svarer til skattebesparelsen.
- (876) Ordningen er specifik, jf. grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra a), fordi den kun er tilgængelig for visse virksomheder, der er aktive i visse sektorer, som betegnes som »pionerindustrier«.

d) *Beregning af subsidiebeløbet*

- (877) Det udligningsberettigede subsidiebeløb blev beregnet ud fra den fordel, som modtagerne havde opnået i undersøgelsesperioden. Fordelen blev beregnet som forskellen mellem de indkomstskatter, der skulle betales uden fradrag for indkomstskat, og de indkomstskatter, der blev betalt i UP.
- (878) Den subsidiesats, der blev fastsat under denne ordning, var på 1,65 % for IRNC-gruppen.

4.12.2. *Ordning for indkomstskattefradrag*

- (879) Klageren hævdede, at denne ordning giver indkomstskattelettelse for investeringer i visse erhvervssektorer og/eller visse regioner for at fremme direkte udenlandske og indenlandske investeringer i Indonesien.

a) *Retsgrundlag*

- (880) Ordningen er baseret på finansministerens bekendtgørelse nr. 89/PMK.010/2015 ⁽²¹⁴⁾ om procedurer for tildeling af indkomstskattelettelse for investeringer på visse erhvervssektorer og/eller i visse regioner og overførsel af aktiver samt sanktioner over for indenlandske skatteydere, der indrømmes indkomstskattelettelse.

b) *Resultater af undersøgelsen*

- (881) For at kunne drage fordel af ordningen skal støttemodtagerne indsende en investeringsplan med nærmere oplysninger om investeringen og det samlede investeringsbeløb med forbehold af GOID's godkendelse og overvågning.
- (882) Undersøgelsen viste, at SMI, en virksomhed, der er forretningsmæssigt forbundet med IRNC, og som leverer råmaterialer til IRNC til fremstilling af koldvalsedede flade produkter af rustfrit stål, havde fordel af denne ordning. Den 24. juli 2017 opnåede SMI et skattefradrag for specifikke kapitalinvesteringer og/eller specifikke områdefaciliteter på grundlag af finansministerens beslutning i form af brev nr. 170/KM.3/2017 for salg af rustfrit stål, siden virksomheden den 31. august 2018 begyndte at producere rustfrit stål kommercielt. På grundlag af dette brev er virksomheden blandt andet berettiget til: a) at opnå en reduktion af den skattepligtige nettoindkomst på 30 % fra investering i materielle aktiver, herunder jord, der anvendes til virksomhedens hovedaktivitet, og en afgift på 5 % om året i seks år, der er beregnet efter virksomhedens påbegyndelse af sin kommercielle produktion, og b) fremskyndede afskrivninger på materielle aktiver, der er opnået i forbindelse med nye kapitalinvesteringer og/eller udvidelse med brugstid og afskrivningssats.

c) *Konklusion*

- (883) Kommissionen er af den opfattelse, at denne ordning er subsidier, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. ii), og artikel 3, stk. 2, da der ydes et finansielt bidrag i form af indtægter, der ikke opkræves af GOID, hvorved den berørte virksomhed opnår en fordel. Fordelen for modtagerne svarer til skattebesparelsen.
- (884) I lyset af ovenstående mente Kommissionen derfor, at denne ordning medfører en fordel for den eksporterende producent, da den er i en bedre finansiell situation, end den ville have været uden ordningen. Uden ordningen ville virksomheden faktisk skulle have betalt yderligere indkomstskat.

⁽²¹⁴⁾ <https://www.kemenkeu.go.id/media/6702/regulation-of-minister-of-finance-of-the-republic-of-indonesia-number-89-pmk010-2015.pdf>.

(885) Ordningen er specifik, jf. grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra a), fordi den kun er tilgængelig for visse virksomheder afhængigt af deres erhvervsaktiviteter.

d) *Beregning af subsidiebeløbet*

(886) Det udligningsberettigede subsidiebeløb blev beregnet ud fra den fordel, som modtagerne havde opnået i undersøgelsesperioden. Fordelen blev beregnet som forskellen mellem de indkomstskatter, der skulle betales uden fradrag for indkomstskat, og de indkomstskatter, der blev betalt i UP.

(887) Den subsidiesats, der blev fastsat under denne ordning, var på 0,06 % for IRNC-gruppen.

4.12.3. *Fritagelse for importtold på maskiner*

4.12.3.1. *Til opførelse af produktionsanlæg*

(888) Denne ordning giver fritagelse for importtolden ved import af maskiner og udstyr, der anvendes til opførelse af produktionsanlæg.

a) *Retsgrundlag*

(889) Finansministerens bekendtgørelse nr. 176/PMK.011/2009 om fritagelse for importtold ved import af maskiner, varer og materialer til etablering eller udvikling af industri inden for rammerne af investeringer som ændret ved MOF-bekendtgørelse nr. 76/PMK.011/2012 og MOF-bekendtgørelse nr. 188/PMK.010/2015.

(890) I henhold til artikel 2, stk. 3, i bekendtgørelse nr. 176/2009 kan der indrømmes fritagelse for køb af maskiner, varer og materialer, som: ikke produceres på hjemmemarkedet, ikke produceres på hjemmemarkedet, men ikke opfylder de krævede specifikationer eller produceres på hjemmemarkedet, men i utilstrækkeligt antal.

b) *Resultater af undersøgelsen*

(891) Undersøgelsen viste, at IRNC og de fire forretningsmæssigt forbundne virksomheder (GCNS, ITSS, SMI og ITS) nød godt af fritagelsen for importtold ved import af maskiner i anlægsfasen, indtil de påbegyndte produktionen. Der blev derfor ikke betalt importtold for maskiner, der blev importeret i disse respektive anlægsperioder.

(892) For at kunne drage fordel af denne fritagelse skal virksomheden skaffe en bekræftelse fra den lokale myndighed, der er ansvarlig for projektet, og som skal fremsendes til de lokale toldmyndigheder.

(893) I henhold til artikel 2 i bekendtgørelse nr. 176/2009 er fordelen kun tilgængelig for virksomheder, der producerer varer eller tjenesteydelser i visse sektorer. For de industrier, der producerer tjenesteydelser, er der tale om følgende sektorer: turisme og kultur, transport, folkesundhed, minedrift, bygge- og anlægsvirksomhed og telekommunikation.

(894) Ordningen har til formål at lette importen af varer, navnlig maskiner, der ikke er tilgængelige på hjemmemarkedet. Som forklaret i den overordnede plan for fremskyndelse og udvidelse af Indonesiens økonomiske udvikling 2011-2025 (»MP3EI«), der har til formål at gennemføre den langsigtede nationale udviklingsplan for 2005-2025, er de vigtigste punkter for landets udviklingsmål for 2025 følgende: 1) »øge værditilvæksten og udvide værdikæden for industrielle produktionsprocesser [og] øge industriens evne til at få adgang til og udnytte naturressourcerne« og 3) »presse på for at styrke det nationale innovationssystem inden for produktionsområdet [og] produktionsprocesser, (...) hen imod en innovationsdrevet økonomi«⁽²¹⁵⁾.

⁽²¹⁵⁾ Master Plan for Acceleration and Expansion of Indonesia Economic Development 2011-2025 (»MP3EI«), s. 15.

- (895) Det bemærkes endvidere i planen, at hvad angår landets udfordringer, »er Indonesiens nuværende økonomiske struktur primært fokuseret på landbrug og industrier, der udvinder og høster naturressourcer. Der er kun begrænsede industrier, der fokuserer på produkter med merværdi«⁽²¹⁶⁾. Ifølge planen »vil man for at fremme den økonomiske vækst i Indonesien være afhængig af den private sektors deltagelse, som omfatter statsejede virksomheder og private indenlandske og udenlandske investorer«⁽²¹⁷⁾.
- (896) Stålsektoren er en af de 22 vigtigste økonomiske aktiviteter, der indgår i de otte store programmer, der skal støtte fremskyndelsen og udvidelsen af den økonomiske udvikling i Indonesien⁽²¹⁸⁾. Desuden forklares det i planen, at det er afgørende for landet at videreudvikle produktionen i efterfølgende led. Ifølge planen »vil Indonesien uden yderligere aktiviteter i efterfølgende produktionsled forspilde muligheden for at øge beskæftigelsen og fortjenstmargenerne i værdikæden på grund af manglen på forberedningsindustrier for jernmalm og jernsand i efterfølgende produktionsled«⁽²¹⁹⁾.
- (897) På denne baggrund bør ordningen for fritagelse af importtold anses for at være målrettet mod visse økonomiske sektorer, fordi dens betingelser har til formål at yde støtte til en række udvalgte industrier i overensstemmelse med målet om at opnå yderligere merværdi fra naturressourcer. Navnlig gør den kombinerede virkning af kravene om etablering af et nyt anlæg sammen med den manglende indenlandske tilgængelighed af de importerede maskiner, at ordningen kun finder anvendelse på visse sektorer, såsom stålproduktion og nikkelforarbejdning, hvor regeringens politik søger at tilskynde til yderligere forarbejdning af naturressourcerne i efterfølgende produktionsled.
- (898) I betragtning af ovennævnte retlige krav, som kun gør ordningen tilgængelig for fremstillingsvirksomheder eller virksomheder, der leverer tjenesteydelser i visse udvalgte sektorer, bør den derfor betragtes som specifik, jf. grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra a).
- (899) Selv i betragtning af, at de retlige betingelser for berettigelse under ordningen for fritagelse af importtold kan tyde på, at der synes at være tale om en generel ordning, vil ordningen stadig reelt blive betragtet som specifik, jf. grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra c), da den som forklaret ovenfor er udformet således, at den i praksis kun er tilgængelig for udvalgte og et begrænset antal virksomheder, som er aktive i visse industrisektorer, i overensstemmelse med ovennævnte mål for Indonesiens industripolitik og økonomiske politik.

c) *Anvendelse af bestemmelserne i grundforordningens artikel 28, stk. 1*

- (900) IRNC og dennes forretningsmæssigt forbundne virksomheder importerede alt udstyr fra forretningsmæssigt forbundne virksomheder fra Kina. IRNC-gruppen hævdede endvidere, at den på grund af frihandelsaftalen mellem Indonesien og Kina ikke behøvede at betale importtold for dette udstyr. Denne påstand blev afvist, da den ikke var underbygget.
- (901) Undersøgelsen viste faktisk, at de forretningsmæssigt forbundne virksomheder, som IRNC-gruppen importerede udstyret fra, ikke var de faktiske producenter af udstyret. Virksomheden hævdede, at udstyret havde oprindelse i Kina, men har imidlertid ikke fremlagt noget bevis i denne henseende. Selv om det var klart, at udstyret blev afsendt fra Kina, nægtede IRNC at fremlægge fakturaerne fra udstyrets faktiske oprindelsesland.
- (902) Kommissionen underrettede derfor IRNC-gruppen om, at den kunne være nødt til at gøre brug af de foreliggende faktiske oplysninger i henhold til grundforordningens artikel 28, stk. 1, for så vidt angår den pågældende subsidieordning. IRNC-gruppen hævdede, at de kinesiske forretningsmæssigt forbundne parter ikke var omfattet af undersøgelsen, da de ikke befandt sig inden for GOID's område eller jurisdiktion og derfor ikke var forpligtet til at fremlægge fakturaer fra den oprindelige producent eller oprindelseslandet. Det blev endvidere anført, at oprindelsesbeviset var det forhold, at Kina i toldangivelsen var angivet som varernes oprindelsesland.

⁽²¹⁶⁾ Master Plan for Acceleration and Expansion of Indonesia Economic Development 2011-2025 (»MP3EI«), s. 19.

⁽²¹⁷⁾ Master Plan for Acceleration and Expansion of Indonesia Economic Development 2011-2025 (»MP3EI«), s. 20.

⁽²¹⁸⁾ Master Plan for Acceleration and Expansion of Indonesia Economic Development 2011-2025 (»MP3EI«), s. 22. Nikkel er også opført på denne liste.

⁽²¹⁹⁾ Master Plan for Acceleration and Expansion of Indonesia Economic Development 2011-2025 (»MP3EI«), s. 67.

- (903) Under krydstjekket uden kontrolbesøg af GOID blev GOID anmodet om at forklare, hvordan oprindelsen af de maskiner, der blev importeret af IRNC-gruppen, blev fastlagt på importtidspunktet. GOID forklarede, at IRNC-gruppen burde have forelagt Kommissionen formular BC2.3 og det formelle brev med angivelse af udstyrets oprindelse fra oprindelseslandet, og anmodede Kommissionen om at anmode IRNC-gruppen om at fremlægge disse oplysninger.
- (904) IRNC-gruppen har ikke fremlagt noget dokument med angivelse af oprindelsen af udstyret og de reservedele, der er knyttet til dette udstyr, bortset fra toldangivelsen. Da de ønskede oplysninger ikke blev fremlagt, fandt Kommissionen derfor, at den ikke havde modtaget afgørende og nødvendige oplysninger af relevans for dette aspekt af undersøgelsen. Kommissionen anvendte derfor grundforordningens artikel 28 og baserede sig på de foreliggende faktiske oplysninger med hensyn til disse punkter.

d) *Konklusion*

- (905) Da der ikke forelå nogen oplysninger i sagen, der tydede på, at dette udstyr faktisk var fremstillet i Kina, konkluderede Kommissionen, at der gjaldt en importtold, dvs. 5 % baseret på HS-koden for udstyret.
- (906) Denne ordning medfører et finansielt bidrag i form af indtægter, som GOID giver afkald på, jf. artikel 3, stk. 1, litra a), nr. ii), da IRNC-gruppen er fritaget for importtold, som ellers ville forfalde til betaling. Den medfører også en fordel for de modtagende virksomheder, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 2.
- (907) Ordningen er specifik, fordi kun de industrier, der er nævnt i bilaget til bekendtgørelse nr. 176/2009, kan drage fordel heraf, og kun de varer, der ikke kan produceres i Indonesien eller ikke findes i tilstrækkelige mængder eller af en passende kvalitet, kan komme i betragtning til denne ordning.

e) *Beregning af subsidiebeløbet*

- (908) Det udligningsberettigede subsidiebeløb blev beregnet ud fra den fordel, som det konstateredes, at modtagerne havde opnået i undersøgelsesperioden. Den fordel, som modtagerne har opnået, betragtes som den fritagne told for importeret udstyr. For at sikre, at det udligningsberettigede beløb kun dækkede undersøgelsesperioden, blev fordelens afskrevet over udstyrets levetid efter virksomhedens normale regnskabsprocedurer.
- (909) Det subsidiebeløb, der blev konstateret for denne særlige ordning, var på 0,16 % for IRNC-gruppen.

4.12.3.2. *Opbygning/udvikling af industri/serviceindustri*

- (910) Undersøgelsen viste, at Jindal Indonesia muligvis kunne have nydt godt af en delvis fritagelse for importtold i henhold til finansministerens dekret nr. 135/KMK.05/2000. I dekretets artikel 2 og 3 præciseres det, at hvis importtolden er højere end 5 %, skal en udvalgt ansøger om fritagelse for importtold kun betale en importtold på 5 %. Hvis importtolden er lavere end 5 %, finder denne told dog fortsat anvendelse.
- (911) Undersøgelsen viste, at en sådan potentiel fordel var meget lav (0,02 %). Da dette var den eneste ordning, som Jindal Indonesia nød godt af i undersøgelsesperioden, og i betragtning af den lave potentielle fordel, undersøgte Kommissionen ikke denne ordning yderligere.

4.12.3.3. *Toldfri zoner (Bonded Zone)*

- (912) Toldfri zoner defineres som områder inden for Indonesiens toldområde, hvor importtolden for importerede varer suspenderes. De importerede varer kan være kapitalgoder, råmaterialer og støttematerialer.

a) *Retsgrundlag*

- Finansministeriets bekendtgørelse 147/PML.04/2011 som yderligere ændret ved finansministeriets bekendtgørelse 255/PPMK.04/2011 og 120/PMK.04/2013
- Regulation of the Ministry of Finance No. 131 of 2018, on bonded zones (finansministeriets bekendtgørelse nr. 131 fra 2018 om toldfri zoner)

b) Resultater af undersøgelsen

- (913) Undersøgelsen viste, at IRNC og dennes forretningsmæssigt forbundne virksomheder (GCNS, ITSS, SMI og TSI) har drevet virksomhed i en toldfri zone siden september 2018 og har benyttet sig af denne ordning siden da.
- (914) I den pågældende toldfri zone suspenderes importproceduren, indtil virksomhederne sælger de færdige varer inden for Indonesiens område. IRNC og dets forretningsmæssigt forbundne virksomheder nyder godt af en fuldstændig (100 %) suspension af betalingen af importtold, der skal betales for varer, der importeres til deres toldfri zone (maskiner, reservedele og råmaterialer), så længe disse varer i) anvendes i IRNC's efterfølgende produktionsaktiviteter, og ii) de færdige varer, der fremstilles med dem, er bestemt til eksportmarkedet.
- (915) Hvis en vare forbliver i en toldfri zone (som f.eks. maskiner) eller eksporteres direkte, skal der aldrig betales importtold.
- (916) I henhold til artikel 3, 4, 16 og 20 i bekendtgørelse 131/2018 gælder følgende krav: 1) være en indonesisk virksomhed, 2) være etableret i en industriel toldfri zone i Indonesien, 3) udføre produktionsaktiviteter i den toldfri zone eller skal være et kraftværk i den toldfri zone, 4) importere råmaterialer eller (halvfabrikata) eller færdigvarer med henblik på yderligere forarbejdning, 5) eksportere de færdige varer, der er fremstillet med de importerede varer.
- (917) Under krydstjekket uden kontrolbesøg forklarede GOID, at der ikke var nogen foruddefinerede områder på Indonesiens territorium, der var identificeret som toldfri zoner, men at virksomheder derimod kan ansøge herom, og hvis ansøgningen godkendes, bliver deres lokaler en toldfri zone. Det blev endvidere oplyst, at der var ca. 1 300 toldfri zoner. GOID forklarede, at Morowali-parken ikke var en toldfri zone, da denne status ikke blev indrømmet en industripark. Hver virksomhed, der er beliggende i en industripark, skal ansøge særskilt om status som toldfri zone. Det blev desuden forklaret, at for at kunne drage fordel af denne ordning skal mere end 50 % af den samlede årlige produktion eksporteres til andre lande.
- (918) IRNC-gruppen er eksportorienteret. Ikke desto mindre blev der også solgt små mængder varer på hjemmemarkedet. Undersøgelsen viste, at virksomhederne betalte importtold for nogle af de importerede råmaterialer, der blev anvendt til fremstilling af varer, der solgtes på hjemmemarkedet. Virksomhederne fremlagde bevis for betalingen af disse beløb. Virksomhederne havde imidlertid ikke indført et passende system til kontrol af, om indholdet af de importerede råmaterialer var korrekt angivet i værdien af de varer, der solgtes på hjemmemarkedet. IRNC indsendte f.eks. en Excel-fil til beregning af den told, der skulle betales, men var ikke i stand til at forklare procentsatserne for hvert råmateriale, der blev anvendt i fremstillingsprocessen. Det blev anført, at den var baseret på egne beregninger, og at toldmyndighederne skulle vurdere, om beregningerne gav mening. Desuden forklarede GOID, at der ikke fandtes retningslinjer for sådanne beregninger.
- (919) De forretningsmæssigt forbundne virksomheder solgte desuden varer indbyrdes, som indeholdt importerede råmaterialer, men de indberettede ikke toldværdien til den købende enhed.
- (920) Undersøgelsen viste også, at TSI betalte importtold for importerede maskiner, der anvendes til elproduktion. Under krydstjekket uden kontrolbesøg forklarede GOID, at den toldfri zone er knyttet til industrierhvervslicensen, og at virksomheden havde to erhvervslicenser, den ene til sin stålaktivitet og den anden til elproduktion, idet den toldfri zone kun gjaldt for den første. Under krydstjekket uden kontrolbesøg viste TSI et dokument, der angiver grænserne for den toldfri zone, og bekræftede, at det kun gjaldt for maskiner, der blev importeret til ferronikkel, og ikke for elproduktion.
- (921) Det blev endvidere forklaret, at denne ordning kun gjaldt for de virksomheder, der importerede varer til Indonesien med henblik på yderligere forarbejdning. Derfor kan rene importører ikke ansøge om at opnå status som toldfri zone.

c) Konklusion

- (922) På grundlag af ovenstående konkluderede Kommissionen derfor, at det er fuldstændig op til GOID at indrømme ovennævnte fritagelse.

- (923) Desuden fandt Kommissionen, at den fritagelse for importtold på råmaterialer, der blev indrømmet under ordningen for toldfri zoner, udgør et finansielt bidrag fra GOID til de eksporterende producenter i form af indtægter, der blev givet afkald på.
- (924) Kommissionen konkluderede derfor, at fritagelsen for importtold på råmaterialer udgør indtægter, som der gives afkald på, eller som ikke opkræves, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 1, nr. ii).
- (925) I lyset af ovenstående mente Kommissionen derfor, at denne ordning medfører en fordel for de eksporterende producenter, da de er i en bedre finansielle situation, end de ville have været uden ordningen.
- (926) Ordningen er specifik, fordi den kun er tilgængelig for visse virksomheder afhængigt af deres eksportresultater og beliggenhed i nærmere bestemte geografiske områder inden for den subsidieydende myndigheds jurisdiktion, jf. grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra a), og artikel 4, stk. 3.

d) *Bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger*

- (927) IRNC-gruppen hævdede, at der ikke burde beregnes nogen fordel for råmaterialer importeret fra Kina, Australien og Vietnam, da Indonesien har indgået frihandelsaftaler med disse lande.
- (928) Denne påstand blev anset for at være berettiget for så vidt angår Australien og Vietnam, og Kommissionen reviderede derfor subsidiebeløbet for den pågældende subsidieordning. Kommissionen godtog imidlertid ikke påstanden vedrørende reservedele importeret fra Kina. Kommissionen bemærkede, at langt størstedelen af de varer, der blev importeret fra Kina, var reservedele indkøbt fra forretningsmæssigt forbundne virksomheder. Som fremhævet i betragtning 899 og 903 vedrørte disse reservedele maskiner, for hvilke Kommissionen anfægtede oprindelsen, og for hvilke Kommissionen konkluderede, at der gjaldt en importtold, dvs. 5 % baseret på udstyrets HS-kode. Dette gælder tilsvarende også for reservedele, der er forbundet med dette udstyr.
- (929) IRNC-gruppen fremførte, at ordningen med toldfri zoner udgør eksportsubsidier og derfor bør beregnes på grundlag af eksportomsætningen og efterfølgende trækkes fra den kombinerede dumping- og subsidieringstold.
- (930) Denne påstand blev anset for at være berettiget, for så vidt som den vedrører råmaterialer, der anvendes til fremstilling af eksporterede færdigvarer. Kommissionen genbereggede derfor den pågældende subsidiemargen.

e) *Beregning af subsidiebeløbet*

- (931) Fordelen blev beregnet som forskellen mellem det importtoldbeløb, der skulle betales i undersøgelsesperioden, og det faktiske importtoldbeløb, der blev betalt i undersøgelsesperioden. Det subsidiebeløb, der blev fastsat for denne særlige ordning for IRNC-gruppen, var på 0,28 % for reservedele og 0,90 % for råmaterialer.

4.12.4. *Momsfritagelse for maskiner*

- (932) Klageren hævdede, at de eksporterende producenter drog fordel af momsfritagelse for import af maskiner. Det fremgik af undersøgelsen, at de indonesiske skattemyndigheder rettidigt betalte de momsrefusioner, som virksomhederne havde indgivet i undersøgelsesperioden for det overskydende momsbeløb, der var betalt. Kommissionen konkluderede derfor, at der ikke var tale om udlningsberettiget subsidiering i forbindelse med disse momsfritagelser.

4.12.5. *Jord- og ejendomsskatter (»PBB«) på mineindustrien*

- (933) Klageren hævdede, at GOID reducerede den skattepligtige værdi af de grunde og bygninger, der tilhører mineindustrien og dens industri i efterfølgende produktionsled. Kommissionen fandt imidlertid ingen beviser for subsidiering i forbindelse med disse ordninger.

4.12.6. Konklusion vedrørende subsidiering

- (934) Kommissionen beregnede det udligningsberettigede subsidiebeløb for de samarbejdsvillige virksomheder i henhold til grundforordningens bestemmelser ved at undersøge de enkelte subsidier eller subsidieordninger og lagde disse tal sammen med henblik på at beregne et samlet subsidiebeløb for hver af de eksporterende producenter i undersøgelsesperioden. For at beregne den samlede subsidiering beregnede Kommissionen først subsidieringsprocenten, dvs. subsidiebeløbet i procent af virksomhedens samlede omsætning. Denne procentsats blev derefter anvendt til at beregne de subsidier, der blev allokert til eksport af den pågældende vare til Unionen i undersøgelsesperioden. Derefter blev subsidiebeløbet pr. ton af den pågældende vare, som blev eksporteret til Unionen i undersøgelsesperioden, beregnet, og nedenstående satser blev beregnet som en procentdel af cif-værdien (omkostninger, forsikring og fragt) af samme eksport pr. ton.
- (935) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger bemærkede klageren, at Kommissionens konklusioner viste, at langt størstedelen af de subsidier, der var blevet konstateret for de integrerede eksporterende producenter, påvirker de forudgående faser i produktionen af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål. Ifølge klageren betyder dette, at den ikkeintegrerede indonesiske producent af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål — Jindal Indonesia — også kan have nydt godt af subsidier til indiske og/eller indonesiske producenter i forudgående produktionsled. Dette kan ske i tilfælde af hjemmemarkedssalg af varer i forudgående produktionsled fra IRNC-gruppen til Jindal Indonesia eller i tilfælde af indkøb af subsidierede varer i forudgående produktionsled af indisk oprindelse foretaget af Jindal Indonesia.
- (936) Jindal-gruppen og Jindal Indonesia svarede, at der ikke er noget retsgrundlag for en sådan overvæltning på Jindal Indonesia, og at der under alle omstændigheder ikke er tale om en sådan overvæltning.
- (937) På grundlag af analysen af Jindal Indonesias produktionsproces og virksomhedens indkøb af råmaterialer i UP konkluderede Kommissionen, at virksomheden ikke kunne have nydt godt af indkøb af subsidierede varer i forudgående produktionsled af indonesisk oprindelse.
- (938) Jindal Indonesia købte imidlertid varer i forudgående produktionsled, nemlig varmvalsede produkter i oprullet stand, fra en forretningsmæssigt forbundet virksomhed i Indien, som kan have draget fordel af GOI's tildeling af chrommalm mod utilstrækkeligt vederlag (se afsnit 3.3.2). I den forbindelse kunne Kommissionen ikke drage nogen konklusioner, da der ikke var tilstrækkelige elementer i sagen vedrørende dette spørgsmål. Klagerens påstand blev derfor afvist.
- (939) Klageren hævdede endvidere, at den massive eksport fra Indonesien ikke er en tilfældig konsekvens af landets politik i industrien for rustfrit stål, men snarere dens egentlige formål. Dette ville betyde, at mange ordninger reelt var betinget af eksport, navnlig levering af nikkelmalm mod utilstrækkeligt vederlag og den finansielle støtte, der ydes i forbindelse med det bilaterale samarbejde mellem GOID og GOC. Klageren opfordrede indtrængende Kommissionen til at vurdere den reelle eksportbetingelse i disse ordninger og udligne dem på grundlag af eksportomsætningen snarere end den eksporterende producents samlede omsætning.
- (940) Som fremhævet i betragtning 929 var Kommissionen enig i denne påstand vedrørende ordningen vedrørende importen af råmaterialer i den toldfrie zone. Kommissionen var imidlertid uenig i påstanden vedrørende de andre ordninger. Levering af nikkelmalm mod utilstrækkeligt vederlag er en type produktionssubsidie, og der er ingen forbindelse til eksportsalget af den færdige vare.
- (941) Med hensyn til finansiell støtte adskiller situationen sig fra sagen om dæk, som klageren har henvist til. I dette tilfælde ydede den kinesiske regering subsidier til en virksomhed i Kina med et specifikt tilsagn om at øge sit eksportsalg fra Kina til Unionen gennem erhvervelse af globale aktiver (vigtigst af alt virksomhedens tekniske knowhow og distributionskanaler i Unionen) fra en udenlandsk ejet virksomhed inden for rammerne af BRI-initiativet. Hvis dette omsættes til den nuværende situation, ville det svare til subsidier fra GOC til Tsingshan-gruppens modervirksomhed i Kina med et tilsagn om at øge dens eksport fra Kina til Indonesien. Det er klart, at dette ikke var tilfældet i den foreliggende sag. På den anden side blev ydelsen af finansieringsstøtte inden for rammerne af det bilaterale samarbejde mellem Kina og Egypten, som det var tilfældet i GFF-antisubsidieundersøgelsen, i en situation svarende til den foreliggende, ikke anset for at være eksportbetinget. Denne påstand blev derfor afvist.
- (942) Da subsidiebeløbet for Jindal Indonesia ligger under minimalgrænsen, vil denne virksomhed ikke blive pålagt told.

- (943) Der måtte også fastsættes et subsidiebeløb for den eneste samarbejdsvillige eksporterende producent i Indonesien, der ikke indgik i stikprøven. I betragtning af de særlige omstændigheder i sagen kunne dette ikke gøres efter den sædvanlige metode, der var baseret på det vejede gennemsnitlige udligningsbeløb, der blev fastsat for de samarbejdsvillige eksporterende producenter, der indgik i stikprøven. Som nævnt ovenfor lå det endelige subsidiebeløb for Jindal Indonesia faktisk under minimalgrænsen. Da der kun var én resterende eksporterende producent, besluttede Kommissionen at anvende denne eksporterende producents toldsats på den eneste samarbejdsvillige eksporterende producent, der ikke indgik i stikprøven, med undtagelse af ordningen vedrørende præferentiel finansiering, da der ikke forelå dokumentation for, at den pågældende virksomhed kunne have draget fordel heraf. Den pågældende virksomhed har nemlig ingen forbindelser til Kina og kunne derfor ikke have nydt godt af den præferentielle finansiering, som IRNC-gruppen modtog.
- (944) I betragtning af, at Kommissionen kun beregnede en toldsats for én eksporterende producent, og i betragtning af at samarbejdsvillige eksporterende producenter, der ikke indgik i stikprøven, nyder godt af en lavere sats, jf. foregående betragtning, besluttede Kommissionen undtagelsesvis at fastsætte toldniveauet for »alle andre virksomheder« på samme niveau som IRNC-gruppens.

Virksomhed	Det samlede subsidiebeløb
IRNC-gruppen	21,4 %
Jindal Indonesia	0,02 % (under minimalniveauet)
Andre samarbejdsvillige virksomheder	13,5 %
Resttold	21,4 %

5. SKADE

5.1. Definition af EU-erhvervsgren og EU-produktion

- (945) Samme vare blev fremstillet af 13 kendte EU-producenter i undersøgelsesperioden. De udgjorde »EU-erhvervsgrenen« som omhandlet i grundforordningens artikel 9, stk. 1.
- (946) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger anmodede konsortiet af importører og distributører og en ikke forretningsmæssigt forbundet importør om at få fremlagt navnene på de 13 EU-producenter, der udgjorde EU-erhvervsgrenen i UP. Ud over de tre stikprøveudtagne producenter og de virksomheder, der støtter klagen (dvs. Acerinox, Outokumpu Nirosta GmbH og Outokumpu Stainless AB), er disse Marcegaglia, Acroni, Arinox, Otelinox og tre genvalsningsanlæg med hjemsted i Tyskland (dvs. SAP Precision Metal, BWS og Waelzholz).
- (947) Den samlede EU-produktion i undersøgelsesperioden blev fastsat til ca. 3,1 mio. ton. Kommissionen fastsatte dette tal på grundlag af alle tilgængelige oplysninger om EU-erhvervsgrenen, dvs. den efterprøvede spørgeskemabesvarelse fra Eurofer, og spørgeskemabesvarelser fra de stikprøveudtagne EU-producenter, som blev efterprøvet ved krydstjek uden kontrolbesøg.
- (948) Tre EU-producenter, der blev udtaget til at indgå i stikprøven, tegnede sig for mere end 60 % af den samlede EU-produktion af samme vare, jf. betragtning 25. De er alle vertikalt integrerede producenter.

5.2. EU-forbrug

- (949) Kommissionen fastsatte EU-forbruget på grundlag af: a) Eurofers verificerede data vedrørende EU-erhvervsgrenens salg af samme vare til ikke forretningsmæssigt forbundne kunder, det være sig direkte eller indirekte salg, som blev delvist krydstjekket med de stikprøveudtagne EU-producenters salg, som yderligere uddybet i betragtning 976, og b) importen af den undersøgte vare fra alle tredjelande i henhold til Eurostat.

(950) EU-forbruget udviklede sig i den betragtede periode som følger:

Tabel 4

EU-forbrug (ton)

	2017	2018	2019	UP
EU-forbrug	3 873 092	3 717 114	3 442 541	3 206 766
Indeks	100	96	89	83

Kilde: Eurofer, de stikprøveudtagne EU-producenter og Eurostat.

(951) I den betragtede periode faldt EU-forbruget med 17 %.

5.3. Import fra de pågældende lande

5.3.1. Kumulativ vurdering af virkningerne af importen fra de pågældende lande

(952) Kommissionen undersøgte, om importen af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål med oprindelse i de pågældende lande burde vurderes kumulativt i overensstemmelse med grundforordningens artikel 8, stk. 3.

(953) I denne bestemmelse er det fastsat, at import fra mere end ét land kun skal vurderes kumulativt, hvis det fastslås, at:

- den dumpingmargen, der er fastlagt for importen fra hvert af de pågældende lande, er højere end den minimalværdi, der er anført i artikel 14, stk. 5, og importmængden fra hvert land ikke er ubetydelig, og
- det er hensigtsmæssigt at foretage en kumulativ vurdering af virkningerne af importen set i lyset af konkurrencevilkårene mellem de importerede varer og den i Unionen fremstillede samme vare.

(954) Det udligningsberettigede subsidiebeløb, der blev fastlagt for importen fra hvert af de to pågældende lande, er gengivet i betragtning 302 og 933. De ligger begge, undtagen for Jindal Indonesias vedkommende, over den minimalværdi, der er omhandlet i grundforordningens artikel 14, stk. 5.

(955) Importen fra hvert af de to pågældende lande var ikke ubetydelig. Markedsandelen for importen i undersøgelsesperioden var på 3,4 % for Indien og 2,8 % for Indonesien.

(956) Konkurrencevilkårene mellem den subsidierede import fra hvert af de to pågældende lande og mellem disse lande og samme vare fremstillet i Unionen var næsten ens. Koldvalsede flade produkter af rustfrit stål med oprindelse i Indien og Indonesien konkurrerede nemlig med hinanden, når de blev importeret med henblik på salg på EU-markedet, og med samme vare fremstillet af EU-erhvervsgrænsen, da de alle sælges til sammenlignelige kategorier af kunder.

(957) Konsortiet af importører og distributører og en ikke forretningsmæssigt forbundet importør anfægtede den kumulative vurdering af virkningen af Indiens og Indonesiens import på EU-erhvervsgrænsens situation. De interesserede parter fremførte, at importmængden fra begge lande er lav i forhold til EU-erhvervsgrænsens markedsandel, at importen fra Indien var stabil og blev begrænset af beskyttelsesforanstaltninger, og at der ikke blev foretaget en korrekt vurdering af vilkårene for konkurrencen mellem de importerede varer og vilkårene for konkurrencen mellem de importerede varer og de i Unionen fremstillede varer, jf. grundforordningens artikel 8, stk. 3.

(958) Konsortiet og en ikke forretningsmæssigt forbundet importør anmodede om, at der blev fremlagt oplysninger om de teoretiske modeller, der er anvendt til at vurdere konkurrencevilkårene på EU-markedet for den undersøgte vare og de pågældende lande, og om bekræftelse på, at Kommissionens tjenestegrene med ansvar for konkurrenceanalyse og økonomisk analyse er blevet hørt om disse konkurrencevilkår.

- (959) Kommissionen foretog en analyse, hvori den sammenlignede de varetyper, der er solgt på EU-markedet af de eksporterende producenter, og den vare, der er solgt af EU-producenterne, på grundlag af de varekontrolnumre (PCN), der er angivet af de stikprøveudtagne virksomheder. Denne analyse viste en høj grad af overensstemmelse. Overensstemmelsesgraden mellem hver af de eksporterende producenter og EU-erhvervsgrenens salg oplyses til de stikprøveudtagne eksporterende producenter i deres specifikke fremlæggelse af oplysninger. Kommissionen fandt endvidere en vis lighed i de varetyper, som sælges af de eksporterende producenter fra Indonesien, sammenlignet med de varetyper, der sælges af de eksporterende producenter fra Indien. Kommissionen konkluderede derfor, at de importerede varer fra de pågældende lande og EU-varerne var i klar konkurrence med hinanden, og at det vil være hensigtsmæssigt at foretage en kumulativ vurdering af virkningerne af importen. Konsortiet og den ikke forretningsmæssigt forbundne importør fremlagde ikke dokumenterede beviser for, hvorfor Kommissionens analyse ville være ukorrekt eller utilstrækkelig. Det faktum, at Indien har en landespecifik kvote inden for beskyttelsesforanstaltningerne, påvirker ikke denne analyse i forhold til de betingelser, der er opført i artikel 8, stk. 3. Påstanden blev derfor afvist.
- (960) Kriterierne i grundforordningens artikel 8, stk. 3, var således opfyldt, og importen fra de pågældende lande blev undersøgt kumulativt med henblik på konstateringen af skade.

5.3.2. Mængde og markedsandel for den subsidierede import fra de pågældende lande

- (961) Kommissionen fastsatte mængden af subsidieret import på grundlag af data fra Eurostat og oplysninger fra de eksporterende producenter. Da Kommissionen konstaterede, at subsidieringen af Jindal Indonesias eksport var under minimalniveauet, blev den fjernet fra importtallene. Markedsandelen for importen blev således fastsat ved at sammenligne mængden af subsidieret import med EU-forbruget.
- (962) I betragtning af det begrænsede antal parter, der indsendte data, er nogle af tallene nedenfor anført i intervalform af fortrolighedshensyn ⁽²²⁰⁾.
- (963) Importen fra de pågældende lande udviklede sig som følger:

Tabel 5

Importmængder (ton) og markedsandel

	2017	2018	2019	UP
Indien	114 865	120 729	105 359	108 885
<i>Indeks</i>	100	105	92	95
Markedsandel	3,0 %	3,2 %	3,1 %	3,4 %
<i>Indeks</i>	100	110	103	114
Indonesien	[0-100]	[10 000 – 14 000]	[48 000 – 52 000]	[68 000 – 72 000]
<i>Indeks</i>	0	100	[400-450]	[550-600]
Markedsandel	[0,0-0,1] %	[0,3-0,5] %	[1,4-1,7] %	[2,1-2,4] %
<i>Indeks</i>	0	100	[400-450]	[650-700]
De pågældende lande i alt				
[114 865-114 965]				
[130 729-134 729]				
[153 359-157 359]				
[176 885-180 885]	<i>Indeks</i>	100	[115-117]	[136-138]
[154-156]				
Markedsandel	[3,0-3,1] %	[3,5-3,7] %	[4,5-4,8] %	[5,5-5,8] %
<i>Indeks</i>	100	[120-122]	[152-154]	[186-188]

Kilde: Eurostat, data fra de eksporterende producenter.

⁽²²⁰⁾ Oplysningerne om importen fra Indonesien i denne forordning præsenteres i intervalform på grund af risikoen for, at stikprøveudtagne virksomheder kan regne sig frem til deres konkurrenters data, især i betragtning af det begrænsede antal eksporterende producenter i det pågældende land.

(964) Importen fra de pågældende lande steg med ca. 55 % i den betragtede periode, hvilket gjorde det muligt for dem at øge deres fælles markedsandel fra [3,0-3,1] % i 2017 til [5,5-5,8] % i UP. Denne stigning, både i importmængde og i markedsandel, kan tilskrives importen fra Indonesien — som næsten seksdoblede sin importmængde i den betragtede periode, og markedsandelen steg fra næsten 0 til [2,1-2,4] %. Importen fra Indien steg fra 2017 til 2018, men faldt igen derefter. Dette medførte et generelt fald i absolutte tal i den betragtede periode. Den 1. februar 2019 offentliggjorde Kommissionen en forordning om indførelse af endelige beskyttelsesforanstaltninger mod importen af visse stålprodukter ⁽²²¹⁾. Indien fik tildelt et landespecifikt toldkontingent for den undersøgte vare, som begrænser importen, der er omfattet af kontingenttolden i UP, til et lavere niveau end niveauet i 2018. Da Indonesien ikke var omfattet af et landespecifikt toldkontingent, men af kontingentet for alle andre lande, var landets import ikke så begrænset som den indiske import. Faldet i importen fra Indien var dog mindre alvorligt, da det samlede fald i EU-forbruget og dermed Indiens markedsandel stadig steg en smule fra 3 % i 2017 til 3,4 % i UP.

5.3.3. Priser på importen fra de pågældende lande og prisunderbud

(965) Kommissionen fastsatte importpriserne på grundlag af data fra Eurostat. De vejede gennemsnitlige priser på importen fra de pågældende lande udviklede sig som følger:

Tabel 6

Priser på importen fra de pågældende lande (EUR/ton)

	2017	2018	2019	UP
Indien	2 080	2 173	2 075	2 073
Indeks	100	104	100	100
Indonesien	Ikke relevant	[1 450-1 650]	[1 800-2 000]	[1 800-2 000]
Indeks	0	100	123-128	123-128
Gennemsnit for de pågældende lande	2 080	[2 000-2 150]	[1 900-2 050]	[1 900-2 050]
Indeks	100	100-102	96-98	96-98

Kilde: Eurostat, data for de eksporterende producenter.

(966) Hvad angår Indien steg de gennemsnitlige importpriser fra 2017 til 2018 med 4 %, men forblev stabile i den betragtede periode, mens de for Indonesien steg med 28 % (importen i 2017 var ubetydelig). Ikke desto mindre var de gennemsnitlige importpriser fra begge de pågældende lande konsekvent lavere end EU-producenternes priser i hele den betragtede periode (se tabel 10).

(967) Kommissionen fastsatte prisunderbuddet i undersøgelsesperioden ved at sammenligne:

- de vejede gennemsnitlige salgspriser pr. varetype, som de tre stikprøveudtagne EU-producenter forlangte af ikke forretningsmæssigt forbundne kunder på EU-markedet, justeret til et ab fabrik-niveau, og
- de tilsvarende vejede gennemsnitlige priser pr. varetype for importen fra de samarbejdsvillige eksporterende producenter i de pågældende lande ved salg til den første uafhængige kunde på EU-markedet, fastsat på cif-basis (omkostninger, forsikring og fragt) med passende justeringer for omkostninger efter importen.

⁽²²¹⁾ EUT L 31 af 1.2.2019, s. 27.

- (968) Prissammenligningen blev foretaget for hver enkelt varetype for transaktioner i samme handelsled, — med passende justeringer, hvor det var nødvendigt — og fratrukket rabatter og nedslag. Resultatet af sammenligningen blev udtrykt i procent af de stikprøveudtagne EU-producenters omsætning i undersøgelsesperioden. Det viste underbudsmargener på henholdsvis 5,8 % og 13,4 % for de indiske eksporterende producenter og 12,4 % for den indonesiske eksporterende producent.
- (969) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger anmodede konsortiet af importører og distributører og en ikke forretningsmæssigt forbundet importør Kommissionen om at fremlægge de data og kriterier, der blev anvendt til at fastsætte importpriserne på den pågældende vare og til at beregne underbudsmargenen.
- (970) Priserne på importen fra de pågældende lande, jf. tabel 6, er baseret på Eurostat. Disse oplysninger er offentligt tilgængelige. Som forklaret i betragtning 966 og 967 var underbudsmargenen baseret på en sammenligning mellem de salgspriser, som de stikprøveudtagne EU-producenter forlangte af ikke forretningsmæssigt forbundne kunder på EU-markedet, og de tilsvarende priser, som de stikprøveudtagne eksporterende producenter forlangte af den første uafhængige kunde på EU-markedet, differentieret pr. varetype og justeret til at være på lige salgsbetingelser. Da virksomhedernes detaljerede salgspriser per definition er fortrolige forretningsoplysninger, blev de kun fremlagt for de pågældende virksomheder i deres respektive specifikke fremlæggelse af oplysninger.

5.4. EU-erhvervsgrenens økonomiske situation

5.4.1. Generelle bemærkninger

- (971) I overensstemmelse med grundforordningens artikel 8, stk. 4, omfattede undersøgelsen af den subsidierede imports virkninger for EU-erhvervsgrenen en vurdering af alle de økonomiske indikatorer, der havde en indflydelse på EU-erhvervsgrenens situation i den betragtede periode.
- (972) Der blev anvendt stikprøveudtagning med henblik på at konstatere, hvilken skade der eventuelt var blevet forvoldt EU-erhvervsgrenen, jf. betragtning 25.
- (973) I forbindelse med konstateringen af skade skelnede Kommissionen mellem makroøkonomiske og mikroøkonomiske skadesindikatorer. Kommissionen evaluerede de makroøkonomiske indikatorer på grundlag af data fra Eurofers verificerede spørgeskemabesvarelse vedrørende alle EU-producenter, om nødvendigt krydstjekket med spørgeskemabesvarelserne fra de stikprøveudtagne EU-producenter. Kommissionen evaluerede de mikroøkonomiske indikatorer ud fra oplysningerne i de krydstjekkede spørgeskemabesvarelser fra de stikprøveudtagne EU-producenter. Begge datasæt blev anset for at være repræsentative for EU-erhvervsgrenens økonomiske situation.
- (974) De makroøkonomiske indikatorer er: produktion, produktionskapacitet, kapacitetsudnyttelse, salgsmængde, markedsandel, vækst, beskæftigelse, produktivitet, subsidieringens størrelse og genrejsning efter tidligere urimelig handelspraksis.
- (975) De mikroøkonomiske indikatorer er: gennemsnitlige enhedspriser, enhedsomkostninger, arbejdskraftomkostninger, lagerbeholdninger, rentabilitet, likviditet, investeringer og investeringsafkast.

5.4.2. Makroøkonomiske indikatorer

Produktion, produktionskapacitet og kapacitetsudnyttelse

- (976) Den samlede produktion, produktionskapacitet og kapacitetsudnyttelse i Unionen udviklede sig i den betragtede periode som følger:

Tabel 7

Produktion, produktionskapacitet og kapacitetsudnyttelse

	2017	2018	2019	UP
Den samlede EU-produktion (ton)	3 708 262	3 640 429	3 379 817	3 111 804

<i>Indeks</i>	100	98	91	84
Produktionskapacitet (ton)	4 405 623	4 517 379	4 530 146	4 572 365
<i>Indeks</i>	100	103	103	104
Kapacitetsudnyttelse	84 %	81 %	75 %	68 %
<i>Indeks</i>	100	96	89	81

Kilde: Besvarelse af det makroøkonomiske spørgeskema fra Eurofer, spørgeskemabesvarelser fra stikprøveudtagne EU-producenter.

- (977) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger ønskede konsortiet af distributører og importører og en ikke forretningsmæssigt forbundet importør at vide, på grundlag af hvilke data Kommissionen nåede frem til tallene i tabel 7, og hævdede, at faldet i kapacitetsudnyttelsen ikke er forbundet med importen fra Indien og Indonesien, da faldet var større end stigningen i importen fra de pågældende lande.
- (978) Dataene i tabel 7 er baseret på de krydstjekkede spørgeskemabesvarelser fra de stikprøveudtagne EU-producenter og, for så vidt angår de øvrige EU-producenter, på grundlag af Eurofers efterprøvede besvarelse af det makroøkonomiske spørgeskema. Eurofer fremlagde data, som den indhentede fra sine medlemmer, og rimelige skøn for de resterende producenter.
- (979) Faldet i produktionen var ganske rigtigt større end stigningen i importen fra de pågældende lande. Dette skyldes et fald i forbruget, som fremgår af tabel 4. Som anført i afsnit 6.2.3 konkluderede Kommissionen, at dette fald i forbruget ikke svækkede årsagssammenhængen mellem den subsidierede import fra Indien og Indonesien og den væsentlige skade, som EU-erhvervsgrenen har lidt.
- (980) Konsortiet af distributører og importører og en ikke forretningsmæssigt forbundet importør anmodede om at få oplyst den mængde, som EU-producenterne importerede fra de pågældende lande. De data, som Kommissionen havde til rådighed, viste, at de stikprøveudtagne EU-producenter ikke videresolgte eller videreforarbejdede nogen importerede varer fra de pågældende lande.
- (981) EU-erhvervsgrenens produktionsmængde faldt voldsomt i den betragtede periode med 16 %. De indberettede kapacitetstal vedrører den faktiske kapacitet, hvilket betyder, at der er blevet taget hensyn til de justeringer, der af erhvervsgrenen anses for rutinemæssige og vedrører installationsperioder, vedligeholdelse, flaskehalse og andre almindelige produktionsstandsninger. Efter indførelsen af antidumpingforanstaltninger over for importen af koldvalsedede flade produkter af rustfrit stål fra Folkerepublikken Kina («Kina») og Taiwan i 2015 ⁽²²⁾ indledte nogle EU-producenter moderniseringen af deres produktionskapacitet. Denne modernisering har ført til en lille stigning i produktionskapaciteten på 4 % i den betragtede periode.
- (982) Som følge af faldende produktion og en let øget kapacitet faldt kapacitetsudnyttelsen med 19 % i den betragtede periode og faldt ned under 70 % i UP.

Salgsmængde og markedsandel

- (983) EU-erhvervsgrenens salgsmængde og markedsandel udviklede sig i den betragtede periode som følger:

Tabel 8

Salgsmængde og markedsandel

	2017	2018	2019	UP
EU-erhvervsgrenens salgsmængder (ton)	2 735 448	2 711 044	2 530 259	2 330 537
<i>Indeks</i>	100	99	92	85

⁽²²⁾ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/1429 af 26. august 2015 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af koldvalsedede flade produkter af rustfrit stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Taiwan (EUT L 224 af 27.8.2015, s. 10).

Markedsandel	70,6 %	72,9 %	73,5 %	72,7 %
Indeks	100	103	104	103

Kilde: Eurofer og Eurostat.

- (984) EU-erhvervsgrenens salgsmængde faldt med 15 % i den betragtede periode.
- (985) EU-erhvervsgrenen formåede imidlertid at fastholde og endda opnå en let stigning på 2,1 procentpoint i sin markedsandel i den betragtede periode, da faldet i forbruget var endnu større end faldet i EU-erhvervsgrenens salgsmængde, idet EU-salget delvist erstattede importen fra andre lande end de pågældende lande.
- (986) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger fremførte konsortiet af importører og distributører og en ikke forretningsmæssigt forbundet importør, at stigningen i EU-erhvervsgrenens markedsandel viste, at der ikke er forvoldt skade, og at stigningen i de pågældende landes markedsandel ikke påvirkede EU-erhvervsgrenens markedsandel negativt. De hævdede, at Kommissionen var forpligtet til at fremlægge andre positive beviser for skade for så vidt angår de andre skadesindikatorer.
- (987) Som forklaret i betragtning 963 ændrede den lille stigning i EU-erhvervsgrenens markedsandel i den betragtede periode ikke det faktum, at den subsidierede import fra de pågældende lande viste en stigning på ca. 55 % og forvoldte EU-erhvervsgrenen væsentlig skade. Som anført i betragtning 1006 og 1007 viste de øvrige skadesindikatorer også positivt bevis for, at EU-erhvervsgrenen led væsentlig skade i undersøgelsesperioden. Påstanden måtte derfor afvises.

Vækst

- (988) Ovenstående tal for produktion og salgsmængde viste en klart faldende tendens i den betragtede periode og illustrerede, at EU-erhvervsgrenen ikke var i stand til at vokse i absolutte tal. En lille stigning i forbruget var kun mulig, fordi EU-erhvervsgrenen valgte at reagere på pristrykket fra den subsidierede import ved at sænke sine salgspriser.

Beskæftigelse og produktivitet

- (989) Beskæftigelsen og produktiviteten udviklede sig i den betragtede periode som følger:

Tabel 9

Beskæftigelse og produktivitet

	2017	2018	2019	UP
Antal ansatte	13 411	13 495	13 968	13 660
Indeks	100	101	104	102
Produktivitet (ton pr. ansat)	277	270	242	228
Indeks	100	98	88	82

Kilde: Eurofer.

- (990) EU-erhvervsgrenens beskæftigelsesgrad i forbindelse med produktionen af koldvalsete flade produkter af rustfrit stål steg med 4 % mellem 2017 og 2019 og udviste et fald på 2 procentpoint mellem 2019 og UP, hvilket resulterede i en stigning på 2 % i den betragtede periode. I betragtning af det kraftige fald i produktionen faldt produktiviteten for EU-erhvervsgrenens arbejdsstyrke, målt i ton pr. ansat (i FTÆ) pr. år, betydeligt med 18 % i den betragtede periode.

Subsidiemargenens størrelse og genrejsning efter tidligere urimelig handelspraksis

- (991) Alle subsidiemargener, undtagen for Jindal (Indonesien), jf. ovenfor, lå betydeligt over minimalniveauet. Indvirkningen på EU-erhvervsgrenen af disse subsidiemargener var ikke ubetydelig i betragtning af mængden af og priserne på importen fra de pågældende lande.
- (992) Bortset fra den særskilte antidumpingundersøgelse af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål fra de pågældende lande ⁽²²³⁾ har importen af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål allerede været genstand for en tidligere antidumpingundersøgelse. Kommissionen konstaterede, at EU-erhvervsgrenens situation i 2013 var betydeligt påvirket af dumpingimporten fra Kina og Taiwan, hvilket førte til indførelsen af endelige antidumpingforanstaltninger over for importen fra disse lande i oktober 2015 ⁽²²⁴⁾. Disse antidumpingforanstaltninger blev udvidet i september 2021 ⁽²²⁵⁾. Det var derfor ikke sandsynligt, at EU-erhvervsgrenens situation blev mere end marginalt påvirket af den urimelige handelspraksis i hele den betragtede periode.

5.4.3. Mikroøkonomiske indikatorer

Priser og faktorer, som påvirker priserne

- (993) De vejede gennemsnitlige enhedssalgspriser hos de stikprøveudtagne EU-producenter ved salg til ikke forretningsmæssigt forbundne kunder i Unionen udviklede sig i den betragtede periode som følger:

Tabel 10

Salgspriser i Unionen

	2017	2018	2019	UP
Gennemsnitlige enhedssalgspriser (EUR/ton)	2 252	2 312	2 206	2 175
Indeks	100	103	98	97
Enhedsproduktionsomkostninger (EUR/ton)	1 958	2 064	2 019	2 013
Indeks	100	105	103	103

Kilde: De stikprøveudtagne EU-producenter.

- (994) Efter en let stigning på 3 % fra 2017 til 2018 faldt de gennemsnitlige enhedssalgspriser med 6 % fra 2018 til UP, hvilket førte til et fald på 3 % i den betragtede periode. I den samme periode viste produktionsomkostningerne en samtidig stigning på 5 %, hvorefter de stabiliserede sig på et omkostningsniveau, der var 3 % højere end ved begyndelsen af den betragtede periode. Omkostningsudviklingen blev i vid udstrækning drevet af omfattende stigninger i råmaterialepriserne, f.eks. for nikkel og ferrochrom. På grund af pristrykket fra den subsidierede import var EU-erhvervsgrenen ikke i stand til at vælte denne omkostningsstigning over på sine salgspriser og var endda tvunget til at sænke sine salgspriser.

⁽²²³⁾ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2021/2012 af 17. november 2021 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål med oprindelse i Indien og Indonesien (EUT L 410 af 18.11.2021, s. 410).

⁽²²⁴⁾ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/1429 af 26. august 2015 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Taiwan (EUT L 224 af 27.8.2015, s. 10).

⁽²²⁵⁾ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2021/1483 af 15. september 2021 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Taiwan efter en udløbsundersøgelse i henhold til artikel 11, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1036 (EUT L 327 af 16.9.2021, s. 1).

Arbejdskraftomkostninger

- (995) De gennemsnitlige arbejdskraftomkostninger hos de stikprøveudtagne EU-producenter udviklede sig i den betragtede periode som følger:

Tabel 11

Gennemsnitlige arbejdskraftomkostninger pr. ansat

	2017	2018	2019	UP
Gennemsnitlige arbejdskraftomkostninger pr. FTE (EUR)	72 366	70 663	71 659	70 324
Indeks	100	98	99	97

Kilde: De stikprøveudtagne EU-producenter.

- (996) De gennemsnitlige arbejdskraftomkostninger pr. ansat hos de stikprøveudtagne EU-producenter faldt med 3 % i den betragtede periode. Det viser, at EU-producenterne var i stand til at sænke arbejdskraftomkostningerne i et forsøg på at begrænse skaden som respons på de forværrede markedsforhold.

Lagerbeholdninger

- (997) Lagerbeholdningerne hos de stikprøveudtagne EU-producenter udviklede sig således i den betragtede periode:

Tabel 12

Lagerbeholdninger

	2017	2018	2019	UP
Slutlagre (ton)	125 626	148 777	125 480	98 835
Indeks	100	118	100	79
Slutlagre i procent af produktionen	5,54 %	6,53 %	6,09 %	5,13 %
Indeks	100	118	110	93

Kilde: De stikprøveudtagne EU-producenter.

- (998) I den betragtede periode faldt slutlagrene med 21 %. Denne tendens fulgte faldet i produktionsmængden. De fleste typer af samme vare produceres af EU-erhvervsgrenen på grundlag af brugernes specifikke ordrer. Derfor betragtes lagerbeholdninger ikke som en vigtig skadesindikator for denne erhvervsgren. Dette bekræftes også, når man ser på udviklingen i slutlagrene i procent af produktionen. Som det fremgår af ovenstående, svigede denne indikator mellem 5 og 7 % af produktionsmængden hos de stikprøveudtagne EU-producenter i den betragtede periode.

5.4.3.1. Rentabilitet, likviditet, investeringer, investeringsafkast og evnen til at rejse kapital

Tabel 13

Rentabilitet, likviditet, investeringer og investeringsafkast

	2017	2018	2019	UP
Rentabilitet ved salg i Unionen til ikke-forretningsmæssigt forbundne kunder (% af omsætningen)	7,6 %	6,0 %	1,5 %	0,4 %

<i>Indeks</i>	100	79	19	6
Likviditet (EUR)	387 200 359	273 674 277	237 840 311	184 024 688
<i>Indeks</i>	100	71	61	48
Investeringer (EUR)	111 578 442	111 637 871	96 541 925	96 585 152
<i>Indeks</i>	100	100	87	87
Investeringsafkast	20 %	15 %	6 %	4 %
<i>Indeks</i>	100	75	31	20

Kilde: De stikprøveudtagne EU-producenter.

- (999) Kommissionen fastsatte de stikprøveudtagne EU-producenters rentabilitet som nettofortjenesten før skat ved salg af samme vare til ikke forretningsmæssigt forbundne kunder i Unionen udtrykt i procent af omsætningen i forbindelse med dette salg.
- (1000) Den samlede rentabilitet gik tilbage fra 7,6 % i 2017 til 0,4 % i UP. Som anført i afsnit 5.3.3 faldt denne tilbagegang sammen med stigningen i importmængderne fra de pågældende lande og deres markedsandel til underbudspriser.
- (1001) Alle andre finansielle indikatorer, dvs. likviditeten, investeringerne og afkastningsgraden, fulgte klart den samme nedadgående tendens.
- (1002) Nettolikviditeten er udtryk for EU-producenternes evne til at selvfinansiere deres aktiviteter. Likviditeten viste et konstant fald i den betragtede periode, hvilket i UP førte til et niveau, der var 52 % lavere end ved begyndelsen af undersøgelsesperioden.
- (1003) Investeringerne er udtryk for den bogførte nettoværdi af aktiver. Efter at have været stabile fra 2017 til 2018 kan der konstateres et brat fald på 13 procentpoint fra 2018 til 2019. Investeringsafkastet er fortjenesten udtrykt i procent af den bogførte nettoværdi af investeringerne, hvilket afspejler afskrivningssatsen for aktiver. Det faldt støt og betydeligt i den betragtede periode med 80 %.
- (1004) EU-erhvervsgrenens ringe økonomiske resultater mellem 2017 og undersøgelsesperioden hæmmede dens evne til at rejse kapital. EU-erhvervsgrenen er kapitalintensiv og kendetegnet ved betydelige investeringer. Investeringsafkastet i den betragtede periode er ikke tilstrækkeligt til at dække så betydelige investeringer.

5.5. Konklusion vedrørende skade

- (1005) Undersøgelsen viste, at EU-erhvervsgrenen kun kunne reagere på pristrykket fra den subsidierede import fra Indien og Indonesien ved at sænke sine salgspriser for at fastholde (og endda let forøge) sin markedsandel i den betragtede periode. Virkningen af den subsidierede import betød, at priserne blev trykket, jf. grundforordningens artikel 8, stk. 2, på EU-markedet i undersøgelsesperioden. EU-erhvervsgrenens priser faldt med 3 % i den betragtede periode, mens de under rimelige konkurrencevilkår forventeligt ville være steget med en sats, der kunne sammenlignes med stigningen i produktionsomkostningerne, som steg med 3 %.
- (1006) EU-forbruget faldt betydeligt i den betragtede periode, og både EU-erhvervsgrenens salgsmængder og produktionsmængder fulgte denne tendens. Produktionskapaciteten steg marginalt som følge af positive udsigter for EU-erhvervsgrenen efter indførelsen af antidumpingforanstaltninger over for importen af den undersøgte vare med oprindelse i Kina og Taiwan i 2015.
- (1007) EU-producenterne oplevede dog et kraftigt fald i produktiviteten og kapacitetsudnyttelsen i den betragtede periode. Disse forværrede tal kan kun i mindre grad forklares ved den lille stigning i beskæftigelsen og kapaciteten og skyldtes hovedsageligt faldet i EU-forbruget og den samtidige stigning i importen fra de pågældende lande.
- (1008) Det er imidlertid EU-producenternes finansielle indikatorer, der fuldt ud viser den forvoldte skade. EU-erhvervsgrenen oplevede en stigning i sine produktionsomkostninger i den betragtede periode, som var ledsaget af et fald i salgspriserne og resulterede i et fald i rentabiliteten fra 7,6 % i 2017 til 0,4 % i UP. En lignende negativ udvikling kan ses i forhold til de øvrige finansielle indikatorer: investeringer (-13 %), investeringsafkast (-80 %) og likviditet (-52 %).
- (1009) På baggrund af ovenstående konkluderede Kommissionen, at EU-erhvervsgrenen har lidt væsentlig skade, jf. grundforordningens artikel 8, stk. 5.

- (1010) De oplysninger, som Kommissionen havde til rådighed for perioden efter UP, bekræftede endvidere den samme konklusion. På grundlag af en analyse af data, der spontant blev fremlagt af EU-erhvervsgrenen, og som dækkede de sidste to kvartaler af 2020, bemærkede Kommissionen følgende tendenser: stigningen i produktionen, kapaciteten, kapacitetsudnyttelsen og salget var marginal; priserne fortsatte med at falde betydeligt uden et tilsvarende fald i produktionsomkostningerne; de stikprøveudtagne EU-producenters rentabilitet faldt yderligere og blev negativ, og likviditeten, nettoinvesteringerne og investeringsafkastet viste også en yderligere negativ tendens i forhold til den betragtede periode, og det samme gjorde beskæftigelsen; EU-erhvervsgrenens markedsandel steg en smule, men det samme gjorde markedsandelen for importen fra de pågældende lande.
- (1011) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger fremførte konsortiet af importører og distributører og en ikke forretningsmæssigt forbundet importør, at de klagende virksomheder havde en stigning i fortjenesten efter undersøgelsesperioden. Selv om udviklingen efter UP ikke er direkte relevant, jf. bilag 1 til denne forordning, blev de stikprøveudtagne EU-producenter tabsgivende i andet halvår af 2020 i modsætning til konsortiets og den ikke forretningsmæssigt forbundne importørs påstand. Kommissionen måtte derfor afvise denne påstand.

6. ÅRSAGSSAMMENHÆNG

- (1012) I overensstemmelse med grundforordningens artikel 8, stk. 5, undersøgte Kommissionen, hvorvidt den subsidierede import fra de pågældende lande havde forvoldt EU-erhvervsgrenen væsentlig skade. I overensstemmelse med grundforordningens artikel 8, stk. 6, undersøgte Kommissionen tillige, om andre kendte faktorer samtidig kunne have forvoldt EU-erhvervsgrenen skade. Kommissionen sikrede, at en mulig skade forvoldt af andre faktorer end den subsidierede import fra de pågældende lande ikke blev tilskrevet den subsidierede import. Disse faktorer er: importen fra tredjelande, et fald i forbruget, EU-erhvervsgrenens eksportresultater, en stigning i råmaterialeomkostningerne og EU-erhvervsgrenens konkurrencemæssige prisadfærd.

6.1. Virkningerne af den subsidierede import

- (1013) Importen fra de pågældende lande steg med mere end 50 % i den betragtede periode, og dens markedsandel blev næsten fordoblet. Denne stigning i markedsandelen skete på bekostning af importen fra tredjelande. Den subsidierede import fra de pågældende lande til lave priser skabte imidlertid et pristryk over for EU-erhvervsgrenen. Priserne på importen fra Indien og Indonesien var i den betragtede periode mellem 5 og 19 % lavere end EU-erhvervsgrenens priser. På grund af disse importpriser var EU-producenterne ikke blot ude af stand til at afspejle stigninger i råmaterialeomkostningerne i deres priser, men var endda tvunget til at sænke deres salgspriser for at bevare deres markedsandel.
- (1014) Som følge heraf faldt EU-producenternes rentabilitet, der lå på et relativt højt niveau i 2017, til næsten nul i UP, hvilket havde en yderligere negativ indvirkning på alle de pågældende virksomheders finansielle indikatorer.
- (1015) Der er således en stærk årsagssammenhæng mellem den subsidierede import fra Indien og Indonesien og den skade, som forvoldtes EU-erhvervsgrenen.

6.2. Virkningerne af andre faktorer

- (1016) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede konsortiet af importører og distributører og en ikke forretningsmæssigt forbunden importør, at EU-erhvervsgrenens finansielle indikatorer ikke forværredes på grund af dumpingimporten, men på grund af virkningerne af covid-19-pandemien.
- (1017) Kommissionen fandt, at priserne på importen fra de pågældende lande i høj grad påvirkede EU-erhvervsgrenens priser og dens finansielle indikatorer. Som anført i betragtning 965 var de gennemsnitlige importpriser fra begge de pågældende lande konsekvent lavere end EU-producenternes priser i hele den betragtede periode før covid-19-pandemien. Pandemien kan potentielt have påvirket forbruget på EU-markedet, men en sådan virkning ville først have vist sig i det sidste kvartal af UP (april-juni 2020), mens der allerede i 2019 blev konstateret en væsentlig nedgang i forbruget.
- (1018) Kommissionen analyserede desuden nedgangen i forbruget (uanset om det delvist var relateret til covid-19) som en mulig anden faktor, der kunne have forårsaget skade, i betragtning 1028-1029, og konkluderede, at den ikke svækkede årsagssammenhængen mellem den subsidierede import fra de pågældende lande og den væsentlige skade, som EU-erhvervsgrenen har lidt.

6.2.1. Ikkesubsidieret import fra Indonesien

- (1019) Som anført i betragtning 933 konstateredes det, at subsidieringen for en af de stikprøveudtagne indonesiske eksporterende producenter, Jindal Indonesia, var under minimalniveauet.
- (1020) Importmængden og prisen på denne import fra Indonesien udviklede sig således i den betragtede periode:

Tabel 14

		2017	2018	2019	UP
Indonesien	Mængde (ton)	[20 000-21 000]	[22 000-23 000]	[21 000-22 000]	[19 000-20 000]
	Indeks	100	[109-111]	[107-109]	[97-98]
	Markedsandel	[0,5-0,55] %	[0,6-0,63] %	[0,63-0,66] %	[0,6-0,63] %
	Indeks	100	[113-118]	[118-123]	[113-118]
	Gennemsnitsspris (EUR/ton)	[2 200-2 300]	[2 100-2 200]	[2 000-2 100]	[2 000-2 100]
	Indeks	100	[95-99]	[90-94]	[90-94]

- (1021) I den betragtede periode steg den ikkesubsidierede import fra Indonesien i 2018 og 2019, men lå i UP på et lidt lavere niveau end i 2017. Markedsandelen for denne import var meget begrænset i den betragtede periode og var ikke på mere end 0,65 %. Salgsprisen på denne import var højere end på den subsidierede import fra Indonesien.
- (1022) Selv om importen fra Jindal Indonesia underbød EU-erhvervsgrenens priser, faldt virksomhedens salg til Unionen en smule i den betragtede periode og forblev lavt. Den skade, der forvoldtes af denne import, svækkede derfor ikke årsagssammenhængen mellem den subsidierede import og den væsentlige skade, som EU-erhvervsgrenen har lidt.

6.2.2. Import fra tredjelande

(1023) Importmængden og priserne fra andre tredjelande udviklede sig således i den betragtede periode:

Tabel 15

Land		2017	2018	2019	UP
Taiwan	Mængde (ton)	199 553	223 110	185 618	165 540
	<i>Indeks</i>	100	112	93	83
	Markedsandel	5,2 %	6,0 %	5,4 %	5,2 %
	<i>Indeks</i>	100	116	105	100
	Gennemsnitspris (EUR/ton)	1 668	1 749	1 684	1 655
	<i>Indeks</i>	100	105	101	99
Republikken Korea	Mængde (ton)	147 696	165 812	160 947	164 882
	<i>Indeks</i>	100	112	109	112
	Markedsandel	3,8 %	4,5 %	4,7 %	5,1 %
	<i>Indeks</i>	100	117	123	135
	Gennemsnitspris (EUR/ton)	1 859	1 944	1 860	1 853
	<i>Indeks</i>	100	105	100	100
Sydafrika	Mængde (ton)	98 063	88 913	94 567	81 537
	<i>Indeks</i>	100	91	96	83
	Markedsandel	2,5 %	2,4 %	2,7 %	2,5 %
	<i>Indeks</i>	100	94	108	100
	Gennemsnitspris (EUR/ton)	2 004	2 013	1 831	1 785
	<i>Indeks</i>	100	100	91	89
Andre tredjelande	Mængde (ton)	563 637	372 858	293 052	266 255
	<i>Indeks</i>	100	66	52	47
	Markedsandel	14,6 %	10,0 %	8,5 %	8,3 %
	<i>Indeks</i>	100	69	58	57
	Gennemsnitspris (EUR/ton)	2 051	2 345	2 319	2 407
	<i>Indeks</i>	100	114	113	117

I alt — alle andre tredjelande undtagen de pågældende lande	Mængde (ton)	1 008 949	850 693	734 184	678 213
	<i>Indeks</i>	100	84	73	67
	Markedsandel	26,1 %	22,9 %	21,3 %	21,1 %
	<i>Indeks</i>	100	88	82	81
	Gennemsnitspris (EUR/ton)	1 942	2 076	1 995	2 014
	<i>Indeks</i>	100	107	103	104

Kilde: Eurostat.

- (1024) I den betragtede periode faldt importen fra tredjelande betydeligt målt i absolutte mængder (med 33 %) og markedsandel (fra 26 % i 2017 til 21 % i UP).
- (1025) Hvad angår de enkelte lande steg kun importen fra Korea i den betragtede periode, hvilket førte til en lille stigning i markedsandelen for Korea (fra 3,8 % til 5,1 %). Selv om priserne på importen fra Korea ligger under de pågældende landes priser, vil de sandsynligvis blive påvirket af forekomsten af interne afregningspriser som følge af forholdet mellem den koreanske producent af rustfrit stål Samsung STS og EU-virksomheden for koldvalsning Otelinox i Rumænien. Der kan ikke drages nogen konklusion om, hvorvidt denne import også underbød EU-erhvervsgrenens priser, heller ikke i betragtning af denne imports ukendte varesortiment.
- (1026) Som fastsat i betragtning 991 er importen fra Taiwan i øjeblikket genstand for en antidumpingtold på 6,8 % ⁽²²⁶⁾, og importen fra Kina er pålagt en toldsats på 24,4 % til 25,3 %.
- (1027) Importen fra Kina var meget lav i den betragtede periode. Importen fra Taiwan viste en stigning på 12 % fra 2017 til 2018, men faldt fra 2018 til UP med 26 % og bibeholdt en markedsandel på ca. 5 % i den betragtede periode. Gennemsnitsprisen på importen fra Taiwan lå under gennemsnitspriserne på importen fra de pågældende lande. Da Kommissionen ikke opnåede nogen form for samarbejde fra producenterne i Taiwan i forbindelse med udløbsundersøgelsen, der blev afsluttet i september 2021, havde den ingen yderligere oplysninger om de taiwanske importpriser. Det kan derfor ikke udelukkes, at denne import forvoldte EU-erhvervsgrenen yderligere skade. Selv om importen fra Taiwan bidrog til den skade, der forvoldtes EU-erhvervsgrenen, faldt importen fra Taiwan imidlertid med 17 % i den betragtede periode og kunne derfor ikke have været årsagen til de forøgede negative tendenser, der blev konstateret i skadesanalysen.
- (1028) Kommissionen konkluderede derfor, at import fra andre lande ikke svækker årsagssammenhængen mellem den subsidierede import fra Indien og Indonesien og den væsentlige skade, som EU-producenterne har lidt.

6.2.3. Fald i forbruget

- (1029) Et betydeligt fald i forbruget i den betragtede periode har haft en negativ indvirkning på nogle af skadesindikatorerne, herunder især salget og produktionsmængderne. Men som forklaret i betragtning 1004 led EU-erhvervsgrenen skade på grund af priser snarere end mængder. På trods af et vigende marked formåede EU-producenterne at øge deres markedsandel en smule gennem en alvorlig priskonkurrence med subsidieret import til urimelige priser, hvilket resulterede i en forværring af EU-erhvervsgrenens rentabilitet og andre finansielle indikatorer, som f.eks. likviditeten, investeringerne og investeringsafkastet.

⁽²²⁶⁾ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2021/1483 af 13. september 2021 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af koldvalsete flade produkter af rustfrit stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Taiwan efter en udløbsundersøgelse i henhold til artikel 11, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1036 (EUT L 327 af 16.9.2021, s. 1). For én virksomhed, Cia Far Industrial Factory Co., Ltd, blev der indført en antidumpingtold på 0 %.

(1030) Kommissionen konkluderede derfor, at faldet i forbruget ikke svækkede årsagssammenhængen mellem den subsidierede import fra de pågældende lande og den væsentlige skade, som blev EU-erhvervsgrenen har lidt.

6.2.4. EU-erhvervsgrenens eksportresultater

(1031) EU-erhvervsgrenens eksportmængde og -priser udviklede sig i den betragtede periode som følger:

Tabel 16

	2017	2018	2019	UP
Eksportmængde (ton)	450 587	450 687	410 840	374 378
Indeks	100	100	91	83
Gennemsnitspris (EUR/ton)	2 369	2 524	2 428	2 394
Indeks	100	107	102	101

Kilde: De stikprøveudtagne EU-producenter, Eurofer.

(1032) EU-producenternes eksportsalg faldt med 17 % i den betragtede periode, hovedsagelig som følge af amerikanske foranstaltninger over for den undersøgte vare og en øget konkurrence på tredjelandsmarkeder med kinesisk salg og salg fra de pågældende lande. De eksporterede mængder var dog begrænsede i forhold til den samlede EU-salgsmængde, der tegnede sig for ca. 13 % af den samlede salgsmængde, og den gennemsnitlige eksportpris var i den betragtede periode konstant højere end priserne på EU-markedet.

(1033) På dette grundlag konkluderede Kommissionen, at en indvirkning af EU-erhvervsgrenens eksportresultater på den forvoldte skade højst var marginal.

6.2.5. Indvirkningen af råmaterialepriserne

(1034) En forretningsmæssigt forbunden importør pegede på spørgsmålet om stigende omkostninger til råmaterialer (nikkel, ferrochrom) som en årsag til EU-erhvervsgrenens skadevoldende situation.

(1035) En stigning i råmaterialepriserne er ikke i sig selv en kilde til skade, da den generelt ledsages af en efterfølgende stigning i salgspriserne. Faldet i EU-producenternes rentabilitet og alle deres finansielle indikatorer afspejler imidlertid mere end blot de stigende produktionsomkostninger. Lavprisimporten pressede priserne på EU-markedet og gjorde det ikke kun umuligt for EU-producenterne at hæve priserne for at dække stigningen i omkostningerne, men tvang dem endda til at sænke deres priser for at undgå et umiddelbart tab af markedsandele. Det medførte et brat fald i deres rentabilitet, som faldt til et break-even-punkt i undersøgelsesperioden.

(1036) På dette grundlag konkluderede Kommissionen, at prisstigningen på visse råmaterialer som sådan ikke forvoldte EU-erhvervsgrenen skade.

6.2.6. EU-producenternes prisadfærd

(1037) Den ikke forretningsmæssigt forbundne importør gjorde gældende, at EU-producenternes interne konkurrence og prisadfærd var skyld i deres forværrede finansielle situation.

(1038) Undersøgelsen bekræftede dog ikke disse påstande. Importen fra de pågældende lande blev konsekvent solgt til priser, der underbød EU-erhvervsgrenens priser, og derfor er hovedårsagen til, at EU-producenterne ikke er i stand til at hæve deres priser og dække deres stigende omkostninger pristrykket fra den subsidierede import. Påstanden blev derfor afvist.

6.3. Konklusion om årsagssammenhæng

- (1039) Der blev fastslået en årsagssammenhæng mellem den subsidierede import fra Indien og Indonesien på den ene side og den skade, som EU-erhvervsgrenen har lidt, på den anden side. Der var et tidsmæssigt sammenfald mellem stigningen i mængden af subsidieret import fra de pågældende lande og forværringen af EU-erhvervsgrenens resultater i den betragtede periode. EU-erhvervsgrenen havde ikke andet valg end at følge det prisniveau, som den subsidierede import fastsatte, for at undgå et yderligere tab af markedsandele. Det medførte en situation, hvor EU-erhvervsgrenen opnåede et uholdbart fortjenstniveau.
- (1040) Kommissionen har konstateret, at andre faktorer, der kan have haft en virkning på EU-erhvervsgrenens situation, var: ikkesubsidieret import fra Indonesien, import fra tredjelande, faldet i forbruget og EU-erhvervsgrenens eksportresultater.
- (1041) Kommissionen skelnede mellem og adskilte virkningerne af alle kendte faktorer på EU-erhvervsgrenens situation fra den skadevoldende virkning af den subsidierede import. Virkningen af den ikkesubsidierede import fra Indonesien og fra tredjelande, faldet i forbruget og EU-erhvervsgrenens eksportresultater på EU-erhvervsgrenens negative udvikling, navnlig med hensyn til rentabilitet og finansielle indikatorer, var kun begrænset.
- (1042) På baggrund af ovenstående betragtninger konstaterede Kommissionen en årsagssammenhæng mellem den skade, som EU-erhvervsgrenen har lidt, og den subsidierede import fra de pågældende lande. Den subsidierede import fra de pågældende lande har haft en betydelig afgørende indvirkning på den væsentlige skade, som EU-erhvervsgrenen har lidt. Andre faktorer svækkede ikke årsagssammenhængen, hverken individuelt eller samlet.
- (1043) Som det fremgår af bilag 1, bekræftede tendenserne i andet halvår af 2020 denne analyse. Importen fra de pågældende lande fortsatte med at vinde markedsandele, hjulpet på vej af priserne, som faldt betydeligt og fortsatte med at underbyde EU-erhvervsgrenen og trykke priserne på EU-markedet. På den anden side er der ingen andre faktorer, der svækker årsagssammenhængen. Mens forbruget fortsatte med at falde, fortsatte den prismæssige skade. Importen fra andre tredjelande fortsatte med at falde og tabte yderligere markedsandele, og der var ingen tegn på, at situationen med hensyn til importen fra Jindal (Indonesien) har ændret sig. EU-erhvervsgrenens eksport steg kun marginalt. Alt i alt svækkede andre faktorer, hverken individuelt eller samlet, ikke årsagssammenhængen i andet halvår af 2020.

7. UNIONENS INTERESSER

- (1044) I overensstemmelse med grundforordningens artikel 31 undersøgte Kommissionen, om den klart kunne konkludere, at det ikke var i Unionens interesse at vedtage foranstaltninger i dette tilfælde til trods for konstateringen af skadevoldende dumping. Unionens interesser blev fastlagt på grundlag af en vurdering af alle de forskellige involverede parter interesser, dvs. EU-erhvervsgrenens, importørernes og brugernes interesser.

7.1. EU-erhvervsgrenens interesser

- (1045) EU-erhvervsgrenen består af 13 producenter, som er beliggende i flere medlemsstater, og den beskæftiger direkte 13 660 ansatte i forbindelse med den undersøgte vare. Ingen af EU-producenterne gjorde indsigelse mod indledningen af undersøgelsen. Hele EU-erhvervsgrenen oplevede en forværring af situationen, jf. analysen af skadesindikatorerne i afsnit 5, og blev negativt påvirket af den subsidierede import.
- (1046) Det forventes, at indførelsen af en antisubsidietold vil genskabe rimelige handelsvilkår på EU-markedet, sætte en stopper for pristrykket og sætte EU-erhvervsgrenen i stand til at dække sine stigende produktionsomkostninger og forbedre sin finansielle situation til trods for en nedgang i salgstallene på grund af et vigende marked. Dette vil betyde en forbedring af EU-erhvervsgrenens rentabilitet hen i retning af det niveau, der anses for nødvendigt for denne kapitalintensive industri. EU-erhvervsgrenen har lidt væsentlig skade som følge af den subsidierede import fra de pågældende lande. Der mindes om, at en række vigtige skadesindikatorer viste en negativ tendens i den betragtede periode. Navnlig blev indikatorer vedrørende EU-producenterne finansielle resultater alvorligt påvirket. Det er derfor vigtigt, at priserne igen kommer op på et ikkesubsidieret niveau, så alle producenter kan operere på EU-markedet på rimelige handelsvilkår.

(1047) Det konkluderes derfor, at indførelsen af antisubsidietold vil være i EU-erhvervsgrenens interesse, da indførelsen vil give erhvervsgrenen mulighed for at genrejse sig efter virkningerne af den konstaterede skadevoldende subsidiering.

7.2. Ikke forretningsmæssigt forbundne importørers og brugeres interesser

(1048) En ikke forretningsmæssigt forbundet importør gav sig til kende. Desuden indsendte en EU-producent, der også fungerede som ikke forretningsmæssigt forbundet importør og slutbruger, en spørgeskemabesvarelse.

(1049) Den ikke forretningsmæssigt forbundne importør påpegede de potentielle negative virkninger af antisubsidieforanstaltningerne for konkurrencen på EU-markedet, som ville resultere i manglende udbud, dårligere service, stigende priser og dårligere materialekvalitet.

(1050) Uanset de potentielle antisubsidieforanstaltninger konkluderede Kommissionen, at der fortsat vil være et sundt konkurrenceniveau i Unionen, da der er 13 EU-producenter af den undersøgte vare, hvoraf nogle ikke deltager i klagen. Desuden udgør importen fra tredjelande stadig mere end 20 % af markedet. Det er derfor ikke sandsynligt, at de potentielle negative indvirkninger, som importøren har anført, vil indtræffe.

(1051) Foranstaltningerne vil også gøre det muligt for importørerne at vælte priserne over på deres kunder, og importørernes rentabilitet forventes derfor ikke at blive negativt påvirket. Varesortimentet og servicekvaliteten forventes ikke at blive forringet — tværtimod giver beskyttelsen mod subsidieret import EU-erhvervsgrenen mulighed for at foretage nye investeringer og forbedre sin egen kvalitet.

(1052) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede konsortiet af distributører og importører og en ikke forretningsmæssigt forbundet importør, at Kommissionen ikke tog hensyn til situationen på stålmarkedet efter undersøgelsesperioden, og hævdede, at de pandemirelaterede foranstaltninger har ført til en afmatning i aktiviteterne inden for udvinding, raffinering og indsamling af skrot, en stigning i priserne på råmaterialer og en mangel på råmaterialer. Dette har resulteret i, at priserne på EU-markedet for produkter af rustfrit stål er de højeste på verdensplan.

(1053) De anførte endvidere, at importen fra tredjelande er nødvendig for EU-markedet, da EU-producenterne ikke kan efterkomme den faktiske efterspørgsel på EU-markedet, hvilket skaber betydelige problemer med stålforsyningen.

(1054) Stigningen i råmaterialepriserne har påvirket produktionen på verdensplan og påvirkede både EU-erhvervsgrenen og importen. Desuden er der forsyningskilder til koldvalsedede flade produkter af rustfrit stål fra andre tredjelande, hvoraf de største er Taiwan og Korea. Importen fra Taiwan kommer stadig ind i Unionen og er pålagt relativt lav antidumpingtold. Det lykkedes i den betragtede periode Korea at øge eksporten til Unionen både i absolutte og relative tal. Sydafrika er også stadig at finde på EU-markedet, selv om de europæiske virksomheder angiveligt kontrollerer dets produktion af koldvalsedede flade produkter af rustfrit stål. Derudover har den udligningstold, der er pålagt de pågældende lande, ikke til formål at lukke EU-markedet for de pågældende lande, men har til formål at hæve priserne til et rimeligt niveau. Påstandene måtte derfor afvises.

7.3. Konklusion vedrørende Unionens interesser

(1055) På grundlag af ovenstående konkluderede Kommissionen, at der ikke var tvingende grunde til at konkludere, at udligningstolden var af et sådant omfang, at det kunne konkluderes, at det ikke var i Unionens interesse at indføre foranstaltninger over for importen af den undersøgte vare med oprindelse i de pågældende lande.

8. ENDELIGE UDLIGNINGSFORANSTALTNINGER

(1056) På baggrund af konklusionerne vedrørende subsidiering, skade, årsagssammenhæng og Unionens interesser bør der i overensstemmelse med grundforordningens artikel 15 indføres en endelig udligningstold.

8.1. De endelige udligningsforanstaltningers niveau

- (1057) I henhold til grundforordningens artikel 15, stk. 1, tredje afsnit, må den endelige udligningstold ikke være højere end det fastsatte udligningsberettigede subsidiebeløb.
- (1058) I artikel 15, stk. 1, fjerde afsnit, hedder det, at »hvis Kommissionen på grundlag af alle fremlagte oplysninger klart kan fastslå, at det ikke er i Unionens interesse, at tolden fastsættes i overensstemmelse med tredje afsnit, skal udligningstolden være lavere, hvis en sådan lavere told vil være tilstrækkelig til at afhjælpe den skade, der er påført erhvervsghrenen i Unionen«.
- (1059) Kommissionen har ikke modtaget sådanne oplysninger, og niveauet for udligningsforanstaltningerne vil derfor blive fastsat under henvisning til artikel 15, stk. 1, tredje afsnit.
- (1060) På grundlag af ovenstående bør de endelige udligningstoldsatser, udtrykt i procent af cif-prisen, Unionens grænse, ufortoldet, være som følger:

Land	Virksomhed	Endelig udligningstold
Indien	Jindal Stainless Limited	4,3 %
	Jindal Stainless Hisar Limited	4,3 %
	Chromeni Steels Private Limited	7,5 %
	Alle andre indiske virksomheder	7,5 %
Indonesien	PT. Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy	21,4 %
	PT. Jindal Stainless Indonesia	0 %
	Samarbejdsvillig virksomhed, der ikke indgik i stikprøven	13,5 %
	Alle andre indonesiske virksomheder	21,4 %

- (1061) Antisubsidieundersøgelsen blev gennemført sideløbende med en særskilt antidumpingundersøgelse vedrørende den samme pågældende vare med oprindelse i Indien og Indonesien, hvor Kommissionen indførte antidumpingforanstaltninger på niveauet for dumpingmargenen for de eksporterende producenter i Indonesien og for en af de eksporterende producenter i Indien. Kun for Chromeni var dumpingtolden baseret på den lavere skademargen. Kommissionen sikrede, at indførelsen af en kumuleret told, der afspejler subsidieringsniveauet og det fulde dumpingniveau, ikke ville føre til, at virkningerne af subsidieringen blev modregnet to gange (»dobbelttælling«) i overensstemmelse med grundforordningens artikel 24, stk. 1.
- (1062) For begge landes vedkommende overvejede Kommissionen, om nogle af subsidieordningerne er subsidier, som er betinget af eksportresultater, og som har til formål at reducere eksportpriserne og dermed øge dumpingmargenerne, således at der kan træffes afgørelse om, hvorvidt det er nødvendigt at nedsætte dumpingmargenen med de subsidiebeløb, der er konstateret i forbindelse med subsidier, der er betinget af eksportresultater, jf. grundforordningens artikel 24, stk. 1.
- (1063) Da Kommissionen udlignede visse eksportbetingede subsidieordninger i overensstemmelse med grundforordningens artikel 24, stk. 1, og for at undgå dobbelttælling, indførte Kommissionen først den endelige udligningstold svarende til det fastsatte endelige subsidiebeløb. Derefter indførte Kommissionen den resterende endelige antidumpingtold, som svarer til den relevante dumpingmargen reduceret med størrelsen af de eksportbetingede subsidier og op til den relevante skadestærskel, der blev fastsat i den særskilte antidumpingundersøgelse. Da Kommissionen reducerede den dumpingmargen, der blev fastsat, med det samlede subsidiebeløb, som var konstateret for eksportsubsidier, var der ikke noget problem med dobbelttælling, jf. grundforordningens artikel 24, stk. 1.

- (1064) I tilfælde hvor det beløb, der fremkommer ved at trække eksportsubsidiebeløbet fra dumpingmargenen, var højere end skadesmargenen, begrænsede Kommissionen antidumpingtolden til skadesmargenen. I tilfælde hvor det beløb, der fremkommer ved at trække eksportsubsidiebeløbet fra dumpingmargenen, er lavere end skadesmargenen, fastsatte Kommissionen antidumpingtoldens niveau på grundlag af det laveste beløb.
- (1065) Der måtte også fastsættes et subsidiebeløb for den eneste samarbejdsvillige eksporterende producent i Indonesien, der ikke indgik i stikprøven. I betragtning af de særlige omstændigheder i sagen kunne dette ikke gøres efter den sædvanlige metode, der var baseret på det vejede gennemsnitlige udligningsbeløb, der blev fastsat for de samarbejdsvillige eksporterende producenter, der indgik i stikprøven. Som nævnt i betragtning 941 ff. lå det endelige subsidiebeløb for Jindal Indonesia faktisk under minimalgrænsen. Da der kun var én resterende eksporterende producent, besluttede Kommissionen at anvende denne eksporterende producents toldsats på den eneste samarbejdsvillige eksporterende producent, der ikke indgik i stikprøven, med undtagelse af ordningen vedrørende præferentiel finansiering, da der ikke forelå dokumentation for, at den pågældende virksomhed kunne have draget fordel heraf. Den pågældende virksomhed har nemlig ingen forbindelser til Kina og kunne derfor ikke have nydt godt af den præferentielle finansiering, som IRNC-gruppen modtog.
- (1066) I betragtning af den udbredte samarbejdsvilje blandt de eksporterende producenter i de pågældende lande fandt Kommissionen, for så vidt angår Indien, at niveauet for den højeste told, der blev pålagt de stikprøveudtagne virksomheder, ville være repræsentativt for satsen »alle andre virksomheder«. Tolden for »alle andre virksomheder« vil finde anvendelse på de virksomheder, som ikke samarbejdede i forbindelse med denne undersøgelse. Da Kommissionen, for så vidt angår Indonesien, kun beregnede en toldsats for én eksporterende producent, og i betragtning af at samarbejdsvillige eksporterende producenter, der ikke indgik i stikprøven, nyder godt af en lavere sats, jf. betragtning 1064, besluttede Kommissionen undtagelsesvis at fastsætte toldniveauet for »alle andre virksomheder« på samme niveau som IRNC-gruppen.
- (1067) Ud fra ovenstående fastsættes den toldsats, som vil blive indført, som følger:

Virksomhed	Dumpingmargen	Subsidiesats	Skadestærkel	Udligningstoldsats	Antidumpingtoldsats
Indien					
Jindal Stainless Limited	13,9 %	4,3 %	25,2 %	4,3 %	10,0 %
Jindal Stainless Hisar Limited	13,9 %	4,3 %	25,2 %	4,3 %	10,0 %
Chromeni Steels Private Limited	45,1 %	7,5 %	35,3 %	7,5 %	35,3 %
Alle andre indiske virksomheder	45,1 %	7,5 %	35,3 %	7,5 %	35,3 %
Indonesien					
PT. Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy	10,2 %	21,4 %	32,4 %	21,4 %	9,3 %
PT. Jindal Stainless Indonesia	20,2 %	0 %	33,1 %	0 %	20,2 %
Samarbejdsvillig virksomhed, der ikke indgik i stikprøven	20,2 %	13,5 %	33,1 %	13,5 %	19,3 %
Alle andre indonesiske virksomheder	20,2 %	21,4 %	33,1 %	21,4 %	19,3 %

- (1068) Den individuelle udligningstold for de virksomheder, der er nævnt i denne forordning, blev fastsat ud fra konklusionerne i denne undersøgelse. Den afspejler derfor den situation, der blev konstateret for den pågældende virksomhed under undersøgelsen. Toldsatsen finder (i modsætning til den landsdækkende told for »alle andre virksomheder«) således udelukkende anvendelse på importen af varer, der har oprindelse i det pågældende land og er fremstillet af den nævnte virksomhed. Importvarer, der er fremstillet af andre virksomheder, som ikke udtrykkeligt er nævnt i den dispositive del af denne forordning, herunder enheder, der er forretningsmæssigt forbundet med de specifikt nævnte, kan ikke drage fordel af disse satser, men er omfattet af toldsatsen for »alle andre virksomheder«.

(1069) En virksomhed kan anmode om, at disse individuelle toldsats er anvendes, hvis den efterfølgende ændrer navnet på sin enhed. Anmodningen skal rettes til Kommissionen. Anmodningen skal indeholde alle relevante oplysninger, som gør det muligt at dokumentere, at ændringen ikke påvirker virksomhedens ret til at benytte den toldsats, som finder anvendelse på den. Hvis ændringen af virksomhedens navn ikke påvirker dens ret til at drage fordel af den toldsats, der finder anvendelse på den, vil der blive offentliggjort en forordning om navneændringen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

8.2. Særlig overvågningsklausul

(1070) For at minimere risikoen for omgåelse som følge af forskellen på toldsatsene er der behov for særlige foranstaltninger, som kan sikre anvendelsen af den individuelle udligningstold. Virksomheder med individuel udligningstold skal fremlægge en gyldig handelsfaktura for medlemsstaternes toldmyndigheder. Fakturaen skal overholde kravene i denne forordnings artikel 1, stk. 3. Import, der ikke er ledsaget af en sådan faktura, bør være omfattet af den udligningstold, der gælder for »alle andre virksomheder«.

(1071) Selv om det er nødvendigt at fremlægge denne faktura for toldmyndighederne i medlemsstaterne, således at de kan anvende de individuelle udligningstoldsats på importen, er fakturaen ikke det eneste element, som toldmyndighederne skal tage i betragtning. Selv hvis det antages, at en sådan faktura opfylder alle kravene i denne forordnings artikel 3, stk. 1, bør medlemsstaternes toldmyndigheder foretage deres sædvanlige kontrol og bør i lighed med alle andre tilfælde kræve yderligere dokumenter (forsendelsesdokumenter mv.) for at kontrollere, at oplysningerne i erklæringen er korrekte, og sikre, at den efterfølgende anvendelse af den lavere toldsats er berettiget i henhold til toldlovgivningen.

(1072) Hvis der er en betydelig mængdemæssig stigning i eksporten fra en af de virksomheder, der er omfattet af lavere individuelle toldsats, efter indførelsen af de pågældende foranstaltninger, kan en sådan mængdemæssig stigning i sig selv betragtes som en ændring af handelsmønstret som følge af indførelsen af foranstaltninger, jf. grundforordningens artikel 23, stk. 1. Under sådanne omstændigheder og forudsat, at betingelserne er opfyldt, kan der indledes en antiomgåelsesundersøgelse. Ved denne undersøgelse kan det bl.a. overvejes, om det bliver nødvendigt at fjerne individuelle toldsats og pålægge en landsdækkende told.

(1073) For at sikre en korrekt håndhævelse af udligningstolden bør toldsatsen for alle andre virksomheder ikke blot anvendes på de ikke samarbejdsvillige eksporterende producenter, men også på de producenter, der ikke foretog eksport til Unionen i undersøgelsesperioden.

(1074) Klageren hævdede i sine bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger, at der er en risiko for omgåelse som følge af, at de eksporterende producenter er store virksomhedsgrupper, som er afhængige af interne transaktioner, og med tilstedeværelse i flere tredjelande. Klageren opfordrede derfor Kommissionen til at være årvågen over for stigningen i eksporten af materialer i forudgående produktionsled og til på eget initiativ at indlede en antiomgåelsesundersøgelse. Denne hensigt bør ifølge klageren fremgå af denne forordning.

(1075) Jindal-gruppen og Jindal Indonesia svarede, at der ikke er nogen risiko for omgåelse, fordi det vil indebære toldsvig, som er en forbrydelse. De præciserede desuden, at den eneste forarbejdning af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål foretaget uden for Indien og Indonesien finder sted i Spanien (hos Iberjindal S.L.), og at den undersøgte vare under alle omstændigheder er omfattet af beskyttelsesforanstaltninger, der gælder for al import.

(1076) Kommissionen noterer sig parternes bemærkninger og vil som altid være opmærksom på at handle i overensstemmelse med sin praksis for overvågning af gældende foranstaltninger.

9. AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

(1077) I henhold til artikel 109 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2018/1046 ⁽²²⁷⁾ er rentesatsen, når et beløb skal tilbagebetales som følge af en dom afsagt af Den Europæiske Unions Domstol, den sats, som Den Europæiske Centralbank anvender på sine vigtigste refinansieringstransaktioner, og som offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*, C-udgaven, den første kalenderdag i hver måned.

(1078) Som forklaret i betragtning 1060 og 1066 fratrak Kommissionen en del af subsidiebeløbet i dumpingmargenen for at undgå dobbelttælling. Hvis der skulle ske en eventuel ændring eller ophævelse af den endelige udligningstold, bør antidumpingtoldens størrelse således automatisk forhøjes i samme forhold for at afspejle det faktiske omfang af dobbelttælling som følge af denne ændring eller ophævelse. Denne ændring af antidumpingtolden bør finde sted fra denne forordnings ikrafttræden.

(1079) Ved Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2019/159 ⁽²²⁸⁾ indførte Kommissionen en beskyttelsesforanstaltning for visse stålprodukter i en periode på tre år. Ved Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2021/1029 ⁽²²⁹⁾ blev beskyttelsesforanstaltningen forlænget til den 30. juni 2024. Den pågældende vare er en af de varekategorier, der er omfattet af beskyttelsesforanstaltningen. Når de toldkontingenter, der er fastsat i henhold til beskyttelsesforanstaltningen, er overskredet, vil tolden ud over kontingentet, antidumpingtolden og udligningstolden derfor skulle betales for den samme import. Da en sådan kumulering af antidumping- og udligningsforanstaltninger og beskyttelsesforanstaltninger kan føre til en større indvirkning på handelen end ønskeligt, har Kommissionen besluttet at forhindre samtidig anvendelse af antidumpingtolden og udligningstolden samt toldsatsen ud over kontingentet for den pågældende vare, så længe beskyttelsestolden er indført.

(1080) Dette betyder, at når den told på import ud over kontingentet, der er omhandlet i artikel 1, stk. 6, i gennemførelsesforordning (EU) 2019/159, finder anvendelse på den pågældende vare og overstiger niveauet for antidumpingtolden og udligningstolden i henhold til denne forordning, opkræves der kun den told på import ud over kontingentet, der er omhandlet i artikel 1, stk. 6, i gennemførelsesforordning (EU) 2019/159. I perioden med den samtidige anvendelse af beskyttelses- og antidumpingtold samt udligningstold suspenderes opkrævningen af den told, der er indført i henhold til nærværende forordning. Når den told på import ud over kontingentet, der er omhandlet i artikel 1, stk. 6, i gennemførelsesforordning (EU) 2019/159, finder anvendelse på den pågældende vare og er fastsat på et niveau, der er lavere end niveauet for antidumpingtolden og udligningstolden i denne forordning, opkræves den told på import ud over kontingentet, der er omhandlet i artikel 1, stk. 6, i gennemførelsesforordning (EU) 2019/159, i tillæg til forskellen mellem nævnte told og det højere niveau for antidumpingtolden og udligningstolden i henhold til denne forordning. Den del af antidumpingtolden og udligningstolden, der ikke opkræves, suspenderes.

(1081) Foranstaltningerne i denne forordning er i overensstemmelse med udtalelse fra det udvalg, der er nedsat ved artikel 15, stk. 1, i forordning (EU) 2016/1036 ⁽²³⁰⁾ —

⁽²²⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2018/1046 af 18. juli 2018 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget, om ændring af forordning (EU) nr. 1296/2013, (EU) nr. 1301/2013, (EU) nr. 1303/2013, (EU) nr. 1304/2013, (EU) nr. 1309/2013, (EU) nr. 1316/2013, (EU) nr. 223/2014, (EU) nr. 283/2014 og afgørelse nr. 541/2014/EU og om ophævelse af forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 (EUT L 193 af 30.7.2018, s. 1).

⁽²²⁸⁾ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2019/159 af 31. januar 2019 om indførelse af endelige beskyttelsesforanstaltninger mod importen af visse stålprodukter (EUT L 31 af 1.2.2019, s. 27).

⁽²²⁹⁾ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2021/1029 af 24. juni 2021 om ændring af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2019/159 med henblik på at forlænge beskyttelsesforanstaltningen vedrørende importen af visse stålprodukter (EUT L 225I af 25.6.2021, s. 1).

⁽²³⁰⁾ EUT L 176 af 30.6.2016, s. 21, senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/825 af 30. maj 2018 om ændring af forordning (EU) 2016/1036 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union, og forordning (EU) 2016/1037 om beskyttelse mod subsidieret indførsel fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union (EUT L 143 af 7.6.2018, s. 1).

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

1. Der indføres en endelig udligningstold på importen af fladvalsede produkter af rustfrit stål, kun koldvalsede, i øjeblikket henhørende under KN-kode 7219 31 00, 7219 32 10, 7219 32 90, 7219 33 10, 7219 33 90, 7219 34 10, 7219 34 90, 7219 35 10, 7219 35 90, 7219 90 20, 7219 90 80, 7220 20 21, 7220 20 29, 7220 20 41, 7220 20 49, 7220 20 81, 7220 20 89, 7220 90 20 og 7220 90 80 og med oprindelse i Indien eller Indonesien.

2. Den endelige udligningstold fastsættes til følgende af nettoprisen, frit Unionens grænse, ufortoldet, for den i stk. 1 omhandlede vare, der fremstilles af nedenstående virksomheder:

Land	Virksomhed	Endelig udligningstold	Taric-tillægskode
Indien	Jindal Stainless Limited	4,3 %	C654
	Jindal Stainless Hisar Limited	4,3 %	C655
	Chromeni Steels Private Limited	7,5 %	C656
	Alle andre indiske virksomheder	7,5 %	C999
Indonesien	PT. Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy	21,4 %	C657
	PT. Jindal Stainless Indonesia	0 %	C658
	Samarbejdsvillig virksomhed, der ikke indgik i stikprøven	13,5 %	Se bilag 2.
	Alle andre indonesiske virksomheder	20,5 %	C999

3. Anvendelsen af de individuelle toldsats, der er anført for virksomhederne i stk. 2, er betinget af, at der fremlægges en gyldig handelsfaktura for medlemsstaternes toldmyndigheder; handelsfakturaen skal indeholde en erklæring, der er dateret og underskrevet af én af de ansatte i den enhed, der har udstedt handelsfakturaen, med angivelse af den pågældendes navn og funktion og med følgende ordlyd: »Undertegnede bekræfter, at den (mængde) af (den pågældende vare), der er solgt til eksport til Den Europæiske Union, og som er omfattet af denne faktura, er fremstillet af (virksomhedens navn og adresse) (Taric-tillægskode) i [det pågældende land]. Jeg erklærer, at oplysningerne i denne faktura er fuldstændige og korrekte.« Hvis der ikke fremlægges en sådan faktura, anvendes toldsatsen for alle andre virksomheder.

4. De gældende bestemmelser vedrørende told finder anvendelse, medmindre andet er fastsat.

5. I de tilfælde, hvor udligningstolden er blevet fratrukket antidumpingtolden for visse eksporterende producenter, skal refusionsanmodninger i henhold til artikel 21 i forordning (EU) 2016/1037 også medføre en vurdering af den dumpingmargen, der var gældende for den pågældende eksporterende producent i perioden for undersøgelsen vedrørende refusion.

Artikel 2

I gennemførelsesforordning (EU) 2021/2012 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 1, stk. 2, affattes således:

»2. Den endelige antidumpingtold fastsættes til følgende af nettoprisen, frit Unionens grænse, ufortoldet, for den i stk. 1 omhandlede vare, der fremstilles af nedenstående virksomheder:

Land	Virksomhed	Endelig antidumpingtold	Taric-tillægskode
Indien	Jindal Stainless Limited	10,0 %	C654
	Jindal Stainless Hisar Limited	10,0 %	C655
	Chromeni Steels Private Limited	35,3 %	C656
	Alle andre indiske virksomheder	35,3 %	C999
Indonesien	PT. Indonesia Rupu Nickel and Chrome Alloy	9,3 %	C657
	PT. Jindal Stainless Indonesia	20,2 %	C658
	Andre virksomheder, der samarbejdede i forbindelse med antisubsidiesagen, men ikke antidumpingsagen	19,3 %	Se bilag 2.
	Alle andre indonesiske virksomheder	19,3 %	C999«

2) Som ny artikel 1, stk. 6, indsættes:

»6. Hvis den endelige udligningstold, der er indført ved artikel 1 i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2022/433, ændres eller ophæves, forhøjes de i stk. 2 anførte todsatser i samme forhold begrænset til den faktiske dumpingmargen, der blev konstateret, eller den skadesmargen, der er givet fald konstateredes for hver virksomhed, og fra denne forordnings ikrafttræden.«

3) Som ny artikel 1, stk. 7, indsættes:

»7. I de tilfælde, hvor udligningstolden er blevet fratrukket antidumpingtolden for visse eksporterende producenter, skal refusionsanmodninger i henhold til artikel 21 i forordning (EU) 2016/1037 også medføre en vurdering af den dumpingmargen, der var gældende for den pågældende eksporterende producent i perioden for undersøgelsen vedrørende refusion.«

Artikel 3

1. Når den told på import ud over kontingentet, der er omhandlet i artikel 1, stk. 6, i gennemførelsesforordning (EU) 2019/159, finder anvendelse på fladvalsede produkter af rustfrit stål, kun koldvalsede, som er omhandlet i artikel 1, stk. 1, og som overstiger det tilsvarende værdiniveau for den kombinerede udlignings- og antidumpingtold, som er fastsat i henholdsvis artikel 1, stk. 2, og artikel 2, stk. 1, opkræves kun den told på import ud over kontingentet, der er omhandlet i artikel 1, stk. 6, i gennemførelsesforordning (EU) 2019/159.

2. I anvendelsesperioden for stk. 1 suspenderes opkrævningen af den told, der er indført i henhold til nærværende forordning.

3. Når den told på import ud over kontingentet, der er omhandlet i artikel 1, stk. 6, i gennemførelsesforordning (EU) 2019/159, finder anvendelse på fladvalsede produkter af rustfrit stål, kun koldvalsede, som er omhandlet i artikel 1, stk. 1, og er fastsat på et niveau, der er lavere end det tilsvarende værdiniveau for den kombinerede udlignings- og antidumpingtold, som er fastsat i henholdsvis artikel 1, stk. 2, og artikel 2, stk. 1, opkræves den told på import ud over kontingentet, der er omhandlet i artikel 1, stk. 6, i gennemførelsesforordning (EU) 2019/159, i tillæg til forskellen mellem nævnte told og det højeste tilsvarende værdiniveau for den antidumpingtold, der er fastsat i artikel 1, stk. 2.

4. Den del af udlignings- og antidumpingtolden, der ikke opkræves i henhold til stk. 3, suspenderes.
5. De suspensioner, der er omhandlet i stk. 2 og 4, begrænses i tid til anvendelsesperioden for den told på import ud over kontingentet, der er omhandlet i artikel 1, stk. 6, i gennemførelsesforordning (EU) 2019/159.

Artikel 4

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 15. marts 2022.

På Kommissionens vegne
Ursula VON DER LEYEN
Formand

BILAG 1

Oplysninger vedrørende andet halvår af 2020

(kilde og enheder er de samme som i de tilsvarende tabeller i teksten, medmindre andet er angivet, de indonesiske oplysninger vedrører al import, indekser er ekstrapoleret, hvor det er nødvendigt, og sammenlignet med 2017)

Forbrug (ton)	Andet halvår af 2020
EU-forbrug	1 536 525
<i>Indeks</i>	79

Importmængde (ton) og markedsandel	Andet halvår af 2020
Indien	45 541
<i>Indeks</i>	79
Markedsandel	3,0 %
<i>Indeks</i>	100
Indonesien	49 425
<i>Indeks</i>	715
Markedsandel	3,2 %
<i>Indeks</i>	901
De pågældende lande i alt	94 966
<i>Indeks</i>	148
Markedsandel	6,2 %
<i>Indeks</i>	208

Priser på importen fra de pågældende lande (EUR/ton)	Andet halvår af 2020
Indien	1 886
<i>Indeks</i>	91
Indonesien	1 792
<i>Indeks</i>	99
Gennemsnit for de pågældende lande	1 846
<i>Indeks</i>	94

Produktion, produktionskapacitet og kapacitetsudnyttelse	Andet halvår af 2020
Samlet EU-produktion (ton)	1 585 965
<i>Indeks</i>	86
Produktionskapacitet (ton)	2 308 350
<i>Indeks</i>	105
Kapacitetsudnyttelse	69 %
<i>Indeks</i>	82

Salgsmængde og markedsandel		Andet halvår af 2020
EU-erhvervsgrenens salgsmængder (ton)		1 241 088
<i>Indeks</i>		86
Markedsandel		75 %
<i>Indeks</i>		106
Beskæftigelse og produktivitet		Andet halvår af 2020
Antal ansatte		10 018
<i>Indeks</i>		75
Produktivitet (ton pr. ansat)		158
<i>Indeks</i>		115
Salgspriser i Unionen		Andet halvår af 2020
Gennemsnitlig enhedssalgsspris (EUR/ton)		2 007
<i>Indeks</i>		89
Enhedsproduktionsomkostninger (EUR/ton)		1 946
<i>Indeks</i>		99
Lagerbeholdninger		Andet halvår af 2020
Slutlagre (ton)		93 392
<i>Indeks</i>		74
Rentabilitet, likviditet, investeringer, investeringsafkast		Andet halvår af 2020
Rentabilitet ved salg i Unionen til ikke-forretningsmæssigt forbundne kunder (% af omsætningen)		- 2,4 %
<i>Indeks</i>		- 31
Likviditet (EUR)		24 276 139
<i>Indeks</i>		13
Investeringer (EUR)		47 332 854
<i>Indeks</i>		100
Investeringsafkast		- 2 %
<i>Indeks</i>		- 7
Import fra tredjelande		Andet halvår af 2020
Taiwan	Mængde (ton)	63 040
	Markedsandel	4,1 %
	Gennemsnitspris (EUR/ton)	1 399

Republikken Korea	Mængde (ton)	74 131
	Markedsandel	4,8 %
	Gennemsnitspris (EUR/ton)	1 742
Sydafrika	Mængde (ton)	98 063
	Markedsandel	2,5 %
	Gennemsnitspris (EUR/ton)	1 675
Andre tredjelande	Mængde (ton)	117 361
	Markedsandel	7,6 %
	Gennemsnitspris (EUR/ton)	2 217
Alle andre tredjelande undtagen Indien og Indonesien i alt	Mængde (ton)	293 037
	Markedsandel	19,1 %
	Gennemsnitspris (EUR/ton)	1 850

EU-erhvervsgrænsens eksportresultater	Andet halvår af 2020
Eksporthængde (ton)	190 097
<i>Indeks</i>	84
Gennemsnitspris (EUR/ton)	2 221
<i>Indeks</i>	90

BILAG 2

Samarbejdsvillig indonesisk eksporterende producent, der ikke indgik i stikprøven

Land	Navn	Taric-tillægskode
Indonesien	PT Bina Niaga Multiusaha	C765